RICK RIORDAN

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

MAGNUS CHASE

ve ASGARD TANRILARI

1

YAZ KILICI

MAGNUS CHASE
ve
ASGARD TANRILARI

YAZ KILICI

Magnus Chase ve Asgard Tanrıları - Yaz Kılıcı
Özgün adı: *Magnus Chase and The Gods of Asgard – The Sword of Summer*
Copyright © 2015, Rick Riordan
Tüm hakları saklıdır.

Kapak © John Rocco

Bu kitap Nancy Gallt Literary Agency izni ile yayınlanmıştır. Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Disney • Hyperion tarafından yayınlanmıştır. Disney • Hyperion, Disney Book Group'un bir markasıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

1. Baskı / İstanbul, 2015
ISBN: 978-605-09-2996-6
Sertifika no: 11940

Çeviri: Esen Gür
Yayına hazırlayan: Ahu Ayan
Grafik uygulama: Bahar Mete

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

MAGNUS CHASE
ve
ASGARD TANRILARI

YAZ KILICI

Rick Riordan

Çeviri: Esen Gür

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

Cassandra Clare'e,
Magnus gibi muhteşem bir ismi
kullanmama izin verdiği için

İÇİNDEKİLER

Günaydın! Öleceksin 11
Metal Sütyenli Adam 20
Tuhaf Akrabalarınızdan Gelen Teklifleri Kabul Etmeyin 28
Adam Hakikaten Ehliyeti Bakkaldan Almış 34
Hep Bir Köprüyü Havaya Uçurmak İstemişimdir 41
Ördeklere Yol Vermezseniz Kafanıza Toslarlar 49
Burunsuz da Gayet Güzel Görünüyorsun 55
Aralığa ve Elinde Balta Olan Kıllı Herife Dikkat Edin 62
O Minibar Anahtarı Buraya Gelecek 70
Odam Hiç de Fena Değil 75
Tanıştığımıza Memnun Oldum. Şimdi Boğazını Sıkacağım. 86
En Azından Keçi Kovalama İşi Bana Düşmedi 94
Patates Phil'in Hazin Sonu 102
Dört Milyon Kanalın İçinde Bunu mu Seyredeceğiz Şimdi? 110
Kamera Görüntülerim Paylaşım Rekorları Kırıyor 117
Nornlar. Nornlar Olmasa Olmaz mıydı Sanki? 122
Ben Kol Kası İstememiştim 127
Yumurtalarımla Verdiğim Büyük Savaş 135
Bana Sümsük Demeyin. Sakın. 145
Karanlık Tarafa Geç. Çubuk Krakerlerimiz Çok Güzel 154

Gunilla Lav Silahıyla Közleniyor ve Bu Hiç Komik Değil.
Tamam, Belki Biraz Komik. ... 162
Arkadaşlarım Ağaçtan Düşüyor ... 175
Kendimi Geri Dönüşüme Atıyorum ... 184
Tek Bir İşiniz Vardı ... 189
Cenaze Törenimde Son Derece Aptal Bir Şekilde Giydiriliyorum ... 198
Öldün mü? Nys Sn Mşglsn Glb ... 207
Haydi Keskin Uçlu Silahlarla Frizbi Oynayalım! ... 214
Müdür Bu, Buna Konuş ... 222
Yemeğimizi Bir Kartal Kapıyor ... 235
Elma Giren Eve Ölüm Girer ... 245
Ya Kok Ya Terk Et ... 251
Yıllarca Oynadığım Oyun Sonunda İşime Yarıyor ... 257
Sam'in Abisi Uyandırıldığında Huysuz Oluyormuş ... 267
Kılıcım Az Kalsın e-Bay'de Satışa Çıkıyormuş ... 274
Sanatın Üstüne Kaka Yapılmaz ... 284
Ördek! ... 296
Sincabın Teki Bana Hakaret Ediyor ... 302
Bir Volkswagen'de Sinir Krizi Geçiriyorum ... 308
Freya Çok Güzeldir! Kedileri Vardır! ... 316
Arkadaşım Evrim Geçirmeden Önce Bir– Hayır, Söyleyemeyeceğim ... 328
Blitz Pazarlığı Batırıyor ... 337
Kafaya Veda Partisi Veriyoruz ... 344
Metalden Dekoratif Su Kuşları Yapma Yarışması Başlasın ... 352
Ufaklık Bir Kese Dolusu Gözyaşı Kazanıyor ... 363
Jack'le Tanışıyorum ... 372
Ayak Tırnağı Adlı Gemideyiz ... 380
Bir Keçiye Psikanaliz Uyguluyorum ... 389

Hearthstone Jason Grace'den Bile Daha Fazla Bayılıyor (ki Onun Kim Olduğunu Bilmiyorum) 396
Burnuna Kılıç Girmiş Bebeğim, Dur Alayım 405
Sürpriz Bozmak Yok. Thor Filmlerini Hiç İzlememiş. 412
Atsineğine Dönüşme Konusu Açılıyor 422
At Burada. Adı da Stanley 429
İtinayla Dev Öldürülür 437
Et Bıçağı Neden Tramplen Olarak Kullanılmamalı 442
İlk Cüce Hava Harekat Bölüğü Tarafından Savaşa Götürülüyorum 450
Asla Bir Cüceye "Tut Bakalım" Demeyeceksin 457
Sam Fırlatma Düğmesine Basıyor 462
Biri Cehennem mi Dedi? 471
Ortaokul Denen Kâbus 478
Günbatımında İntihar Keyfi 484
Süpürgeotu En Sevmediğim Çiçek Oldu 489
Küçük Yaramaz Kurt 495
Kendi Ölüm Fermanımı İmzalamaktan Nefret Ediyorum 503
Bu Kurdu Ölümsüz Yapmak Kimin Fikriydi? 508
Bu Kısımdan Nefret Ediyorum 514
Feda Edilenler 520
Bir Dost İçin Son Kez 525
Dostlarınıza Adilik Yapmayın 529
Haa... Demek Altmış Üçüncü Bölümde Fenris Onun Kokusunu Almış 535
Kıyamet Sunumunu İzliyoruz 539
Yasalara Aykırı Bir Şekilde Kuğu Sandalı Yakıyoruz 546
Bir Bahsi Kaybediyorum 551
EPİLOG 555

BİR

GÜNAYDIN! ÖLECEKSİN.

Hmm, evet. Nasıl acılar içinde kıvranarak öldüğümü okuyup "Vay be! İyiymiş Magnus dostum! Ben de acılar içinde kıvranarak ölebilir miyim?" falan diyeceksiniz şimdi.

Aman diyeyim. Sakın.

Binaların çatılarından atlamaya kalkmayın. Otobana fırlamayın, kendinizi ateşe de vermeyin. İşe yaramıyor. O şekilde benim geldiğim noktaya gelemezsiniz.

Hem benim durumumda olmak da istemezsiniz. Birbirini parçalayan yaşayan ölü askerler, devlerin burun deliklerine giren kılıçlar ve son derece şık giyimli kara elfler görmek istemiyorsanız üstünde kurt kafası simgesi olan kapıları bulmayı *aklınızdan bile geçirmeyin.*

Adım Magnus Chase. On altı yaşındayım. Elinizde tuttuğunuz, kendimi öldürtmeyi başardıktan sonra hayatımın tepetaklak oluşunun hikâyesi.

Günüm gayet normal başlamıştı. Herifin teki beni ayağıyla dürtüp "Peşinde birileri var," dediği sırada parktaki köprünün altında, kaldırımda uyumaktaydım.

Ha bu arada, son iki yıldır sokakta yaşıyorum, evsizim.

Şimdi bazılarınız *Ayy, ne üzücü*, diyecek. Bazılarınız da *Iyy ezik*, diyecek. Ancak eminim ki yolda yürürken karşılaşsak yüzde doksan dokuzunuz beni fark etmez bile. İçinizden *Aman para mara ister şimdi*, diye geçirirsiniz. Yaşımı göstermediğimi, daha büyük olduğumu düşünürsünüz çünkü *Boston'un kara kışında leş gibi bir uyku tulumunun içinde bir gencin ne işi var ki*, dersiniz. *Şu zavallı çocuğa biri yardım etse bari!*

Sonra da yanımdan geçip gidersiniz.

Aman neyse. Merhametinize ihtiyacım yok. Benimle alay edilmesine alışığım. Görmezden gelinmeye haydi haydi alışığım. Biz konumuza devam edelim.

Beni uyandıran evsiz adamın adı Blitz. O gün de her zamanki gibi pis bir fırtınanın içinden yeni çıkmış gibi bir hali vardı. Tel tel saçlarına ufak çalı çırpı ve kâğıt parçaları doluşmuştu. Açık kahverengi yüzünde yer yer buz damlacıkları vardı. Sakalı kıvrılıp dört bir yana doğru uzamıştı. Ayaklarına kadar inip yerde sürünen trençkotunun etekleri kardan sırılsıklam olmuştu (boyu 1,60 falan bu arada). Gözbebekleri o kadar irileşmişti ki gözlerinin rengi tamamen kapkara görünüyordu. Her daim panik haldeki ifadesine bakınca her an çığlık atmaya hazır olduğunu düşünürdünüz.

Kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimdeki çapakları sökmeye çalıştım. Ağzımda bir gün beklemiş hamburger tadı vardı. Uyku tulumum sıcacıktı, içinden çıkmak istemiyordum.

"Kimmiş peşimdekiler?"

"Bilmiyorum." Blitz, birkaç kez kırıldığı için artık yamru yumru olmuş burnunu ovaladı. "Üstünde senin adın ve resmin basılı ilanlar dağıtıyorlar."

Küfrettim. Sıradan polisler ya da park bekçileriyle baş edebilirdim. Boş gezen memurlar, sosyal hizmet gönüllüleri, sarhoş üniversiteliler, uğraşacak ufak tefek birilerini arayan uyuşturucu bağımlıları; tüm bunlar benim için uyanıp kahvaltıya oturmak kadar normaldi.

Ancak adımı bilen, yüzümü tanıyan birileri –işte bu hayra alamet değildi. Bu, özellikle *beni* hedef almış olduklarına işaretti. Belki barınaktaki tipler müzik setini kırdığım için bana kızgınlardı? (O Noel şarkıları delirtmişti ama beni.) Belki de tiyatroların olduğu yerdeki son kapkaçımda güvenlik kamerasına yakalanmıştım? (Ama ne yapayım, canım pizza çekmişti.) Ya da belki, pek mümkün değil ama, annemin öldürülmesiyle ilgili soru sormak için polis hâlâ beni arıyordu...

Üç saniye içerisinde tüm eşyalarımı topladım. Uyku tulumum katlanıp diş fırçam, yedek çorabım ve iç çamaşırımla birlikte sırt çantama giriverdi. Üstümdeki kıyafetleri de sayarsak tüm malvarlığım bu. Çantamı omzuma atıp ceketimin kapüşonunu indirdim mi sokaktaki insandan bir farkım kalmıyor. Boston üniversite öğrencisi doludur. Bazıları benden bile daha genç ve hırpani görünümlüdür.

Blitz'e döndüm. "Nerede gördün bu ilan dağıtan insanları?"

"Beacon Caddesi'nde. Bu tarafa geliyorlardı. Orta yaşlı beyaz bir herifle genç bir kız, muhtemelen bir baba-kız."

Kaşlarımı çattım. "Ne alaka şimdi. Kim—"

"Bilmiyorum evlat, benim gitmem gerek artık." Blitz gökdelen camlarını turuncuya boyayan güneşe doğru dönüp gözlerini kıstı. Nedendir bilinmez, Blitz günışığından nefret ederdi. Belki de kendisi dünyanın en kısa boylu ve tıknaz evsiz vampiridir.

"Git Hearth'ü bul. Copley Meydanı'nda takılıyordu."

Bu lafına bozulmamış gibi yapmaya çalıştım. Buradaki tipler Hearth'le Blitz'ten annemle babam diye söz eder, bana takılırlardı çünkü mutlaka birinden biri bana göz kulak olmak için yanımda olurdu.

"Sağ ol," dedim. "Kendim hallederim."

Blitz tırnağını kemirmeye başladı. "Bilmiyorum evlat. Bugün başka. Bugün daha bir dikkatli olmalısın."

"Neden?"

Omzumun üstünden ileri baktı. "Geliyorlar."

Dönüp baktığımda kimseyi göremedim. Gerisin geri döndüğümdeyse Blitz kaybolmuştu.

Şunu yapmasından nefret ediyordum. Aynen böyle işte: *Puff!* Adam ninja gibiydi. Evsiz, vampir bir ninja.

Şimdi iki seçeneğim vardı: Ya Copley Meydanı'na gidip Hearth'le takılacaktım ya da Beacon Caddesi'ne doğru yürüyüp beni arayan insanlar kimmiş diye bakacaktım.

Blitz'in tarifi beni meraklandırmıştı. Orta yaşlı beyaz bir adamla genç bir kız buz gibi bir günde hem de sabahın köründe beni arıyordu ha? Peki ama neden? Kimdi bu insanlar?

Göl kenarı boyunca yürüdüm. Köprünün altındaki bu alt yolu kimse kullanmazdı. Buradan kimseye görünmeden tepenin

bir kenarına hakim olup yukarıdan yaklaşmakta olan herkesi görebilirdim.

Yerler karla kaplanmıştı. Gökyüzü insanın gözünü acıtacak kadar maviydi. Buzlar yüzünden çıplak ağaç dalları sanki cama bulanmıştı. Rüzgâr sertçe esip kıyafetlerimin içine işliyordu ama ben üşümüyordum. Annem hep yarı kutup ayısısın sen diye dalga geçerdi benimle.

Ah be Magnus, dedim kendi kendime.

İki yıl sonra bile annemle ilgili hatıralarım hâlâ bir mayın tarlası gibiydi. Birine basar basmaz bütün soğukkanlılığım, kontrolüm patlayıveriyordu.

Konsantre olmaya çalıştım.

Adamla kız bu tarafa doğru geliyorlardı. Adamın sarıya çalan saçları omuzlarına değiyordu, sanki özellikle öyle uzatmamış da kestirmeye vakit bulamamış gibiydi. Şaşkın yüz ifadesi boş derslerimize giren bir öğretmeni hatırlattı bana: *Birisi suratıma tüftüf attı ama nereden geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok* bakışıydı bu. Kösele ayakkabıları Boston kışına hiç uygun değildi. Kahverengi çorapları farklı tonlardaydı. Kravatını öyle bir bağlamıştı ki karanlıkta kendi etrafında dönüp kravatı boğazına öyle doladı sanırdınız.

Kız kesinlikle adamın kızıydı. Saçları daha açık sarı olsa da aynı adamınki gibi kalın telli ve dalgalıydı. Kar botları, kot pantolonu ve içinden turuncu tişörtü görünen parkasıyla şu havada babasından daha mantıklı giyinmişti. İfadesi kararlı ve öfkeliydi. Elindeki ilanları haksız yere düşük not aldığı sınav kâğıtlarıymış gibi bir sinirle dağıtıyordu.

Bu kız beni arıyorsa bulunmasam daha iyiydi. Korkutucu bir kızdı.

Ne kızı ne de babasını tanıyordum ama kafamın içinde bir yerde bir şeyler dönüp duruyordu... Beynimde bir hatırayı çekip çıkarmaya çalışan bir mıknatıs vardı adeta.

Baba-kız ikiye ayrılan yolun başında durdular. Şu kara kışta, sabahın kör ayazında, bomboş bir parkta olduklarını o an fark etmişlerdi sanki.

"İnanamıyorum," dedi kız. "Onu boğabilirim."

Muhtemelen benden bahsettiğini düşünüp biraz daha sindim.

Babası iç çekti. "Onu öldürmesek daha iyi. *Amcan* sonuçta."

"Ama *iki yıl!*" dedi kız. "Bize *iki yıl* boyunca nasıl bir şey söylemez baba!"

"Randolph'un yaptıklarına ben de anlam veremiyorum. Hiçbir zaman da veremedim, Annabeth."

Öyle bir iç çektim ki beni duymuş olmalarından korktum. Beynimde bir kapak açıldı ve altı yaşımdan kalma bir hatıra gün yüzüne çıktı.

Annabeth. Bu da demek oluyordu ki kumral adam da... *Frederick dayım?*

Ailecek kutladığımız o son Şükran Günü geldi aklıma: Annabeth'le birlikte Randolph dayımın kır evindeki çalışma odasında domino taşlarıyla oynuyorduk. Büyükler de aşağı katta bağırıp çağırıyorlardı.

Annenle yaşadığın için çok şanslısın. Annabeth minyatür binasının üzerine bir domino taşı daha yerleştirdi. Bina inanılmaz güzeldi, girişinde bir tapmaktaki gibi sütunlar vardı. *Ben kaçacağım.*

Bunu yapacağından en ufak bir şüphem yoktu. Kendine güvenine hayran kalmıştım.

Sonra kapıda Frederick dayım belirmişti. Yumrukları sıkılıydı. Yüzündeki öfkeli ifade, kazağındaki gülümseyen ren geyiği deseniyle tezat oluşturuyordu. *Annabeth, gidiyoruz.*

Annabeth dönüp bana baktı. Gri gözleri bir ilkokul öğrencisine göre fazla sert bakıyordu. *Kendine dikkat et Magnus.*

Tek bir fiskeyle domino taşlarından oluşan tapınağını yerle bir etti.

Onu en son işte o zaman görmüştüm.

Sonra annemin tavrı da sertleşti. *Dayılarından uzak duracağız. Özellikle Randolph'tan. İstediği şeyi vermeyeceğim ona. Asla.*

Randolph'un ne istediğini, Frederick'le Randolph'un o gün ne üzerine tartıştıklarını bana asla söylemedi.

Bana güvenmelisin Magnus. Onların yanında olmak... Fazla tehlikeli.

Anneme güvendim. Annem öldükten sonra bile akrabalarımla iletişime geçmedim.

Ama şimdi beni arıyorlardı.

Randolph burada yaşıyordu ama bildiğim kadarıyla Frederick'le Annabeth hâlâ Virginia'daydı. Ve fakat işte buraya kadar gelmiş, parkta üzerinde adım ve resmim bulunan ilanları dağıtıyorlardı. Fotoğrafımı nereden bulmuşlardı ki bunlar?

Kafam öyle bir uğulduyordu ki konuşmalarının bir kısmını kaçırdım.

"—Magnus'u bulmak için," diyordu Frederick dayım. Akıllı telefonuna baktı. "Randolph güneydeki sığınma evindeymiş.

Burada yok diyor. Şu parkın karşısındaki gençlik sığınma evine bakalım biz de."

"Magnus'un hayatta olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu Annabeth üzgün bir sesle. "İki yıldır kayıp. Bir yerde donarak ölmüş bile olabilir!"

İçimden bir ses saklandığın yerden fırla ve "TA-DAAA!" diye bağır diyordu.

Annabeth'i en son on sene önce görmüş olsam bile onu böyle bulmak içimi burktu. Fakat bunca zaman sokaklarda yaşadıktan sonra acı tecrübeler neticesinde öğrendiğim bir şey varsa o da 'ne olduğunu anlamadan bir işe balıklama atlama'dır.

"Randolph, Magnus'un hayatta olduğundan emin," dedi Frederick. "Boston'da bir yerde. Eğer hayatı gerçekten tehlikedeyse..."

Charles Caddesi'ne doğru yürümeye koyuldular, sesleri rüzgârda kaybolmaya başladı.

Şimdi tir tir titriyordum ama soğuktan değil. Frederick'in peşinden koşup, onu durdurup neler olup bittiğini sormak istiyordum. Randolph benim şehirde olduğumu nereden biliyordu? Neden beni arıyorlardı? Neden hayatım daha önce değil de şu an tehlikedeydi?

Ama peşlerinden gitmedim.

Annemin bana öğrettiği son şey geldi aklıma. Yangın merdivenini kullanmak, onu yalnız bırakmak istememiştim ama kollarımdan tutup kafamı kaldırmıştı. *Magnus, kaç. Saklan. Kimseye güvenme. Seni bulacağım. Ne yaparsan yap. Yeter ki Randolph'tan yardım isteme.*

Sonra, ben pencereden atlamadan hemen önce, evimizin kapısı bir patlamayla binlerce parçaya ayrılmıştı. Karanlığın içinde parıldayan iki çift mavi göz belirmişti...

Bu hatırayı kafamdan atmaya çalışıp Frederick dayımla Annabeth'in doğuya doğru gidişini seyrettim.

Randolph... Nedense Frederick ve Annabeth'le irtibat kurmuştu. Onları Boston'a getirtmişti. Bunca zaman boyunca Frederick ve Annabeth annemin öldüğünü, benim de kaçtığımı bilmiyorlarmış. Olacak iş değildi ama eğer doğruysa Randolph neden kalkıp da onlara şimdi söylemişti bunları?

Onunla yüz yüze gelmeden cevaplara ulaşmanın tek bir yolu vardı. Randolph'un şehirdeki evi Back Bay'de, buraya yürüme mesafesindeydi. Frederick'in dediğine bakılırsa Randolph da şu anda evde değildi. Güney tarafında bir yerde beni arıyordu.

Güzel bir sabahta insanların evine gizlice girmek gibisi yoktur. Bu yüzden ben de Randolph'un evini bir ziyaret edeyim dedim.

İKİ

METAL SÜTYENLİ ADAM

Dede evimiz aşırı sıkıcıydı.

Ha tabii *siz* böyle düşünmezdiniz. Çatı köşeleri heykellerle süslenmiş, kirişli, vitraylı pencerelere ve daha nice zengin evi şatafatına sahip altı katlı, tuğla kaplamalı bu devasa binayı görünce neden sokaklarda yatıp kalktığımı merak ederdiniz.

İki sözcükle cevap vereyim size: *Randolph dayım.*

Burası *onun* evi. En büyük evlat olduğu için bu ev, ben doğmadan önce ölen anneannem ve dedemden kendisine kalmış. Bizim aile hikâyelerini çok iyi bilmem ama üç kardeşin, yani Randolph, Frederick ve annemin arası pek iyi değilmiş. Büyük Şükran Günü Kavgası adını verdiğim olaydan sonra bu aile evine biz bir daha ayak basmadık. Annemle yaşadığımız apartman dairesi buraya yaklaşık bir kilometre falan uzaklıktaydı ama Randolph bizim için adeta Mars'ta oturuyor gibiydi.

Annem yalnızca bu evin önünden geçmekteysek Randolph'un bahsini açardı. O zaman yaptığı da tehlikeli bir uçurumu gösterir gibi parmağıyla evi işaret etmekten ibaretti. *Şunu gördün mü? Evet, o ev işte. Uzak dur oradan.*

Sokakta yaşamaya başladıktan sonra bazen evin önünden geçerdim. Pencerelerden içeri bakınca içi antika balta ve kılıç dolu ışıl ışıl büfeler, duvarlara asılı, dosdoğru bana bakan maskeler ve tuhaf miğferler ile üst katlarda taş kesilmiş hayaletler gibi dikili duran heykellerin gölgelerini görürdüm.

Pek çok kez sağını solunu karıştırmak için eve gizlice girmeyi geçirdim aklımdan ama kapıyı çalmayı bir kez olsun düşünmedim. Ne diyecektim ki? *Lütfen dayı, annemden nefret ettiğini, beni de en son on sene önce gördüğünü biliyorum; şu paslı antikalarına kendi ailenden daha çok önem verdiğinin de farkındayım ama yine de acaba güzel evinde yaşayıp ekmek kırıntılarınla beslenebilir miyim?*

Kalsın ya, gerek yok. Sokakta yaşar, sığınma evinde bir gün beklemiş nohut ezmesi yerim daha iyi.

Yine de... Şimdi gizlice içeri girip neler döndüğünü anlamak üzere bir ipucu aramak kolay olur gibi geldi. Hazır gelmişken kolayca paraya çevrilecek bir iki bir şey de yürütebilirdim.

Bu düşüncem sizin ahlâk anlayışınıza tersse yapabileceğim bir şey yok, üzgünüm.

Ya da düşündüm de... Üzgün de değilim.

Ben öyle herkesten bir şeyler çalmam. Halihazırda çok fazla şeye sahip olan pislik insanlardan bir şeyler çalarım. Örneğin yepyeni *BMW*'ni engelli olmadığın halde engellilere ayrılmış yere park edersen işte o zaman pencereni kanırtıp ortalıkta duran bozukluklarını cebe indirmekte bir sakınca görmem. Bir elinde içi ipek mendil dolu bir pahalı mağaza torbası, bir elinde cep te-

lefonun, yolda konuşarak yürürken insanlara dikkat etmiyor ve onlara çarpıp duruyorsan işte ben oradayım dostum, cüzdanını cebime indiriveririm. Burnunu sileceğin mendile beş bin dolar verebiliyorsan pekâlâ bana yemek de ısmarlayabilirsin.

Ben hem yargıcım, hem jüriyim hem de hırsızım. Ve söz konusu olan pislik insanlarsa Randolph'tan daha iyi bir aday düşünemiyorum.

Ev, Commonwealth Meydanı'na bakıyordu. Arka tarafa doğru yürüyüp Public Alley 429. sokağa çıktım. Randolph'un park yeri boştu. Zemin kat girişine inen merdivenleri buldum. Bir alarm sistemi vardıysa da ben göremedim. Kapı son derece basit bir sürgü kilitle kilitlenmişti, adam gibi bir anahtar kilidi bile yoktu. *Yapma be Randolph. Azıcık zorlaştırabilirdin işimi.*

İki dakika içinde evdeydim.

Mutfağa girip mideme biraz hindi dilimi, kraker ve süt indirdim. Ezme yokmuş, tüh be. Canım o an çok fena ezme çekmişti ama neyse ki bir paket çikolata buldum ve onu daha sonra yemek üzere cebime attım. (Çikolatayı tadını çıkara çıkara yemek lazım, öyle aceleye gelmez.) Sonra üst kata, maun mobilyaların, el dokuması halıların, yağlıboya tabloların, mermer zeminlerin ve kristal avizelerin müzesine çıktım... Tek kelimeyle utanç vericiydi. Kim böyle yaşar ki?

Altı yaşımdayken tüm bunların ne kadar pahalı olduğunu idrak edemiyordum ama evle ilgili fikrim sabitti: Karanlık, havasız ve ürkütücü. Annem burada nasıl büyümüş, hayret ediyordum. Büyüyünce tam bir açık hava düşkünü olmasına şaşmamak gerek.

Allston'da yaşadığımız, Kore restoranının üstündeki apartman

dairemiz ufak tefek ama çok hoş bir daireydi. Yine de annem evin içinde tıkılı kalmaktan nefret ederdi. Her zaman esas evinin Mavi Tepeler olduğunu söyler dururdu. Dört mevsim oraya kamp yapmaya giderdik; orası bizim için ördekler, kazlar ve sincaplardan başka kimseciklerin olmadığı, dört duvarsız, tavansız, bol temiz havalı tatil demekti.

Bu evse o tatillerle kıyaslandığında tam bir hapishaneydi. Bekleme odasında resmen tenim karıncalandı.

İkinci kata çıktım. Kütüphane odası aynen hatırladığım gibi limon cilası ve deri kaplama kokuyordu. Randolph'un paslı Viking miğferleriyle korozyona uğramış baltalarının sergilendiği cam bir tezgâh bir duvar boyunca uzanıyordu. Annem, Randolph'un utanç verici bir olay yüzünden kovulmadan önce Harvard'da tarih hocalığı yaptığını söylemişti. Olayla ilgili fazla bir bilgim yok ama dayım belli ki hâlâ antika delisiydi.

Dayılarından çok daha zekisin sen Magnus, demişti annem bir keresinde. *Bu notlarla çok rahat Harvard'a girebilirsin.*

Eh, o zamanlar annem hayattaydı, ben okula gidiyordum ve geleceğe dair bir sonraki yemeğimden daha fazlasını planlama lüksüm vardı.

Randolph'un çalışma odasının bir köşesinde, ön tarafı yontulup kırmızı yuvarlak süslemelerle boyanmış, mezar taşına benzer bir taş parçası duruyordu. Ortasında basit bir çizim vardı –dişlerini gösteren bir hayvan, aslan ya da kurt gibi bir şey.

Ürperdim. Kurt bahsini *kapayalım.*

Randolph'un masasına doğru yürüdüm. Bir bilgisayar ya da içinde işime yarayacak bilgilerin yazılı olduğu bir defter falan

bulmayı umuyordum –beni neden aradıklarına dair herhangi bir bilgi kırıntısı yani. Ancak bunların yerine masanın üstüne soğan zarı inceliği ve sarılığında parşömenler serilmişti. Ortaçağda bir ilkokul öğrencisinin sosyal bilgiler ödevi için hazırladığı haritalara benziyorlardı: Belli belirsiz bir sahil şeridi eskizi, bilmediğim bir alfabeyle adları yazılmış işaretli yerler. Hepsinin üstüne, kâğıt ağırlığı niyetine, deri bir kese konmuştu.

Nefesim kesildi. Bu keseyi biliyordum. İpini çözdüm ve içindeki domino taşlarından birini aldım... ama bu bir domino taşı değildi. Altı yaşındaki kafam, o zamanlar Annabeth'le oyun oynadığımız bu şeyi domino taşı sanmıştı. Yıllar boyunca hatıralarıma da o şekilde kazınmıştı. Ancak domino taşlarında olduğu üzere bunun üstünde noktalar yerine kırmızı semboller vardı.

Elimdeki taşın üstündeyse bir ağaç dalma benzer, deforme bir *F* harfi mevcuttu.

Kalp atışım hızlandı. Neden bilmiyordum. Acaba buraya gelmek iyi bir fikir miydi? Duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Köşedeki taşın üstündeki hayvan resmi sanki bana hırlıyor, kırmızı hatları, taze dökülmüş kan gibi parlıyordu.

Pencereye doğru yürüdüm. Dışarı bakmak iyi gelir diye düşündüm. Caddenin orta kısmında Commonwealth Alışveriş Merkezi bulunuyordu, önünde de karla kaplı bir yeşil alan. Çıplak ağaçlar beyaz Noel ışıklarıyla süslenmişti. Sokağın sonunda, ferforje bir çitin içinde, kaidesinin üstünde Leif Erikson'un bronz heykeli duruyordu. Leif, elini gözüne siper etmiş, Charlesgate

üstgeçidine doğru bakıyor ve adeta şöyle diyordu: *Bakın, bir otoban keşfettim!*

Annemle birlikte Leif le dalga geçerdik. Düdük gibi bir zırhı vardı: Kısacık bir etek ve Viking Sütyeni diyebileceğimiz bir göğüslük.

Bu heykelin Boston'un göbeğinde ne işi var, hiçbir fikrim yok. Ancak Randolph dayımın kalkıp da Vikingler üzerine ihtisas yapmasının tesadüf olmadığına inanıyorum. Adam burada doğup büyümüş. Muhtemelen her gün penceresinden Leif in heykeline bakmıştır. Belki de daha çocukken *Bir gün Vikingler üzerine çalışacağım. Metal Sütyen giyen adamlar ne kadar havalılar!* falan diye düşünmüştür.

Gözlerim heykelin kaidesine kaydı. Orada biri vardı... ve bana bakıyordu.

Hiç beklemediğiniz bir anda birini görürsünüz ve kim olduğunu anlamanız birkaç saniyenizi alır ya hani? Leif Erikson'un gölgesinde, uzun boylu, solgun, siyah deri ceketle siyah deri motorcu pantolonu giymiş, ayağında da sivri uçlu çizmeler olan bir adam duruyordu. Kısa dik dik saçları o kadar açık renkti ki platin gibiydi. Üzerindeki tek renkli şey, boynuna doladığı, erimiş bir akide şekeri gibi omuzlarından aşağı süzülen kırmızı-beyaz çizgili fulardı.

Onu tanımasam, anime karakteri kılığına girmiş bir adam sanırdım. Ama onu *tanıyordum.* Bu Hearth'tü, evsiz dostum ve bana göz kulak olan sözde "annem."

Biraz ürkmüş, biraz da alınmıştım. Beni sokakta görüp takip

mi etmişti? Bana göz kulak olacak iyilik meleği bir evsize ihtiyacım yoktu.

Ellerimi iki yana açtım. *Ne işin var senin burada be?*

Avucundan bir şey alıp fırlatıyormuş gibi bir hareket yaptı. İki yıl kendisiyle takıldıktan sonra işaret dilini artık çözmüştüm.

ÇIK ORADAN demekteydi.

Paniklemiş görünmüyordu ama Hearth'ün ifadesinden pek bir şey anlaşılmazdı. Duygularını pek belli etmezdi. Birlikteyken çoğunlukla her an patlamamı bekler gibi o soluk gri gözleriyle boş boş bana bakardı.

Ne demek istediğini çözmeye çalışıp Copley Meydanı'nda olacağı yerde neden burada acaba diye düşünürken epey bir vakit kaybettim.

Tekrar bir hareket yaptı: İki elinin ikişer parmağını doğrultup aşağı ve ileri işaret etti. *ACELE ET.*

"Neden?" dedim yüksek sesle.

Arkamdan kalın bir ses geldi. "Merhaba Magnus."

Olduğum yerde zıpladım neredeyse. Kütüphanenin kapısında, düzgün kesilmiş beyaz bir sakalı ve kısa, gür beyaz saçları olan, geniş ve çıkık göğüslü bir adam duruyordu. Koyu renk yün bir takım elbisenin üstüne bej rengi kaşmir bir palto giymişti. Eldivenli elleriyle ucu demirden, cilalı, ahşap bir baston tutuyordu. Onu son gördüğümde saçları siyahtı ama bu sesi nerede duysam tanırdım.

"Randolph."

Başını bir milimetre kadar eğdi. "Ne hoş bir sürpriz. Buraya gelmene çok sevindim." Ne şaşırmış ne de sevinmişe benziyordu.

"Pek vaktimiz yok."

Midemdeki yiyecek ve süt çalkalanmaya başladı. "N-ne için vaktimiz yok?"

Kaşlarını çattı. Kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. "Bugün on altı yaşına girdin, değil mi? Her an seni öldürmeye gelebilirler."

ÜÇ

TUHAF AKRABALARINIZDAN GELEN TEKLİFLERİ KABUL ETMEYİN

E doğum günüm kutlu olsun o zaman!

Bugün 13 Ocak mıydı? Gerçekten farkında değildim. Köprülerin altında yatıp çöplükte yiyecek ararken insan zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor.

Bu durumda resmi olarak on altı yaşımdaydım yani. Hediye olarak da her an bir cinayete kurban gidebileceğimi söyleyen Ürkütücü Dayı tarafından köşeye sıkıştırılmıştım.

"Kim—" diye soracak oldum. "Aman neyse ya. Boş versene. Seni gördüğüme sevindim Randolph. Ben kaçar."

Randolph kapıda dikilmiş, geçmemi engellemekteydi. Bastonunun demir ucunu bana doğrulttu. Baston ucunun ta oradan göğüs kafesime baskı yaptığına yemin edebilirim.

"Magnus, konuşmamız gerek. Seni ele geçirmelerini istemiyorum. Hele annene olanlardan sonra..."

Suratıma yumruk atsa canım bu kadar acımazdı.

O gecenin anıları kafamın içinde mide bulandırıcı bir kaleydoskop görüntüsü gibi dönüp duruyordu: Dairemizin sarsılması, alt kattan gelen çığlıklar, bütün gün gergin ve paranoyak şekilde dolaşmış olan annemin beni yangın merdivenine sürükleyişi ve kaçmamı söylemesi. Kapımız patlayıp paramparça olmuştu. Koridorda derileri pis kar renginde, gözleri masmavi parlayan iki devasa yaratık belirmişti. Parmaklarım yangın merdiveninin tırabzanından kaymış ve sokaktaki çöp tenekelerinin üstüne düşmüştüm. Birkaç dakika sonra evimiz infilak etmiş ve büyük bir yangın çıkmıştı.

Annem kaç demişti. Kaçtım. Beni bulacağına dair söz vermişti. Bulmadı. Sonraları haberlerde yangından sonra cesedinin çıkarıldığını görmüştüm. Polis beni arıyordu. Soruları vardı: Kundaklama belirtileri, okuldaki disiplin cezalarım, komşuların tam patlamadan önce duyduklarını iddia ettikleri bağırış çağırış, şangırtı ve benim olay yerinden kaçmış olduğum gerçeği. Hiçbir raporda gözleri parlayan kurtların bahsi geçmiyordu oysa.

O geceden bu yana saklanmakta, dikkatleri üzerime çekmeden yaşamakta, annemin yasını bile tutamayacak kadar güçlü bir biçimde hayatta kalmaya çalışmakta ve o yaratıkları acaba ben mi hayal ettim diye merak etmekteyim... Ama hayal olmadıklarını da biliyorum.

Şimdi bunca zaman sonra Randolph dayım kalkmış bana yardım etmek istediğini söylüyor.

Küçük domino taşını avucumda öyle bir sıktım ki kenarı hafifçe elimi kesti. "Anneme ne olduğunu bilmiyorsun. Biz senin umurunda bile değildik."

Randolph bastonunu indirdi. Tüm ağırlığını bastona verip halıya gözlerini dikti. Neredeyse duygularını incittiğime inanacaktım.

"Annene yalvardım," dedi. "Onu buraya getirmeye, seni koruyabileceğim bir yerde birlikte yaşamaya ikna etmeye çalıştım. Beni reddetti. Öldükten sonra..." Başını iki yana salladı. "Magnus, seni ne kadar aradığımı, ne kadar tehlikede olduğunu bir bilsen."

"Ben iyiyim," diye sözünü kestim ama kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Başımın çaresine gayet güzel bakıyorum."

"Evet belki haklısın ama o günler artık bitti." Sesindeki kendinden emin ton içimi ürpertti. "Artık on altı yaşındasın, yetişkin oldun. Onlardan bir kez kaçmayı başardın, annenin öldüğü gece. Tekrar ellerinden kaçmana izin vermeyeceklerdir. Bu son şansımız. Bırak sana yardım edeyim, yoksa bir gün dahi hayatta kalamazsın."

Soluk kış güneşi vitraylı camdan içeri titreyerek giriyor, Randolph'un yüzünü bir bukalemun gibi farklı renklere bürüyordu.

Buraya hiç gelmeyecektim. Aptal, aptal, aptal kafam. Annem kaç kere açık ve net bir şekilde bu mesajı vermişti: *Randolph'a gitme.* Bense buradaydım.

Randolph'u dinledikçe korkuyor, sonra daha da çok şey anlatsın istiyordum.

"Yardımına ihtiyacım yok." Tuhaf domino taşını masanın üstüne bıraktım. "Senin yardım—"

"Kurtları biliyorum."

İşte bu beni durdurdu.

"Ne gördüğünü biliyorum," diye devam etti. "Onları kimin gönderdiğini de biliyorum. Polis ne düşünürse düşünsün, annenin nasıl öldüğünü biliyorum."

"Sen nereden—"

"Magnus, annen ve mirasın hakkında sana söylemem gereken çok şey var... ve bir de baban hakkında."

Sırtımdan aşağı buz gibi bir şey indi. "Babamı tanıyor muydun?"

Randolph'a zayıf yanımı göstermek istemiyordum. Sokaktaki yaşamımda bunun ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenmiştim. Ama beni can evimden vurmuştu. Bu bilgiye *muhtaçtım.* Gözlerindeki parıltıya bakılırsa o da bunun farkındaydı.

"Evet Magnus. Babanın kimliği, annenin öldürülmesi, benim yardım teklifimi reddetmesi... Bunların hepsi birbiriyle bağlantılı." Viking eserlerinden oluşan koleksiyonuna işaret etti. "Ömrüm boyunca tek bir amaç uğruna çalıştım. Tarihi bir gizemi çözmek adına. Yakın zamana dek büyük resmi görememiştim. Artık görüyorum. Her şey dönüp dolaşıp bugüne bağlandı, senin on altıncı yaş gününe."

Pencereye doğru geri adım atıp mümkün olduğunca kendisinden uzaklaştım. "Bak, dediklerinin yüzde doksanını anlamıyorum ama eğer babamla ilgili bir şey söyleyeceksen—"

Sanki uzakta bir yerlerde top atılmış gibi bina *sarsıldı.* O kadar derinden gelen bir sarsıntıydı ki dişlerimde hissettim.

"Çok yakında gelirler," diye uyardı Randolph. "Zamanımız daralıyor."

"*Kim* bunlar?"

Randolph bastonuna dayanarak öne doğru bir adım attı. Sağ dizi sakat gibiydi. "Senden çok şey istediğimin farkındayım Magnus. Bana güvenmek için en ufak bir sebebin yok. Ancak şu an benimle gelmen gerek. Doğuştan gelen hakkının nerede olduğunu biliyorum." Masanın üstündeki eski haritaları işaret etti. "Birlikte hakkın olan şeyi elde edebiliriz. Seni koruyacak tek şey o."

Omzumun üstünden pencereden dışarı baktım. Hearth alışveriş merkezinin orada değildi, gitmişti. Ben de şimdiye çoktan gitmiş olmalıydım. Randolph'a bakıp annemle bir benzerlik görmeye, ona güvenmemi sağlayacak ufacık bir sebep bulmaya çalıştım. Ancak hiçbir şey bulamadım. Dayatmacı görünümü, dik dik bakan koyu renk gözleri, ifadesiz yüzü ve sert duruşuyla... annemin tam tersiydi.

"Arabam arkada," dedi.

"Belki Annabeth'le Frederick dayımı beklesek daha iyi."

Randolph kaşlarını çattı. "Onlar bana inanmıyorlar. Hiçbir zaman inanmadılar. Seni bulmama yardım etsinler diye çaresizlikten, bir ümit onları buraya çağırdım ama işte buradasın—"

Bina yeniden sarsıldı. Bu sefer patlama daha yakından ve daha kuvvetli geldi. Yakınlardaki bir inşaattan geliyor olmasını ümit ettim, ya da onun gibi basit bir sebebinin olmasını. Ama içimden bir his öyle değil diyordu. Ses, devasa bir ayağın yere inme sesine benziyordu, tıpkı iki yıl önce evimizi sarsan o ses gibi.

"Lütfen Magnus." Randolph'un sesi titriyordu. "Kendi ailemi bu canavarlar yüzünden kaybettim. Karımı, kızlarımı."

"Senin... Senin ailen mi vardı? Annem hiç bundan—"

"Bahsetmemiştir tabii. Ama senin annen... Natalie benim tek kız kardeşimdi. Onu çok seviyordum. Onu kaybetmiş olmak beni kahretti. Seni de kaybedemem. Gel benimle. Baban sana bir şey bıraktı, dünyaları değiştirecek bir şey."

Beynimin içinde aşırı sayıda soru dönüp duruyordu. Randolph'un gözlerindeki tuhaf ışıltıdan hiç hoşlanmamıştım. *Dünyalar* demesinden, bu çoğul sözcükten hoşlanmamıştım. Ve annem öldüğünden beri beni aramakta olduğuna inanmamıştım. Antenlerim hep açıktı. Randolph beni adımla sanımla arıyor olsaydı sokaktaki arkadaşlarım bana mutlaka bir işaret çakardı. Tıpkı bu sabah Blitz'in Annabeth ve Frederick'le ilgili olarak yaptığı gibi.

Bir şeyler değişmişti. Bir şeyler değişmiş ve ben, Randolph için aramaya değer olmuştum.

"Ya kaçarsam?" diye sordum. "Beni durduracak mısın?"

"Kaçarsan seni bulurlar. Seni öldürürler."

Boğazım düğümlendi. Randolph'a güvenmiyordum. Ama ne yazık ki birilerinin beni öldürmek istemesiyle ilgili olarak söylediklerine inanıyordum. Sesinden doğruyu söylediği anlaşılıyordu.

"Pekâlâ," dedim, "gidelim o zaman."

DÖRT

ADAM HAKİKATEN EHLİYETİ BAKKALDAN ALMIŞ

Boston'da insanlar çok kötü araba kullanır derler. Randolph dayımı tamsalar eminim hepsinden özür dilerler.

Randolph *528i BMW*'sini (tabii ki bir *BMW*'si vardı, başka ne olacaktı!) Commonwealth Meydanı boyunca tek bir trafik ışığına itibar etmeksizin, diğer arabalara mütemadiyen korna çalıp makaslar atarak son sürat gazladı.

"Bir yayayı kaçırdın," dedim. "Dönüp çarpmak ister misin?"

Kafası bambaşka yerlerdeydi, cevap bile vermedi. Fırtına bulutları arar gibi gökyüzüne bakıp duruyordu. *BMW*'yi Exeter'deki dörtyola doğru uçurdu.

"Ee," dedim, "Nereye gidiyoruz?"

"Köprüye."

Ha, tamam o zaman ya. Boston'da yaklaşık yirmi tane köprü var ama olsun.

Elimi ısıtmalı deri koltuğun üzerinde gezdirdim. En son bir arabaya bineli herhalde altı ay falan olmuştu. O son bindiğim araç bir sosyal hizmetler görevlisinin Toyota'sıydı. Ondan önce

de bir polis arabası. Her iki seferde de sahte isim kullanmıştım. Ve her ikisinden de paçayı kurtardım ama son iki yıldır arabalar benim için nezaret hücresi anlamına geliyor. Bugün şansım tersine döndü mü dönmedi mi henüz emin değilim.

Sinir bozucu ve minik sorularıma Randolph'un cevap vermesini bekledim: Babam kim? Annemi kim öldürdü? Karını ve çocuklarını nasıl kaybettin? Şu an halüsinasyon mu görüyorsun? Şu karanfil kokulu kolonyayı sürmek zorunda mıydın?

Fakat kendisi trafikte terör estirmekle meşguldü.

Nihayet sırf muhabbet olsun diye "Ee, peki kim bu beni öldürmek isteyenler?" diye sordum.

Arlington'a döndü. Büyük parkın yanından, George Washington heykeliyle dizi dizi sokak lambalarının ve üstü karla kaplı çalıların önünden geçtik. Bir an arabadan fırlayıp kuğu gölüne doğru koşsam, sonra da uyku tulumunun içine saklansam mı acaba diye geçirdim içimden.

"Magnus," dedi Randolph. "Ömrüm boyunca Kuzey Amerika'daki İskandinav mirasını araştırdım."

"Ha, tamam o zaman," dedim. "Bu her şeyi açıklıyor." Sonra birden Randolph'un *gerçekten* annemi andırdığını fark ettim. Aynı anneminki gibi yılgın, *Oğlum yeter artık, bırak dalga geçmeyi* diyen bir ifadeyle bana baktı. Benzerlik içimi acıttı.

"Pekâlâ," dedim. "Seni dinliyorum. İskandinav araştırmaları. Vikingler yani?"

Randolph irkildi. "Ee... *Viking*, akıncı demek. Daha çok bir meslek gibi bir şey yani. Tüm İskandinavlar Viking değildir. Ama evet, kabaca o toplumdan bahsediyorum."

"Leif Erikson'un şu heykeli... Vikinglerin, şey yani İskandi-

navların, Boston'u keşfettiği anlamına mı geliyor? Burayı keşfedenlerin İngiliz koloniciler olduğunu sanıyordum."

"Sırf bu konuda bile sana üç saatlik bir konferans verebilirim."

"Lütfen öyle yapmayalım."

"Şimdilik diyelim ki İskandinavlar 1000 yılı civarında, Kristof Kolomb'dan neredeyse beş yüz yıl önce, Kuzey Amerika'yı keşfe çıktılar ve ilk yerleşim bölgelerini oluşturdular. Bu konuda akademisyenler hemfikir."

"Ay içim rahatladı. Akademisyenler hemfikir olmayınca kendimi çok kötü hissediyorum."

"Ancak kimse bu insanların ne kadar güneye indiklerini bilmiyor. Bugünkü ABD sınırlarına kadar vardılar mı? Leif Erikson'un o heykeli... Eben Horsford adlı, 1800'lerde yaşamış bir adamın biricik projesiydi. Horsford, Boston'un Norumbega adlı kayıp İskandinav yerleşim bölgesinin, keşif ekibinin en son vardığı yer olduğundan emindi. Hislerine güveniyordu sadece, elinde bir kanıt yoktu. Pek çok tarihçi kendisinin birkaç tahtasının eksik olduğunu söyler."

İmalı imalı bana baktı.

"Dur tahmin edeyim... Ama sen bu adamın tahtalarının eksik olduğunu düşünmüyorsun." *Deli deliyi çeker* dememek için kendimi zor tuttum.

"Masamdaki o haritalar," dedi. "İşte kanıt onlar. Meslektaşlarım sahte belgeler olduklarını söylüyorlar ama belgeler sahte falan değil. Tüm mesleki itibarım buna bağlı!"

Harvard'dan da bu yüzden atıldın herhalde, diye düşündüm.

"İskandinav kâşifler buraya kadar geldiler gerçekten," diye

devam etti. "Bir şey arıyorlardı, ve buldular da. Gemilerinden biri yakınlarda battı. Yıllarca batık geminin Massachusetts Körfezi'nde olduğunu sandım. Onu bulabilmek için her şeyimi feda ettim. Gittim bir tekne aldım, karımla, kızlarımla keşfe çıktım. Son seferde..." Sesi titremeye başladı. "Durduk yerde bir fırtına patladı, alevler..."

Devam etmeye hevesli gibi görünmüyordu ama ben olayı kavradım: Ailesini denizde kaybetmişti. *Gerçekten* her şeyini Boston'daki Vikingler teorisine yatırmıştı.

Üzüldüm şimdi, yalan yok. Ama bir yandan da bir sonraki kurbanı olmaya hiç niyetim yoktu.

Boylston'la Charles caddelerinin kesiştiği noktada durduk.

"Ben burada insem iyi olacak." Kapı koluna davrandım. Ancak kapılar şoför tarafından kilitliydi.

"Magnus, dinle beni. Boston'da doğmuş olman bir tesadüf değil. Baban iki bin sene önce kaybettiği şeyi bulmanı istiyordu."

Ayaklarım yerden kesildi bir an. "Sen az evvel... iki bin sene önce mi dedin, ben mi yanlış duydum?"

"Aşağı yukarı diyelim."

Çığlıklar atıp camı yumruklamayı düşündüm bir an. Kimse yardımıma koşar mıydı acaba? Arabadan çıkmayı başarabilirsem Frederick'le Annabeth'i bulabilirdim. Tabii onların Randolph'tan daha deli olmadıklarını varsayıyorum.

Charles Caddesi'ne dönüp parkla meydan arası boyunca kuzeye doğru yol aldık. Randolph beni kim bilir nereye götürüyordu: Cambridge'e mi, kuzey sınırına mı, cesetlerin atıldığı yere mi?

Sakin olmaya çalıştım. "İki bin sene... Bu herhangi bir baba için biraz fazla uzun bir ömür değil mi?"

Randolph'un yüzü siyah-beyaz çizgi filmlerdeki aydaki adam figürünü anımsattı: soluk ve yuvarlak, yara bere içinde, pek iyi niyetli bir gülümseme taşımayan o yüzü. "Magnus, İskandinav Mitolojisi hakkında ne biliyorsun?"

Dostum bu iş gittikçe çığırından çıkıyor, diye düşündüm.

"Pek bir şey bilmiyorum. Küçükken annem bana bununla ilgili resimli bir kitap okurdu. Bir de bir iki Thor filmi seyrettim."

Randolph tiksintiyle başını iki yana salladı. "O filmler... gülünç derecede uyduruk. Asgard'ın gerçek tanrıları –Thor, Loki, Odin ve diğerleri– Hollywood'un hayal bile edemeyeceği kadar güçlü ve korkutucudurlar."

"Ama... onlar efsane değil miydi? Gerçek değiller ki?"

Randolph acır gibi bir bakış attı. "Efsaneler sadece unuttuğumuz gerçek hikâyelerdir."

"Ya bak ne diyeceğim, benim şurada bir randevum vardı, şimdi hatırladım—"

"Bin yıl önce İskandinav kâşifler buraya ayak bastılar." Randolph, Beacon Caddesi üzerindeki Cheers barının önünden geçti; her zamanki gibi turistler tabelanın önünde fotoğraf çektiriyorlardı. Kaldırımda buruşmuş el ilanları fark ettim: ilanda KAYIP yazıyordu, altında da fotoğrafım vardı. Turistlerden biri ilana bastı.

"Bu kâşiflerin kaptanı," diye devam etti Randolph, "Skirnir adlı tanrının oğluydu."

"Tanrının oğlu, demek. Bak gerçekten şurada inerim ben. Yürürüm."

"Bu adamın özel bir eşyası vardı," dedi Randolph, "bir za-

manlar babana ait olan bir şey. Gemi fırtınada batınca o eşya da kayboldu. Ama sende bunu bulmaya yarayacak güç mevcut—"

Kapıyı tekrar açmaya çalıştım. Hâlâ kilitliydi.

En kötüsü de ne biliyor musunuz? Randolph konuştukça onun manyağın teki olduğuna inancım zayıflıyordu. Anlattığı hikâye zihnime işliyordu sanki –fırtınalar, kurtlar, tanrılar, Asgard. Sanki bitirmeye bir türlü cesaret edemediğim bir yapbozun parçaları bir bir yerine yerleşiyordu. Ona inanmaya başlıyordum ve bu resmen ödümü koparıyordu.

Randolph, Storrow Yolu'na çıkan sokağa girdi. Cambridge Caddesi üzerindeki bir parkmetrenin önünde arabayı park etti. Kuzeyde, Mass General T istasyonunun üstgeçitteki raylarının ilerisinde Longfellow Köprüsü'nün taş kuleleri görünüyordu.

"Oraya mı gidiyoruz?" diye sordum.

Randolph arabanın yan cebinde bozukluk arıyordu. "Bunca yıl burnumun dibindeymiş meğer. Tek ihtiyacım olan *senmişsin*!"

"Bu ne sevgi, gözlerim yaşardı."

Randolph'un gözleri heyecandan ışıl ışıl olmuştu. "Doğuştan gelen hakkını alman için en doğru gün bugün. Ama tabii düşmanlarının da bekledikleri gün. Önce biz bulmalıyız."

"Ama—"

"Bana azıcık daha güven Magnus. Silahı elimize geçirir geçirmez—"

"Silah mı? Doğuştan gelen hakkım bir *silah mı* yani şimdi?"

"Eline geçer geçmez çok daha güvende olacaksın. Sana her şeyi açıklayabileceğim. Gelecekte olacaklara karşı seni eğitebilirim."

Kendi tarafındaki kapıyı açtı. Arabadan inmeden kolunu kaptım.

Genelde insanlara dokunmamaya dikkat ederim. Fiziksel temastan hiç hoşlanmam. Ancak o an dikkatini üstümde toplamam gerekiyordu.

"Bana tek bir cevap ver," dedim. "Tek bir *net* cevap. Eveleme geveleme, tarih dersi falan istemiyorum. Babamın kim olduğunu bildiğini söyledin. Kim?"

Randolph elini elimin üstüne koyunca gerildim. Avuçları bir tarih profesörüne kıyasla fazla sert ve nasırlıydı. "Yaşamım üzerine yemin ederim ki gerçeği söylüyorum Magnus, baban bir İskandinav tanrısı. Şimdi acele et. Yirmi dakikalık yere park ettim."

BEŞ

HEP BİR KÖPRÜYÜ HAVAYA UÇURMAK İSTEMİŞİMDİR

"Öyle bir şey söyleyip konuyu kapatamazsın!" Randolph önden yürürken arkasından bağırdım.

Bastonu ve sakat bacağına rağmen epey hızlı hareket edebiliyordu. Aksama dalında Olimpiyat madalyası falan alabilirdi yani. Önden gidip Longfellow Köprüsü'ne çıkan merdivenleri tırmanırken ben de peşinden koşturdum, rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu.

Cambridge tarafından mesai trafiği başlamıştı. Köprünün kenarı boyunca tek bir şerit tıkanmıştı, arabalar hareket etmiyordu. Sıfırın altındaki bu havada köprüde yürüyüşe çıkan bir biz geri zekâlılar oluruz diye düşünüyordum ki buranın Boston olduğunu hatırladım; likra spor kıyafetleri içinde çelimsiz fok balıklarına benzeyen beş-altı kişi tırım tırım jogging yapıyordu. Karşı kaldırımda iki çocuklu bir kadın çocukların bulunduğu bebek arabasını sürüyordu. Çocuklar en az benim kadar mutsuzdu.

Dayım hâlâ dört-beş metre kadar ilerideydi.

"Randolph!" diye seslendim. "Sana söylüyorum!"

"Nehrin akıntısı," diye mırıldandı. "Kıyılardaki dolgu... binlerce yıllık gelgite sebep olan—"

"Hey!" Kaşmir paltosunun kolundan yakaladım. "Şu babişkomun İskandinav tanrısı olduğu kısma geri dönsek diyordum?"

Randolph etrafı kolaçan etti. Köprünün ana kulelerinden birinin ayağında durmuştuk –on beş metre kadar üstümüzde granit bir koni vardı. İnsanlar bu kulelerin devasa tuzluk ve biberliklere benzediklerini söylerler, bense hep *Doctor Who* dizisindeki Dalek'lere benzetirim. (Evet böyle şeylere meraklıyım, ne var? Evet, evsiz çocuklar da televizyon seyrederler, sığınma evlerinde, kütüphane bilgisayarlarında... Bizim de bildiğimiz birkaç şey var canım!)

Otuz metre kadar altımızda Charles Nehri çelik gri rengiyle parıldıyor, yüzeyinde yer yer süzülen buz kütleleriyle devasa bir pitona benziyordu.

Randolph korkuluktan öyle bir sarktı ki içim ürperdi.

"İroniye bak," diye mırıldandı. "Onca yerin içinde burası..."

"Evet, her neyse," dedim, "babamdan bahsediyorduk..."

Randolph omzumu kavradı. "Aşağı bak Magnus. Ne görüyorsun?"

Dikkatlice aşağı eğilip baktım. "Su."

"Hayır, şu oymalı süsleme, tam altımızda."

Tekrar baktım. Payandanın ortalarında bir yerde, suyun üzerinde granitten bir raf vardı, sivri uçlu bir tiyatro locasına benziyordu. "Buruna benziyor."

"Hayır, bu... Bu açıdan bakınca evet buruna benziyor, haklısın.

Ama bu bir Viking kadırgasının pruvası. Gördün mü? Diğer payandada da var. Bu köprüye adını veren Longfellow adlı şair İskandinav kültürüne hayrandı. İskandinav tanrılarına şiirler yazdı. Eben Horsford gibi Longfellow da Vikinglerin Boston'u keşfettiklerine inanıyordu. Köprüdeki desenlerin sebebi bu."

"Sen rehberlik falan yapmalısın ya," dedim. "Çılgın Longfellow hayranlarından deli para kırarsın."

"Görmüyor musun?" Randolph'un eli hâlâ omzumdaydı ve bunun beni rahatlattığını söyleyemeyeceğim. "Yüzlerce yıl boyunca pek çok insan bunu biliyordu. İçgüdüsel bir şekilde bunu biliyorlardı, kanıtları olmasa bile. Burası Vikinglerin öylesine ziyaret ettikleri bir yer değil. Burası onlar için kutsal bir yer! Tam altımızda –şu dekoratif kadırgaların yakınlarında– gerçek bir kadırga batığı var, içinde de paha biçilmez değerde bir yük mevcut!"

"Ben hâlâ sadece su görüyorum. Ve hâlâ sadece babam hakkında konuşmak istiyorum."

"Magnus, İskandinav kâşifler buraya dünyanın eksenini bulmak üzere gelmişlerdi, ağacın gövdesini yani. Onu buldular ki—"

Nehir boyunca derinden bir *gümm* sesi geldi. Köprü sallandı. Bir buçuk kilometre kadar ötede, Back Bay'in kuleleriyle bacalarının olduğu yerde gökyüzüne doğru kara bir bulut öbeği yükseldi.

Korkuluğa tutunup doğruldum. "Senin evin oralardaydı sanırım, değil mi?"

Randolph'un ifadesi katılaştı. Sakalı günışığında gümüş gibi parlıyordu.

"Zamanımız kalmadı. Magnus, elini suya doğru uzat. Kılıç orada. Ona seslen. Dünyanın en önemli şeyi, hayatta en çok istediğin şey oymuş gibi ona odaklan."

"Kılıç mı? Ben, Randolph bak, kötü bir gün geçirdiğinin farkındayım ama—"

"DEDİĞİMİ YAP."

Bunu öyle hiddetle söyledi ki bir an geriye sıçradım. Randolph kesin manyaktı, tanrılardan, kılıçlardan ve batık gemilerden falan bahsedip duruyordu. Ancak Back Bay'deki duman sütunu gerçekti. Uzaktan siren sesleri geliyordu. Köprünün üstünde insanlar arabalarından kafalarını ve cep telefonlarını uzatmış, fotoğraf çekmeye çalışıyorlardı.

Ve her ne kadar inkâr etmek istesem de Randolph'un söyledikleri aklıma yatmaya başlamıştı. Hayatımda ilk kez bedenim doğru frekanstaydı, adeta hayatımın fon müziğiyle uyumlu bir şekilde hareket eder olmuştum.

Elimi nehrin üstüne doğru uzattım.

Hiçbir şey olmadı.

Tabii ki hiçbir şey olmadı, dedim içimden. *Ne bekliyordun ki?*

Köprü daha da şiddetle sarsıldı. Kaldırımda koşan insanlardan biri tökezledi. Arkamdan bir yerden önündekinin tamponuna vuran bir arabanın çatırtısını duydum. Kornalar başladı.

Back Bay tarafındaki binaların üstünden ikinci bir duman sütunu yükseldi. Volkanik bir patlama gibi küller ve turuncu renkli korlar fışkırıyor, dört bir yana saçılıyordu.

"Bu –bu daha yakınlardan geldi," dedim. "Sanki bir şey bizi hedef alıyor."

Ciddi ciddi Randolph'un *Yok be, ne alaka. Saçmalama!* demesini falan bekliyordum.

Adam adeta gözlerimin önünde yaşlanıyordu. Yüzündeki kı-

rışıklıklar derinleşti. Omuzları çöktü. Bastonuna iyice yaslandı. "Lütfen bir daha olmasın," dedi kendi kendine. "Son seferki gibi olmasın."

"*Son* seferki mi?" Sonra karısı ve kızlarıyla ilgili anlattığı olayı hatırladım –durduk yerde patlayan bir fırtına ve alevler.

Randolph gözlerini gözlerime dikti. "Tekrar dene Magnus. Lütfen."

Elimi nehre doğru uzattım. Anneme uzandığımı, geçmişten onu çekmeye, onu kurtlardan ve alev alev yanan evimizden kurtarmaya çalıştığımı hayal ettim. Onu neden kaybettiğime, o günden bu yana hayatımın neden sürekli *baş aşağı* gittiğine dair sorularıma bir cevap bulabilmek için elimi uzattım.

Tam altımda suyun yüzeyi fokurdamaya başladı. Buzlar eridi. Karlar buharlaştı, yüzeyde elimin şeklinde ama elimin yirmi katı büyüklükte bir boşluk oluştu.

Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Annemin bana ilk kez bisiklete binmeyi öğrettiği zamanki gibi hissediyordum. *Ne yaptığını düşünme Magnus. Tereddüt etme, yoksa düşersin. Sen sadece önüne bak.*

Elimi öne arkaya hareket ettirdim. Otuz metre aşağıda, elimin şeklini almış olan boşluk da aynı hareketleri yaptı ve Charles Nehri'nin yüzeyini berraklaştırdı. Birden durdum. Sanki güneş ışığını büyüteçle odaklamışım gibi avucumun tam ortasında bir sıcaklık hissettim.

Aşağıda bir şey vardı... buz tutmuş çamurlu nehir yatağına bir ısı kaynağı gömülüydü. Parmaklarımı kapayıp onu yukarı çektim.

Yarımküre şeklinde bir su kütlesi şişti ve ortadan ikiye ayrıldı. Kurşun bir boruyu andıran bir nesne yukarı fırlayıp elime oturdu.

Hiç de kılıca falan benzemiyordu. Bir ucundan tuttum ama kabzası yoktu. Bir zamanlar sivri ya da keskin bir ucu vardıysa da artık yerinde yeller esiyordu. Ortalama bir kılıç uzunluğundaydı ama öyle bir oyulmuş ve korozyona uğramış, üstü de kabuklu canlılar, çamur ve balçıkla öyle bir kaplanmıştı ki aslen metal olup olmadığından bile emin değildim. Kısacası o güne dek bir nehirden sihirli bir şekilde çekip çıkardığım en zavallı, en uyduruk ve en tiksinç nesneydi diyebilirim.

"Nihayet!" Randolph gökyüzüne baktı. Bir an sanki dizi sakat olmasa kaldırımda diz çökecek ve varolmayan İskandinav tanrılarına dua falan edecekmiş gibi geldi.

"Hah." Ödülümü şöyle bir kaldırdım. "Artık kendimi kesinlikle güvende hissediyorum."

"Onu yenileyebilirsin!" dedi Randolph. "Bir dene!"

Döndürdüm. Hâlâ tuzla buz olmamış olması bir mucizeydi.

"Bilemedim Randolph. Bu şey yenilenmekle adam olacağa benzemiyor. Geri dönüşüm bile kabul etmeyebilir bunu."

Nankörlük ediyor gibi olduysam kusuruma bakmayın. Sözde kılıcı nehirden çekip çıkarışım o kadar havalıydı ki aklımı kaçıracak gibi oldum bir an. Hep bir süper gücüm olsun istemişimdir. Ama hiçbir zaman süper gücümün nehir yataklarından pislik çıkarmak olacağını düşünmemiştim. Sosyal hizmet görevlileri bana hayran kalacaklardı.

"Konsantre ol Magnus!" dedi Randolph. "Acele et—"

On beş metre ötede, köprünün orta yeri alevler içinde havaya uçtu. Şok dalgasıyla korkuluğa savruldum. Yüzümün sağ tarafını ateş bastı. Yayalar çığlıklar atıyordu. Arabalar patinaj çekip birbirine çarptı.

Hangi aptalca sebeptendir bilinmez, patlamaya doğru koştum. Sanki elimde değildi. Randolph arkamdan gelirken bana sesleniyordu ama sesi o kadar uzakta, o kadar önemsizdi ki benim için.

Arabaların tepelerini alevler yalıyordu. Isıdan camlar patlıyor, yola cam parçaları saçılıyordu. Sürücüler araçlarından fırlayıp kaçışmaya başladılar.

Sanki köprüye göktaşı düşmüştü. Asfalt üç metre çapında bir daire şeklinde kömürleşmişti ve dumanı tütüyordu. Dairenin tam ortasında insan boyutlarında bir figür vardı: Koyu renk takım elbiseli kara bir adam.

Kara derken, adamın teni, o güne dek gördüğüm en pürüzsüz, en güzel, en koyu siyah renkteydi. Gece yarısı mürekkepbalığı mürekkebi bu kadar güzel görünmez, öyle diyeyim. Kıyafetleri de öyleydi: Jilet gibi bir takım elbise, jilet gibi bir gömlek ve kravat. Hepsinin de kumaşı nötron yıldızı kumaşındandı sanki. Yüzü insanüstü derecede yakışıklıydı, mükemmel bir şekilde yontulmuş obsidiyen taşından gibiydi. Uzun saçlarını kusursuz bir at kuyruğu yapmıştı. Gözbebekleri minik lav halkaları gibi parıldıyordu.

İçimden, Şeytan gerçekse böyle görünüyor olmalı diye geçirdim.

Sonra da *Hayır, Şeytan bunun yanında* şebek *gibi kalır* diye düşündüm. Bu herif şeytanın imaj danışmanı falan gibiydi.

O kırmızı gözler bana kilitlendi.

"Magnus Chase." Sesi kalın ve derinden geliyordu, hafif bir Alman ya da İskandinav aksanı vardı. "Bana hediye getirmişsin."

Aramızda boş bir *Toyota Corolla* duruyordu. Şeytanın imaj danışmanı, arabanın kasasının ortasından tereyağını kesen bir bıçak gibi yarık açtı ve bayağı arabanın içinden geçip bana doğru yürüdü.

Corolla'nın kenarları kor olmuş iki parçası adamın arkasında yere yuvarlanırken lastikler eridi gitti.

"Benim de sana bir hediyem olacak." Karanlık adam elini uzattı. Ceketinin kolundan ve abanoz parmaklarından duman tütüyordu. "Kılıcı bana ver, ben de hayatını bağışlayayım."

ALTI

ÖRDEKLERE YOL VERMEZSENİZ KAFANIZA TOSLARLAR

Hayatım boyunca birkaç tuhaf şey görmüşümdür.

Bir keresinde kışın ortasında, slip mayo ve Noel Baba şapkası dışında bir şey giymemiş halde Boylston Caddesi boyunca koşan insanlar görmüştüm. Aynı anda burnuyla mızıka, ayağıyla bateri, eliyle gitar, poposuyla da ksilofon çalan bir adamla tanışmıştım. Clarence adını verdiği bir alışveriş arabasını evlat edinen bir kadın biliyorum. Alpha Centauri takımyıldızından geldiğini ve Kanadalı kazlarla felsefe sohbetleri yaptığını iddia eden bir adamla tanışmıştım.

İşte o yüzden arabaları eritebilen şeytani bir erkek mankene ne demeli? Hmm, neden olmasın? Beynim o güne dek bin bir tuhaflığı normal karşılayacak şekilde esnemişti zaten.

Karanlık adam eli havada bekledi. Etrafındaki hava ısıdan titreşiyordu.

Yolun otuz metre kadar ilerisinde bir metro treni durdu. Kondüktör, önündeki kaosa şöyle bir göz attı. İki koşucu, yarısı ezil-

miş bir *Prius*'tan adamın tekini kurtarmaya çalışıyordu. İkili bebek arabası süren kadın, arabanın tekerlekleri hızla erimekteyken çığlıklar atan çocuklarının emniyet kemerlerini çözmeye çalışıyordu. Onun yanında ona yardım etmek yerine olayı telefonuyla videoya çekmekte olan bir geri zekâlı vardı. Ancak elleri o kadar titriyordu ki çektiği videodan da hayır gelmeyecekti.

Randolph omzumun hemen arkasından "Kılıç, Magnus," dedi. "Kullan onu!"

İçimden bir his, o koskoca cüsseli dayımın bayağı bayağı arkama saklandığını söylüyordu.

Karanlık adam kıkırdadı. "Profesör Chase... İstikrarınıza hayranım. Son karşılaşmamızdan sonra pes edersiniz diye düşünüyordum. Ama işte karşımdasınız, bir aile ferdini daha feda etmeye hazırsınız!"

"Kapa çeneni Surt!" Randolph'un sesi tizleşmişti. "Kılıç Magnus'ta! Sen hangi cehennemden geldiysen oraya intikal et."

Surt hiç ürkmüşe benzemiyordu ki ben 'intikal et' lafının hâlâ kullanılıyor olmasını bayağı ürkütücü bulurum.

Ateşli Herif beni, elimdeki kılıç misali kabuklu canlılarla kaplıymışım gibi şöyle bir inceledi. "Ver onu bana evlat, yoksa sana Muspell'in gücünü gösteririm. Bu köprüyü ve üzerindeki her bir canlıyı küle çeviririm."

Surt kollarını kaldırdı. Parmaklarının arasında alevler dolaşıyordu. Ayaklarının altındaki asfalt köpürmeye başladı. Birkaç arabanın daha ön camı patladı. Metro rayları gacırdadı. Kondüktör panikle elindeki telsize bir şeyler bağırdı. Telefonuyla video çeken adam bayıldı. Anne, bebek arabasının üstüne yığıldı, ço-

cuklar hâlâ ağlıyorlardı. Randolph homurdanıp birkaç adım geri çekildi.

Surt'ün ısısı beni bayıltmadı. Sadece daha da öfkelendirdi. Bu ruh hastası herifin kim olduğunu bilmiyordum ama baş belası tipleri iyi tanırım. Bir numaralı sokak kuralı: Asla böyle bir tipin bir eşyanı almasına izin verme.

Elimdeki bir zamanlar kılıç olan şeyi Surt'e doğrulttum. "Sakin ol hacı. Elimde paslı metal bir şey var ve onu kullanmaya çekineceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Surt sırıttı. "Aynı baban gibi sen de savaşçı değilsin."

Çenemi sıktım. *Pekâlâ*, diye geçirdim içimden, şu herifin üstünü başını bir paralayalım.

Ancak ben daha hareket edemeden kulağımın yanından *vınn* diye bir şey geçti ve Surt'ü alnının ortasından vurdu.

Bu *gerçek* bir ok olsaydı Surt'ün işi bitmişti. Herifin şansına bu, ucunda pembe bir kalp olan plastik bir oktu; bir Sevgililer Günü zımbırtısı, anlayın işte. Surt'ün tam alnının ortasına yapıştı, sonra da *vick* diye bir ses çıkararak yere düşüp anında eridi.

Surt gözlerini kırpıştırdı. Kafası en az benimki kadar karışmıştı.

Arkamdan tanıdık bir ses "Koş evlat!" diye bağırdı.

Köprünün aşağısından bu tarafa doğru hücum etmekte olan Blitz ve Hearth'tü bunlar. Şey, *hücum etmek* diye ben diyorum. Böyle daha etkileyici geliyor kulağa. Yoksa hücum falan ettikleri yoktu tabii. Alakası yoktu hem de. Her nedense Blitz'in kafasında geniş kenarlı bir şapka, gözünde güneş gözlükleri, sırtında da siyah trençkotu vardı; bu haliyle aşırı kısa ve aşırı sinirli İtalyan

bir rahibe benziyordu. Eldivenli ellerinden birinde korkunç bir takoz, birindeyse ÖRDEKLERE YOL VERİN yazan parlak sarı bir trafik levhası vardı.

Hearth'ün çizgili kırmızı fularının uçları ensesinin iki yanından birer kanat gibi uçuşuyordu. Pembe plastik Eros yayıyla Surt'e doğru bir ok daha fırlattı.

Tanrı bu üşütüklerden razı olsun, muhtemelen bu saçma sapan silahları Charles Caddesi'ndeki oyuncakçıdan almışlardı. Bazen o dükkânın önünde dilenirdim, bu tarz şeyleri de vitrininde görmüştüm. Blitz ve Hearth beni buraya kadar takip etmişlerdi demek. O aceleyle de önlerine çıkan ilk ölümcül nesneleri alıp çıkmışlardı. Kafayı kırmış birer evsiz oldukları için akıllıca seçimler yapamamışlardı haliyle.

Aptalca ve nafile mi? Siz öyle diyebilirsiniz. Ama bana göz kulak olmak istemeleri gözlerimi yaşartmıştı.

"Seni koruruz biz!" Blitz yanımda koşuyordu. "Kaç sen!"

Surt çok da iyi silah donanımı olmayan serseriler tarafından saldırıya uğrayacağını tahmin etmiyordu büyük ihtimalle. Orada şaşkın şaşkın dikiliyordu ki Blitz elindeki ÖRDEKLERE YOL VERİN levhasıyla kafasına bir tane indirdi. Hearth'ün yeni oku hedefinden şaştı ve kıçıma saplandı.

"Hey!" diye sızlandım.

Sağır olduğu için Hearth beni duymadı. Yanımdan geçip dosdoğru saldırıya geçti ve plastik okuyla Surt'e bir tane indirdi.

Randolph kolumu tuttu. Hırıltılı hırıltılı nefes alıyordu. "Magnus, gitmemiz gerek. HEMEN!"

Belki o an kaçmam gerekiyordu ama orada donakaldım. Ha-

yattaki iki dostum, sırf benim için, ucuz plastik oyuncaklarla ateşin karanlık efendisine saldırıyorlardı.

Nihayet Surt'e fenalık geldi. Hearth'ü elinin tersiyle karşı kaldırıma fırlattı. Blitz'in göğsüne o kadar sert bir tekme indirdi ki zavallı adam tam ayaklarımın dibine uçtu.

"Yeter." Surt kolunu uzattı. Açık avcundan döne döne bir alev topu çıktı ve tamamen beyaz alevden oluşan kıvrık bir kılıç olana dek uzadı, uzadı. "Asabımı bozmayın. Hepiniz gebereceksiniz."

"Yüce galoşlar aşkına!" dedi Blitz kekeleyerek. "Bu sıradan bir ateş devi değil. Bu Kara Olan!"

Sarı Olan değil yani? diyecektim ama alevler içindeki kılıç, esprimi kendime saklamam konusunda beni ikna etti.

Surt'ün etrafında alevler dönmeye başladı. Ateş fırtınası döne döne genişledi, arabaları eriyik yığınlara, kaldırımı sıvıya çevirirken köprünün dev vidalarını şampanya tıpaları gibi fırlatıp attı.

Daha önce meğer hava ılıkmış. Surt şu an ısıyı resmen köklüyordu.

Hearth on metre ilerideki korkuluğa yığıldı. Baygın yayalar ve arabaların arasına sıkışmış olan motosiklet sürücüleri sıcağa daha fazla dayanamayacaktı, belliydi. Alevler onlara yaklaşmasa bile havasızlıktan ya da ısı çarpmasından ölmeleri an meselesiydi. Ancak nedendir bilinmez, ısı bana işlemiyordu.

Tek koluma yaslanmış olan Randolph tökezledi. "Be-ben... eee..."

"Blitz," dedim, "dayımı götür buradan. Gerekirse sürükleye sürükleye götür."

Blitz'in güneş gözlüklerinden duman çıkıyordu. Şapkasının

kenarları da tütmeye başlamıştı. "Evlat, bu herifle savaşamazsın. Bu Surt, Kara Olan'ın ta kendisi!"

"Bunu biraz evvel de söyledin."

"Ama Hearth ve ben... bizim *seni* korumamız gerekiyor!"

Ve fakat sen de ÖRDEKLERE YOL VERİN *levhasıyla muhteşem bir iş çıkarıyor sayılmazsın!* diye lafı yapıştırmamak için kendimi zor tuttum. Ama iki evsiz zavallıdan ne bekleyebilirdim ki? Adamlar komando değillerdi sonuçta. Sadece dostlarımdı. Beni koruyayım derken ölmelerine izin verecek halim yoktu. Randolph ise... Adamı doğru dürüst tanımıyordum bile. Kendisinden pek hoşlanıyor da sayılmazdım. Ama ailemden biriydi. Bir aile ferdini daha kaybetmek istemediğini söylemişti. Eh, ben de istemiyordum. Bu sefer kaçmayacaktım.

"Haydi git," dedim Blitz'e. "Ben Hearth'ü hallederim."

Blitz bir şekilde dayımı destekleyip kaldırdı. Yalpalaya yalpalaya gittiler.

Surt bir kahkaha attı. "Kılıç benim olacak evlat. Kaderi değiştiremezsin. Dünyanı küle çevireceğim!"

Ona döndüm. "Eeeh, sinirlerime dokunmaya başladın artık. Seni öldürmem gerekecek."

Alevlerin içine doğru hücum ettim.

YEDİ

BURUNSUZ DA GAYET GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN

Kesin şimdi *Vay Be Magnus*, diyorsunuzdur, *hakikaten aptal olmalısın!*

Teşekkürler. Bazen oluyor öyle.

Normalde alevlerin içine atlama huyum yoktur. Fakat içimden bir his sana bir şey olmayacak dedi. Tuhaf geliyor, biliyorum ama o ana dek baygınlık falan geçirmemiştim. Ayağımın altındaki asfalt erise dahi sıcaklık çok da rahatsız etmiyordu.

Aşırı sıcaklar ya da soğuklar beni pek etkilemez. Neden bilmiyorum. Bazı insanlar parmaklarını tuhaf şekillerde bükebilir. Bazı insanlar kulaklarını oynatabilir. Ben de kara kışta soğuktan donmadan sokakta uyuyabilir, elimi yakmadan avucumda kibrit tutabilirim. Evsiz sığınaklarında bu sayede pek çok bahsi kazanmışımdır ama bunun özel, *büyülü* bir güç olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Sınırlarımı da zorlamamıştım zaten.

Alev duvarının içinden geçip paslı kılıcımla Surt'ün kafasına

bir tane indirdim. Eh, ne de olsa her daim verdiğim sözü tutmaya özen gösteririm.

Kılıç Surt'ün canını yakmışa benzemiyordu ama dönüp duran alevler söndü. Surt bir milisaniyeliğine tamamen şoka girmiş gibi bana baktı. Sonra da mideme bir yumruk indirdi.

Daha önce yumruk yemiştim ama hiç Kara Olan takma adlı bir ağırsiklet şampiyonundan yememiştim.

Katlanabilir sandalye gibi iki büklüm oldum. Gözlerim kararadı, çevremdekileri üçer üçer görmeye başladım. Odağımı toparlayınca dizlerimin üstüne çöktüğümü ve süt, hindi ve krakerden oluşan bir kusmuk yığınına bakmakta olduğumu fark ettim.

Surt alevden kılıcıyla kafamı bir çırpıda uçurabilirdi ama sanırım buna değmeyeceğimi düşündü. *Cık cık* diye sesler çıkarak önümde birkaç adım attı.

"Amma çürükmüşsün," dedi. "Muhallebi çocuğu. Kılıcı ver bana Vanir dölü. Söz veriyorum, ölümün acısız olacak."

Vanir dölü mü?

O güne dek pek çok şahane hakaret duymuştum ama bunu ilk defa duyuyordum.

Paslı kılıç hâlâ elimdeydi. Kılıcın kendi kalp atışı varmış gibi elimde bir nabız hissi duydum. Elimden kulaklarıma kadar bir yol çizen, bir araba motorunun derinden gelen titreşimi gibi bir uğultu duyuyordum.

Onu yenileyebilirsin, demişti Randolph.

Yaşlı silahın hareket ettiğine, hatta uyanmakta olduğuna inanacaktım az daha. Ancak ne yazık ki çok hızlı değildi. Surt kaburgalarıma bir tekme daha indirdi ve sırtüstü yere yapıştım.

Yerde yatmış, kış gökyüzünde süzülmekte olan dumana bakıyordum. Surt'ün aşırı kuvvetli tekmesi yüzünden halüsinasyon görüyordum sanırım. Otuz metre kadar yukarıda, sis bulutundan bir ata binmiş, ikimizin üstünde akbaba gibi dönüp duran zırhlı bir kız gördüm. Saf ışıktan bir mızrak vardı elinde. Çelik örgü zırhı cilalı gümüş gibi parlıyordu. Ortaçağ şövalyeleri gibi yeşil bir başörtüsünün üstüne koni şeklinde çelik bir miğfer giymişti. Yüzü çok güzel ama çok sertti. Gözlerimiz bir saniyeliğine birbirine kenetlendi.

Gerçeksen yardım et, diye geçirdim içimden.

Buhar oldu gitti.

"Kılıç," diye diretti Surt, obsidiyen yüzü tepemden bakıyordu. "Özgür iradenle bana vermen benim için daha değerli ama mecbur kalırsam ölü parmaklarının arasından almayı da bilirim."

Uzakta sirenler çalıyordu. Acil yardım ekiplerinin neden hâlâ gelmediklerini anlamış değildim. Sonra Boston'daki diğer iki büyük patlama geldi aklıma. Acaba onlara da Surt mü sebep olmuştu? Yoksa başka ateşli arkadaşları da mı vardı?

Köprünün kenarında Hearth zar zor ayağa kalktı. Bir iki baygın yaya da hareketlenmişti. Randolph ve Blitz görünürde yoktu. Tehlikeden uzak olduklarını umut ettim.

Ateşli Herif'i yeterince oyalarsam diğer insanların da kaçıp canlarını kurtarmaya vakitleri olurdu belki.

Bir şekilde ayağa kalktım.

Kılıca baktım ve... Evet, kesinlikle halüsinasyon görüyordum.

Pas tutmuş leş bir sopa yerine şu an elimde gerçek bir silah vardı. Deri kaplı kabzası avucuma tam oturmuştu ve sıcacıktı.

Basit, cilalanmış çelikten bir yuvarlak olan topuzu, yetmiş santimetrelik, iki yüzü keskin, ucu da saplamaktan çok kesmeye yarar gibi görünen kıvrık bıçağın dengesini sağlıyordu. Bıçağın orta kısmında, Randolph'un odasında gördüklerime benzer Viking sembolleriyle bezeli genişçe bir süsleme vardı. Süsleme daha açık gümüş rengindeydi, sanki daha kılıç dövülürken içine oturtulmuş gibiydi.

Kılıcın artık kesinlikle bir uğultusu vardı, doğru tonu bulmaya çalışan bir insan sesi gibiydi.

Surt geri adım attı. Lav kızılı gözlerinin ışığı titredi. "Elindekinin ne olduğunu bilmiyorsun evlat. Öğrenene kadar da ölmüş olacaksın."

Eğri kılıcını savurdu.

Çocukken *Prenses Gelin* filmini yirmi altı kez izlemiş olmamı saymazsanız kılıçlar üzerine en ufak bir tecrübem yoktu. Surt beni ortadan ikiye ayıracaktı –ama benim silahımın da kendince fikirleri vardı.

Hiç parmağınızın ucuyla topaç tuttunuz mu? Topacın kendi gücüyle hareket ettiğini, her bir yöne savrulduğunu hissedebilirsiniz. Kılıç da aynen böyleydi işte. Kendi kendine savruldu, böylelikle Surt'ün alevli kılıcını bloke ediyordu. Sonra kolumun da kendiyle birlikte hareket etmesini sağlayarak bir yay çizdi ve Surt'ün sağ bacağına saplandı.

Kara Olan çığlık attı. Bacağındaki yara tutuşunca pantolonu alev aldı. Yanardağ alevi gibi parıl parıl parlayan kan fışkırdı bacağından. Ateşli kılıcı dağıldı gitti.

Surt kendine gelemeden kılıcım öne atıldı ve yüzünü yardı.

Surt inleyerek geriye sıçradı, bir eliyle burnunu tutuyordu.

Solumda birisi çığlık attı, iki çocuklu kadındı bu.

Hearth kadının çocuklarını bebek arabasından çıkarmasına yardımcı oluyordu. Arabadan artık duman çıkıyordu ve her an küle dönebilirdi.

"Hearth!" diye seslendim ama hemen ardından bunun boşuna olduğunu hatırladım.

Surt'ün dikkati hâlâ dağınıkken yalpalayarak Hearth'ün yanına gittim ve köprünün aşağısını işaret ettim. "Oraya! Çocukları oraya götür!"

Hearth dudak okuyabiliyordu ama söylediğim şeyden hoşlanmamıştı. Çocuklardan birini kucağına alırken inatla başını iki yana salladı.

Diğer çocuğu da annesi kucağına almıştı.

"Hemen gidin," dedim kadına. "Arkadaşım size yardım edecek."

Anne bir an bile tereddüt etmedi. Hearth bana son bir bakış attı: *Bu hiç de iyi bir fikir değil.* Sonra kadının peşinden gitti; kucağındaki çocuk tepine tepine ağlıyordu.

Köprüde mahsur kalmış başka masum insanlar da vardı: Arabalarında sıkışmış sürücüler, şaşkın şaşkın dolanan, kıyafetlerinden duman çıkan, derileri ıstakoz gibi kızarmış yayalar. Sirenler yaklaşmıştı ama Surt ortalıkta alevler saçmaya devam ederken polis ya da ambulans görevlileri ne yapabilecekti, hiçbir fikrim yoktu.

"Evlat!" Kara Olan, şurupla gargara yapıyormuş gibi bir ses çıkardı.

Elini yüzünden çekince sebebini anladım. Kendi kendine hareket eden kılıcım herifin burnunu kesmişti. Yanaklarından aşağı lav gibi oluk oluk kan süzülüyor, yere damladıkça asfaltta minik delikler açıyordu. Pantolonu tamamen yanmış gitmiş, alev desenli iç çamaşırı meydana çıkmıştı. Burunsuz şu haliyle çizgi filmlerdeki domuzcuklara benziyordu.

"Sana yeterince tahammül gösterdim," dedi hırıldayarak.

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum." Kılıcı kaldırdım. "Bunu mu istiyordun? Gel de al o zaman."

Şimdi düşünüyorum da, bayağı aptalca bir laf etmişim.

Tepemde tuhaf, gri bir figür görür gibi oldum: Ata binmiş, akbaba gibi tepemizde dönüp duran o kız.

Surt üstüme gelmek yerine eğildi ve çıplak elleriyle erimiş asfalttan bir avuç aldı. Sonra onu avucunda top haline getirip o alev alev yanan şeyi beyzbol topu gibi bana fırlattı.

Beceremediğim bir spor daha: Beyzbol. Topa vururum ümidiyle kılıcı savurdum. Iskaladım. Eriyik asfalt top mideme indi –yakıyor, derimi yüzüyor ve beni mahvediyordu.

Nefes alamıyordum. O kadar korkunç bir acıydı ki vücudumdaki her bir hücrenin tek tek patladığını hissedebiliyordum.

Buna rağmen üstüme garip bir sükunet çöktü. Ölüyordum. Bundan kurtuluşum yoktu. Bir yanım da şöyle düşünüyordu: *Pekâlâ. Bari değsin.*

Gözlerim karardı. Kılıç uğuldayıp elime yapıştı ama ellerimi zar zor hissediyordum.

Surt parçalanmış yüzünde bir gülümsemeyle beni inceledi.

Kılıcı istiyor, dedim kendi kendime. *Onun eline geçmemeli. Ben öleceksem, o da benimle ölecek.*

Güçlükle boşta kalan elimi kaldırıp orta parmağımı gösterdim. Çektiğim hareketi anlaması için işaret dili bilmesine gerek yoktu.

Kükreyip üstüme yürüdü.

Tam bana yaklaştığında kılıcım sıçradı ve onu ortadan ikiye yardı. Son gücümle Surt'ü yakaladım ve o devinimle korkuluktan aşağı uçtuk.

"Olamaz!" Alev alarak, tekmeler savurup beni iterek benden kurtulmaya çalışıyordu ama birlikte Charles Nehri'ne doğru uçarken onu sımsıkı tuttum. Kılıcım hâlâ onun karnında, iç organlarımsa ateş topu yüzünden eriyip gitmekteydi. Gökyüzü bir beliriyor, bir kayboluyordu. Dumanımsı şeyi bir daha gördüm –kızın teki dörtnala bana doğru geliyordu ve elini uzatmıştı.

FOŞŞŞŞŞ! Suya düştüm.

Sonra da öldüm. Son.

SEKİZ

ARALIĞA VE ELİNDE BALTA OLAN KILLI HERİFE DİKKAT EDİN

Okuldayken anlattığım hikâyeleri bu şekilde bitirmeyi çok severdim.

Mükemmel değil mi sizce de? *Billy okula gitti. Harika bir gün geçirdi. Sonra öldü. Son.*

Sonu havada kalmıyor. Her şey bir sonuca bağlanıyor.

Aman Magnus, gerçekten ölmemişsin ki, diye düşünüyorsunuzdur şimdi. Ölmüş olsan b*unları bize anlatamazdın. Ölümden kıl payı kurtulmuşsun işte. Sonra da mucize eseri kurtarılmışsın falan filan.*

Hayır. Gerçekten öldüm. Yüzde yüz eminim: İç organlarım deşildi, hayati organlar eridi, on beş metreden düşüp kafamı donmuş nehre çarptım, vücudumun her bir kemiği kırıldı ve ciğerlerime buz gibi su doldu.

Biz tıpta buna ölmek diyoruz arkadaşlar.

Vay canına, nasıl bir his peki?

Canım çok acıdı. ÇOK. Sorduğunuz için teşekkürler.

Rüya görmeye başladım ki bu epey tuhaftı. Hayır, öldüğüm

için değil, ben normalde rüya falan görmem de ondan. İnsanlarla bu konuda hep tartışmışımdır. Herkesin rüya gördüğünü söylerler ama ben bir tane bile rüya gördüğümü hatırlamıyorum. Ölü gibi uyurum çünkü. Öldüğüm güne dek böyle oldu bu. O günse normal bir insan gibi bayağı rüya gördüm.

Rüyamda annemle Mavi Tepeler'de doğa yürüyüşüne çıkmıştık. On yaşlarında falandım. Ilık bir yaz günüydü, çam ağaçlarının arasından serin bir rüzgâr esiyordu. Suda taş sektirmek üzere Houghton Gölü'nün orada durduk. Üç kere sektirdim. Annemse dört kere. O hep kazanırdı zaten. Ama ikimiz de umursamazdık. Gülüp bana sarılırdı ve bu benim için dünyalara bedeldi.

Onu tarif etmek çok zor. Natalie Chase'i anlayabilmek için onunla tanışmanız gerekir. Simgesinin *Peter Pan*'daki Tinker Bell olduğunu söylerdi hep. Tinker Bell'i otuzlarında, kanatsız, oduncu gömleği, kot pantolon ve *Doc Martens* botlar içinde hayal edin, işte size annem. Narin hatları olan minyon bir kadındı, kısacık sarı saçları, muzipçe gülen yaprak yeşili gözleri vardı. Ne zaman bana bir hikâye okusa burnunun üzerindeki çilleri seyreder, onları saymaya çalışırdım.

Her yerinden neşe fışkırırdı. Bunu ancak bu şekilde tasvir edebilirim. Hayatı seviyordu. Enerjisi bulaşıcıydı. Tanıdığım en nazik, en uyumlu insandı... Ölmeden önceki son birkaç haftaya kadar.

Rüyamda o olaya daha birkaç yıl vardı. Gölün kenarında dikiliyorduk. Derin bir nefes alıp çam kokusunu içine çekti.

"Babanla burada tanışmıştık," dedi. "Tıpkı bugünkü gibi bir yaz günüydü."

Bu dediği beni çok şaşırttı. Annem, babamdan nadiren bahsederdi. Onu hiç tanımamış, bir fotoğrafını bile görmemiştim. Size tuhaf gelebilir ama annem babamla ilişkilerini çok fazla önemsemezdi, bu yüzden ben de pek kafama takmıyordum.

Babamın bizi terk etmediği konusunda netti. Sadece kendi yoluna gitmişti babam. Annem buna karşı öfkeli değildi. Kısa birliktelikleri ona güzel şeyler hatırlatıyordu. İlişkileri sona erdikten sonra bana hamile olduğunu anlamış ve buna çok mutlu olmuştu. O günden beri ikimiz baş başaydık. Başka kimseye ihtiyacımız yoktu.

"Onunla gölde mi tanıştın?" diye sordum. "İyi taş sektiriyor muydu bari?"

Güldü. "Ah, evet. Taş sektirmede canıma okurdu. O ilk gün... mükemmeldi. Bir şey hariç." Beni yanma çekip alnımdan öptü. "Henüz sen yoktun balkabağım."

Ya tamam. Annem bana *balkabağım* derdi. Şimdi gülebilirsiniz. Büyüdükçe bundan utanmaya başladım ama o zamanlar annem hayattaydı. Şu an bana yeniden balkabağım demesi için neler vermezdim.

"Babam nasıl biriydi?" diye sordum. *Babam* sözcüğü garip gelmişti. Hiç tanımadığı bir adama nasıl *babam* derdi bir insan? "Ne oldu ona?"

Annem kollarını güneşe doğru iki yana açtı. "Seni buraya bu yüzden getirdim Magnus. Hissedebiliyor musun? Baban her yerde."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Genelde mecazlı konuşmazdı. Annem dümdüz, özü sözü bir bir kadındı.

Saçlarımı karıştırdı. "Haydi gel, sahile kadar yarışalım."

Rüyam değişti. Şimdi Randolph dayımın çalışma odasındaydım. Önümde, bir masaya yanlamasına, boylu boyunca uzanmış, daha önce hiç görmediğim bir adam duruyordu. Eski haritaların üzerinde parmaklarını yürütüyordu.

"Ölüm ilginç bir seçim oldu Magnus."

Sırıttı. Kıyafetleri yepyeniydi: Göz alıcı beyazlıkta spor ayakkabılar, pırıl pırıl bir kot pantolon ve bir Red Sox svetşörtü. İnce telli saçları kızıl, kahve, sarı karışımıydı ve havalı bir şekilde karıştırılıp şekil verilmişti. Hani şu *yataktan yeni çıktım ama muhteşemim* görüntüsü vardır ya, o işte. İnsanı afallatacak derecede yakışıklı bir yüzü vardı. Erkek dergilerinde, tıraş losyonu reklamlarına mankenlik yapabilirdi ama yüzündeki yara bere mükemmelliği bozuyordu. Ayın yüzeyindeki izler gibi, adamın yüzünde burun kemerinin üstünden yanaklarına uzanan bir yanık izi vardı. Ağzının kenarlarından dizi dizi çizikler yürüyordu, piercing izleri gibiydi. Ama kim ağzının çevresine bu kadar piercing takar ki?

Bu yaralı halüsinasyona diyecek bir lafım yoktu ama annemin sözleri hâlâ kulağımda olduğu için sordum: "Sen babam mısın?"

Halüsinasyon kaşlarını kaldırdı. Başını geriye atıp bir kahkaha patlattı.

"Hah, *seni sevdim*! Seninle çok eğleneceğiz. Hayır, Magnus Chase, baban değilim ama kesinlikle senin tarafındayım." Parmağını svetşörtünün üstündeki Red Sox logosu üzerinde gezdirdi. "*Benim oğlumla* çok yakında tanışacaksın. O zamana dek sana ufak bir tavsiye: Görünüme aldanma. Dostlarının gerekçelerine güvenme. Ha bir de—" öne uzanıp bileğimi yakaladı, "—Herkesin Babası'na selamımı söyle."

Elinden kurtulmaya çalıştım. Çelik gibi kuvvetliydi. Rüya değişti. Birden kendimi soğuk, gri bir sisin içinde uçarken buldum.

"Kes artık tepinmeyi!" dedi bir kız sesi.

Köprüde tepemde dönüp duran o kızdı seslenen, bileğimi tutuyordu. Bulutsu atının üzerinde, havanın içinde dört nala gidiyor, beni de kirli çamaşır torbası gibi yanında sürüklüyordu. Zincir örgü zırhı gri ışıkta ışıl ışıl parlıyordu.

Bileğimi iyice sıktı. "Aralığa mı düşmek istiyorsun?"

İçimden bir his, bu kız Aralık ayından bahsetmiyor diyordu. Aşağı bakınca uçsuz bucaksız bir grilik dışında hiçbir şey göremedim. Bunun içine düşmek istemediğime karar verdim.

Konuşmaya çalıştım. Yapamadım. Zar zor başımı iki yana salladım.

"Tepinip durma o zaman," diye emretti.

Miğferinin altındaki yeşil başörtüsünün arasından bir iki tel siyah saç çıkmıştı. Gözleri ağaç kabuğu rengindeydi.

"Beni buna pişman etme," dedi.

Bilincimi kaybettim.

Nefes nefese uyandım, vücudumdaki her bir kas sızlıyordu.

Doğrulup karnımı tuttum, bağırsaklarımın olduğu yerde bir delik bulmayı bekliyordum. Fakat karnımda eriyik asfalt izi yoktu. Acı da duymuyordum. Tuhaf kılıç kaybolmuştu. Kıyafetlerime de hiçbir şey olmamıştı, ne ıslanmış, ne yanmış ne de yırtılmışlardı.

Aslına bakarsanız kıyafetlerim *fazla iyi* durumdaydı diyebilirim. Haftalardır üstümde olan giysiler, tek kot pantolonum, üst

üste giydiğim gömleklerim ve ceketim kokmuyordu. Sanki ben baygınken yıkanmış, kurutulmuş ve tekrar üstüme geçirilmişlerdi ki bu düşünce pek hoşuma gitmedi. Hatta üstlerine çamaşırlarımı annemin yıkadığı günlerden hatıra bir limon kokusu bile sinmişti. Ayakkabılarım da Maraton Giyim'in arka tarafındaki çöplükte ilk bulduğum günkü kadar yeni ve pırıl pırıldı.

Daha da tuhafı: *Ben* tertemizdim. Ellerimde pislik yoktu. Cildim daha yeni keselenmiş gibiydi. Parmaklarımı saçlarıma götürünce elime tek bir dal ya da çöp parçası gelmedi.

Yavaşça ayağa kalktım. Vücudumda tek bir çizik dahi yoktu. Topuklarımın üstünde esnedim. İyi bir depara kalkabilecek gibiydim. Şömine ateşiyle yaklaşan fırtınanın kokusunu içime çektim. O kadar rahatlamıştım ki kahkaha atabilirdim. Nasıl olduysa hayatta kalmıştım!

Ancak... bu mümkün değildi.

Neredeydim ben?

Yavaş yavaş algım açıldı. Beacon Hill'de görebileceğiniz türden, şu sekiz katlı beyaz taş ve gri mermer döşeli zengin kır evlerinden birinin avlusundaydım. Çift kanatlı ön kapı, koyu renk ağır ahşap-demir karışımıydı. Her bir kanadın ortasında kurt kafası şeklinde birer kapı tokmağı vardı.

Kurt mu... işte sırf bu yüzden buradan nefret edebilirdim.

Sokağa çıkan bir çıkış kapısı var mı diye bakındım. Avluyu çepeçevre saran beş metrelik beyaz taş duvarın dışında ortada kapı mapı yoktu. Bir evin sokağa nasıl çıkışı olmaz?

Duvarın ötesini pek göremiyordum ama hâlâ Boston'da olduğum belliydi. Çevredeki binaların bazılarını tanımıştım. Uzakta

Downtown Crossing'in gökdelenleri görünüyordu. Muhtemelen Beacon Caddesi'nde, parkın hemen karşısındaydım. Peki ama buraya nasıl gelmiştim?

Avlunun köşesinde gövdesi bembeyaz, upuzun bir huş ağacı vardı. Duvardan atlamak için ağaca tırmansam mı diye düşündüm ama en alttaki dalları benim için epey yüksekteydi. Sonra ağacın dallarının yemyeşil olduğunu fark ettim ki kışın ortasında bu imkânsızdı. Tek tuhaflık bu değildi üstelik: Ağacın yaprakları, sanki birisi tek tek eliyle yirmi dört ayar altın suyuna batırmış gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Ağacın yanında, duvara bronz bir plaka çakılmıştı. Boston'daki binaların neredeyse yarısında böyle tarihi açıklamalar olduğu için daha önce dikkat etmemiştim ama buna yakından bakma gereği duydum. Plakadaki yazı iki ayrı dildeydi. Biri daha önce gördüğüm İskandinav alfabesi. Diğeri İngilizce.

GLASIR KORULUĞUNA HOŞ GELDİNİZ
İŞİ OLMAYAN GİREMEZ. GÜRÜLTÜ YAPMAYINIZ.
OTEL TESLİMATLARI İÇİN NIFLHEIM
GİRİŞİNİ KULLANINIZ.

Pekâlâ... Bugünlük gariplik kotamı doldurduğumu sanıyordum. Buradan çıksam iyi olacaktı. O duvardan atlayıp Blitz'le Hearth'e, içimden gelirse Randolph'a da ne olduğunu öğrenmem ve sonra da muhtemelen Guatemala'ya giden ilk araca otostop çekmem gerekiyordu. Bu şehirle işim *bitmişti* artık.

Sonra çift kanatlı kapı gürültüyle içeri doğru açıldı. İnsanı kör eden altın rengi bir ışık dışarı süzüldü.

Eşikte iri yarı bir adam belirdi. Üstünde otellerdeki kapı görevlilerinin giydiği kıyafet vardı: Melon şapka, beyaz eldiven ve klapasına VO harfleri işlenmiş kuyruklu, koyu yeşil bir ceket. Ancak bu adamın otel kapıcısı olmasına imkân yoktu. Siğillerle kaplı suratı küle bulanmıştı. Sakalı sanki yüz yıldır taranmamış gibiydi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve katil gibi bakıyordu. Belinden de çift taraflı bir balta sarkıyordu. İsimliğinde şunlar yazıyordu: HUNDING, SAKSONYA, BÇ 749'DAN BU YANA DEĞERLİ ÜYEMİZ.

"Ş-ş-şey, pardon," dedim kekeleyerek. "Ben... yanlış eve geldim galiba."

Adam kaşlarını çattı. Yanıma yaklaşıp beni kokladı. Terebentin ve yanık et kokuyordu. "Yanlış ev mi? Hiç sanmıyorum. Giriş yapıyorsun."

"E-efendim?"

"Öldün, değil mi?" dedi adam. "Beni takip et. Seni resepsiyona götüreyim."

DOKUZ

O MİNİBAR ANAHTARI BURAYA GELECEK

Binanın içi dışından daha genişti desem şaşırır mısınız?

Sadece giriş bile dünyanın en büyük avcı loncası olabilirdi ve dışarıdan göründüğünün iki katı büyüklükteydi. Bir dönüm büyüklüğündeki parke zemin, egzotik hayvan postlarıyla bezenmişti: Zebra, aslan ve hayattayken tanışmak istemeyeceğim bir sürüngen türünün postuyla. Sağ taraftaki duvarda yatak odası büyüklüğünde bir şömine yanıyordu. Onun önünde, üzeri tıklım tıkış kanepelere yeşil pofuduk bornozlar giymiş lise çağlarında çocuklar oturmuştu, bir şeylere gülüyor, gümüş kadehlerde içki içiyorlardı. Şömine rafının üzerinde doldurulmuş bir kurt kafası asılıydı.

Ne tatlı, diye geçirdim ürpererek. *Her yer kurt.*

Ham ağaç gövdesinden sütunlar tavanı ayakta tutuyordu, tavan boyunca da yanlamasına mızraklar dizilmişti. Duvarlarda yer yer cilalanmış kalkanlar asılıydı. Yaz günleri öğleden sonra sinemadan çıktığım zamanlarda gözümü rahatsız eden güneş ışığı gibi her yerden bir ışık geliyordu.

Fuayenin orta yerinde ayaklı bir tabela vardı:

GÜNÜN ETKİNLİKLERİ

ÖLÜMÜNE TEKLİ DÖVÜŞ! – OSLO ODASI, 10.00

ÖLÜMÜNE GRUP DÖVÜŞÜ! – STOCKHOLM ODASI, 11.00

ÖLÜMÜNE AÇIK BÜFE! – YEMEKHANE, 12.00

ÖLÜMÜNE ORDU DÖVÜŞÜ! – ANA AVLU, 13.00

ÖLÜMÜNE BİKRAM YOGA! – KOPENHAG ODASI, KENDİ MATINIZI GETİRİN, 16.00

Kapı görevlisi Hunding bir şeyler dedi ama kulaklarım öyle çınlıyordu ki ne dediğini anlamadım.

"Pardon," dedim, "anlamadım?"

"Valizin diyorum," diye tekrar etti. "Var mı?"

"Ee..." Elimi omzuma attım. Belli ki sırt çantam benimle birlikte dirilmemişti. "Hayır yok."

Hunding homurdandı. "Artık kimse valiz getirmiyor. Sizin cenaze ateşinize hiçbir şey bırakmıyorlar mı be?"

"Cenaze neyime?"

"Aman neyse." Yalpalaya yalpalaya öte yana ilerledi, orada ters çevrilmiş bir tekne gövdesi, resepsiyon masası görevi görüyordu.

"Daha fazla oyalanmanın bir anlamı yok. Gel haydi."

Teknenin ardındaki adam sanırım Hunding'le aynı berbere gidiyordu. Adamın sakalı o kadar uzun ve gürdü ki kendine ait bir posta kodu falan olmalıydı. Saçı, hızla giden bir arabanın ön camına çarpmış büyükçe bir kuşa benziyordu. Üzerinde orman yeşili, çizgili bir takım vardı. İsimliğinde şu yazıyordu: HELGI, MÜDÜR, DOĞU GOTHLAND, BÇ. 749'DAN BU YANA DEĞERLİ ÜYEMİZ.

"Hoş geldiniz!" Helgi bilgisayar ekranının arkasından kafasını uzattı. "Yeni giriş mi?"

"Ee–"

"Giriş saati öğleden sonra üç, malum," dedi. "Gün içinde bundan daha önce ölürseniz size hazır bir oda garanti edemem ne yazık ki."

"E ben gidip hayata geri döneyim o halde," dedim.

"Yok, olmaz." Klavyesine bir şeyler tuşladı. "Ah, işte burada." Sırıtınca tamı tamına üç adet dişi olduğu ortaya çıktı. "Bir kademe iyi bir odaya, bir süite alıyoruz sizi."

Hunding yanımda homurdandı. "Herkes süite alınıyor zaten. Başka odamız yok ki."

"Hunding..." diye uyardı müdür.

"Özür dilerim efendim."

"Sopa istemiyorsun herhalde?"

Hunding gözlerini yumdu. "Hayır efendim."

Bir birine bir ötekine bakıp duruyor, isimliklerine bakıyordum.

"İkiniz aynı yıl işe başlamışsınız," dedim. "749... *BÇ* ne peki?"

"Bilinen Çağ," dedi müdür. "Siz MS diyorsunuz."

"O zaman niye MS demediniz?"

"Çünkü MS, Milattan Sonra'nın kısaltmasıdır, Milat derken kastedilense İsa'nın doğumudur. Thor bu işe çok kızıyor. Kendisi hâlâ düello çağrısına İsa'nın cevap vermeyişini hazmedebilmiş değil."

"Pardon, anlayamadım?"

"Önemi yok, boş ver," dedi Helgi. "Kaç adet anahtar istersiniz? Bir tane yeterli olur mu?"

"Ben hâlâ nerede olduğumu anlamış değilim. 749'dan bu yana buradaysanız, bu nereden baksanız bin yıldan fazla eder."

"Hatırlatman şart mıydı," diye homurdandı Hunding.

"Ama bu imkânsız. Ve sen... öldüğümü söylemiştin? Kendimi hiç de ölü hissetmiyorum. Gayet iyiyim."

"Beyefendi," dedi Helgi, "akşam yemeğinde her şey açıklanacak. Yeni misafirlerimize akşam yemeklerinde hoş geldin diyoruz."

"Valhalla." Beynimin derinliklerinden fırladı bu sözcük. Annemin bana küçükken okuduğu bir hikâyeden hayal meyal hatırlıyordum. "Rozetindeki VO... V, Valhalla'nın V'si mi?"

Helgi sabrının sınırında gibi görünüyordu. "Evet efendim. Valhalla Oteli. Tebrikler. Odin'in konuklarından biri olmaya hak kazandınız. Akşam yemeğinde ne kadar cesur bir savaşçı olduğunuzu dinlemekten büyük bir zevk alacağım."

Dizlerim tutmuyordu. Ayakta kalabilmek için masaya dayandım. Olan biten her şeyde bir yanlış anlaşılma olduğundan, gösterişli bir otelin beni müşterilerinden biriyle karıştırdığından son

derece emindim oysaki. Şimdiyse o kadar emin değildim.

"Öldüm," diye geveledim. "Yani ben gerçekten... Gerçekten—"

"Buyurun, oda anahtarınız." Helgi elime bir taş tutuşturdu, üstünde Randolph'un çalışma masasında gördüğüm Viking sembollerinden biri vardı. "Minibar anahtarı da ister misiniz?"

"Ee—"

"Evet ister," diye benim yerime cevap verdi Hunding. "Evlat, minibar anahtarı istersin, emin ol. Burada çok uzun bir süre kalacaksın."

Ağzımda pas tadı vardı. "Ne kadar uzun süre?"

"Sonsuza dek," dedi Helgi, "ya da en azından Ragnarok'a kadar. Hunding sizi odanıza götürecek. Ölümden sonraki hayatınızın tadını çıkarın. Sıradaki!"

ON

ODAM HİÇ DE FENA DEĞİL

Hunding bana oteli tanıtırken ona kulak kesildiğimi söyleyemem. Sanki beni elli kez kendi etrafımda döndürmüşler, sonra da bir sirk meydanının orta yerine bırakıp eğlenmene bak demişlerdi.

Döndüğümüz her koridor bir öncekinden daha genişti. Otel müşterilerinin pek çoğu lise çağlarında, belki birazcık daha büyüktü. Kızlarla erkekler küçük gruplar halinde takılıyor, şömine önlerinde bin bir farklı dilde muhabbet edip çerez yiyor, satranç, *Scrabble* veya hakiki hançer ve lehim aletiyle oynanan bir oyun oynuyorlardı. Kenarlardaki eğlence odalarına göz attığımda bilardo masaları, tilt makineleri, eski tip atari aletleri ve işkence odasından fırlamış bir demir bakireye[1] benzer tuhaf bir şey gördüm.

Koyu yeşil gömlekli çalışanlar müşterilerin arasında geziniyor, tabak tabak yiyecek, sürahi sürahi içecek taşıyordu. Görebildiğim

1 Demir bakire: (Iron Maiden) Ortaçağda Avrupa'da kullanılan bir işkence aleti. Mumya tabutuna benzerdi ve içinde, içine konan kişinin hayati organlarına denk gelmeyecek şekilde sıralanmış çiviler bulunmaktaydı. Amaç, kişiyi yavaş yavaş, acı çekerek öldürmekti. (ç.n.)

kadarıyla çalışanların çoğu iri yarı kadın savaşçılardı ve sırtlarında kalkanları, bellerinde de kılıçları ya da baltaları vardı. Hizmet sektöründe bu tip manzaralara alışkın değiliz.

Ağır silahlanmış bir çalışan, buram buram kokan bir tabak omletle önümden geçti. Midem guruldadı.

"Öldüysem karnım nasıl acıkıyor ki?" diye sordum Hunding'e. "Bu insanların da hiçbiri ölü görünmüyor ayrıca."

Hunding omuzlarını silkti. "Yani şimdi ölü var, ölü var. Valhalla bir nevi... sınıf atlama gibi bir şey. Artık sen de bir *einherjar*'sın."

Hunding bu sözcüğü *inheryar* şeklinde telaffuz etti.

"Einherjar demek," dedim. "Çok açıklayıcı oldu."

"Evet. Savaşçı da diyebiliriz. Tekil hali *einherji*." Bunu da *inheryi* şeklinde telaffuz etti. "Biz, Odin'in seçtikleri, onun sonsuz ordusunun askerleriyiz. Einherjar sözcüğü *yalnız askerler* olarak çevrilebilir ama tam olarak anlamını karşılıyor diyemem. Daha çok... *geçmişin askerleri* –geçmiş yaşamında cesurca savaşmış ve Eğil... Kıyamet Günü'nde yeniden savaşacak olanlar desek daha doğru olur."

"Eğil Kıyamet Günü mü dedin sen demin?"

"Hayır, eğil!"

Hızla bir mızrak tepemden uçup geçerken Hunding son anda beni aşağı çekti. Mızrak, kanepede oturan bir adama saplanıp onu oracıkta öldürdü. İçkiler, zarlar ve *Monopoly* tahtası havaya uçtu. Adamla birlikte oyun oynayanlar birden ayağa sıçrayıp çok da sinirli sayılmayacak bir şekilde mızrağın geldiği yöne baktılar.

"Görmedim sanma Kızıl Elli John!" diye seslendi Hunding. "Eğlence odası mızrak saplama bölgesi değil!"

Bilardo odasından birisi kahkaha atıp bir şeyler söyledi... sanırım İsveççeydi. Sesi hiç de pişman olmuşa benzemiyordu.

"Her neyse." Hunding hiçbir şey olmamış gibi yola devam etti. "Asansörler şurada."

"Bir dakika," dedim. "Az evvel birisi mızrakla öldürüldü. *Hiçbir şey* yapmayacak mısın?"

"Aman, kurtlar temizler."

Bir anda nabzım yükseldi. "Kurtlar mı?"

Aynen dediği gibi, diğer Monopoly oyuncuları eşyalarını toplarken bir çift bozkurt odaya daldı, ölü adamı bacaklarından kaptı ve odadan dışarı sürükledi. Mızrak hâlâ adamın göğsüne saplıydı. Kan izleri anında yok oldu. Parçalanmış kanepe kendi kendine yenilendi.

En yakındaki büyük saksılardan birinin arkasına saklandım. Benim hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil. Korkum beni ele geçirmişti. Bu kurtların gözleri evimize saldıran kurtlarındaki gibi mavi mavi parlamıyordu ama ben yine de öldükten sonra maskotu sincap olan bir yere gitmeyi tercih ederdim açıkçası.

"Öldürmek yasak değil mi?" diye sordum kısık sesle.

Hunding kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Azıcık eğleniyorlar evlat. O herif akşam yemeğine canlanır." Saklandığım yerden beni çıkardı. "Haydi gel."

Şu 'eğlence' hakkında birkaç soru daha soracaktım ki asansöre vardık. Asansörün demir kafes kapısı mızraklardan yapılmış, duvarları, birbirinin üstüne geçmiş altın kalkanlarla kaplanmıştı. Kontrol panelinde o kadar çok düğme vardı ki panel yerden ta-

vana kadar uzanıyordu. En yüksek numara 540'tı. Hunding 19'a bastı.

"Burası nasıl 540 kat olabilir ki?" dedim. "Öyle olsa dünyanın en yüksek binası olması gerekir."

"Dünyada yer alsaydı, evet, dediğin gibi olurdu. Ancak burası Dokuz Dünya'yı birleştiriyor. Sen Midgard girişinden girdin. Çoğu ölümlü oradan girer."

"Midgard..." Hayal meyal Vikinglerin dokuz farklı dünyaya inandığını hatırladım. Randolph da konuşurken *dünyalar* demişti. Ama annem bana o İskandinav hikâyelerini okuyalı epey zaman oluyor. "İnsanların dünyası gibi mi yani?"

"Aynen." Hunding bir nefes alıp ezbere konuşmaya başladı. "*Beş yüz kırk kapısı vardır Valhalla'nın; beş yüz kırk kapı Dokuz Dünya'ya açılır.*" Sırıttı. "Ne zaman ve nerede savaşa gideceğimizi bilemezsin."

"Kaç kere savaşa gidildi?"

"Şey, hiç gidilmedi aslında. Yine de... Ragnarok her an olabilir. Ben mesela sabırsızlanıyorum! O gün gelince nihayet Helgi beni cezalandırmayı bırakmak zorunda kalacak."

"Müdür mü? Seni niye cezalandırıyor ki?"

Hunding'in yüz ekşidi. "Uzun hikâye. Helgi'yle ben—"

Asansörün kafes kapısı yana doğru açıldı.

"Aman, boş ver." Hunding hafifçe sırtıma vurdu. "On dokuzuncu katı seveceksin. Kapı komşuların çok iyidir!"

Otel koridorlarını hep karanlık, depresif ve iç daraltıcı bulmuşumdur. On dokuzuncu katı ise pek öyle bulmadım. Tonozlu tavanı altı metre yüksekliğindeydi ve –tahmin edeceğiniz üze-

re– mızraklar kullanılmıştı. Belli ki Valhalla işletmecileri mızrak toptancısıyla iyi bir anlaşma yapmıştı. Demirden apliklerin içinde meşaleler yanıyor ama hiçbirinden duman çıkmıyordu. Duvar boyunca asılı kılıçlara, kalkanlara ve halılara yumuşak bir turuncu ışık yansıtıyorlardı. Koridor o kadar genişti ki çok rahat çift kale maç yapılırdı. Kan kırmızı halının ağaç dalı şeklindeki desenleri rüzgârda dalgalanıyorlarmış gibi hafif hafif hareket ediyordu.

Aralarında on beşer metre bulunan, üstünde demirler olan oda kapıları ham meşedendi. Üzerlerinde kilit ya da tokmak yoktu. Her kapının ortasında yemek tabağı büyüklüğünde demirden bir yuvarlak levha vardı ve üstlerinde de Viking sembolleriyle birer isim yazıyordu.

İlkinde YARIKAYA GUNDERSON yazıyordu. Kapının ardından kılıç dövüşüne benzer sesler ve bağırtılar geliyordu.

Yanındakinde MALLORY KEEN yazıyordu. Kapının ardı sessizdi.

Sonrakindeyse THOMAS JEFFERSON, JR. İçeriden patlayan tüfek sesleri geliyordu ama bu gerçek tüfekten ziyade bir oyundan geliyor gibiydi. (Evet, her ikisini de duydum, ne olmuş.)

Dördüncü kapının üzerinde sadece bir X vardı. Önünde oda servisi masası, masanın üstünde de gümüş bir tabağa konmuş bir domuz kafası vardı. Domuzun kulakları ve burnu hafif kemirilmiş gibiydi.

Ben yemek eleştirmeni falan değilim. Evsiz olduğum için yemek eleştirme lüksüm de olmadı hiçbir zaman. Ama konu domuz kafasıysa prensiplerim vardır.

Koridorun sonundaki ikiye ayrılan noktaya gelmek üzereydik ki iri, siyah bir kuş uçarak köşeyi dönüp dibimden geçti, neredeyse kulağımı kapacaktı. Kuşun koridorun sonunda küçülüp yok olmasını seyrettim. Bu bir kuzgundu ve pençelerinde bir not defteriyle kalem taşıyordu.

"O da neydi öyle?" diye sordum.

"Bir kuzgun," dedi Hunding ve aşırı yardımcı oldu sağ olsun.

Nihayet üzerinde MAGNUS CHASE yazan bir kapının önünde durduk.

Adımı demirden sembollerle yazılı halde görünce titremeye başladım. Tüm bunların bir yanlış anlama, bir eşek şakası ya da kozmik bir karışıklık olduğuna dair son umudum da yok oldu gitti. Otel resmen beni bekliyormuş. Adımı bile doğru yazmışlar.

Bu arada söylemeden geçmeyeyim, Magnus, *muhteşem* demek. Ailemiz milyon yıl öncesinden İsveç krallarının soyuna dayandığı için annem bana bu adı koymuş. Ha bir de başına gelen en muhteşem şeyin ben olduğumu söylerdi hep. Ya evet tamam. Bir, ki, üç: *Ooooovvvvv ne tatlııı.* Bu aslında sinir bozucu bir ad. İnsanlar genellikle Mangus derlerdi ve bu da bana hep Angus etini hatırlatırdı. Ben de böyle durumlarda, *Hayır Magnus. Mega gibi düşünün, aynı kökten geliyor* derdim. Onlar da boş boş yüzüme bakarlardı tabii ki.

Her neyse, kapıda adım yazıyordu işte. İçeri girdiğim anda otele giriş yapmış sayılacaktım. Müdürün dediğine göre kıyamete kadar burası evim olacaktı.

"Haydi bakalım." Hunding elimdeki run taşı anahtarı

işaret etti. Taşın üstündeki sembol sonsuzluk işaretine, hatta yan çevrilmiş bir kum saatine benziyordu:

"Bunun adı *dagaz*," dedi Hunding. "Korkulacak bir şey değil. Yeni başlangıçları, dönüşümleri simgeler. Aynı zamanda kapını açar. Bu odaya yalnızca sen girebilirsin."

Yutkundum. "Peki ya çalışanlardan biri girmek isterse?"

"Onlar çalışan anahtarı kullanırlar." Hunding belindeki baltaya hafifçe vurdu. Şaka mı yaptı anlamadım.

Run taşını kaldırdım. Kullanmak istemiyordum ama koridorda boş boş dikilirken serseri bir mızrak ya da deli gibi uçan bir kuzgun tarafından öldürülmek de istemiyordum. İçgüdüsel olarak taşı kapının üstündeki benzer dagaz sembolüne doğru tuttum. Runun çevresindeki çember yeşil yeşil parladı. Kapı açıldı.

Odaya adımımı atar atmaz çenem düştü.

Odam, bugüne dek yaşadığım, ziyaret ettiğim her yerden, hatta Randolph dayımın malikânesinden bile daha güzeldi.

Transa girmiş gibi odanın ortasına doğru yürüdüm. Tam ortada, tavandan gökyüzünün görülebildiği bir açıklık vardı. Ayakkabılarım resmen yemyeşil çimlere basıyordu. Dört büyük meşe ağacı, sütunlar gibi açıklığın dört tarafını çevrelemişti. Alttaki dalları tavana sarılarak odanın iç kısımlarına giriyor, tavandaki tonozlarla birleşiyordu. Daha yüksekteki dallar açıklığın üstüne çıkıyor, dantel gibi bir gölgelik oluşturuyordu. Güneş ışığı yüzüme sıcacık vurdu. Odanın içinde hoş, serin esinti dolanıyor, her yere yasemin kokusu taşıyordu.

"Nasıl ya?" dedim Hunding'e şaşkın şaşkın bakarak. "Üstümüzde yüzlerce kat var ama gökyüzünü görebiliyorum. Ve kışın ortasındayız. Nasıl bu kadar sıcak ve güneşli olabiliyor?"

Hunding omuz silkti. "Bilemeyeceğim, sihir işte. Ama bu *senin* ölümden sonraki hayatın evlat. Bir iki bonus kazanmışsın belli ki."

Kazanmış mıydım? Bonus kazanacak ne yaptığımı bilmiyordum.

Yavaş yavaş, bir daire çizerek yürüdüm. Oda haç şeklindeydi, dört bölmesi ortadaki açıklıktan ışık alıyordu. Her bir kanat eski odam büyüklüğündeydi. Biri kapıdan içeri girdiğimiz holdü. Biri, içinde çift kişilik bir yatak bulunan yatak odasıydı. Büyüklüğüne kıyasla oda sade ve basit döşenmişti: Yatağın üstünde bej bir yorgan ve pofuduk yastıklar vardı ve bej duvarlara ne bir tablo, ne bir ayna ne de başka bir dekor asılmıştı. Bu kısmı ağır kahverengi perdelerle kapayabiliyordunuz.

Çocukken annemin odamı ne kadar sadeleştirmeye çalıştığını hatırlıyorum. Tamamen zifiri karanlık olmadığı ve içeride dikkatimi dağıtacak hiçbir şey bulunmadığı sürece asla uykuya dalamazdım. Bu odaya bakınca sanki birisi zihnimin içine girmiş ve nasıl bir odada rahat edebileceğimi öyle öğrenmiş diye düşündüm.

Sol taraftaki kanat, giyinme ve banyo bölümüydü ve en sevdiğim renkler olan siyah-bej karolarla döşenmişti. Buranın bonusları bir sauna, bir jakuzi, bir giysi odası, bir duş odası ve bir tuvalet odasıydı. (Tamam, sonuncusunu ben uydurdum ama tuvaletin asil ölülere layık, şahane bir klozet olduğunu söylemeden geçemeyeceğim.)

Odanın dördüncü kanadı tam teşekküllü bir mutfak ve oturma odasıydı. Oturma odasının bir köşesinde, kocaman deri bir kanepenin karşısında düz ekran bir televizyon, onun altındaki dolapta da altı farklı oyun konsolu yer alıyordu. Diğer tarafta, şöminenin önünde iki adet uzanma koltuğu ve bir kitaplık vardı.

Evet, kitap okumayı severim. Böyle de tuhafımdır işte. Okuldan ayrıldıktan sonra bile Boston Halk Kütüphanesi'nde, sıcak ve güvenli bir ortamda pek çok şey öğrenerek epey vakit geçirdim. İki yıl boyunca kitap koleksiyonumu çok özlemiştim, yeniden bir kitaplığımın olacağını hayal bile edemezdim.

Kitapların adlarına bakmak için kitaplığa doğru yürüdüm. O sırada şöminenin üst rafında gümüş çerçeve içinde bir fotoğraf dikkatimi çekti.

Helyum balonu gibi bir şey boğazıma oturdu sanki. "Bu imkânsız..."

Fotoğrafı elime aldım. Ben sekiz yaşındayken New Hampshire'daki Washington Dağı'nın zirvesinde annemle çekildiğimiz bir fotoğraftı bu. Hayatımın en güzel gezilerinden biriydi. Bir bekçiden fotoğrafımızı çekmesini rica etmiştik. Fotoğrafta ben kocaman gülümsüyordum (artık pek yapmadığım bir şey) ve önden iki dişim eksikti. Annem yere çöküp göğsümden bana sarılmıştı. Yeşil gözlerinin kenarları kırışmış, güneşten çilleri çıkmış ve sarı saçları rüzgârda yana doğru savruluyordu.

"Bu imkânsız," dedim kendi kendime. "Bu fotoğraftan sadece bir tane vardı. O da yangında yok oldu..." Hunding'e döndüm, gözlerini siliyordu. "Sen iyi misin?"

Boğazını temizledi. "Gayet iyiyim! Tabii ki iyiyim. Otel, müş-

terilerine geçmiş yaşamlarını hatırlatan hediyelikler verir. Fotoğraflar..." Sakalının altından dudakları titriyordu. "Ben öldüğüm zaman fotoğraf henüz icat edilmemişti. Sen... çok şanslısın."

Uzunca bir zamandır kimse bana şanslı olduğumu söylememişti. Bunu düşününce şoktan çıktım. İki yıldır annem yoktu. Ben de birkaç saat kadar önce ölmüştüm ya da bir üst seviyeye çıkmıştım. Bu Saksonyalı otel görevlisi BÇ 749'dan bu yana buradaydı. Nasıl ölmüştü acaba, geride nasıl bir aile bırakmıştı? Bin iki yüz yıl sonra bile hâlâ onları hatırlayınca gözleri doluyordu. Ölümden sonraki yaşam buysa bu epey zalimceydi.

Hunding doğrulup burnunu sildi. "Tamam artık, yeter! Başka sorun varsa git resepsiyona sor. Bu akşam yemekte cesaret dolu maceralarını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Cesaret dolu maceralarım mı?"

"Ay şimdi tevazu gösterme lütfen. Kahramanca bir şey yapmış olmasan burada olamazdın."

"Ama ben—"

"Size hizmet etmek bir zevkti efendim ve Valhalla Oteli'ne tekrar hoş geldiniz."

Avucunu uzattı. Bahşiş beklediğini anlamam biraz zaman aldı.

"Ee, şey..." Ceketimin ceplerini yokladım ama zaten bir şey bulmayı beklemiyordum. Ancak mucize eseri Randolph'un evinden arakladığım çikolata hâlâ cebimdeydi ve Öteki Taraf'a olan yolculuğum sırasında başına hiçbir şey gelmemişti. Çikolatayı Hunding'e verdim. "Kusura bakma, yanımda bir tek bu var."

Gözleri kocaman açıldı. "Asgard tanrıları aşkına! Çok teşekkür ederim evlat!" Çikolatayı koklayıp kutsal kadeh gibi kaldır-

dı. "Vay be! Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Valkyrie'n yemekten hemen önce seni almaya gelir. Vay canına!"

"Valkyrie'm mi? Bir saniye. Benim Valkyrie'm yok ki."

Hunding güldü, gözleri hâlâ çikolataya kilitlenmiş durumdaydı. "Ya evet, *senin* Valkyrie bende olsaydı ben de aynı şeyi söylerdim. Epey bir belaya bulaştı o kız."

"Bu da ne demek?"

"Akşam görüşürüz evlat!" Kapıya doğru yöneldi. "Yemem, şey, yapmam gereken şeyler var. Yemekten önce ölmemeye dikkat et!"

ON BİR

TANIŞTIĞIMIZA MEMNUN OLDUM. ŞİMDİ BOĞAZINI SIKACAĞIM.

Çimlere yığıldım.

Ağaç dallarının arasından gökyüzünü seyrederken nefes almakta zorlanıyordum. Yıllardır astım krizi geçirmemiştim, o an görünmez bir kemer adeta göğsümü sıkarken çocukluğumda böyle durumlarda annemin bana nasıl sarıldığını hatırladım. Astımım olduğu halde annemin neden beni ha bire kamp yapmaya ya da dağa tırmanmaya götürdüğünü merak ediyorsunuzdur. Ama inanın açık havada olmak iyi geliyordu.

Şimdi açıklıkta yerde yatarken temiz havayı içime çekip ciğerlerimin kendine gelmesi için dua ettim.

Ancak ne yazık ki bunun bir astım krizi olmadığından emindim. Basbayağı sinirlerim boşalmıştı. Beni sarsan, ölüp insanların oda servisinden domuz kafası sipariş ettikleri ve zevk için lobide birbirlerine mızrak sapladıkları tuhaf bir Viking cennetine gitmiş olmak değildi.

Hayatımın bugüne kadar geldiği noktayı kabullenebilirdim. Tabii ki on altıncı yaş günümde ölüp Valhalla'ya gidecektim. Bende bu şans varken başka ne olabilirdi ki!

Beni asıl sarsan şey şu oldu: Annem öldüğünden beri ilk kez rahat ve güvenli bir ortamda yalnızdım (şu ana kadar görebildiğim kadarıyla). Sığınma evleri, aşevleri, bina çatıları ve köprü altındaki uyku tulumları. Buralarda hep bir gözüm açık uyudum. Hiçbir zaman rahat edemedim. Şimdiyse özgürce kafamı dinleyebilecek, düşünebilecektim.

Ve düşünmek iyi değildi.

Annemin ölümünün ardından doğru dürüst yas tutamamıştım. Hiç durup kendime acıyacak zamanım olmamıştı. Gerçi bu durum, annemin öğrettiği yön bulma, kamp kurma, ateş yakma gibi hayatta kalma taktikleriyle birlikte epey işe yaramıştı.

Parklara, dağlara ve göllere yaptığımız tüm o geziler... Annemin külüstür *Subaru*'su çalıştığı sürece her hafta sonu şehir dışına çıkar, doğayı keşfederdik.

Annem ölmeden birkaç hafta önce bir Cuma günü, *Neden kaçıyoruz?* diye sormuştum bir keresinde. Artık sıkılmıştım. Bir kez olsun hafta sonu evde pineklemek istiyordum. Annemin bir an önce evden kaçıp kendini doğaya atma hevesini anlayamıyordum.

Gülümsemişti ama kafası meşgul gibiydi. *Kalan zamanımızın tadını çıkarmalıyız Magnus.*

Annem bilinçli bir şekilde bana hayatta kalma taktikleri mi öğretmeye çalışıyordu? Sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi... ama bu mümkün değildi ki. Gerçi ben birkaç saat öncesine kadar insanın babasının bir İskandinav tanrısı olmasının da mümkün olmadığını sanıyordum.

Hâlâ kesik kesik nefes alıyordum ama ayağa kalkmayı başar-

dım ve odayı gezdim. Şömine üstündeki fotoğraftan sekiz yaşındaki Magnus darmadağın saçları ve eksik dişleriyle bana sırıtıyordu. Çocuk o kadar her şeyden bihaberdi, sahip olduklarının değerini o kadar bilmez haldeydi ki.

Kitap raflarını taradım gözümle: eskiden çok sevdiğim fantastik kurgu ve korku yazarları karşımdaydı: Stephen King, Darren Shan, Neal Shusterman, Michael Grant, Joe Hill; en sevdiğim çizgi romanlar: *Scott Pilgrim*, *Sandman*, *Watchmen*, *Saga* ve bunlar dışında kütüphanede okumayı planladığım kitaplar. (Evsizler için tüyo: Halk kütüphaneleri güvenli sığınaklardır. Tuvaletleri olur. Leş gibi kokmadıkları ya da olay çıkarmadıkları sürece kitap okuyan çocukları kovmazlar.)

Raftan küçükken annemin bana okuduğu İskandinav hikâyeleri kitabını çektim. Kitapta gülümseyen mutlu Viking tanrıları, gökkuşakları, çiçekler ve sarı saçlı güzel kızlar vardı. Bir de *Tanrılar son derece güzel ve muhteşem diyarlarda yaşarlar!* gibi cümleler. Bebek arabası yakıp eriyik asfalt topları fırlatan Kara Olan Surt'ten ya da insanların annelerini öldürüp evlerini havaya uçuran kurtlardan bahsedilmiyordu. Sinirim bozuldu.

Orta sehpanın üstünde deri kaplı bir defter vardı, üzerinde MÜŞTERİ HİZMETLERİ yazıyordu. Defteri karıştırdım. Oda servisi menüsü tam on sayfaydı. Televizyon kanal listesi de en az o kadar uzundu ve otel haritası o kadar karmaşık, o kadar fazla bölüme ayrılmıştı ki hiçbir şey anlamadım. Haritada bir tane bile ESKİ YAŞAMINIZA DÖNMEK İÇİN ACİL ÇIKIŞ KAPISI yazan bir kapı işareti yoktu.

Müşteri hizmetleri defterini şömineye fırlattım.

Defter yanarken orta sehpada bir yenisi beliriverdi. Aptal sihirli otel odaya doğru dürüst zarar vermemi bile engelliyordu.

Öfkeyle kanepeyi ters çevirip ittim. Çok fazla uzağa gitmesini beklemiyordum ama kanepe bayağı taklalar ata ata karşı duvara tosladı.

Fırlamış minderlere, ters dönmüş kanepeye ve duvardaki çiziklere baktım. Bunu nasıl becermiştim ben?

Kanepe sihirli bir şekilde düzelip yerine gelmedi. Fırlattığım yerde duruyordu. Öfkem dindi. Muhtemelen Hunding gibi bir otel çalışanına fazladan iş çıkarmıştım. Haksızlık olmuştu aslında.

Biraz daha yürüyerek köprüdeki karanlık herifi ve kılıcı neden istediğini düşündüm. Surt'ün benimle birlikte ölmüş olmasını diledim –hatta mümkünse benden daha kalıcı bir şekilde– ama bu konuda çok iyimser değildim. Bari Blitz ve Hearth sağ salim oradan kurtulmuş olsalardı. (Ha evet, Randolph da tabii.)

Ve kılıç... o neredeydi ki? Yine nehrin dibinde mi? Valhalla'ya cebimde çikolatayla gelebiliyordum da kılıçla gelemiyordum. Ne aptalca.

Eski hikâyelerde Valhalla'dan kahramanların savaşta ölünce gittikleri yer olarak bahsedilir. Anca bu kadarını hatırlıyordum. Ve kendimi hiç de kahraman gibi hissetmiyordum. Herifin teki mideme bir ateş topu fırlatıp beni sağlam benzetmişti. Surt'e kılıcımı saplayıp onunla birlikte köprüden düşerek olabilecek en verimli şekilde başarısız olmuştum. Cesurca bir ölüm mü? Hiç sanmıyorum.

Donakaldım.

Aniden, güm diye, aklıma bir şey geldi.

Annem... Birisi cesurca öldüyse bu *annemdi.* Beni korumak için, şeyden—

Tam o sırada kapım vuruldu.

Kapı kendiliğinden açıldı ve içeri bir kız girdi... Köprüde tepemde dolandıktan sonra beni gri boşluktan yukarı çeken kızdı bu.

Miğferi, zincir örgüsü zırhı ve ışıldayan mızrağı yoktu üstünde. Yeşil başörtüsünü fular gibi boynuna dolamış, uzun kahverengi saçlarını omuzlarına salmıştı. Beyaz elbisesinin yakası ve bilekleri Viking runlarıyla süslenmişti. Altın kemerinden eski tip anahtarlar ve tek başlı bir balta sarkıyordu. Birilerinin *Mortal Kombat* temalı düğününde baş nedimeydi sanki.

Ters dönmüş kanepeye baktı. "Mobilyalar seni rahatsız mı etti?"

"Gerçekmişsin," dedim.

Hafifçe kendi kollarına vurdu. "Evet öyle görünüyor."

"Annem," dedim.

"Hayır," dedi. "Senin annen değilim."

"Hayır yani annem burada, Valhalla'da mı?"

Kızın ağzı *O* şeklini aldı. Sanki vereceği cevabı düşünüyormuş gibi omzumdan ileriye baktı. "Üzgünüm. Natalie Chase seçilmişler arasında değil."

"Ama cesur olan *oydu.* O benim için kendini feda etti."

"Sana inanıyorum." Anahtarlığını inceledi. "Ama burada olsa bilirdim. Biz Valkyrie'lerin cesurca ölen herkesi seçme iznimiz

yok. Pek çok... faktör söz konusu. Çok çeşitli ölümden sonra hayat seçenekleri var."

"Peki o zaman annem nerede? Ben de orada olmak istiyorum. Ben kahraman falan değilim!"

Bana doğru yürüyüp benim kanepeyi fırlattığım gibi son derece kolayca beni duvara itti. Kolunu boğazıma dayadı.

"Bunu sakın bir daha söyleme," dedi dişlerinin arasından. "SAKIN BİR DAHA SÖYLEME! Özellikle de bu akşam yemekte."

Nefesi nane kokuyordu. Gözleri nasıl olduysa hem koyu hem parlaktı. Bir zamanlar annemin bir fosili vardı, bana onu hatırlattı; "ammonit" adı verilen, deniz kabuğuna benzer bir deniz canlısının bir kesitiydi bu fosil. Yerin altında kaldığı sürece milyonlarca yılın hatırasını biriktirmişçesine içten içten parlardı. Kızın gözlerinde de işte aynı böyle bir parlaklık vardı.

"Anlamıyorsun," dedim zar zor. "Benim—"

Boğazıma daha da bastırdı. "Neyi anlamıyormuşum? Annenin yasını tuttuğunu mu? Haksızlığa uğradığını mı? İstemediğin bir yerde olmanı, muhatap olmak istemeyeceğin insanlarla muhatap olmak zorunda olmanı mı?"

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Hem zaten nefes de alamıyordum.

Geri adım attı. Ben öksürüp öğürürken odanın içinde ağır ağır yürüyor, boş boş bakınıyordu. Baltasıyla anahtarları belinde sallanıyordu.

Morarmış boynumu ovaladım.

Geri zekâlı Magnus, dedim kendi kendime. *Yeni bir mekândasın, kuralları öğren.*

Mızmızlanıp sürekli bir şeyler talep edemezdim. Annem konusunu bir kenara koymak zorundaydım. Annem her neredeyse onu daha sonra bulacaktım. Şimdi bu otelde olmak, daha önce hiç bulunmadığım bir gençlik sığınma evinden, sokak köşesinden ya da kilisenin aşevinden farklı değildi. Her yerin kendine ait kuralları vardır. Otoritenin ve alt kademenin kimler olduğunu, bıçaklanmama ya da tepelenmeme sebep olacak şeyleri öğrenmem gerekiyordu. Hayatta kalmam gerekiyordu... hali hazırda ölmüş olsam bile.

"Özür dilerim," dedim. Boğazım diri diri bir kemirgen yutmuşum gibi acıyordu. "Ama bir kahraman olup olmamam senin için neden bu kadar önemli ki?"

Alnına vurdu. "Bu ne ya, şaka gibi. Belki seni buraya *ben* getirdiğim içindir? Belki söz konusu olan *benim* kariyerim olduğu içindir? Bir hata daha yaparsam—" Dilini tuttu. "Neyse ne. Takdim edildiğinde ne diyorsam onu yap. Çeneni kapa, başını salla ve cesur görünmeye çalış. Seni buraya getirdiğime beni pişman etme."

"Pekâlâ. Ama söylemeden edemeyeceğim, ben senin yardımını istemedim."

"Odin'in gözü aşkına! Ölüyordun be! Diğer seçeneklerin Helheim, Ginnungagap ya da..." Ürperdi. "Ölümden sonraki yaşamını geçirmek için Valhalla'dan çok daha kötü yerler var diyelim kısaca. Köprüde ne yaptığını gördüm. Farkında olsan da olmasan da cesurca hareket ettin. Pek çok insanı kurtarmak için kendini feda ettin."

Söyledikleri iltifat gibiydi. Ama ses tonu bana aptal diyordu.

Sertçe bana doğru bir adım atıp göğsümü parmağıyla dürt-

tü. "Sende potansiyel var Magnus Chase. Yüzümü kara çıkarma, yoksa—"

Duvarlardaki hoparlörlerden öyle tiz bir boru sesi geldi ki şöminenin üstündeki çerçeve sarsıldı.

"O da ne?" dedim. "Hava istilası mı?"

"Akşam yemeği." Doğruldu. Derin bir nefes alıp elini uzattı. "Baştan başlayalım. Merhaba, ben Samira el-Abbas."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sakın beni yanlış anlama ama bu pek de Viking adına benzemiyor."

Sinirli sinirli gülümsedi. "Bana Sam diyebilirsin. Herkes öyle der. Bu akşam Valkyrie'n ben olacağım. Doğru dürüst tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi öyle sertçe sıktı ki bir an parmaklarım kırıldı sandım. "Seni yemeğe götüreceğim." Tekrar zoraki gülümsedi. "Beni utandırırsan seni ilk öldüren ben olurum."

ON İKİ

EN AZINDAN KEÇİ KOVALAMA İŞİ BANA DÜŞMEDİ

Komşularım koridor boyunca yavaş yavaş odalarından çıkıyordu. Thomas Jefferson, Jr. benim yaşlarımda görünüyordu. Kısa kıvırcık saçları, ince uzun bir yapısı ve omzundan sarkan bir tüfeği vardı. Mavi yün ceketinin düğmeleri pirinçtendi, manşetlerine de nişan şeritleri dikilmişti –Amerikan İç Savaşı üniformasıydı sanırım. Başıyla selam verip gülümsedi. "Nasılsın?"

"Şey, görünen o ki ölüyüm," dedim.

Güldü. "Evet. Alışırsın. Bana T.J. diyebilirsin."

"Magnus," dedim.

"Haydi gel." Sam kolumdan çekti.

Mallory Keen olduğunu tahmin ettiğim bir kızın yanından geçtik. Tel tel kızıl saçları, yeşil gözleri ve tırtıklı bir bıçağı vardı ve bu bıçağı X işaretli kapının önünde duran 1.85'lik herifin suratına doğru sallamaktaydı.

"Gene mi domuz kafası?" Mallory Keen belli belirsiz bir İrlanda aksanıyla konuşuyordu "X, sence kapıdan dışarı her adım

attığımda bir domuz kafası görmek istiyor olabilir miyim?"

"Daha fazla yiyemedim," diye gürledi X. "Kafa da buzdolabıma sığmadı."

Şahsen ben bu çocuğa bulaşmazdım. Herif cüsse olarak bir bomba imha odası gibiydi. Bir şekilde elinize pimi çekilmiş bir el bombası düşse rahatlıkla bu arkadaşa verip yutmasını rica edebilirdiniz. Cildi köpekbalığı rengindeydi, baştan aşağı kaslıydı ve siğillerle kaplanmıştı. Suratında o kadar çok şişlik vardı ki hangisinin burun olduğunu ayırt etmek zordu.

Ağız dalaşma dalmış oldukları için bizi fark etmeyen X ve Mallory'nin yanından geçtik.

Bizi duyamayacakları bir noktaya geldiğimizde Sam'e sordum: "Şu gri renkli koca herifin olayı nedir?"

Sam parmağını dudaklarına götürdü. "X yarı troldür. Bu konuda da biraz hassastır."

"Yarı trol mü? Var mı böyle bir şey ya?"

"Tabii ki var," dedi. "Ve en az senin kadar burada olmayı hak ediyor."

"Tamam canım, ona bir şey dediğim yok. Sordum sadece."

Sesindeki o hemen savunmaya geçen tondan bu işin bir geçmişinin olduğunu anladım.

Tam YARIKAYA GUNDERSON'un kapısının önünden geçiyorduk ki içeriden fırlatılan bir balta kapıyı yardı ve baltanın bir kısmı dışarı çıktı. Odadan boğuk gülme sesleri geldi.

Sam beni asansöre doğru çekiştirdi. Asansöre binmeye çalışan birkaç savaşçıyı kenara itti. "Bir sonrakine binin, haydi canım."

Mızraklı kapı yana doru açıldı. Sam anahtarlarından birini

paneldeki bölmeye soktu. Kırmızı bir runa bastı ve asansör aşağı inmeye başladı. "Ana kapılar açılmadan seni yemekhaneye indireceğim. Böylece en güzel yiyecekleri tükenmeden yakalarsın."

"Aa, şey... Teşekkürler."

Tavandaki hoparlörlerde İskandinav asansör müziği çalmaya başladı.

Tebrikler Magnus! diye geçirdim içimden. *SONSUZA DEK* İskandinav Frank Sinatra'ları dinleyebileceğin savaşçılar cennetine hoş geldin!

Sessizliği bozmaya, Sam'in boğazımı sıkmasına sebep vermeyecek bir şeyler söylemeye çalıştım.

"Ya... on dokuzuncu kattaki herkes de benimle aynı yaşta gibi?" dedim. "Ya da bizimle aynı yaşta gibi. Valhalla'ya sadece gençler mi girebiliyor?"

Samira başını iki yana salladı. "Savaşçılar öldüklerindeki yaşlarına göre gruplara ayrılırlar. Sen en genç gruptasın, sıfır-on dokuz yaş arası yani. Diğer iki grubu, yani yetişkinlerle yaşlıları pek göreceğini sanmıyorum. Hem öylesi daha iyi. Yetişkinler... gençleri pek dikkate almazlar. Buradaki bazı gençlerin kendilerinden yüzlerce yıl daha fazla süredir burada olmasına rağmen hem de."

"Çok tipik," dedim.

"Yaşlı savaşçılar biraz geçimsiz olurlar. Çok vahşi bir huzurevi ortamı gibi düşün."

"Ben öyle sığınma evleri gördüm açıkçası."

"Sığınma evi mi?"

"Neyse boş ver. Ee, demek sen bir Valkyrie'sin. Oteldeki herkesi sen mi seçtin?"

"Evet," dedi. "Bu oteldeki herkesi şahsen ben seçtim."

"Ha ha, çok komik. Ne demek istediğimi anladın. Senin *kardeşlik cemiyetin* midir, ne deniyor onu soruyorum işte."

"Doğru. Valkyrie'ler savaşçı seçmekle görevlidirler. Buradaki her savaşçı vahşi bir şekilde ölmüştür. Her birinde ya şeref duygusu vardır ya da Valhalla'ya girebilmesini sağlayacak biçimde İskandinav tanrılarıyla bir ilişkisi."

Randolph dayımın, kılıcın benim doğuştan gelen hakkım olmasıyla ilgili söyledikleri geldi aklıma. "İlişki derken... bir tanrının çocuğu olmak gibi mi yani?"

Hâlâ Sam'in bana güleceğini düşünüyordum ama ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Buradaki pek çok savaşçı yarı tanrıdır. Pek çoğu da sıradan ölümlülerdir. Sen Valhalla'ya girmeye cesaretin sonucu hak kazandın, soyun sebebiyle değil. Yani en azından öyle olması gerekiyor..."

Sesinin tonu dalgınlıktan mı öyleydi yoksa pişman mıydı anlamadım.

"Ya sen?" diye sordum. "Sen nasıl Valkyrie oldun? Asil bir şekilde mi öldün?"

Güldü. "Daha değil. Ben hâlâ yaşıyorum."

"O nasıl oluyor?"

"Biz çifte hayatlar süreriz. Bu gece seni yemeğe götürüyorum. Sonra koşa koşa eve gidip matematik ödevimi bitireceğim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Matematik ödevi konusunda asla şaka yapmam."

Asansörün kapıları açıldı. Konser alanı büyüklüğünde bir salona girdik.

Ağzım açık kaldı. "Aman—"

"Hoş geldin," dedi Samira, "burası Ölmüşlerin Ziyafet Salonu."

Stadyum koltuğu gibi sıra sıra masalar ta en tepeden aşağı doğru iniyordu. Salonun ortasında ise bir basketbol kortu yerine Özgürlük Heykeli'nden bile daha büyük bir ağaç duruyordu. En alttaki dalları belki yerden otuz metre yüksekteydi. Üst kısmı tüm salonu çerçeveliyor, kubbe şeklindeki kenar tavanıyla birleşip ortadaki devasa açıklığa ulaşıyordu. En tepede karanlık gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

Ağzımdan çıkan ilk soru muhtemelen en önemli şey değildi. "Ağaçta bir keçi mi var?"

Aslına bakarsanız ağacın dalları çeşit çeşit hayvan doluydu. Çoğunun ne olduğunu bile bilmiyordum ama en alt dallardan birinde uzun tüylü bir keçi vardı. Şişmiş memelerinden duş başlığından dökülen su gibi süt akıyordu. Aşağıda, salonun zemininde, omuzlarında kocaman kovalar taşıyan iri yarı dört asker bulunuyordu. Öne arkaya koşturup duruyorlar, sütü yere dökülmeden kovalara doldurabilmek için keçiyi kovalıyorlardı. Askerlerin sırılsıklam olduğu düşünülürse bu işi becerdiklerini söylemek zordu.

"Keçinin adı Heidrun," dedi Sam. "Sütünden Valhalla'nın bal likörü yapılır. Şahanedir. Görürsün."

"Peki onu kovalayan tipler?"

"Ya evet, o nankör bir iş. Ayağını denk al, yoksa bu göreve seni koşarlar."

"Şey... keçiyi aşağı indirseler olmuyor mu peki?"

"O özgür bir keçi. Hem böyle sütü daha lezzetli oluyor."

"Eminim öyledir," dedim. "Peki diğer hayvanlar? Orada sincaplar, porsuklar falan var, bir de şurada—"

"Tembel hayvanlar ve türevleri," diye devam etti Sam. "Çok şekerler."

"Anlaşıldı. Yani siz şimdi burada mı yemek yiyorsunuz? O kadar hayvanın çişini kakasını yaptığı düşünülürse pek de hijyenik bir ortam sayılmaz burası."

"Laeradr Ağacı'nın hayvanları eğitimlidir."

"*Layradur* Ağacı demek, hmm. Ağacın da adı var."

"Pek çok önemli şeyin adı vardır." Kaşlarını çattı. "Senin adın neydi?"

"Çok komik."

"Hayvanların bazıları ölümsüz ve belli görevleri var. Şu anda göremiyorum ama Eikthrymir adlı bir erkek geyik var örneğin. Ona kısaca Ike deriz. Şu şelaleyi görüyor musun?"

Görmemek mümkün değildi. Ağacın tepesine yakın bir yerde, ağacın gövdesindeki oluklardan sular akıyor ve bir noktada birleşip gürüldeyen bembeyaz bir perde gibi dalın birinden aşağı iniyordu. Su, ağacın iki kökünün arasındaki olimpik havuz büyüklüğündeki bir gölete dökülüyordu.

"O geyiğin boynuzlarından durmaksızın su fışkırır," dedi Sam. "Dallardan akıp şu göle dökülür. Oradan yeraltına iner ve tüm dünyalar üzerindeki tüm nehirleri besler."

"Bu durumda... dünya üzerindeki tüm tatlı su boynuzlu bir geyiğin suyu mu yani? Bize coğrafya dersinde böyle öğretilmediğinden adım gibi eminim."

"Tamamı Ike'ın boynuzlarından gelmiyor tabii ki. Kar suyu, yağmur suyu, kimyasallar, florür kalıntıları ve jotun tükürüğü de var tabii."

"*Jotun* mu?"

"Devler işte, bilirsin."

Şaka yapıyor gibi görünmüyordu ama emin de olamadım. Kızın tüm ifadesinden kara mizah akıyordu –gözleri dört dönüyor, gülmemek için kendini zor tutuyormuş veya bir karşılık bekliyormuş gibi dudaklarını bastırıyordu. Çok iyi bir stand-up'çı olabilirdi, gerçi bunun için şu belinden sarkan baltayı evde bırakması gerekirdi. Yüz hatları da tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu –burnunun kemeri, çenesinin yuvarlaklığı, koyu renk saçlarındaki tek tük kızıl ve bakır teller.

"Biz seninle daha önce tanışmış mıydık?" diye sordum. "Yani... sen ruhumu Valhalla için seçmeden önce?"

"Sanmıyorum," dedi.

"Ama ölümlüsün? Ve Boston'da yaşıyorsun?"

"Dorchester. King Academy'de lise ikinci sınıftayım. Büyükbabam ve büyükannemle yaşıyor, zamanımın çoğunu Valkyrie işlerimi yapabilmek için bahane üretmekle geçiriyorum. Örneğin bu akşam Jid ve Bibi bir grup ilkokul öğrencisine matematik dersi vermeye gittiğimi sanıyor. Başka soru?"

Gözleri bambaşka bir cevap veriyordu oysaki. *Kişisel sorularını kes artık.*

Neden büyükbabası ve büyükannesiyle yaşadığını merak ettim. Sonra daha önce söylediği bir şey geldi aklıma, annem için yas tutmamı anlayabildiğini söylemişti.

"Başka soru yok," dedim. "Aşırı bilgiden kafam patlayacak zaten."

"Bu hiç hoş olmaz," dedi Sam. "Gidip yerini bulalım, birazdan—"

Salonun çevresi boyunca yüzlerce kapı aynı anda açıldı. Valhalla'nın orduları içeri akın etti.

"Yemek başlıyor," dedi Sam.

ON ÜÇ

PATATES PHIL'İN HAZİN SONU

Bir aç savaşçı dalgası bizi sürüklüyordu. Dört bir yandan birbirini iten, şakalaşan ve kahkaha atan asker yağıyor, hepsi birden sandalyelerine ulaşmaya çalışıyordu.

"Sıkı dur," dedi Sam.

Bileğimden tuttu ve Peter Pan gibi beni havaya uçurdu.

Ödüm koptu bir an. "Önceden uyarsaydın keşke?"

"Sıkı dur dedim ya."

Savaşçıların başları üzerinden uçtuk. Yanlışlıkla kafasına tekme attığım bir tip dışında kimse dönüp bize bakmadı bile. Başka Valkyrie'ler de uçuşup duruyor, bazıları savaşçılara eşlik ederken bazıları yiyecek ve içecek servisi yapıyordu.

Ana masa olduğunu tahmin ettiğim masaya doğru yönelmiştik –yani bu bir Celtics maçı olsa ev sahibi takım burada oturuyor olurdu, oradan anlayın. Bir düzine asık suratlı adam altın tabaklar ve mücevherlerle süslenmiş kupaların dizili olduğu masada oturmaktaydı. Masanın başında yüksek arkalıklı boş bir ahşap

taht, tahtın iki yanında da tüylerini taramakta olan iki adet kuzgun vardı.

Sam'le birlikte soldaki masaya indik. On iki kişi daha oturmak üzereydi –normal sokak kıyafeti içerisinde iki kız ve dört erkekle birlikte az çok Sam gibi giyinmiş altı Valkyrie'ydi bunlar.

"Onlar da mı yeni gelenler?" diye sordum.

Sam başıyla onayladı, kaşlarını çatmıştı. "Bir gecede yedi savaşçı çok fazla."

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Ne kadar çok savaşçı ölürse dünyada işler o kadar kötüye gidiyor demektir. Bu da..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Neyse boş ver. Gel oturalım."

Biz daha oturamadan uzun boylu bir Valkyrie önümüze çıktı. "Samira el-Abbas, ne getirdin bu akşam bize? Yeni bir yarı trol mü? Ya da belki babanın ajanlarından biridir?"

Kız aşağı yukarı on sekiz yaşında görünüyordu. Bir basketbol takımında uzun forvet olabilecek kadar iri yarıydı ve açık sarı saçlarını iki yandan örmüştü. Yeşil elbisesinin üzerine geçirdiği fişeklikte dizi dizi fındık başlı çekiç asılıydı. Tuhaf bir silah tercihi olduğunu düşündüm. Ama belki Valhalla'da çok sayıda çakılması gereken çivi vardır, kim bilir? Boynundan çekiç şeklinde altın bir tılsım sarkıyordu. Gözleri kış gökyüzü kadar soluk, buz gibi bir maviydi.

"Gunilla—" Sam'in sesi sertleşti. "Bu Magnus Chase."

Elimi uzattım. "Gorilla, değil mi? Tanıştığımıza memnun oldum."

Kızın burun delikleri öfkeyle genişledi. "Adım *Gunilla*, Valkyrie'lerin lideriyim. Ve sen çömez—"

Daha önce de duyduğum boru sesi salonda yankılandı. Şimdi sesin kaynağını görebiliyordum. Ağacın dibine yakın bir yerde iki adam, ellerinde tuttukları kano büyüklüğündeki siyah-beyaz bir hayvan boynuzunu üflemekteydi.

Binlerce savaşçı yerine oturdu. Gorilla bana son bir tiksinme bakışı atıp topuğunun üstünde döndü ve sert adımlarla ana masaya yürüdü.

"Dikkat et," diye uyardı Sam. "Gunilla çok güçlüdür."

"Ayının teki ama aynı zamanda."

Sam'in dudağının kenarı kıpırdadı. "Öyledir."

Sam sarsılmış gibiydi, baltasını sıkı sıkı tutmaktan parmak kemikleri bembeyaz olmuştu. Gunilla *babanın ajanlarından biri* derken ne demek istedi diye merak ettim ama Sam en son öfkelendiğinde boğazımda sağlam bir sızı bıraktığı için bu konuyu çok fazla kurcalamayayım dedim.

Masanın ucuna, Sam'in yanına oturduğum için diğer çömezlerle çok fazla konuşamadım. Bu arada yüzlerce Valkyrie havada uçuyor, yiyecek içecek servisi yapıyordu. Ne zaman sürahilerinden biri boşalsa, şimdi bir ateşin üstünde fokurdamakta olan kazana gidiyor, sürahisini keçi sütünden yapılan likörle dolduruyor ve servise devam ediyordu. Ana yemek, salonun öteki tarafındaki dev bir ateş çukurunda pişiyordu. Otuz metre genişliğindeki çukurun üstünde bir hayvan çevriliyordu. Hayvanın bir zamanlar canlıyken ne olduğunu anlayamadım ama yaklaşık bir balina büyüklüğünde olduğunu söyleyebilirim.

Bir Valkyrie üstümden geçerken önüme bir tabak yemekle bir kupa içecek bıraktı. Tabağımdaki etin ne eti olduğunu

çıkaramadım ama muhteşem kokuyordu. Tabağın kenarında sos, patatesler ve tereyağlı kalın ekmek dilimleri vardı. Sıcak bir yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu ama yine de bir tereddüt ettim.

"Biz şimdi ne eti yiyoruz tam olarak?"

Sam elinin tersiyle ağzını sildi. "Adı Saehrimnir."

"Ya ama kim şimdi yemeğine bir ad koyar ki! Yemeğimin adını bilmek istemiyorum belki? Bu patates örneğin, onun da adı Steve mi yani şimdi?"

Sam gözlerini devirdi. "Hayır aptal. Onun adı Phil. *Ekmeğin* adı Steve."

Boş boş baktım.

"Şaka," dedi. "Saehrimnir, Valhalla'nın büyülü hayvanıdır. Her gün onu öldürür ve yemekte pişirirler. Her sabah da sapasağlam dirilir."

"Zavallı hayvan. Peki böyle inek gibi bir şey mi ya da domuz—"

"Ne olmasını istersen odur. Benimki biftek örneğin. Hayvanın eti bölüm bölüm farklıdır, tavuk ya da domuz da olabilir. Ben domuz yemem ama buradaki bazı çocuklar çok seviyor."

"Peki ya vejetaryensem? Ya nohut ezmesi istiyorsam?"

Sam donakaldı. "Şaka mı bu şimdi?"

"Niye şaka olsun ki? Ben nohut ezmesini çok severim."

Omuzları gevşedi. "Nohut ezmesi seviyorsan hayvanın sol böğründen parça isteyeceksin. Orası tofu ve bezelye ezmesidir. Baharatlarla istediğin tadı verebilirler."

"Sol böğrü tofu olan büyülü bir hayvanınız var yani."

"Burası Valhalla, Odin'in hizmetindeki savaşçıların cenneti.

Ne istersen iste, önüne gelen yemek mükemmel olacaktır."

Midem guruldamaya başladığı için yemeğe koyuldum. Etin baharatı tam kıvamındaydı. Ekmek, tereyağlı kabuğuyla ılık bir bulut gibi yumuşacıktı. Patates Phil bile enfesti.

Özgür keçilerin sütlerine bayılmadığım için likör konusunda tereddüdüm vardı ama kupaya bakınca içindekinin sütten çok gazlı içeceğe benzediğini fark ettim.

Bir yudum aldım. Tatlıydı ama öyle aşırı tatlı değildi. Soğuktu ve yumuşak bir içimi vardı, içindeki tatları çıkaramadım. Böğürtlen olabilir miydi? Ya da bal? Ya da vanilya? Kupayı tepeme diktim.

Birden tüm duyularım ayağa kalktı. Alkol gibi değildi (ve evet daha önce içki içtim, kustum, sonra tekrar içtim ve tekrar kustum). Likör öyle alkol gibi insanı şapşal etmiyor, midesini bulandırmıyordu. Acı tadı olmayan espresso gibiydi sanki. Beni ayılttı, kendime güvenimi yerine getirdi ama kahve gibi gerip nabzımı hızlandırmadı.

"Bu çok güzelmiş," dedim.

Valkyrie'nin biri uçup geldi, kupamı doldurup tekrar gitti.

Sam'e baktım, fularındaki ekmek kırıntılarını silkeliyordu. "Sen servis yapmaz mısın?"

"Yaparım tabii. Dönüşümlü yapıyoruz. Savaşçılara servis yapmak bir şereftir." Ses tonu hiç de alaycı değildi.

"Kaç Valkyrie var tam olarak?"

"Binlerce."

"Kaç savaşçı var peki?"

Sam yanaklarını şişirdi. "On binlerce?.. Dediğim gibi, bu

sadece ilk akşam yemeği. Valhalla'nın beş yüz kırk kapısı vardır. Her birinde bir seferde savaşa gitmek üzere sekiz yüz savaşçı bulunması gerekir. Bu durumda dört yüz otuz iki bin Einherjar oluyor."

"Amma tofu gider bunlara."

Omuz silkti. "Şahsen ben rakamın abartı olduğunu düşünüyorum ama Odin kesin sayıyı biliyordur. Ragnarok baş gösterdiğinde büyük bir orduya ihtiyacımız olacak."

"Ragnarok," dedim.

"Kıyamet Günü," dedi Sam. "Dokuz Dünya büyük bir yangında yok olup tanrılarla devlerin orduları son kez savaştığında gerçekleşecek olan olay."

"Ha, şu bizim Ragnarok."

Salondaki binlerce savaşçı ergene baktım. Allston'da, lisedeki ilk günümü hatırladım, annem ölüp de hayatım bir çöp tenekesinden ibaret olmadan beş ay kadar önceydi. Okulda yaklaşık iki bin öğrenci vardı. Teneffüslerde, koridorlarda kaos hüküm sürerdi. Kafeterya piranha akvaryumu gibi olurdu. Ancak orası Valhalla'yla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Ana masaya işaret ettim. "Ya şu süslü tipler kim? Yaşları daha büyük gibi."

"Onlara *süslü tipler* demesen iyi olur," dedi Sam. "Onlar asiller, Valhalla'nın lordları. Her biri masasında oturmak üzere bizzat Odin tarafından seçilmiştir."

"Bu durumda o boş taht—"

"Odin'in. Evet. Kendisi... şey en son bir yemeğe katılalı epey oldu ama kuzgunları her şeyi gözler ve ona rapor eder."

Kuzgunlar boncuk gibi siyah gözleriyle içimi ürpertiyordu. Benimle özel olarak ilgilendikleri hissine kapıldım.

Sam tahtın sağ tarafına işaret etti. "Şu Erik Bloodax. Şu da Kızıl Erik."

"Amma Erik var."

"Şurada Leif Erikson var."

"Vay! Ama metal sütyenini giymemiş."

"Bu dediğini duymazdan geleceğim. Şurada Snorri var. Şu da sevimli dostumuz Gunilla. Lord Nelson ve Davy Crockett de şuradalar."

"Davy... Bir saniye, gerçekten mi?"

"En sonda otel müdürü Helgi'yi görebilirsin. Onunla tanışmışsındır ama zaten."

Helgi iyi vakit geçiriyor gibiydi, Davy Crockett'le bir şeye gülüyor, içkisini tepesine dikiyordu.

"Müdürle Hunding'in arasındaki mesele nedir?"

Sam suratını ekşitti. "Hayatta oldukları zamandan kalma bir kan davası. Öldüklerinde ikisi de Valhalla'ya gelmiş ama Odin Helgi'yi daha çok onurlandırmış. Helgi'yi otele müdür yapmış. Helgi'nin ilk emri Hunding'i kendine hizmetkâr olarak atayıp ayak işlerini yaptırmak olmuş."

"E burası Hunding için pek cennet sayılmaz o zaman."

Sam tereddüt etti. Daha kısık bir sesle "Valhalla'da bile bir hiyerarşi vardır," dedi. "En altta olmak istemezsin. Unutma, tören başlayınca—"

Ana masada asiller hep birlikte çatallarıyla kupalarına vurmaya başladılar. Tüm salonda savaşçılar da buna katıldı ve Ölmüşle-

rin Ziyafet Salonu metal bir nabızla çınlamaya başladı.

Helgi ayağa kalkıp kupasını kaldırdı. Ses kesildi.

"Savaşçılar!" Müdürün sesi tüm salonu doldurdu. O kadar soylu görünüyordu ki daha birkaç saat önce bana süit odayla minibar anahtarı veren adamın bu adam olduğuna inanmak çok zordu. "Bugün yedi şehit aramıza katıldı! Bu bile kutlama yapmak için başlı başına bir sebep ama bu akşam özel bir gösterimiz var. Valkyrie lideri Gunilla sayesinde bugün, ilk defa, yeni gelenlerin şerefli hikâyelerini duymakla kalmayacağız, bunları *izleyebileceğiz* de!"

Sam yanımda boğulacak gibi oldu. "Olamaz," diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır..."

"Ölülerin sunumu başlasın!" diye haykırdı Helgi.

On bin savaşçı aynı anda dönüp bana baktı.

ON DÖRT

DÖRT MİLYON KANALIN İÇİNDE BUNU MU SEYREDECEĞİZ ŞİMDİ?

Oh be, sona kaldım.

Sunum, masanın sonundaki savaşçıdan başlayınca acayip rahatlamıştım... ta ki diğer çömezlerin Valhalla'ya girmeyi nasıl hak ettiklerini görene dek.

Helgi, "Lars Alhstrom!" dedi.

İri yarı sarışın bir çocuk Valkyrie'siyle ayağa kalktı. Lars o kadar heyecanlıydı ki kalkarken kupasını devirip kucağına bal likörü döktü. Bu tabii ki salonda bir kahkaha dalgası yarattı.

Helgi gülümsedi. "Çoğunuzun bildiği gibi Valkyrie'lerin lideri Gunilla bir süredir cihaz alımı yapmaktaydı. Ekibinin zırhlarına kamera yerleştirip sorumluluklarını artırdı –umarız bu aynı zamanda eğlenceli de olmuştur!"

Savaşçılar tezahürat edip kupalarını tokuşturuyor, yanımda küfredip duran Sam'in sesini bastırıyordu.

Helgi kupasını kaldırdı. "Karşınızda Valkyrie Kamerası!"

Ağaç gövdesinin çeperi boyunca havada duran bir dizi ho-

logram ekran beliriverdi. Görüntü biraz bozuktu, belli ki bir Valkyrie'nin omzuna yerleştirilen bir kamera tarafından çekilmişti. Havadan, gri bir denizde batmakta olan bir feribota bakıyorduk. Filikaların yarısı feribotun yanından sarkmaktaydı. Yolcular denize atlamaktaydı, bazılarının can yeleği bile yoktu. Valkyrie uçarak yaklaştı. Odak netleşti.

Lars Alhstrom elinde bir yangın söndürücüyle yan yatmış güvertede ayakta durmaya çalışıyordu. İç salona açılan kapının önü kocaman metal bir konteyner tarafından bloke olmuştu. Lars onu çekmeye çalıştı ama aşırı ağırdı. Salonda yaklaşık bir düzine insan hapsolmuştu, çaresizce camlara vuruyorlardı.

Lars bağırarak bir şey söyledi... Sanırım İsveççeydi. Ya da Norveççe? Neyse, ne dediği belliydi: ÇEKİLİN!

İnsanlar çekilir çekilmez Lars yangın söndürücüyle camın birine vurdu. Üçüncü vuruşta cam tuzla buz oldu. Buz gibi havaya rağmen Lars ceketini çıkardı ve cam kırıklarının üzerine serdi.

Son yolcu da güvenli bir şekilde çıkana dek camın başında bekledi. İnsanlar filikalara koştular. Lars yangın söndürücüyü tekrar eline aldı ve peşlerinden gidecekti ki gemi şiddetle sallandı. Lars başını duvara çarptı ve bayıldı.

Bedeni parlamaya başladı. Valkyrie'nin kolu görüntüye girdi, uzanıyordu. Lars'ın bedeninden ışıl ışıl, altın rengi bir şey kalktı, ruhuydu sanırım. Altın Lars, Valkyrie'nin elini tuttu ve görüntü kararadı.

Salonun dört bir yanında savaşçılar tezahürata başladı.

Ana masada soylular kendi aralarında tartışmaktaydılar. Bir

iki tanesini duyabilecek kadar o masaya yakındım. Lord Nelson sanırım, yangın söndürücüsünün silah sayılıp sayılmayacağını merak etmişti.

Sam'e doğru eğildim. "Bu çok mu önemli?"

Sam ekmeğini minik minik parçalara bölmekle meşguldü. "Valhalla'ya girebilmek için savaşçının elinde bir silahla mücadele verirken ölmesi gerek. Tek yolu bu."

"Yani," diye fısıldadım, "eline kılıç alıp ölen herkes Valhalla'ya girebilir yani?"

Burnundan ses çıkara çıkara güldü. "Tabii ki hayır. Gençlerin ellerine silah alıp bile bile ölmelerini istemeyiz. İntiharın kahramanca hiçbir yanı yoktur. Fedakârlık ve cesaret gösterisi plansız olmalı –bir kriz durumunda gerçek bir kahramanlık yani. Sonunda verilecek ödül düşünülmeden, yürekten gelmeli."

"Peki... ya soylular yeni gelenlerden birinin hak etmediğine karar verirse ne olur? Yaşama geri mi döner?" Soruyu çok umutlu görünmeyecek şekilde sormaya dikkat ettim.

Sam gözlerime bakmadı. "Burada bir asker olduğun an, geri dönüş yoktur. Sana korkunç görevler verilebilir. İnsanların saygısını kazanmakta aşırı zorluk çekebilirsin. Ama daima Valhalla'da kalırsın. Soylular hak etmediğini düşünürlerse de... eh senin yerine seni buraya getiren Valkyrie cezalandırılır."

"Yapma ya." İşte o an masamızdaki Valkyrie'lerin neden bu kadar gergin olduklarını anladım.

Soylular kendi aralarında oylamaya koyuldular. Sonunda yangın söndürücünün bir silah olabileceğine oybirliğiyle karar verdiler ve Lars'ın ölümü bir mücadeleden sayıldı.

"Denizden daha büyük düşman mı var?" dedi Helgi. "Lars Alhstrom'un Valhalla'yı hak ettiğine karar verdik!"

Daha çok alkış. Lars bayılacak gibiydi. Valkyrie'si gülümseyip kalabalığa el sallarken onu ayakta tutmaya çalıştı.

Alkışlar dinince Helgi devam etti. "Lars Alhstrom, ebeveyninin kim olduğunu biliyor musun?"

"Ben—" Sesi çatlak çıkıyordu. "Ben babamı hiç tanımadım."

Helgi başıyla onayladı. "Bu çok sık rastlanılan bir durum. Herkesin Babası araya girmek istemezse cevabı runlarda arayacağız."

Herkes boş tahta baktı. Kuzgunlar tüylerini kabartıp gakladı. Taht boş kaldı.

Helgi şaşırmışa benzemiyordu ama omuzları hayal kırıklığıyla düştü. Ateş çukuruna işaret etti. Bir yığın garson ve aşçının arasından başlıklı yeşil bir cüppe giymiş bir kadın öne çıktı. Yüzü başlığının içinde görünmüyordu ama kambur duruşu ve çarpık ellerinden aşırı yaşlı olduğu belliydi.

Sam'e doğru fısıldadım. "Bu kötü kalpli cadı da kim?"

"Bir *vala*. Kâhin. Büyü yapar, geleceği tahmin eder ve... falan filan işte."

Vala masamıza yaklaştı. Lars Alhstrom'un önünde durup cüppesinin kıvrımlarının arasından deri bir kese çıkardı. Kesenin içinden Randolph dayımın çalışma masasındakilere benzer bir avuç run taşı çıkardı.

"Peki ya runlar?" diye fısıldadım tekrar. "Onlar ne işe yarıyor?"

"Onlar eski Viking alfabesidir," dedi. "Ama aynı zamanda

her bir harf çok güçlü bir şeyi simgeler –bir tanrı, bir tür büyü, bir doğa olayı. Runlar evrenin genetik kodu gibi bir şeydir. Vala da taşlara bakıp kaderini sana söyleyebilir. Odin gibi en büyük kâhinlerin ise taşa bile ihtiyacı olmaz. Yalnızca runun ismini söyleyerek varoluşu değiştirebilirler."

Odin'den uzak durmayı aklımın bir köşesine yazdım. Varoluşumun daha fazla değişikliğe ihtiyacı yoktu.

Masamızın önünde duran vala fısır fısır bir şeyler söyledi. Taşları yere, ayaklarının dibine attı. Taşlar toprağın üstünde saçıldı, kimisi düz, kimisi ters şekilde. Özellikle bir taş herkesin dikkatini çekti. Hologram ekranlar taşın görüntüsünü tüm salona yansıttı.

Bu işaret bana hiçbir şey ifade etmiyordu ama yüzlerce savaşçı alkışlayıp bağırmaya başladı.

"Thor!" diye haykırıyorlardı. Sonra da tezahürata başladılar. "THOR, THOR, THOR!"

Sam homurdandı. "Çok lazımdı bir Thor çocuğu daha."

"Niye? Ne olmuş Thor'un çocuklarına?"

"Hiç. Süperdirler. Şuradaki Gunilla örneğin... O Thor'un kızıdır."

"Ha."

Valkyrie lideri gülümsüyordu, gülümseyişi suratını asmasından daha korkunç bir görüntüydü.

Tezahürat dinince vala yaşlı kollarını kaldırdı. "Thor oğlu Lars, müjdeler olsun! Runlar Ragnarok'ta çok iyi savaşacağını

söylüyor. Yarın, ilk dövüşünde yiğitliğini ispat edecek ve kafandan olacaksın!"

Seyirciler kahkahalar atıp ıslık çalıyordu. Lars'ın beti benzi attı. Seyirciler buna daha çok güldüler, sanırım kafa kesmek okula ilk gelenlere yapılan eşek şakaları kadar masum bir olaydı. Vala runlarını toplayıp geri çekilirken Lars'ın Valkyrie'si de çocuğu yerine oturttu.

Tören devam ediyordu. Bir sonraki çaylak Dede adlı bir kızdı. Gözü dönmüş bir kumandan kaçırmaya kalktığında köyündeki okul çocuklarını kurtarmıştı. Askerlerden biriyle flört edip silahını bir kere tutmak için onu kandırmış, sonra da silahı kumandanın tüm adamlarına doğrultmuştu. Dede sonunda öldürülmüştü ama bu fedakâr hareketi sayesinde çocuklar kaçma fırsatı yakalamıştı. Görüntüler aşırı şiddet içeriyordu. Vikingler buna bayıldılar. Herkes Dede'yi ayakta alkışladı.

Vala runlara baktı. Dede'nin anne-babasının sıradan ölümlüler olduklarını söyledi ama kimse bunu dert etmedi. Kehanete göre Dede Ragnarok'ta mertçe savaşacaktı. Birkaç hafta içerisinde dövüşlerde sayısız kez kollarını kaybedecekti. Yüz yıl içinde de soylular masasına terfi edecekti.

"Oooooo!" diye haykırdı seyirciler bunu onaylayarak.

Diğer dört çaylak da epey etkileyici tiplerdi. Hepsi birilerini kurtarmıştı. Cesurca kendi hayatlarını feda etmişlerdi. İkisi ölümlüydü. Biri ise Odin çocuğuydu ki bu epey bir tantana kopardı.

Sam bana doğru eğildi. "Dediğim gibi, Odin epeydir ortalıkta görünmüyor. Hâlâ ölümlülerin arasında olduğunu gösteren her şeyi sevinçle karşılarız."

Son çaylak Heimdall'ın kızıydı. Heimdall'm kim olduğunu bilmiyordum ama Vikingler bundan bayağı etkilenmişe benziyordu.

Beynim aşırı bilgi yüklemesinden erimiş gitmişti. Aşırı miktarda likör içtiğim için de algılarım uçmuştu. Helgi adımı söylediğinde sıranın bana geldiğinin farkında bile değildim.

"Magnus Chase!" diye haykırdı. "Ayağa kalk ve bizi cesaretine hayran bırak!"

ON BEŞ

KAMERA GÖRÜNTÜLERİM PAYLAŞIM REKORLARI KIRIYOR

Cesaretime kimse hayran kalmadı.

Görüntüler oynarken sandalyemde kıvranıp durdum. Savaşçılar videoyu şok içinde, çıt çıkarmadan izliyordu. Sonra homurdanmalar başladı, ara ara kahkahalar yükseldi.

Valkyrie kamerası olayların belli bir kısmını gösteriyordu. Köprünün üstünde kendimi gördüm, Surt bir alev topu fırlatıyordu. Kamera zumlayıp paslı bir metal parçasıyla onu tehdit edişimi gösterdi. Sonra Blitz ve Hearth görüntüye girdi. Blitz ÖRDEKLERE YOL VERİN levhasıyla Kara Olan'a vurdu. Hearth'ün ses çıkaran kalpli oyuncak oku kıçıma saplandı. Surt bana bir yumruk attı. Sonra kaburgalarıma tekme attı. Kustum ve acıyla kıvrandım.

Görüntü hızla ileri alınıp köprünün tırabzanlarına yaslanışıma geldi. Surt şu eriyik asfalt topunu fırlattı. Kılıcımı savurdum ama topa vuramadım. Yanan yol parçası mideme indiğinde seyirciden "Ooooo!" sesi yükseldi. Surt saldırıya geçti ve birlikte tırabzandan düşüp nehri boyladık.

Tam suya düşmeden önce görüntü donup yakınlaştı. Kılıç Surt'ün karnındaydı ama ellerim kabzasında değildi. Ellerimi Surt'ün geniş gırtlağına dolamıştım.

Salonda huzursuz bir homurdanma dolandı.

"Hayır," dedim. "Böyle olmadı. Birisi görüntüyü değiştirmiş. Çekim hatası görüntüsü gibi bir şey bu."

Sam'in yüzü taş kesildi. Soylular masasında Gunilla pis pis gülüyordu. *Onun kamerası*, diye düşündüm, *onun çekimi.*

Nedendir bilinmez, Gunilla Sam'i küçük düşürmeye çalışıyordu, bunun için beni aptal gibi göstermesi gerekirdi... ki bu çok da zor bir iş değildi.

Helgi kupasını masaya indirdi. "Samira el-Abbas... açıkla bunu."

Sam eşarbının bir köşesini tuttu. Bir an eşarbı olduğu gibi başına geçirecek, çocuk gibi herkesten saklanmaya çalışacak sandım. Hak vermiyor değildim gerçi.

"Magnus Chase mertçe öldü," dedi. "Surt'e tek başına karşı koydu."

Huzursuz mırıldanmalar arttı.

Soylulardan biri ayağa kalktı. "Onun Surt olduğunu söylüyorsun. Bir ateş jotunu olduğu kesin, ama onun Muspellheim'ın efendisinin ta kendisi olduğunu iddia ediyorsan—"

"Ben ne gördüğümü biliyorum Erik Bloodax. O," –Sam numunelik bir şeymişim gibi beni işaret etti– "o köprüde onlarca hayat kurtardı. Bu video olayın tamamını göstermiyor. Magnus Chase bir kahraman gibi hareket etti. Burada olmayı sonuna kadar hak ediyor."

"Lord Ottar," –Sam'in sesi titriyordu– "soyluların daha önce bu tarz teknik detayları görmezden geldiği olmuştur. Tam öldüğü anda Magnus kılıcını tutuyor olsa da olmasa da savaşırken mertçe öldüğü kesin. Odin yasasının özü budur."

Lord Ottar küçümser gibi güldü. "Loki kızı Samira el-Abbas, bize Odin yasasının özünü öğrettiğin için teşekkür ederiz."

Salondaki gerginlik seviyesi birden otuz kat arttı. Sam'in eli baltasına kaydı. Benden başka kimsenin parmaklarının seğirdiğini gördüğünü sanmıyorum.

Loki... Bu ismi biliyordum. İskandinav mitolojisinin en büyük kötüsü, devlerden doğan. Loki, tanrıların baş düşmanıydı. Sam onun kızıysa burada ne işi vardı? Nasıl bir Valkyrie olabilmişti?

Gunilla'yla göz göze geldik. Valkyrie lideri besbelli bu olanlar karşısında zevkten dört köşeydi. Gülümsemesini zor bastırıyordu. Eğer Thor'un kızıysa Sam'den neden bu kadar nefret ettiği netlik kazanmış oluyordu. Mitolojik hikâyelerde Thor'la Loki hep birbirlerinin derisini yüzmeye çalışırdı.

Soylular aralarında tartışmaya başladılar.

Sonunda müdür Helgi konuştu. "Samira, bu çocuğun ölümünde biz bir mertlik göremiyoruz. Oyuncak silahları olan bir cüceyle bir elf var—"

"Bir cüceyle bir elf mi?" diye sordum ama Helgi beni duymazdan geldi.

"—bir de köprüden düşerken çocuğun birini kapmış bir ateş devi. Muspell soyunun Midgard'a geçmesi, evet, alışıldık bir durum değil ama daha önce de olmuşluğu var."

"Heyt be," dedi uzun favorili bir soylu. "Esas siz Alamo'da

Santa Anna'nın ateş devini görecektiniz siz. O var ya—"

"Evet, teşekkürler Lord Crockett." Helgi boğazını temizledi. "Dediğim gibi, Magnus Chase'in Valhalla'yı hak ettiğine dair elimizde pek bir kanıt yok."

"Lordlarım" —Sam bir çocukla konuşur gibi tane tane ve özenle konuşuyordu— "bu görüntü gerçek değil."

Helgi güldü. "Kendi gözlerimize inanmayalım mı yani?"

"Hikâyeyi benim ağzımdan dinleyin diyorum sadece. Kahramanların başarılarını *anlatmak* bizim geleneğimizdir zaten."

Gunilla ayağa kalktı. "Özür dilerim lordlarım ama Samira haklı. Loki kızını dinlesek iyi olur belki."

Seyirci yuhalayıp ıslıklar çaldı. Bazıları "Olmaz, olmaz!" diye bağırıyordu.

Helgi sessiz olunması için işaret etti. "Gunilla, bir Valkyrie'yi savunarak ekibinin arkasında durduğunu görebiliyorum ama Loki hep kıvrak ve tatlı dilin ustası olmuştur. Şahsen ben çenesi kuvvetli birinin *oyununa* gelmektense gördüğüm şeye inanmayı tercih ederim."

Savaşçılar alkışladılar.

Gunilla *E peki madem* der gibi omuz silkip yerine oturdu.

"Magnus Chase!" diye seslendi Helgi. "Ebeveyninin kim olduğunu biliyor musun?"

Beşe kadar saydım. İçimden geçen, *Hayır ama belli ki senin baban eşşoğlueşşekmiş!* demekti.

"Babamı hiç tanımadım," dedim. "Ama bakın, o görüntüler—"

"Belki bizim fark edemediğimiz bir potansiyele sahipsindir,"

dedi Helgi. "Belki Odin'in, Thor'un ya da başka bir asil savaş tanrısının oğlusundur ve varlığın bize şeref getirir. Runlara bakacağız ama belki Herkesin Babası araya girmek ister?"

Boş tahta baktı. Kuzgunlar aç gözlerini üstüme diktiler.

"Pekâlâ," dedi Helgi. "Valayı getirin ve—"

Ağacın köklerinin arasından, şelalenin karanlık göle kavuştuğu noktada devasa bir kabarcık belirip patladı. *BLOP!* Şimdi suyun yüzeyinde beyazlara bürünmüş üç kadın duruyordu.

Ateşin çıtırtısı ve şelalenin gürüldemesi dışında salondan çıt çıkmıyordu. Binlerce savaşçı donakalmış bir şekilde beyazlı üç kadının zemine inişini ve bana doğru gelişini izliyordu.

"Sam?" diye fısıldadım. "Sam, neler oluyor?"

Sam elini baltasından çekti.

"Nornlar," dedi. "Senin kehanetini açıklamak için bizzat Nornlar kalktı geldi."

ON ALTI

NORNLAR. NORNLAR OLMASA OLMAZ MIYDI SANKİ?

Gerçekten, keşke birileri beni öleceğime dair uyarsaydı. *Selam, yarın köprünün tekinden düşecek ve bir zombi Viking olacaksın, o yüzden bugün biraz Valhalla hakkında bir şeyler okusan iyi olur* tarzı bir uyarı yani, iyi olurdu.

Ciddi anlamda hazırlıksız yakalanmıştım.

Ölümlülerin kaderlerine hükmeden Nornlar hakkında bir iki bir şey duyduğumu hatırlıyor ama ne isimlerini ne amaçlarını ne de onlarla tanışınca nasıl davranılması gerektiğini biliyordum. Öne eğilip selam vermem gerekir miydi örneğin? Ya da bir hediye sunmam? Ya da koşarak uzaklaşmam?

Sam yanımda mırıldanıyordu. "Bu hiç iyi değil. Nornlar sadece aşırı önemli olaylarda devreye girerler."

Ben aşırı önemli bir olay olmak istemiyordum. Ben önemsiz bir olay olmak istiyordum. *Aferin oğlum. Kahramanmışsın. Al bir bisküvi ye.*

Ya da daha iyisi: *Tüh ya. Yanlış yapmışız. Sen git eski hayatına* dön en iyisi.

Eski hayatım da muhteşem değildi tabii ki ama sokakta yaşamak Erik isimli on iki sakallı herifin karşınıza geçip sizi yargılamasından iyidir.

Nornlar yaklaştıkça ne kadar büyük olduklarını fark ettim, her biri en az iki buçuk metre boyundaydı. Başlıklarının içinden görünen yüzleri çok güzeldi ama huzursuzluk veriyordu —bembeyazlardı, gözleri bile. Arkalarından gelinlik kuyruğu gibi bir sis bulutu geliyordu. Masamızın beş-altı metre kadar yakınına gelip durdular ve avuçlarını yukarı kaldırdılar. Ciltleri kar beyazıydı.

Magnus Chase. Konuşan hangi Norn'du bilemiyorum. Hafif, havada uçuşan ses salon boyu yankılandı, beynimin içine girdi ve onu resmen dondurdu. *Kurdun Muştucusu.*

Seyirciler huzursuzca kıpırdandılar. *Muştucu* sözcüğünü daha önce duyduğumu hatırlıyordum, belki fantastik romanlardan birindeydi ama tam olarak ne anlama geldiğini anlayamadım. Kulağıma da hoş gelmedi. Yine de *kurt* sözcüğü kadar nahoş değildi tabii.

Artık koşarak kaçmanın en akıllıca seçenek olduğuna kanaat getirmiştim. Derken, birden ortadaki Norn'un avucunun içinde sis birikti, sonra da altı adet run taşma dönüşecek şekilde katılaştı. Norn, taşları havaya saçtı. Taşlar Norn'un üstünde havada kaldı, her bir taş dev bir afiş gibi ışıldayan bembeyaz bir sembole dönüştü.

Runları okuyamıyordum ama ortadakini hemen tanıdım. Bu, Randolph dayımın masasındaki keseden çekip çıkardığım semboldü.

ᚠ

Fehu, dedi buz gibi ses. *Frey'in runu.*

Binlerce savaşçı kıpır kıpırdı şimdi.

Frey mi... Frey kimdi ki? Zihnim buz kesmişti sanki. Düşüncelerimi toparlayamıyordum.

Nornlar hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Hayalet sesi gibi üç farklı ses bir ağızdan aynı şeyi söylüyor, dev ağacın yapraklarını titretiyordu:

Kazara seçilmiş, kazara ölmüş
Kahramanı tutamaz içeride Valhalla
Dokuz gün doğuya gitmeli güneş bu yüzden
Yaz Kılıcı kurtaracak hayvanı zincirlerinden

Işıldayan runlar dağılıp yok oldu. Üç Norn önümde eğildi. Sonra buharlaşıp yok oldular.

Sam'e baktım. "Bu ne sıklıkta olur?"

Sam, Gunilla'nın çekiçlerinden birini iki kaşının ortasına yemiş gibi görünüyordu. "Hayır. Seni seçmiş olmam bir hata olamaz. Bana dedi ki... Bana söz verdi—"

"Beni buraya getirmeni biri mi istedi?"

Cevap vermek yerine kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sanki yanlış hesaplar sonucu bir roketi havaya uçurmuştu.

Soylular masasında lordlar müzakere ediyorlardı. Salon boyunca binlerce savaşçı bana bakıyordu. Midem değil iki büklüm olmak, resmen origami şekilleri aldı.

Nihayet Helgi bana döndü. "Frey oğlu Magnus Chase, alın-

yazın sıkıntılı. Valhalla'nın lordlarının bunun üzerine düşünmesi gerek. Şimdilik yoldaş olarak aramıza alındın. Sen de savaşçılardan birisin artık. Bir hata olmuş olsa bile, bundan geri dönülmez."

Sam'e ters bir bakış attı. "Samira el-Abbas, bizzat Nornlar, seçiminin yanlış olduğunu belirtti. Savunman var mı?"

Sanki o an bir şey fark etmiş gibi Sam'in gözleri kocaman açıldı. "Frey oğlu..." Çaresizce etrafına bakındı. "Savaşçılar, görmüyor musunuz? Bu, Frey'in oğlu! Köprünün üstündeki bizzat Surt'tü! Bu da demek oluyor ki kılıç..." Soylular masasına döndü. "Gunilla, bunun ne manaya geldiğini anlaman gerek. O kılıcı bulmalıyız! Hemen bir görev—"

Helgi yumruğunu masaya indirdi. "Yeter! Samira, çok ciddi bir hata sebebiyle yargılanmaktasın. Bize ne yapacağımızı söyleyecek konumda değilsin. Bir görev emretmek hele hiç haddin değil!"

"Ben bir hata yapmadım," dedi Sam. "Bana ne emredildiyse onu yerine getirdim! Ben—"

"Emir mi?" Helgi gözlerini kıstı. "Kim verdi bu emri?"

Sam ağzını kapadı. Birden dik duruşunu kaybetti.

Helgi ciddiyetle başını salladı. "Anlaşıldı. Valkyrie lideri Gunilla, soyluların bu Valkyrie hakkındaki hükmünü dile getirmeden önce bir diyeceğin var mı?"

Gunilla kıpırdandı. Gözlerindeki ışıltı gitmişti. Atlıkarınca için sıraya girmişken birden kendini ölüm treninin önünde bulmuş gibi bir hali vardı.

"Ben—" Başını iki yana salladı. "Hayır lordum. Benim diyeceğim bir şey yok."

"Pekâlâ," dedi Helgi. "Samira el-Abbas, soylular, Magnus Chase adlı bu savaşçının seçiminde yanlış karar verdiğin için, geçmişteki hataların da düşünülerek Valkyrie ekibinden atılmana karar verdi. Güçlerin ve ayrıcalıkların elinden alınacak. Şimdi utanç içinde Midgard'a dönebilirsin!"

Sam kolumu sıkıca tuttu. "Magnus, dinle beni. O kılıcı bulman gerek. Onları durdurman ge—"

Bir flaş patladı ve Sam yok oldu. Yarısını yiyebildiği yemeğiyle sandalyesindeki ekmek kırıntıları, ondan geriye kalan tek şey oldu.

"Böylece tören sona ermiştir," diye duyurdu Helgi. "Hepinizle yarın dövüşlerde görüşürüz! İyi geceler, tatlı ve ölümcül rüyalar!"

ON YEDİ

BEN KOL KASI İSTEMEMİŞTİM

O gece gözümü uyku tutmadı. Tatlı ve ölümcül rüyalar da görmedim. O rüyayı bizzat yaşamıştım zaten.

Ben yemekteyken kanepe tamir edilip yerine konmuştu. Oturup eski İskandinav Mitolojisi kitabını biraz karıştırdım ama kitapta Frey'le ilgili pek bir şey yoktu. Sadece ufak bir resimde tunik giymiş sarışın bir herif yanında kendi gibi sarışın bir kadınla ormanda yürüyüş yapıyordu, önlerinde kediler oynaşıyordu.

Frey ilkbahar ve yazın tanrısıdır! yazıyordu resmin altında. *Bolluğun, bereketin ve doğurganlığın da tanrısıdır. Aşk tanrıçası, ikiz kız kardeşi Freya çok güzeldir! Kedileri vardır!*

Kitabı masaya fırlattım. Süper ya. Babam ormanda gezinen az ünlü bir tanrıydı. Muhtemelen *Asgardlılarla Dans*'ın son sezonunda ilk elemede falan elenmişti.

Bu hayallerimi suya mı düşürmüştü peki? Pek sayılmaz. İster inanın ister inanmayın, babamın kim olduğu benim için hiçbir zaman önemli bir şey olmadı. Babasız kendimi yarım falan hissetmedim asla, sadece babamı tanısaydım belki bazı şeyler an-

lam kazanırdı, o kadar. Kim olduğumu biliyordum. Ben Natalie Chase'in oğluydum. Hayatın anlamı söz konusu olduğundaysa... o kadar saçma sapan şey gelmişti ki başıma, buna vakıf olsam iyi olurdu.

Yine de *anlayamadığım şeyler* listesi epey uzundu. En başta da şu soru yer alıyordu: Babası bolluk ve bereketin tanrısı olan bir çocuk nasıl olur da sokaklarda yaşamak zorunda kalır? Pis bir şaka olmalıydı bu.

Peki ya neden Surt gibi dev bir pislik bana musallat olmuştu? Kendisi Muspellheim Lordu, Barbekünün Efendisi ise, Thor'un çocukları gibi daha ilgi çekici çocuklara saldırması mantıklı olmaz mıydı? En azından onların babalarının filmleri falan var. Frey'in kendine ait kedisi bile yokmuş. Anca kız kardeşinin kedilerini severmiş.

Ve Yaz Kılıcı... Charles Nehri'nden çekip çıkardığım o kılıç ise en başta oraya nasıl düşmüştü? Neden o kadar önemliydi? Sam'in son sözleri, kılıcı bulmam gerektiği olmuştu. Bir zamanlar babama aittiyse, babam da ölümsüz bir tanrıysa, neden kılıcının binlerce yıl boyunca nehrin dibinde kuzu kuzu yatmasına izin vermişti?

Boş şömineye baktım. Ben unutmaya çalıştıkça Nornların sözleri beynimde dönüp duruyordu.

Kurdun Muştucusu. Muştucunun ne anlama geldiğini sonradan hatırladım: Çok büyük bir gücün geldiğini haber veren kimse; örneğin devlet başkanının geldiğini anons eden mübaşir veya fırtınadan önce gökyüzünün kırmızıya çalması. Ben kurdun muştucusu olmak istemiyordum. Bana sonsuza dek yetecek ka-

dar kurt görmüştüm. Dondurmanın ya da nohut ezmesinin muştucusu olmayı tercih ederdim.

Kazara seçilmiş, kazara ölmüş

Bunu söylemek için biraz geç değil mi şimdi? Bildiğin asker olmuştum. Kapıda adım yazıyordu. Minibar anahtarım bile vardı.

Kahramanı tutamaz içeride Valhalla

Bakın ama bu dizeyi sevdim. Belki buradan kurtulacağım anlamına geliyordur. Veya soyluların beni bir flaş çakıp yok edebileceklerini, hatta sihirli keçilerine yem yapabileceklerini ifade ediyordur.

Dokuz gün doğuya gitmeli güneş bu yüzden
Yaz Kılıcı kurtaracak hayvanı zincirlerinden

İşte beni esas rahatsız eden dizeler bunlardı. Son baktığımda güneş doğudan batıya doğru hareket ediyordu. Ve hangi hayvandı bu? Kesin kurdun tekidir diye düşündüm çünkü her zaman leş gibi bir kurdun teki olmak zorundadır. Kılıç bir kurdu serbest bırakacaksa o kılıç yerinden kıpırdamasın daha iyi bence diye geçirdim içimden.

Bir anı aklıma takılıp duruyordu... bağlanmış bir kurt. Mitoloji kitabına baktım, bir daha karıştırsam mı karıştırmasam mı bilemedim. Artık huzurum iyice kaçmıştı.

Magnus, dinle beni, demişti Sam. *O kılıcı bulman gerek. Onları durdurman gerek.*

Samira el-Abbas'a üzüldüm. Beni buraya getirdiği için hâlâ kendisine kıl oluyordum, özellikle de bir hata sonucu olduğu

için, ama sırf üzerinde oynanmış bir video beni aptal gibi gösterdi diye (olduğumdan bile daha aptal yani) Valkyrie ekibinden kovulmasını da istemezdim.

Artık uyumam gerektiğine karar verdim. Yorgun değildim ama daha fazla düşünürsem beynim patlayacakmış gibi bir his vardı içimde.

Yatağa uzandım. Gereğinden fazla yumuşaktı. En sonunda pes edip açıklık alanda çimlerin üstüne yattım, ağacın dalları arasından yıldızları seyre daldım.

Bir ara uyuyakalmışım.

Sert bir sesle uyandım, bir dal çatırtısıydı. Birisi küfretti.

Tepemde gökyüzü şafak ışığıyla griye dönmekteydi. Bir iki yaprak havada süzülüyordu. Üstlerinden biri sıçramış gibi bir iki dal aşağı yukarı oynuyordu.

Dinleyerek ve izleyerek kıpırdamadan yatmaya devam ettim. Hiçbir şey olmadı. Hayal mi görmüştüm acaba?

Giriş kapısının altından içeri bir kâğıt parçası atıldı.

Uyku sersemliğiyle doğruldum.

Belki müdüriyet faturamı kesmişti ve oteli terk etmemi bekliyordu. Kapıya doğru yürüdüm.

Kâğıdı elime alırken ellerim titriyordu ama bu bir fatura falan değildi. Çok güzel bir el yazısıyla yazılmış bir nottu.

Selam komşu.

Kahvaltıda 19 numaralı salona yanımıza gel. Koridorun sonunda solda. Silahınla zırhını unutma.

T.J.

T.J... Thomas Jefferson, Jr. Koridorun sonundaki çocuk.

Dün geceki fiyaskodan sonra beni niye kahvaltıya davet ettiğini anlamadım. Neden silahımı ve zırhımı da getiriyormuşum, onu da anlamadım. Viking simitleri saldırgan mıydı acaba?

Kapıya bir şeyler dayayıp odama saklanmayı düşündüm bir an. Belki böylece beni yalnız bırakırlardı. Belki tüm savaşçılar ölümüne bikram yoga yaparken bir çıkış kapısı bulur ve Boston'a kaçabilirdim?

Öte yandan bazı sorularıma cevap bulmam gerekiyordu. Burası yiğitçe ölenlerin gittiği bir yerse annemin mutlaka buralarda bir yerde olması gerektiği düşüncesini aklımdan atamıyordum. Hiç olmazsa birileri onun *hangi* öteki tarafa gittiğini söylerdi belki. Şu T.J. denen çocuk dostane bir tip gibiydi. Onunla bir süre takılıp ağzını arayabilirdim.

Banyoya girdim.

Klozetin balta ve sifona basıldığında tetiklenen bir yaydan oluşan bir tür Viking ölüm makinesi olacağından şüpheleniyordum ama gayet normal çıktı. Sığınma evlerinde daha korkunç tuvaletler görmüşlüğüm vardı hem.

Banyo dolabı her zaman kullandığım malzemelerle doluydu... yani bir evim varken her zaman.

Ve duş... En son ne zaman rahat, sıcak bir duş aldığımı hatırlamıyordum. Valhalla'ya büyülü bir şekilde temizlenmiş olarak varmıştım ama açıklıkta çimlerin üzerinde geçirdiğim geceden sonra eski usul bir keseye ihtiyacım vardı.

Üstümdekileri çıkarınca bir çığlık attım.

Göğsümün nesi vardı? Kollarım niye böyleydi? Şu şişkinlikler neydi?

Genellikle aynaya bakmamaya çalışırım. Sık sık görmek istediğim bir insan değilim. Ancak şu an karşımda dev bir ayna vardı.

Saçlarım aynıydı, daha az yağlı ve birbirine dolaşıktı sadece. Hâlâ çeneme gelecek uzunlukta, koyu sarı ve ortadan ayrılmış durumdaydı.

Kurt Cobain'e benziyorsun, derdi annem bana. *Ben Kurt Cobain'i çok severdim, ölmeseydi iyiydi.*

Bil bakalım ne oldu anne! diye geçirdim içimden. *Artık onunla bir ortak noktamız daha var!*

Gözlerim gridir, annemin grisinden çok kuzenim Annabeth'in grisine benzer ama. Tuhaf, ürkütücü bir yapısı vardır gözlerimin ama normal, bildiğin gözdür işte. Gerçi o ürkütücü bakışlar sokaklarda yaşarken işime çok yaramıştır.

Bedenimin üst kısmını ise pek tanıyamadım. Çocukluğumda başlayan astımdan sonra hep biraz çelimsiz olmuşumdur. Onca dağ yürüyüşüne ve kamp yapmaya rağmen içine çökük bir göğüs yapım, yanlardan fırlamış kaburgalarım ve damarlarımın bile belli olduğu soluk bir cildim vardır.

Şimdiyse... bu tuhaf şişkinlikler korkarım kastı.

Beni yanlış anlamayın. Kaptan Amerika'ya falan dönüşmedim tabii ki. Hâlâ zayıf ve solgundum ama kollarım hafif kaslanmıştı. Göğüs kısmım ilk güçlü rüzgârda iki büklüm olacakmış gibi durmuyordu. Cildim daha pürüzsüz, daha az şeffaftı. Sokaklarda yaşamanın verdiği tüm o yara bereler ve böcek ısırığı izleri kaybolmuştu. Sol elimde, on yaşındayken avcı bıçağıyla kestiğim yerin izi bile silinmişti.

Valhalla'ya ilk geldiğimde kendimi ne kadar güçlü hissettiğim

ve dün gece o kanepeyi nasıl tek seferde fırlattığım geldi aklıma. Aslında bu aklımdan hiç çıkmamıştı.

Hunding Valhalla için ne demişti? *Bir üst seviye...*

Yumruğumu sıktım.

İçime ne kaçtı bilmiyorum. Bedenimin bile kendi bedenim olmadığını fark etmemle birlikte öfkem, korkum ve son yirmi dört saattir yaşadığım belirsizlik hissi zirve yaptı. Yaşamdan çekip koparılmıştım. Tehdit edilmiş, aşağılanmış ve zorla üst seviyeye çıkarılmıştım. Ben bir süit istememiştim. Kol kası da istememiştim.

Duvara vurdum. Gerçek anlamda yani.

Yumruğum olduğu gibi duvar karosunu, sıvayı ve betonu deldi geçti. Elimi çektim. Parmaklarımı oynattım. Hiçbir yerim kırılmamıştı.

Havluluğun tam üstüne yumruk şeklinde açtığım deliğe baktım. "Hah," dedim, "oda servisi bana hasta olacak."

Duşta biraz sakinleştim. Çıkınca VO logolu yumuşacık bornozumu giydim ve giyeceklere bakmak üzere giysi odasına geçtim. Odada üç adet kot pantolon, üç adet yeşil tişört (hepsinin üstünde VALHALLA OTELİ'NE AİTTİR yazıyordu), iç çamaşırı, çorap, bir çift iyi marka spor ayakkabı ve kınıyla birlikte bir kılıç vardı. Ütü masasında ise ortasında altın renkli Frey runu olan yuvarlak yeşil bir kalkan yatıyordu.

Pekâlâ. Sanırım bugün ne giyeceğim belliydi.

Tam on dakika kılıcı kemerime geçirmekle uğraştım. Ben solağımdır. Bu durumda kılıcın sağda mı olması gerekiyordu? Solaklar için özel kılıçlar var mıydı?

Kılıcı çekmeye çalışırken neredeyse pantolonumu yırtıyordum. Bugün dövüş meydanında bir fırtına gibi esecektim.

Kılıcı savurmayı denedim. Köprüde Surt'le boğuşurken olduğu gibi bu kılıcın da uğuldayıp kendi kendine hareket edip etmeyeceğini merak ettim. Ama hiçbir şey olmadı. Bu kılıç uğuldama özelliği olmayan, şahsi navigasyon yeteneği kısıtlı bir kılıçtı. Hiçbir parmağımı kesmeden kılıcı kınına geri koymayı başardım. Önceki akşam savaşçıların yaptığı gibi kılıcı sırtıma çaprazlama asmaya karar verdim. Bunu yapar yapmaz askısı boğazımı sıktı, boğulacak gibi oldum.

Tekrar aynaya döndüm.

"Tam bir embesile benziyorsun," dedim.

Yansımam buna itiraz etmedi.

Çıkıp kılıcımla kahvaltıma saldırmaya karar verdim.

ON SEKİZ

YUMURTALARIMLA VERDİĞİM BÜYÜK SAVAŞ

"İşte geldi." T.J. ayağa kalkıp elimi sıktı. "Gel. Bizimle otur. Dün akşam amma şov yaptın!"

Üstünde önceki gün giydiklerinin aynısı vardı: Yeşil otel tişörtünün üstünde yünlü, mavi asker ceketi, kot pantolon ve deri çizme.

Masada yarı trol X, kızıl Mallory Keen ve Yarıkaya Gunderson olduğunu tahmin ettiğim, hormonlu Robinson Crusoe'ya benzeyen bir çocuk vardı. Hayvan kürklerinden yapılmış yama işi bir üstlük giymişti. Yine hayvan derisinden pantolonu paramparçaydı. Viking standartlarına göre bile arapsaçına dönmüş bir sakalı vardı ve sakalı peynirli omlet parçalarıyla süslenmişti.

Dört koridor arkadaşım masada bana yer açtı. Güzel bir hareketti.

Ana yemek salonuyla kıyaslanınca on dokuzuncu salonun bayağı samimi bir ortamı vardı. Odanın dört bir yanına çoğu boş olan masalar yerleştirilmişti. Bir köşede eskimiş bir kanepenin karşısında bir şömine çıtırdıyordu. Karşı duvarda aklınıza gele-

bilecek (ve hayatta gelmeyecek) her çeşit kahvaltılıkla donatılmış bir açık büfe vardı.

T.J. ve arkadaşları kar yağışıyla buz tutmuş uçsuz bucaksız bir manzaraya sahip büyük bir pencerenin önündeki bir masaya oturmuşlardı. Benim odadaki açıklıkta mevsimin yaz olduğu düşünüldüğünde bu çok anlamsızdı ama otelin ait olduğu coğrafyaya akıl sır erdirilmeyeceğini artık anlamış bulunmaktaydım.

"Burası Niflheim," diye açıklama yaptı T.J. "Buzlar diyarı. Manzara Dokuz Dünya'yı ziyaret edecek şekilde her gün değişir."

"Dokuz Dünya..." Tabağımdaki çırpılmış yumurtaya bakıp hangi gezegenden geldiklerini merak ettim. "Şu Dokuz Dünya'yı duyup duruyorum. İnanması zor bir şey."

Mallory Keen çöreğinin üstündeki pudra şekerini üfledi. "İnansan iyi olur çömez. Ben şimdiye dek altısını gördüm."

"Ben beş." Gunderson sırıtıp peynirli omletinin kalan kısmını da seyre sundu. "Midgard sayılmaz. İnsanların dünyası o. Ben Alfheim'a, Nidavellir'e, Jotunheim'a—"

"Disneyland'e gittim ben," dedi X.

Mallory iç çekti. Kızıl saçları, yeşil gözleri ve ağzının çevresindeki pudra şekeriyle renkleri ters yüz edilmiş bir Joker'e benziyordu bu kız. "Son kez söylüyorum mankafa, Disneyland Dokuz Dünya'dan biri değildir."

"O zaman niye öyle deniyor?" X bilmiş bilmiş kafasını salladı, tartışmayı kazandığını düşünüyordu sanırım. Yemeğine dönüp dev bir deniz kabuklusunu sömürmeye devam etti.

T.J. boş tabağını ileri itti. "Magnus, sana yardımcı olur mu bilemiyorum ama Dokuz Dünya ayrı dünyalar değildir. Daha

çok... Dünya Ağacı tarafından birbirine bağlanan ayrı boyutlar, ayrı gerçeklikler gibi düşünebilirsin."

"Sağ ol be," dedim. "Bu kafamı daha beter karıştırdı."

Güldü. "Ya evet, biraz öyle oldu sanırım."

"Dünya Ağacı şu yemek salonundaki ağaç mı?"

"Yok," dedi Mallory. "Dünya Ağacı çok daha büyüktür. Eninde sonunda görürsün."

Bu kulağıma hiç de hayra alamet gibi gelmedi. Yemeğime odaklanmaya çalıştım ama X yanımda sümüğümsü mutant bir yengeci çiğnemekle meşgulken bu pek kolay değildi.

T.J.'in ceketini işaret ettim. "Bu İç Savaş Dönemi üniforması mı?"

"Karşınızda Massachusetts Elli Dördüncü bölükten bir er duruyor dostum. Ben de senin gibi Boston çocuğuyum. Sadece buraya senden biraz daha önce geldim."

Kafamdan hesap ettim. "Yüz elli yıl önce savaşta mı öldün yani?"

T.J.'in yüzü ışıldadı. "Güney Carolina, Wagner Mevkii saldırısında. Babam, Tyr. Cesaret, hukuk ve düelloyla yargılamanın tanrısı. Annem kaçak bir köleydi."

Yeni hayatımdan bir kare: Annesi eski bir köle, babası bir İskandinav tanrısı olan 1860'lardan bir genç şu anda çok boyutlu bir otelde benimle kahvaltı yapıyor.

X geğirince her şey yerli yerine oturdu.

"Asgard tanrıları aşkına!" diye sızlandı Mallory. "Şu kokuya bak!"

"Pardon," diye homurdandı X.

"Senin adın gerçekten X mi?" diye sordum.

"Hayır. Gerçek adım—" Yarı trol "ks" sesiyle başlayan ve söylemesi yaklaşık otuz saniye süren bir şey söyledi.

Gunderson hayvan kürkünden üstlüğüyle ağzını sildi. "Gördün mü? Kimse ismini telaffuz edemiyor. Bu yüzden ona X diyoruz."

"X," diye onayladı X.

"Sam el-Abbas'ın getirdiklerinden biri," dedi T.J. "X bir köpek dövüşüne denk gelmiş... şu yasadışı olanlardan, neredeydi, Chicago mu?"

"Evet *Çikago,*" dedi X.

"Köpeklere yapılanları görünce deliye dönmüş. Çalışanları dövüp hayvanları serbest bırakarak orayı yerle bir etmiş."

"Köpekler kendileri adına dövüşmeli," dedi X. "Açgözlü insanlar adına değil. Özgür ve doğal ortamlarında olmalılar. Kafeslere kapatılmamalılar."

Bu dev gibi herifle tartışacak değildim ama vahşi köpeklerin kendileri adına dövüşmeleri fikri çok da aklıma yattı diyemem. Bu bana kurtları hatırlatıyordu, muştucusu olmayı reddettiğim bir hayvanı yani.

"Her neyse," dedi T. J. "Ortalık tam bir savaş alanına dönmüş: Otomatik silahları olan bir grup gangstere karşı X. Sonunda onu öldürmüşler ama X ölmeden önce bayağı bir pisliğin hakkından gelmiş ve çoğu köpeği kurtarmış. Ne zamandı bu... bir ay oldu mu?"

X homurdandı ve kabuklusunu sömürmeye devam etti.

T.J. ellerini açtı. "Samira hak ettiğine karar verip onu buraya getirmiş. Bu kararı yüzünden epey eleştiri aldı."

Mallory burnundan güldü. "Böyle deyince hafif kaçıyor. Valhalla'da bir trol. Buna kim itiraz eder ki!"

"Yarı trol," diye düzeltti X. "İyi yanım yani."

"Kötü bir şey demedi X," dedi T.J. "Önyargıları yıkmak zor demek istiyor Mallory. Ben 1863'te buraya geldiğimde beni de kimse kollarını açarak karşılamadı."

Mallory gözlerini devirdi. "Ama sonra sen muhteşem kişiliğinle gönülleri fethettin. Yemin ederim sizin yüzünüzden on dokuzuncu katın adı kötüye çıktı. Şimdi bir de Magnus var."

Gunderson bana doğru eğildi. "Sen Mallory'yi kafana takma. Korkunç biri olduğu gerçeğini kabul ettikten sonra aslında harika biri olduğunu göreceksin."

"Kes sesini Gunderson."

İri yarı çocuk kıkırdadı. "Arabanın tekine yerleştirilmiş bir bombayı suratıyla etkisiz hale getirmeye çalışırken öldüğü için bu kadar sinirli."

Mallory'nin kulakları kıpkırmızı kesildi. "Ben hiç de –o öyle– eeh!"

"Magnus, dün akşamki tantanayı kafana takma hiç," diye devam etti Gunderson. "Yirmi-otuz yıla kalmaz herkes her şeyi unutur. İnan bana, yaşadım, biliyorum. Ben Doğu Anglia'yı Vikingler istila ettiği sırada öldüm, Kemiksiz Ivar'ın bayrağı altında savaşıyordum. O asilzadenin hayatını kurtarabilmek için göğsüme tam yirmi tane ok yedim!"

"Off," dedim.

Gunderson omuzlarını silkti. "Ben tam... hmm, bin iki yüz yıldır buradayım."

Ona bir baktım. İri yarı yapısına ve sakalına rağmen en fazla on sekiz yaşında gösteriyordu. "Burada nasıl delirmiyorsunuz? Ve sana neden Yarıkaya diyorlar?"

Gülümsemesi silindi. "Önce ikinci sorunu cevaplayayım... Doğduğumda o kadar iri, o kadar kuvvetli ve o kadar çirkinmişim ki annem yarı insan yarı kaya olduğumu düşünmüş. Sonra da bu, lakap olarak kalmış."

"Ve hâlâ çok çirkinsin," diye mırıldandı Mallory.

"Delirmiyor musunuz soruna gelince... Bazıları deliriyor Magnus. Ragnarok'u beklemek kolay değil. İşin sırrı bir meşgale bulmakta. Burada yapacak çok şey var. Ben mesela İngilizce dahil pek çok dil öğrendim. Germanik edebiyat üzerine doktora yaptım ve örgü örmeyi söktüm."

T.J. başını evet anlamında salladı. "Seni tam da bu yüzden kahvaltıya davet ettim Magnus."

"Örgü örmeyi öğrenmem için mi?"

"Sana yapacak iş bulmak için! Odanda yalnız başına fazla vakit geçirmen çok tehlikeli. Kendini izole edersen solmaya başlarsın. Bazı eski topraklar..." Boğazını temizledi. "Neyse. Buradasın artık! Kıyamet Günü'ne kadar her sabah yanımıza gelirsen sorun kalmaz!"

Dışarıda süzülen kar tanelerine baktım. Sam'in kılıcı bulmam konusundaki uyarısıyla Nornların dokuz gün içerisinde kötü bir şey olacağını söylemeleri geldi aklıma. "Diğer dünyalara gittiğini söylemiştin. Otelden çıkabiliyoruz yani, öyle mi?"

Grup huzursuzca birbirine baktı.

"Evet," dedi Gunderson. "Ama esas işimiz Ragnarok'u beklemek. Eğitim, eğitim, eğitim."

"Ben ilkokula gitmek isterdim," dedi X.

Sanırım eğitimden anladığı buydu. Yarı trolün sadece iki farklı yüz ifadesi vardı: Islak çimento ve beton.

"Zaman zaman," dedi T. J., "Dokuz Dünya'ya belli bir görev için savaşçılar gönderilir."

"Canavar avı için örneğin," diye söze girdi Mallory. "Midgard'a giren katil devleri öldürmek için. Cadıları ve hayaletleri durdurmak için. Ve tabii bir de küçük yaratıklar var—"

"Yaratıklar? Cadılar?" diye sordum.

"Yani uzun lafın kısası," dedi Gunderson, "Valhalla'dan ancak Odin'in ya da soyluların emriyle çıkabiliyoruz."

"Ama teorik olarak yeryüzüne, ya da Midgard'a artık her neyse, gidebiliyoruz—"

"Teorik olarak evet," dedi T.J. "Bak, Nornların söylediklerinin kafanı bayağı bir karıştırdığını biliyorum ancak kehanetin ne anlama geldiğini henüz bilmiyoruz. Bırak ne yapılacağına soylular karar versin. Alelacele gidip aptalca bir şey yapma."

"Tanrılar aşkına," dedi Mallory. "Biz *asla* aptalca şeyler yapmayız zaten. Santarpios'a gecenin bir yarısı pizza yemeye gittiğimiz zaman da aptalca bir şey yapmadık zaten. Öyle bir şey hiç yaşanmadı."

"Kapa çeneni be kadın," diye homurdandı Gunderson.

"*Be kadın* mı?" Mallory belindeki bıçağa hamle yaptı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun seni hormonlu İsveç faresi."

"Durun," dedim. "Siz yani buradan kaçmanın bir yolunu—"

T.J. yüksek sesle öksürdü. "Kusura bakma, duyamadım. Eminim kuralları çiğnemekle ilgili bir şey sormamışsındır. Magnus,

her şeyden önce şunu unutma: Midgard'a bu kadar kısa sürede geri dönersen seni tanıyanlara ne diyeceksin? Herkes seni öldü biliyor. Geri dönmeye kalkmadan önce tanıdığımız herkesin ölmesini bekleriz. Bu her koşulda işleri kolaylaştırır. Hem savaşçı kuvvetinin yerine gelmesi bazen yıllar alır."

Yıllarca burada beklediğimi düşündüm bir an. Geri dönünce göreceğim pek fazla akrabam ya da arkadaşım yoktu. Hem burada yıllarca dil öğrenip örgü örerek kapanıp kalmak da istemiyordum. Kuzenim Annabeth'i o kadar zaman sonra görmüşken, ölmeden onunla tekrar vakit geçirmek isterdim. Ve Samira eğer annemin Valhalla'da olmadığı konusunda haklıysa... onu her neredeyse bulmak istiyordum.

"Ama izinsiz de çıkmak mümkün herhalde," diye ısrar ettim. "Sonsuza dek olmasa da bir süreliğine."

T.J. huzursuzca kıpırdandı. "Valhalla'da her dünyaya açılan bir kapı var. Otel öyle tasarlanmış. Çoğu kapıda muhafız duruyor ama... Boston'a çıkan pek çok yol var, ne de olsa Boston Midgard'ın merkezi."

Masadakilere baktım. Kimse gülmüyordu. "Öyle mi?"

"Tabii ki," dedi T.J. "Tam Dünya Ağacı'nın gövdesinde, diğer dünyalara kolayca geçişin olduğu bir noktada. Boston'a neden Evrenin Merkezi dendiğini sanıyordun?"

"Bostonlular kendilerini dev aynasında gördüğü için?"

"Hiç de değil. Ölümlüler tam olarak ne olduğunu bilmeseler de o bölgede bir şeylerin döndüğünü hep hissetmişlerdi. Vikingler yıllarca dünyanın merkezini aradılar. Asgard'ın girişinin batıda olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden Kuzey Amerika'ya doğru keşif turlarına çıktılar hep. Kızılderililerle karşılaştıklarında—"

"Onlara *skraeling* derdik," dedi Gunderson. "Zorlu savaşçılardı. Gözüm tutmuştu onları."

"—Kızılderililerin, ruhani dünyanın o bölgede ne kadar güçlü olduğuyla ilgili hikâyeler anlattıklarını duydular. Sonra Püritenler oraya yerleşince... Püriten lider John Winthrop'un ışıldayan 'Tepedeki Şehir' hayalini bilirsin ya? Bu basit bir hayal değildi. Winthrop, Asgard'ı görmüş, diğer dünyaların ışığını fark etmişti aslında. Keza, Salem cadı mahkemeleri de Midgard'a sızan büyünün sebep olduğu bir histeriydi. Edgar Allan Poe, Boston'da doğmuştu. En ünlü şiirinin bir kuzgun üstüne olması tesadüf değil; kuzgun Odin'in kutsal hayvanlarından biridir."

"Yeter." Mallory tiksinmiş gibi bana baktı. "T.J. basit bir evet/hayır sorusu üzerine destanlar yazabilir. Sorunun cevabı evet, Magnus. İzinli ya da izinsiz buradan çıkılabilir."

X bir yengeç bacağı ısırdı. "Ölümsüz olmazsın ama."

"Evet," dedi T.J. "İkinci sorun bu. Valhalla'da ölmezsin, kalıcı bir şekilde en azından. Sürekli yeniden dirilir durursun. Bu da eğitimin bir parçasıdır."

Lobide göğsüne mızrak saplanıp kurtlar tarafından sürüklenen tip geldi aklıma. Hunding akşam yemeğine sağ salim geri döneceğini söylemişti.

"Peki ya Valhalla'nın dışında?"

"Dışarıda, Dokuz Dünya'da," dedi T.J., "hâlâ bir Valhalla askerisindir. Herhangi bir ölümlüden çok daha hızlı, güçlü ve dirençli olursun. Ama orada ölürsen ölü kalırsın. Ruhun Helheim'a gidebilir. Veya ilkel boşlukta, Ginnungagap'ta yok olabilir. Tahmin etmesi zor. Bu riske değmez."

"Ancak..." Gunderson sakalının içinden bir yumurta parçası çıkardı. "Ancak Frey'in kılıcını *gerçekten* bulduysa ve efsane de gerçekse—"

"Bugün Magnus'un ilk günü," dedi T.J. "Bu konulara şimdiden girmeyelim. Yeterince tedirgin olmuş zaten."

"Daha da tedirgin olmaya hazırım," dedim. "Nedir bu efsane?"

Koridorda bir boru öttü. Diğer masalardaki savaşçılar kalkıp tabaklarını toplamaya başladılar.

Gunderson hevesle ellerini ovuşturdu. "Sonra konuşuruz. Şimdi savaş zamanı!"

"Savaş zamanı," diye tekrar etti X.

T.J.'in yüzü asıldı. "Magnus, ilk gün ritüelleri konusunda seni uyarsak iyi olacak. Eğer şey yaparlarsa—"

"Of sus artık," dedi Mallory. "Sürprizi bozma!" Pudra şekerli ağzıyla gülümsedi. "Şu çaylağın bağırsaklarının eline verilmesini dört gözle bekliyorum!"

ON DOKUZ

BANA SÜMSÜK DEMEYİN. SAKIN.

Yeni arkadaşlarıma kol bacak kopmalarına karşı alerjim olduğunu belirttim. Gülüp geçtiler ve beni savaş meydanına götürdüler. İşte bu yüzden yeni arkadaş edinmeyi sevmiyorum.

Meydan o kadar büyüktü ki ilk bakışta gördüklerimi algılayamadım bile.

Sokaklarda yaşadığım o güzel günlerde, yazları çatılarda uyurdum. Fenway Park Spor Tesisi'nden Bunker Tepesi'ne kadar tüm Boston ayaklarımın altında olurdu. Valhalla'nın savaş meydanıysa çok daha büyüktü. Yaklaşık seksen dönümlük bir arazide birbirinden ilginç ölme imkânları mevcuttu ve tüm bu arazi bir tür iç avlu gibi otele dahildi.

Meydanın dört bir yanı, üzerlerinde altın korkuluklu balkonlar olan beyaz mermer duvarla çevriliydi, balkonların kimisi bayraklarla, kimisi kalkanlarla, kimisi ise havan toplarıyla süslüydü. Üst kısımlar gökyüzünün puslu havasının beyaz floresan ışığıyla birleşip yok oluyor gibiydi.

Meydanın ortasında birkaç tane sarp kayalık vardı. Öbek öbek

koruluklar dört bir yana saçılmıştı. Uç kısımlar daha çok çayırlıktı, Charles Nehri kadar geniş bir ırmak kıvırıla kıvrıla meydanı sarıyordu. Nehir kıyısında birkaç küçük köy bile vardı, sanırım buralarda yaşayanlar savaş manzarasını tercih ediyorlardı.

Meydanı çevreleyen duvarlar boyunca yüzlerce kapıdan içeri silahları ve kalkanları sert ışıkta parıldayan tabur tabur savaşçı girmekteydi. Bazıları Ortaçağ şövalyeleri gibi baştan aşağı zırhla donanmıştı. Bazılarında zincir örgü zırhlar, üstlükler ve çizmeler vardı. Kamuflaj kıyafeti giymiş bazı savaşçılar Kalaşnikof tüfekler taşımaktaydı. Bir tanesinin üstünde bir slip mayodan başka bir şey yoktu. Bedenini maviye boyamıştı ve elinde de sadece bir beyzbol sopası vardı. Göğsünde büyük harflerle ERKEKSENİZ TEKER TEKER GELİN yazıyordu.

"Ben galiba hazırlıksız yakalandım," dedim.

X parmaklarını kıtırdattı. "Zafer dediğin zırhla olmaz. Silahla da."

Onun için demesi kolay tabii. Arkadaşın boyutları bazı ülkelerin yüzölçümlerinden büyüktü.

Yarıkaya Gunderson da minimalist bir tarzı tercih etmişti. Üstünde tayttan başka bir şey yoktu ama elinde çift başlı, epey ürkütücü görünümlü devasa bir balta tutuyordu. Gunderson herhangi birinin yanında dev gibi dururken X'in yanında bir bebek gibi kalıyordu... sakallı, karın kaslı ve baltalı bir bebek.

T.J. tüfeğinin namlusuna süngü taktı. "Magnus, standart ekipman dışında bir şey istersen iki yolu var: ya birininkine el koyacaksın ya da başka bir şeyle değiş tokuş yapacaksın. Otelin cephaneliği kırmızı altın ve takas kabul eder."

"Sen tüfeğini böyle mi aldın?"

"Hayır, bu ölürken elimde tuttuğum silah. Çoğu zaman ateşlemem bile. Buranın savaşçılarına kurşun işlemez. O suikast silahlı herifler var ya? Onlar hep kuru gürültü. O tüfekler meydandaki en az tehlikeli silahlardır. Ama bu süngü... Kemik çeliktir, babamın hediyesiydi. Kemik çelik burada işe yarar."

"Kemik çelik..."

"Aynen. Öğrenirsin."

Kılıcı tuttuğum elim terlemeye başlamıştı bile. Kalkanım fazla zayıftı. "Peki şimdi kime karşı savaşıyoruz?"

Gunderson omzuma hafifçe vurdu. "Hepsine! Vikingler küçük gruplar halinde savaşırlar dostum. Biz senin siper abileriniz."

"Ve siper ablaların," dedi Mallory. "Gerçi bazılarımız siper beyinsizi sayılabilir."

Gunderson onu duymazdan geldi. "Yanımızdan ayrılma Magnus ve... aman neyse, zaten bir şey yapamayacaksın. Hemen ölürsün muhtemelen. Kafa göz dalıp mümkün olduğunca adam haklayacağız!"

"Planınız bu mu yani?"

Gunderson başını hafifçe yana eğdi. "Plana ne gerek var ki?"

"Ha, bazen planımız olur," dedi T.J. "Çarşamba günleri kuşatma günüdür. O daha karmaşıktır. Perşembeleri ejderhaları çıkarırlar."

Mallory kılıcıyla tırtıklı hançerini çekti. "Bugün serbest dövüş günü. Salı günlerine hastayım."

Binlerce balkonda birden borular öttü. Savaşçılar harekete geçti.

O sabaha dek *kan gölü* ifadesinin gerçek anlamını bilmiyormuşum, onu fark ettim. Birkaç dakika içerisinde yerler kanla öyle bir kaplanmıştı ki resmen ayaklarımız kayıyordu.

Meydana adımımızı atar atmaz baltanın biri uçup kalkanıma saplandı ve keskin ucu omzumun tam üstüne denk gelen tahta parçaya kadar dayandı.

Mallory bir savaş nidası atıp bıçağını fırlattı; bıçak, baltayı bana savuran herifin göğsüne saplandı. Herif kahkahalar içinde dizlerinin üstüne çöktü. "Çok iyiydi be!" Sonra da düşüp öldü.

Gunderson düşmanların arasında ilerleyip kafa kol kopara kopara baltasını savuruyordu, sadece kırmızı boyayla paintball oynuyor gibiydi. İğrenç bir görüntüydü. Aynı zamanda da korkunç. En rahatsız edici yanı neydi biliyor musunuz? Savaşçılar buna bir oyun gözüyle bakıyorlardı. Neşeyle adam öldürüyorlardı. *Call of Duty*'de oynadığı karakterin fişi çekilmiş gibi ölüp gidiyorlardı. O oyunu da hiç sevmezdim zaten.

Göğsüne dört ok saplanmış biri "Of be, ne çabuk," diye homurdandı.

"Yarın defterini düreceğim Trixie!" diye bağırdı bir başkası. Sonra da bir tarafından girip diğer tarafından çıkan mızrakla birlikte yere düştü.

T.J. cumhuriyet marşını söyleye söyleye süngüsüyle önüne geleni deşiyordu.

X öbek öbek savaşçıları ezip geçiyordu. Sırtına saplanan bir düzine okla bir kirpiye dönmüştü ama durumu umurunda bile değildi. Yumruğunu indirdiği her savaşçı yeri boyluyordu.

Bense dehşet içinde sağa sola koşturuyor, kalkanımı kaldırıp

kılıcımı boşa savuruyordum. Burada ölümün kalıcı olmadığını söylemişlerdi söylemesine ama inanması zor geliyordu. Sivri uçlu silahlarıyla bir grup savaşçı beni öldürmeye çalışıyordu. Ölmek istemiyordum.

Bir kılıç darbesini savuşturmayı başardım. Bir mızrağı kalkanımla defettim. Gardım düşürmüş bir kızı öldürme şansım oldu bir an ama bir türlü elim gitmedi.

İşte hatam da o oldu. Kızın baltası bacağıma saplandı. Boynuma kadar bir acı dalgası bedenimi sardı.

Mallory kızın önünü kesti. "Haydi Chase, devam! Acıya alışırsın birazdan."

"Aman ne hoş," dedim yüzümü acıyla buruşturarak. "O anı dört gözle bekliyorum."

T.J. bir ortaçağ şövalyesinin miğferinin açıklığına süngüsünü sapladı. "Şu tepeyi ele geçirelim!" Koruluğun yakınındaki bir tepeciği işaret ediyordu.

"Neden?" diye bağırdım.

"Çünkü o bir tepe!"

"Tepeleri ele geçirmeye bayılır," dedi Mallory. "İç Savaş alışkanlığı, ne yaparsın."

Çarpışmanın içinden geçip açıklığa çıkmaya çalıştık. Bacağım hâlâ acıyordu ama kanama durmuştu. Normal miydi ki bu?

T.J. tüfeğini kaldırdı. "Hücum!" diye haykırmıştı ki bir cirit sırtına saplandı.

"T.J.!" diye bağırdım.

Göz göze geldik. Hafifçe gülümsedikten sonra yüzüstü yere kapaklandı.

"Frigg aşkına!" dedi Mallory. "Yürü çaylak."

Kolumdan tutup beni sürükledi. Başımın üstünden ciritler uçuyordu.

"Bunu *her gün* mü yapıyorsunuz siz?" diye sordum.

"Hayır. Dediğim gibi, perşembeleri ejderhalar olur."

"Ama—"

"Bana bak sümsük, bütün mesele savaşın şiddetine alışmak. Sen buna korkunç mu diyorsun? Ragnarok'ta savaş çıkınca görürsün esas korkunçluğu."

"Ben niye sümsük oldum şimdi? Sırtına cirit yiyen T.J. O niye sümsük değil?"

"Çünkü T.J. daha az sinir bozucu."

Koruluğun kenarına ulaştık. X ile Gunderson arkamızı kolluyor, peşimize düşen sürüyü yavaşlatıyordu. Evet, düşmanlarımız artık bir *sürüydü.* Ortalıkta dağınık halde savaşan tüm o gruplar birbirlerini bırakıp peşimize düşmüşlerdi. Bazıları beni işaret ediyordu. Bazıları da bana sesleniyordu, üstelik hiç dostane bir seslenme değildi bu.

"Evet, seni fark ettiler," dedi Mallory iç çekerek. "Bağırsaklarının eline verilmesini bekliyorum derken, bu olurken yanında olmak istiyorum demek istemedim. Artık yapacak bir şey yok."

Tam neden herkesin benim peşimde olduğunu soracaktım ki anladım. Ben çömezdim. Tabii ki diğer savaşçılar birleşip benim ve diğer çömezlerin peşine düşecekti. Lars Ahlstrom'un kafası muhtemelen çoktan uçmuştu bile. Dede kolları kopmuş bir halde oradan oraya koşturuyordu kesin. Deneyimli savaşçılar neler yapıp neler yapamadığımızı görebilmek için bu işi mümkün ol-

duğunca korkunç ve acılı hale getirecekti. Acayip öfkelendim.

Tepeye tırmandık, ağaçtan ağaca geçip siper aldık. Gunderson peşimizdeki yirmi kadar savaşçının üstüne attı kendini. Hepsini yerle bir etti. Kahkahalar atarak yanımıza geldi, gözleri deli deli bakıyordu. Vücudunda onlarca yer kanıyordu. Göğsüne, tam kalbinin üstüne bir hançer saplanmıştı.

"Bu nasıl hâlâ ölmedi?" diye sordum.

"O bir başıbozuk." Mallory geriye dönüp baktı, ifadesi küçümseme, öfke ve... saygı karışımı mıydı? "Bu şapşal, kelimenin tam anlamıyla paramparça olana dek savaşır."

O an bir şeyi fark ettim. Mallory aslında Gunderson'u seviyordu. Bir insana gerçekten yakınlık duymuyorsanız ona şapşal demezsiniz. Farklı koşullarda olsaydık üstüne gidip Mallory'yi sinir ederdim ama o öyle dalıp gittiği anda *vıck* diye bir ses geldi. Boynuna bir ok saplanmıştı.

Bana dönüp *Hep senin yüzünden* der gibi baktı.

Yere düştü. Yanında diz çöküp boynuna dokundum. Canının bedenini terk ettiğini, parçalanmış damarını, zayıflayan kalp atışını, bedeninde onarılması gereken tüm hasarı hissedebiliyordum. Parmaklarım ısınır gibi oldu. Biraz daha zamanım olsaydı—

"Dikkat!" diye seslendi X.

Kalkanımı kaldırdım. Bir kılıç çarptı. Kalkanı öne savurarak saldırganı tepeden aşağı yuvarladım. Kollarım ağrıyordu. Başım patlayacak gibiydi ama bir şekilde ayağa kalkmayı başardım.

Gunderson kırk metre kadar ilerideydi, etrafını çeviren savaşçılar mızraklarıyla hamle yapıyor, okları üstüne yağdırıyordu.

Artık nasıl oluyorsa savaşmaya devam ediyordu ama *o bile* daha fazla ayakta kalacak gibi görünmüyordu.

X herifin birinin elinden Kalaşnikof unu aldığı gibi kafasına indirdi.

"Koş Sümsük Magnus," dedi yarı trol. "On Dokuzuncu kat aşkına tepeyi ele geçir!"

"Lakabım Sümsük olmayacak," diye homurdandım. "Bu lakabı reddediyorum."

Zirveye varana dek güçlükle tepeyi tırmandım. X birtakım Vikingleri kafa darbeleriyle telef ederken oturup kocaman bir meşe ağacına yaslandım.

Omzuma bir ok saplanıp beni ağaca mıhladı. Acıdan bayılacak gibi oldum bir an ama sonra oku ucundan tutarak çektim ve serbest kaldım. Kanama anında durdu. Birisi içini sıcak balmumuyla dolduruyormuş gibi yaranın kapandığını hissettim.

Karşımda bir gölge belirdi, büyükçe ve karanlık bir bulut gibiydi. Bunun bir kaya parçası olduğunu anlamam bir iki saniyemi aldı, muhtemelen balkonlardaki mancınıkların birinden fırlatılmıştı. Kayanın düşeceği noktanın farkına varmam birkaç saniyemi daha aldı.

Çok geçti. X, ben onu uyaramadan, bir düzine savaşçıyla birlikte yirmi tonluk taşın altında kaldı. Taşın üzerinde 63. KATTAN SEVGİLERLE yazıyordu.

Yüzlerce savaşçı taşa baktı. Tepelerinde yapraklar ve dal parçaları uçuşuyordu. Sonra hepsi birden bana döndü.

Göğsüme bir başka ok saplandı bu sefer. Acıdan çok öfkeden çığlık atıp oku çektim çıkardım.

"Vay be," dedi Vikinglerden biri. "Amma çabuk iyileşiyor."

"Mızrağı dene," dedi bir başkası. "İki tane hatta."

Benden herhangi bir nesne, köşeye sıkıştırdıkları ve deney yaptıkları bir hayvan gibi bahsediyorlardı.

Yirmi-otuz savaşçı birden silahlarını kaldırdı. İçimdeki öfke birden patladı. Haykırarak içimdeki tüm enerjiyi şok dalgası yayan bir bomba gibi patlattım. Yaylar parçalandı. Savaşçılar ellerindeki kılıçları düşürdü. Mızraklar, tüfekler ve baltalar uçup ağaçlara saplandılar.

Güç dalgası başladığı hızla sonlandı. Etrafımdaki tüm savaşçılar silahsız kalmıştı.

Vücudunu maviye boyamış olan tip en önde, beyzbol sopası ayak ucundaydı. Şok içinde bana bakıyordu. "Ne oldu ya?"

Yanındaki savaşçının gözünde bir yama, üstünde de gümüş rengi kıvrımlarla süslü kırmızı, deri bir zırh vardı. Dikkatle çömelip yere düşmüş baltasını aldı.

"*Alf seidr,*" dedi Yamalı. "İyi işti Frey oğlu. Yüzyıllardır böyle bir şey görmemiştim. Ama kemik çeliği daha iyidir."

Baltası suratıma doğru uçuşa geçtiği sırada gözlerimi kapadım. Sonra her yer karardı.

YİRMİ

KARANLIK TARAFA GEÇ. ÇUBUK KRAKERLERİMİZ ÇOK GÜZEL

Tanıdık bir ses "Gene mi öldün?" dedi.

Gözlerimi açtım. Gri taş sütunlarla çevrili bir çadırdaydım. Dışarıda gökyüzünden başka bir şey yoktu. Hava açıktı. Mermer zeminin üstünde soğuk bir esinti dolanıyor, ortadaki ateşi harlıyor, alevler uzun kürsünün iki yanındaki pirinç mazgallara uzanıyordu. Üç basamak, çift kişilik bir tahta çıkıyordu, beyaz ahşaptan yapılmış tahtın üstüne ince ince hayvan, kuş ve ağaç dalı motifleri oyulmuştu. Tahtın oturma kısmı ermin kürküyle kaplanmıştı. Üstüne Red Sox forması giymiş olan adam yayılmıştı, gümüş renkli bir paketten çubuk kraker yiyordu.

"Hlidskjalf a hoş geldin." Sırıtınca çatlamış dudakları fermuara benzedi. "Odin'in yüksek makamı."

"Sen Odin değilsin," dedim, kafamda seçenekleri bir bir eleyerek. "Sen Loki'sin."

Formalı adam kıkırdadı. "Senden de bir şey kaçmıyor."

"Birincisi, burada ne işimiz var? İkincisi, ne dedin az evvel, Hilti mi?"

"*Hlidskjalf.* Söylemesi kolay değil, haklısın."

"Aman, neyse ne."

"Öyle deme, burası önemli bir mekân. Her şey burada başladı. İlk sorunun cevabı da bu zaten, burada ne işimiz var sorunun yani." Yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. "Gel yanıma. Çubuk kraker ye."

"Eee, yok, almayayım."

"Sen bilirsin." Paketten bir tane daha çıkarıp ağzına attı. "Üstündeki şu tuzları... Kesin çok zararlı ama muhteşem bir şey bu."

Nabzımın yükseldiğini hissettim ki bu son derece tuhaftı çünkü şu an rüya görüyordum ve aynı zamanda da muhtemelen ölüydüm.

Loki'nin gözleri beni huzursuz ediyordu. Aynı Sam'in gözlerindeki gibi yoğun bir parlaklığı vardı gözlerinin ama sanki Sam bunu kontrol altında tutuyordu. Loki'nin gözleriyse ocaktaki ateş gibi kıpır kıpırdı, rüzgârla birlikte hareket ediyor, nereyi yaksam diye aranıyordu.

"Bir zamanlar burada Frey otururdu." Tahtın kürk kaplamasını okşadı. "Hikâyeyi biliyor musun?"

"Hayır ama... Odin dışında birinin oraya oturması yasak değil mi?"

"Ha evet, orası öyle. Yani Odin ve Frigg dışında, kral ve kraliçe. Onlar Dokuz Dünya'da istedikleri yere oturabilirler. Konsantre olmaları yeter, buraya oturunca istedikleri şeyi anında bulurlar. Ancak buraya onlardan başka biri otururs..." *Cık cık* sesi çıkardı. "Tahtın büyüsü korkunç bir lanete dönüşebilir. Bu bir illüzyon olmasaydı bunu kesinlikle denemezdim bile. Ama ba-

ban denedi. İlk ve tek isyankâr hareketiydi bu." Bir çubuk kraker daha yedi. "Onu her zaman bu yüzden takdir etmişimdir."

"Sonra?"

"Sonra istediği şeyi bulmak yerine en çok arzuladığı şeyi gördü. Hayatını mahvetti. Kılıcını da bu yüzden kaybetti. Baban—" Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Başını çevirdi, sanki hapşıracakmış gibi yüzü şekilden şekle girdi. Sonra acı içinde haykırdı. Tekrar bana döndüğünde burnunun üstündeki yara izinden incecik bir duman çıkıyordu.

"Kusura bakma," dedi. "Bazen zehir gözüme kaçıyor."

"Zehir." Dinlediğim bir hikâyeden böyle bir şey hatırlıyordum. "Sen birini öldürmüştün. Tanrılar seni yakalayıp bağladılar. Bir zehirle ilgili bir şeyler oluyordu sonra. Şu an gerçekte neredesin?"

Tekrar o çarpık gülümseme belirdi yüzünde. "Her zaman olduğum yerde. Tanrılar beni sağlam bağladılar diyebilirim. Ama bu önemli değil. Hâlâ özümden ufak parçalar saçabiliyorum etrafa, şu an yaptığım gibi, en sevdiğim dostlarımla konuşabilmek için!"

"Üstünde Red Sox forması var diye hemen dost mu olduk yani?"

"Ah, beni incitiyorsun!" Gözleri parladı. "Kızım Samira sende bir şey gördü. Birbirimize yardım edebiliriz."

"Beni Valhalla'ya götürmesini sen mi emrettin ona?"

"Ha, yok. O benim fikrim değildi. Magnus Chase, çok farklı gruplar seninle yakından ilgileniyor. Ancak bazıları ne yazık ki benim gibi nazik ve yardımsever değil."

"Kendi kızına karşı nazik ve yardımsever olmayı denesen? Beni seçtiği için Valkyrie ekibinden atıldı."

Gülümsemesi soldu. "İşte tanrılar böyledir. Bana da aynı şeyi yaptılar, sırf bir taraflarını kurtardığım için. Samira'yı kafana takma sen. O güçlüdür. Başının çaresine bakar. Ben *senin* için daha çok endişeleniyorum."

Çadırda soğuk bir rüzgâr esti, öyle kuvvetliydi ki pürüzsüz zeminde duramayarak birkaç adım ileri gittim.

Loki çubuk kraker paketini buruşturdu. "Birazdan uyanırsın. Gitmeden önce sana bir iki tavsiyem olacak."

"Sanırım bunu reddedemeyeceğim."

"Yaz Kılıcı," dedi. "Baban bu tahta oturunca gördükleri onu lanetledi. Kılıcını vermek zorunda kaldı. Uşağı ve elçisi Skirnir'e."

Bir an aklım Longfellow Köprüsü'ne gitti, kılıç orada sanki bir şey söyleyecekmiş gibi uğuldamıştı.

"Randolph dayım Skirnir'den bahsetmişti," dedim. "Onun soyundan gelen biri batık gemideymiş."

Loki alkışlar gibi hareket ettirdi ellerini. "Ve işte kılıç birinin, onu hak eden birinin kendisini ele geçirmesini bekleyerek binlerce yıl orada yattı."

"Ben mi yani?"

"Ah, evet ama kılıcı kullanabilecek tek kişi sen değilsin. Ragnarok'ta ne olacağını biliyoruz. Nornlar kaderimizi belirledi. Frey... Zavallı Frey, yaptığı seçimler yüzünden Surt'ün ellerinde can verecek. Ateş devlerinin efendisi onu kendi kılıcıyla doğrayacak."

Savaşçının baltasının saplandığı yerde, tam iki gözümün orta-

sında bir acı hissettim. "Surt kılıcı o yüzden istiyor. Ragnarok'ta hazır olmak için."

"Sadece bu değil. Kılıcı aynı zamanda Kıyamet Günü'nün gelişini hızlandıracak olayları alevlendirmek için de kullanacak. Sekiz gün içerisinde onu durdurmazsan oğlumu, Kurdu serbest bırakacak."

"Oğlun?.." Kollarım buharlaşıyordu. Bulanık görmeye başladım. Kafamda sayısız soru uçuşuyordu. "Bir dakika... Sen de Ragnarok'ta tanrılara karşı savaşmayacak mıydın?"

"Evet ama bu tanrıların seçimi, benim değil. Kaderle ilgili unutmaman gereken önemli bir şey var Magnus: Esas olayı değiştiremesek bile seçimlerimiz belli detayları değiştirebilir. İşte bu sayede kadere karşı çıkabilir, bir iz bırakabiliriz. Senin seçimin ne olacak?"

Görüntüsü silikleşti. Bir an için Loki'yi kolları bacakları iki yana açık halde, el ve ayak bileklerinden iplerle bağlı, acılar içinde kıvranırken gördüm. Sonra da bir hastane odasında, elini hafifçe alnına koymuş bir kadın doktorla. Kırmızı bir başörtüsünün altından çıkan koyu renk bukleleri ve endişeyle sımsıkı kapanmış dudaklarıyla kadın doktor Sam'in yaşlanmış haline benziyordu.

Loki yeniden tahtın üstünde belirdi, formasından kraker kırıntılarını temizlemekteydi. "Sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim Magnus. İşte diğer tanrılarla aramdaki fark bu. Sana sadece şu soruyu soracağım: Odin'in tahtına oturma fırsatın olduğunda – o gün de çok yakın – babana olduğu gibi, lanetleneceğini bile bile kalbinden geçeni mi isteyeceksin? Bunu bir düşün Frey oğlu. Önümüzdeki sekiz günü atlatabilirsen belki yeniden sohbet etme imkânımız olur."

Rüyam değişti. Loki kayboldu. Pirinç mazgallar alev alıp ocağın çevresine kor ateşler saçtı, Odin'in makamı yanıp kül oldu. Duman toplanıp volkanik küle dönüştü. Yanan tahtın üzerinde, parlak kırmızı iki göz belirdi.

SEN Surt'ün sesi lav silahı gibi içimden geçti. *SEN SADECE BENİ GECİKTİRDİN. DAHA ACILI, DAHA KALICI BİR ÖLÜMÜ HAK ETTİN.*

Konuşmaya çalıştım. Sıcak hava ciğerlerimdeki oksijeni tüketiyordu. Dudaklarım kuruyup çatladı.

Surt güldü. *KURT HÂLÂ İŞE YARAR OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYOR. AYNI FİKİRDE DEĞİLİM. TEKRAR KARŞILAŞTIĞIMIZDA YANACAKSIN FREY OĞLU. SEN VE DOSTLARIN KÖZ OLACAKSINIZ. DOKUZ DÜNYA'YI SARACAK YANGINI SİZ BAŞLATACAKSINIZ.*

Duman koyulaştı. Nefes alamıyor, hiçbir şey göremiyordum.

Gözlerim birden açıldı. Doğrulup nefes almaya çalıştım. Otel odasında, yatağımdaydım. Surt gitmişti. Yüzüme dokundum, yanık değildi. Suratımın orta yerinde bir balta da yoktu. Aldığım tüm yaralar kapanmıştı.

Yine de tüm bedenim tetikteydi. Sanki tren raylarında uyuyakalmıştım da hızlı bir tren daha yeni üstümden geçmişti.

Rüya, zihnimde kendini yok etmeye başlamıştı. Belli noktalara odaklanmaya çalıştım: Odin'in tahtı, Loki ve çubuk krakerleri, *oğlum Kurt*, Surt'ün Dokuz Dünya'yı yakmaya yemin etmesi. Bunlara bir anlam bulmaya çalışmaktansa suratıma balta yemeyi tercih ederdim.

Kapım çalındı.

Koridordaki çocuklardan biridir diye düşünerek kapıyı açmak üzere yataktan fırladım. Kapıyı açınca Valkyrie Gunilla'yla göz göze geldim ve işte o an üzerimde iç çamaşırından başka bir şey olmadığını fark ettim.

Gunilla'nın suratı kıpkırmızı kesildi. Çene kasları seğirdi. "Ah."

"Lider Gorilla," dedim. "Bu ne şeref."

Hemen kendine gelip dondurucu bakışlarından birini attı. "Magnus Chase. Ben, ee, şey, ne çabuk iyileşmişsin."

Ses tonundan karşısında beni bulmayı beklemediğini anladım. Peki ama o zaman kapıyı neden çalmıştı ki?

"Dirilme aşaması için bir süre tutmamıştım," dedim. "Çabuk mu oldu?"

"Bayağı çabuk olmuş." Arkama doğu şöyle bir baktı, bir şey arıyor gibiydi. "Akşam yemeğine birkaç saat kaldı. Sana oteli gezdireyim dedim, malum, Valkyrie'n ortadan kayboldu."

"Onu *sen* gönderdin."

Gunilla avuçlarını yukarı doğru açtı. "Nornları kontrol etmiyorum ben. Kaderimize onlar karar veriyor."

"İsabet olmuş." Loki'nin dedikleri geldi aklıma. *Seçimlerimiz detayları değiştirebilir. Bu sayede kadere karşı gelebiliriz.* "Peki ya ben? Benim hakkımda bir karara vardınız mı? Pardon, *Nornlar* benim hakkımda bir karara vardı mı?"

Gunilla kaşlarını çattı. Kaskatı kesilmişti, bir sıkıntısı var gibiydi. Hoşuna gitmeyen, hatta onu korkutan bir şey vardı.

"Soylular şu anda senin durumunu tartışıyorlar." Kemerindeki anahtarı çıkardı. "Gel benimle, bir tur atalım. Konuşuruz. Seni

daha iyi tanırsam soylularla senin lehinde konuşabilirim. Tabii yardımım olmadan şansını denemek istersen o başka. Şansın yaver gidebilir. Birkaç yüzyıl boyunca komilik yapmana izin verebilirler. Ya da mutfakta bulaşıkçılık."

O an son istediğim şey Gunilla'yla vakit geçirmekti. Öte yandan bir otel turu sayesinde hayati bilgiler edinebilirdim –çıkış kapılarının yeri gibi. Gördüğüm rüyadan sonra yalnız kalmak da istemiyordum.

Hem o yemek salonunda üç öğünden sonra nasıl bir bulaşık birikeceğini de az çok hesap edebiliyordum.

"Anlaştık," dedim. "Ama önce üstüme bir şeyler giysem iyi olacak."

YİRMİ BİR

GUNİLLA LAV SİLAHIYLA KÖZLENİYOR VE BU HİÇ KOMİK DEĞİL. TAMAM, BELKİ BİRAZ KOMİK

İlk fark ettiğim şey şu oldu: Valhalla'da bir GPS'e ihtiyaç var. Gunilla bile sonsuz koridorlarda, açık büfelerde, bahçelerde ve salonlarda kaybolabiliyormuş.

Bir noktadan sonra artık görevli asansörünü kullanmaya başlamıştık ki Gunilla "Burası kafeterya," dedi.

Kapılar açılınca bir alev duvarı ikimizi birden yuttu.

Yüreğim ağzıma geldi. Surt'ün beni bulduğunu sandım. Gunilla çığlık atıp geri kaçtı. Asansörün kapıları kapanana dek rasgele bütün tuşlara bastım. Sonra da Gunilla'nın tutuşan eteğini söndürebilmek için elimden geleni yaptım.

"İyi misin?" Kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Gunilla'nın kollarında yer yer yanıklar oluşmuştu.

"Cildim iyileşir," dedi Gunilla. "Özgüvenimi bilemeyeceğim. Orası Muspellheim'dı, kafeterya değil."

Acaba Surt küçük turumuzun rotasını mı değiştirmişti? Yoksa Valhalla'nın asansörleri ara sıra cehenneme mi açılıyordu? Han-

gisinin daha korkunç olduğunu bilemedim.

Gunilla'nın sesindeki gerginlikten ne çok acı çektiğini anladım. Sabahki savaşta öldüğünde Mallory Keen'in yanındayken aldığı tüm hasarı ve biraz daha zamanım olsaydı onu nasıl iyileştirebileceğimi hissettiğimi hatırladım.

Valkyrie'nin yanında diz çöktüm. "İzin verirsen?"

"Sen ne yaptığını—"

Koluna dokundum.

Parmaklarımdan duman çıkmaya başladı, cildindeki ısıyı çekiyordum. Kızarıklık soldu. Yanıkları kayboldu. Burnunun ucundaki yanık bile iyileşti.

Gunilla boynuzlarım çıkmış gibi şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Sen bunu nasıl?.. Hem, yanmamışsın bile. Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum." Yorgunluktan başım dönüyordu. "Şans? İyi beslenme?"

Ayağa kalkmaya çalıştığım anda yere yığıldım.

"Hop, Frey oğlu." Gunilla kolumdan tuttu.

Asansörün kapıları yeniden açıldı. Bu sefer gerçekten kafeteryadaydık. Limonlu tavuk ve pizza kokusu içeriye doldu.

"Devam edelim," dedi Gunilla. "Kafanı boşaltırsın."

Kafeteryada yürürken insanlar garip garip bakıyordu. Eh, ben ayakta durabilmek için Valkyrie liderine yaslanmıştım, kendisinin paramparça elbisesindense hâlâ dumanlar tütüyordu.

Konferans salonlarının sıralandığı bir koridora girdik. Bir tanesinde çivili deri zırh giymiş bir adam bir düzine savaşçıya bir PowerPoint sunumu yapıyor, dağ trollerinin zayıf noktalarını anlatıyordu.

Birkaç kapı ileride simli parti şapkaları takmış Valkyrie'ler pasta ve dondurma yiyordu. Doğum günü pastası 500 şeklinde yapılmıştı.

"Sanırım daha iyiyim," dedim. "Teşekkürler."

Bir iki adım yalpaladım ama sonra kendi başıma ayakta durmayı başardım.

"İyileşme gücün inanılmaz," dedi Gunilla. "Frey bolluk, bereket, büyüme ve yaşam tanrısıdır. Sanırım bu her şeyi açıklıyor. Yine de hiç bu kadar çabuk iyileşebilen bir savaşçı görmemiştim, sen bir de başkalarını da iyileştirebiliyorsun."

"Benim de tüm bildiğim bu," dedim. "Normalde yara bandı paketini bile açamam ben."

"Peki ateşe karşı bağışıklığın?"

Bir ayağımı öne atıp halının desenlerine odaklandım. Yürüyebiliyordum belki ama Gunilla'yı iyileştirmek zatürreeye kapılmışım gibi bir his bırakmıştı bedenimde.

"Ateşe karşı bağışıklığım olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Daha önce oramı buramı yaktığım oldu. Sadece... Aşırı ısıya karşı daha dayanıklıyım sanırım. Soğuk, sıcak... Longfellow Köprüsü'nde alevlerin içine yürüdüğüm sırada de aynı şey olmuştu..." Sesim titredi. Gunilla'nın videoda değişiklik yapıp aptal gibi görünmeme sebep olduğunu hatırladım. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Gunilla sesimdeki imayı anlamadı. Kedi yavrusu okşar gibi fişekliğindeki çekiçlerden birini okşadı. "Belki de şöyle... Yaradılışta iki dünya vardı: Muspellheim ve Niflheim, buz ve ateş. Yaşam bu iki uçtan ortaya çıktı. Frey ılımlı iklimlerin ve ilkba-

harın tanrısıdır. Orta yolu temsil eder. Belki de bu yüzden hem sıcağa hem soğuğa karşı dayanıklısındır." Başını iki yana salladı. "Bilemiyorum Magnus Chase. Bir Frey çocuğuyla karşılaşmayalı uzun zaman oldu."

"Neden? Valhalla'ya girmemize izin verilmez mi?"

"Ha yok, eski zamanlarda birkaç Frey çocuğu doğmuştu. İsveç kralları onun soyundandır örneğin. Ama yüzyıllardır aralarından Valhalla'ya gelen olmamıştı hiç. Bir kere her şeyden önce Frey bir Vanir'dir."

"Bu kötü bir şey mi? Surt bana *Vanir dölü* demişti.

"O Surt değildi."

Rüyamı düşündüm, dumanın içinde parlayan kırmızı gözleri. "O *Surt'tü.*"

Bir an tartışacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Her neyse, tanrılar iki gruba ayrılmışlardır. Aesir'ler çoğunlukla savaş tanrısıdır: Odin, Thor, Tyr ve diğerleri. Vanir'ler daha çok doğa tanrılarıdır: Frey, Freya ve babaları Njord. Bu, konunun çok basite indirgenmiş hali ama neyse, bu iki grup bir gün birbiriyle savaşa düştü. Neredeyse Dokuz Dünya'yı yok edeceklerdi. Sonra nihayet farklılıklarını kabul ettiler. Birbirleriyle evlendiler. Devlere karşı birlikte savaştılar. Ama her zaman farklı klanlar oldular. Bazı Vanir'lerin, Aesir'lerin yetki alanı olan Asgard'da sarayı vardır ama Vanir'lerin kendi dünyası vardır esas: Vanaheim. Bir Vanir çocuğu mertçe öldüğünde genellikle Valhalla'ya gitmez. Vanir dünyasına, tanrıça Freya'nın hüküm sürdüğü yere gider."

Tüm bunları hazmetmem biraz zaman aldı. Tanrı klanları. Savaşlar. Neyse ne. Ama o son kısım, *Vanir dünyası*... "Sen şim-

di Vanir çocukları için Valhalla gibi başka bir yer olduğunu ve benim orada olmadığımı mı söylüyorsun yani? Ya annem oraya gittiyse? Ya ben de aslında oraya gitmeliysem—"

Gunilla kolumu tuttu. Mavi gözleri öfkeyle dolmuştu. "Aynen öyle Magnus. Samira el-Abbas'ın yaptığı şeyi düşün. *Tüm* Vanir çocukları Folkvanger'e gitsin demiyorum belki ama—"

"*Volkswagen* mi?"

"*Folkvanger.* Freya'nın ölüler diyarı."

"Ha."

"Demek istediğim, oraya gidebilirdin. Daha uygun olurdu. Mertçe ölenlerin yarısı Odin'e gider. Diğer yarısı Freya'ya. Tanrıların savaşını sonlandıran anlaşmanın bir kısmı buydu. Samira seni niye buraya getirdi peki? *Kazara seçilmiş, kazara ölmüş.* Samira Loki'nin kızı, kötülüğün efendisinin. Ona güvenilmez ki."

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Samira'yı uzun zamandır tanımıyordum ama iyi biri gibi görünüyordu. Ama tabii, babası Loki de.

"Buna inanmayacaksın belki ama," dedi Gunilla, "önyargılı olmayacağım. Belki Samira'nın planlarından gerçekten haberin yoktur ve masumsundur."

"Ne planı?"

Acı acı güldü. "Kıyamet Günü'nü hızlandırma planı tabii ki. Biz hazır olmadan savaşı patlatma planı. Loki bunu istiyor."

Loki'nin bana tam tersini söylediğini söyleyecek oldum. Kendisi daha çok Surt'ün babamın kılıcını ele geçirmesini engellemek istiyordu... Ama kötülüğün efendisiyle az evvel muhabbet ettiğimi Gunilla'ya söylemesem daha iyi olur diye düşündüm.

"Sam'den o kadar nefret ediyorsan," dedim, "neden onu Valkyrie ekibine aldın ki en başta?"

"Bu benim seçimim değildi. Ben Valkyrie'lere liderlik ederim ama onları Odin seçer. Samira el-Abbas Odin'in seçtiği son Valkyrie'ydi, iki yıl önce oldu bu, biraz... alışılmadık şartlar altında. Herkesin Babası o günden beri Valhalla'ya adım atmadı."

"Onu Sam'in öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Bunu espri maksatlı söylemiştim ama Gunilla hakikaten durup bir düşündü. "Bence Samira asla Valkyrie seçilmemeliydi. Bence babasının ajanı ve sabotajcısı olarak çalışıyordu. Onu Valhalla'dan kovmak yaptığım en iyi iş oldu."

"Vay be."

"Magnus, onu tanımıyorsun. Buraya daha önce bir başka Loki çocuğu gelmişti. O da göründüğü gibi değildi. O—" Sanki birisi kalbinin üstüne basmış gibi bir yüz ifadesiyle, bir anda durdu. "Her neyse. Tekrar bunlara kanmayacağıma kendi kendime söz verdim. Ragnarok'un mümkün olduğunca geç gelmesi için elimden ne geliyorsa yapacağım."

Korku yeniden sesine sinmişti. Hiç de bir savaş tanrısının kızı gibi değildi.

"Neden geciktirmek istiyorsun?" diye sordum. "Bütün bu eğitimler Ragnarok için değil mi? Ragnarok sizin mezuniyet partiniz gibi bir şey olacak."

"Anlamıyorsun," dedi. "Haydi gel. Sana göstermek istediğim bir şey var. Hediyelik eşya dükkânından geçeceğiz."

Hediyelik eşya dükkânı deyince ucuz Valhalla bibloları satan süslü püslü bir mağazaya gireceğiz sandım. Fakat içinde fuar alanı

barındıran beş katlı bir alışveriş merkezinde buldum kendimi. Bir süpermarketin, son moda Viking aksesuarları satan bir butiğin ve (tabii ki) bir *IKEA* mağazasının içinden geçtik.

Büfeler, tezgâhlar ve atölyeler fuar alanını bir labirent gibi sarıyordu. Deri önlüklü, sakallı adamlar dışarıda, demir ocaklarının başında durmuş bedava ok uçları dağıtıyordu. Kalkan, mızrak, yay, miğfer ve bardak (çok ama çok sayıda bardak) konusunda ustalaşmış satıcılar vardı her yerde. Devasa boyutlardaki dükkânlarda gerçek boyutlu gemiler bile satılıyordu.

Yirmi metrelik bir savaş gemisinin gövdesine vurdum. "Bu alet benim küvete sığmaz sanırım."

"Valhalla'da sayısız nehir ve göl bulunur," dedi Gunilla. "Hatta on ikinci katta Whitewater Rafting Turları düzenleniyor. Tüm savaşçılar karada olduğu kadar suda da tecrübe kazanmak zorundadır."

On kadar atın bağlı olduğu bir binicilik alanına işaret ettim. "Peki ya şunlar? Koridorlarda ata binilebiliyor mu?"

"Tabii ki," dedi Gunilla. "Biz hayvan severiz. Ama dikkat edersen burada pek silah yok. Zırh da."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Burada binlerce silah satılıyor şu anda."

"Ama yeterli değil işte," dedi Gunilla. "Ragnarok için yani."

İskandinav hediyelikler koridorundan geçip üstünde YETKİLİ OLMAYAN GİREMEZ yazan bir kapının önüne geldik.

Anahtarlarından birini kapının kilidine soktu. "Bunu pek kimseye göstermem. Fazla rahatsız edici bir şey."

"Yine bir alev duvarı çıkmayacak karşımıza umarım?"

"Hayır, daha kötüsü."

Kapının ardında bir dizi basamak vardı. Sonra bir dizi daha. Sonra bir dizi daha. Tepeye vardığımızda kaç kat çıktığımızı unutmuştum. Seviye atlamış savaşçı bacaklarım bile haşlanmış spagettiye dönmüştü.

Nihayet dar bir balkona çıktık.

"İşte," dedi Gunilla, "en sevdiğim manzara."

Cevap veremedim. Yükseklik korkumdan ölmemeye çalışmakla meşguldüm.

Bu balkon, Ölülerin Ziyafet Salonu'nun tepesini çepeçevre saran balkondu. Laeradr Ağacı'nın en üstteki dalları yukarı çıkıyor, Epcot Center'ın tepesindeki Spaceship Earth büyüklüğünde bir yeşil kubbe oluşturuyordu. İçeride, ta aşağıda, otel çalışanları masaların arasında karıncalar gibi geziniyor, salonu akşam yemeğine hazırlıyordu.

Balkonun dış kenarında Valhalla'nın, akşam güneşinde kıpkırmızıya boyanmış altın kalkanlarla bezeli çatısı eğim kazanıyordu. Metal bir gezegenin tepe noktasında duruyormuş gibi hissettim.

"Bunu neden kimseye göstermiyorsun?" diye sordum. "Burası... tamam çok korkutucu ama aynı zamanda muhteşem."

"Şuraya bak." Gunilla iki çatı ayrımının arasını göreceğim bir noktaya çekti beni.

Gözbebeklerim yerinden fırlayacak gibi oldu. Altıncı sınıftayken fen öğretmenimizin evrenin büyüklüğünü anlatırken yaptığı sunum geldi aklıma. Dünyanın ne kadar büyük olduğunu anlatmış, sonra bu büyüklüğün güneş sistemine kıyasla bir hiç sayı-

lacağını söylemiş, sonra bunun da galaksinin yanında bit kadar kaldığını göstermişti vs vs. Sunumun sonunda kendimi bir pirenin koltukaltındaki bir toz zerresi kadar hissetmiştim.

Valhalla ayaklarımızın altındaydı, ufka bakarken uzakta saraylar görülebiliyordu, her biri en az bir otel kadar büyük ve etkileyiciydi.

"Asgard," dedi Gunilla. "Tanrıların mekânı."

Tamamen gümüş külçelerden yapılmış çatıları, dev savaş uçaklarının rahatlıkla geçebileceği büyüklükte bronz kapıları ve bulutları delen taş kuleleri seçebiliyordum. Sokaklar altınla döşenmişti. Her bir bahçe en az Boston Limanı büyüklüğündeydi. Şehrin çevresini öyle bir sur duvarı sarıyordu ki Çin Seddi bunun yanında bahçe çiti gibi kalırdı.

Görebildiğim en uç hat boyunca, surların içindeki kapılardan şehrin en büyük caddesi geçiyordu. Karşı tarafındaysa kaldırım çok renkli bir ışığa bürünmüştü, prizmatik bir yoldu adeta.

"O Bifrost," dedi Gunilla. "Asgard'la Midgard'ı birleştiren gökkuşağı köprüsü."

Bifrost Köprüsü'nü daha önce duymuştum. Çocukken annemin okuduğu mitoloji kitabında bu köprü, ayak uçlarında tavşanların dans ettiği yedi pastel renkle boyanmış bir köprüydü. Karşımdaki köprününse hiçbir yerinde mutlu tavşanlar yoktu. Aşırı korkutucu görünüyordu. Bir nükleer patlamadaki mantar bulut ne kadar bildiğimiz mantarsa bu da o kadar gökkuşağıydı.

"Sadece tanrılar karşıdan karşıya geçebilir," dedi Gunilla. "Başka herhangi biri ayak bastığı anda yanıp kül olur."

"Ama... Asgard'dayız?"

"Tabii ki. Valhalla Odin'in mekânlarından biridir. İşte bu yüzden otel içinde tüm savaşçılar ölümsüzdür."

"O zaman oraya gidip tanrıları görebilir ve kapı kapı dolaşıp kurabiye satabilirsiniz?"

Gunilla'nın dudakları kıvrıldı. "Asgard'a buradan bakarken bile en ufak saygı göstermiyorsun."

"Yok evet, haklısın."

"Odin'in özel izni olmadan tanrıların şehrine giremeyiz. En azından Ragnarok'ta kapıları müdafaa edeceğimiz gün gelene dek."

"Ama sen uçabiliyorsun?"

"Oraya gitmek yasak. Bunu denediğim anda yere yapışırım. Sen olayı anlamadın Magnus. Şu şehre bir bak. Ne görüyorsun?"

Manzarayı tarayıp tüm o gümüşün, altının ve ürkütücü devasa mimarinin ötesine bakmayı denedim. Bir pencerede paramparça bir perde savruluyordu. Sokaklardaki meşaleler boş ve soğuktu. Bahçenin birindeki heykelleri sarmaşıklar sarmıştı. Yollar bomboştu. Hiçbir pencerede ışık yoktu.

"Herkes nereye gitti?"

"Hah, aynen. Çıkıp oraya gitsem bir tane bile kurabiye satamam yani."

"Yani tanrılar *kayıp* mı oldular?"

Gunilla bana döndü, üstündeki çekiçler günbatımında turuncu renkte parlıyordu. "Bazıları uyuyor olabilir. Bazıları Dokuz Dünya'da dolaşıyor. Bazılarını hâlâ ara sıra görebiliyoruz. Ancak işin aslı şu ki ne olup bittiğini kimse bilmiyor. Ben beş yüz yıldır Valhalla'dayım ve bugüne dek tanrıları hiç bu kadar sessiz ve pasif görmemiştim. İki yıl önce..."

Laeradr Ağacı'ndan bir yaprak kopardı. "İki yıl önce bir şey değişti. Valkyrie'lerle soylular bunu hissetti. Dokuz Dünya'yı ayıran bariyerler zayıfladı. Buz ve ateş devleri Midgard'a daha sık girmeye başladı. Helheim canavarları ölümlülerin arasına karıştı. Tanrılar uzaklaşıp sessizleştiler. İşte o sıralar Samira bir Valkyrie oldu, Odin'i en son gördüğümde. Annen de işte o zaman öldü."

Tepemizde bir kuzgun dört dönmeye başladı. İki tanesi daha katıldı sonra. Annemin, doğa yürüyüşlerine çıktığımızda espriyle karışık, alıcı kuşların nasıl hep tepemizde döndüğünü söylediği geldi aklıma. *Bizi ölü sanıyorlar. Haydi gel, dans edelim!*

O an içimden hiç dans etmek gelmiyordu. İçimden sadece Gunilla'nın çekiçlerinden birini alıp kuşların kafasına geçirmek geliyordu.

"Bu olayların arasında bir bağlantı mı var sence?" diye sordum.

"Tek bildiğim... Ragnarok için hazır olmadığımız. Sonra sen çıkıp geliyorsun. Nornlar ürkütücü uyarılarda bulunuyorlar ve sana *Kurdun Muştucusu* diyorlar. Bu iyiye alamet değil Magnus. Samira el-Abbas seni belki yıllardır izliyor, seni Valhalla'ya sızdıracağı doğru anı gözlüyordu."

"*Sızdırmak* derken?"

"Köprüde yanındaki iki arkadaşın, hani sen sokakta kaldığın günden bu yana sana göz kulak olan iki kişi. Belki onlar da onunla birlikte çalışıyordu."

"Blitz'le Hearth mü? Onlar evsiz tipler ya."

"Gerçekten öyleler mi? Seninle bu kadar ilgilenmeleri hiç tuhafına gitmedi mi yani?"

Gunilla'ya Helheim'a kadar yolun var demek istedim ama Blitz ve Hearth gerçekten hep biraz... tuhaflardı. Gerçi sokaklarda yaşarken normalle anormalin arasındaki sınır da silikleşiyor.

Gunilla kolumdan tuttu. "Magnus, başta ben de inanmadım ama köprüdeki gerçekten Surt idiyse ve sen gerçekten Yaz Kılıcı'nı bulduysan... bu, kötülüğün güçlerinin eline düştüğün anlamına gelir. Samira el-Abbas senden kılıcı bulmanı istediyse bu tam da yapmaman gereken şey aslında. Valhalla'da kal. Bırak kehanetle soylular uğraşsın. Bunu yapacağına yemin edersen soylularla senin lehinde konuşurum. Sana güvenebilecekleri konusunda onları ikna etmeye çalışırım."

"Bu lafın devamında bir *yoksa*... olacak mı?"

"Sadece şu: Yarın sabaha kadar soylular kaderinle ilgili olarak bir karara varmış olacaklar. Sana güvenemeyeceksek eğer, önlem almamız gerekecek. Kimin tarafında olduğunu bilmemiz gerekecek."

Altın döşeli boş sokaklara baktım. Sam el-Abbas'ın beni o buz gibi hava boşluğundan geçirişini, mertçe savaştığımı düşündüğü için kariyerini riske atışını düşündüm. *Sende potansiyel var Magnus Chase.* Yüzümü kara çıkarma, demişti. Sonra Gunilla'nın video kaydı üzerinde yaptığı değişiklikler neticesinde yemek salonunda ortadan kaybolmuştu.

Kolumu geri çektim. "Frey'in buz ve ateşin arasındaki bölgeyi, orta yolu temsil ettiğini söylemiştin. Belki mesele benim bir taraf seçmem değildir. Belki belli bir uçta olmak istemiyorumdur."

Gunilla'nın ifadesi sert bir kapının çarpması gibi bir anda silindi. "Ben çok kuvvetli bir düşman olabilirim Magnus Cha-

se. Seni ilk ve son kez uyarıyorum: Loki'nin planına dahil olur, Ragnarok'un erken gelmesine yol açarsan seni yok ederim."

Gözlerine bakmaya, ağzıma gelen yüreğimi ciddiye almamaya çalıştım. "Bunu bir kenara not ettim."

Altımızdaki salonda akşam yemeği borusu öttü.

"Tur sona erdi," dedi Gunilla. "Bu noktadan sonra artık sana rehberlik etmeyeceğim."

Balkon demirinden atlayıp ağacın dalları arasından aşağı süzüldü ve beni oracıkta bir başıma bıraktı. Üstelik GPS'im de yoktu.

YİRMİ İKİ

ARKADAŞLARIM AĞAÇTAN DÜŞÜYOR

Neyse ki arkadaş canlısı bir başıbozuk yüz on ikinci kattaki güzellik salonunda beni buldu. Beyefendilere özel pediküründen yeni çıkmıştı ("Sırf Adam Öldürmeyi Seviyorsun Diye Ayakların da Ölümcül Olmak Zorunda Değil!") ve seve seve bana asansörlere kadar eşlik etti.

Yemek salonuna vardığımda yemek servisi başlamıştı. Onca kalabalığın arasında şıp diye bulunabilen X'e doğru yönelip on dokuzuncu kattaki arkadaşlarımın masasına oturdum.

Sabahki savaş üzerine konuşmaya başladık.

"Alf seidr kullanmışsın diye duydum!" dedi Gunderson. "Çok etkilendim!"

Herkesin silahlarını düşüren o enerji patlamasını neredeyse unutmuştum. "Ya evet de... *alf seidr* ne peki?"

"Elf büyüsü," dedi Mallory. "Gerçek bir savaşçıya hiç yakışmayan, sinsi bir Vanir büyüsü." Koluma yumruk attı. "Seni sevmeye başladım."

Gülümsemeye çalıştım ama o tuhaf elf büyüsünü nasıl yaptı-

ğım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla bir elf değildim. Aşırı ısıya nasıl dayanabildiğimi ve asansörde Gunilla'yı iyileştirdiğim o anı hatırladım... acaba bunlar da mı alf seidr'di? Belki Frey oğlu olduğumdandır diye düşündüm ama yine de bu güçlerin onunla ne alakası olduğunu çıkaramadım.

T.J. tepeyi fethedişimi kutladı. X ise beş dakikadan fazla hayatta kalabildiğim için beni tebrik etti.

Bir grubun parçası olduğumu hissetmek güzeldi ama konuşmalarına pek kulak kesilmedim. Kafam hâlâ Gunilla'yla yaptığımız gezi ve Odin'in makamında Loki'yle ettiğim sohbetle meşguldü.

Ana masada Gunilla arada bir Helgi'ye bir şeyler mırıldanıyor, müdür de bana doğru bakıp kaşlarını çatıyordu. Her an beni yanına çağırıp Hunding'le birlikte tek tek üzüm soyma görevi verebilirdi ama sanırım aklından çok daha iyi bir ceza geçiyordu.

Yarın sabah, diye uyarmıştı Gunilla, *önlem almamız gerekecek.*

Yemeğin sonunda bir iki yeni çömez Valhalla'ya katıldı. Video görüntüleri de şanlarına yaraşır şekilde yiğitlik içeriyordu. Nornlar falan çıkıp gelmedi. Hiçbir Valkyrie utanç verici bir şekilde kovulmadı. Hiçbir popoya da oyuncak oklar saplanmadı.

Kalabalık, yemek salonundan çıkarken T.J. omzuma hafifçe vurdu. "Git biraz dinlen. Yarın yepyeni bir görkemli ölüm şekli tadacaksın!"

"Ay yaşasın," dedim.

Odamda uyku tutmadı. Hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi odanın içinde dört döndüm. Soyluların sabahki kararını

beklemek istemiyordum. Sam'i havaya uçururlarken ne kadar sağduyulu kararlar alabildiklerini görmüştüm.

Ama ne seçeneğim vardı ki? Belki Boston'a çıkarım diye önüme gelen her kapıyı açarak otel koridorlarında sinsi sinsi dolaşacak mıydım? Hem bunu başarsam bile o şatafatlı sokak yaşamıma dönebileceğimin bir garantisi yoktu. Gunilla, Surt ya da herhangi bir başka manyak İskandinav beni şıp diye bulurdu.

Kimin tarafında olduğunu bilmemiz gerek, demişti Gunilla.

Ben *kendi* tarafımdaydım. Kendimi bir Viking Kıyameti'nin ortasında bulmak istemiyordum ama içimden bir ses artık çok geç diyordu. Annem iki sene önce, Dokuz Dünya'da gerçekleşen başka sevimsiz olaylarla aynı zamanda ölmüştü. Bende bu şans varken kesin bunların birbirleriyle bir alakası vardır zaten. Annem için adalet istiyorsam –yani ona ne olduğunu öğrenmek istiyorsam– artık gidip bir köprünün altına da saklanamazdım.

Ve fakat Valhalla'da kalıp, İsveççe derslerine girip, trol öldürmenin inceliklerini anlatan PowerPoint sunumlarını seyredecek halim de yoktu.

Sabah beş civarında, uyumaya çalışma fikrinden vazgeçtim. Yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Duvardaki delik onarılmıştı. Acaba büyüyle mi onarmışlardı yoksa zavallının teki soyluların verdiği bir ceza sebebiyle elleriyle mi onarmak zorunda kalmıştı? Belki bu sabah duvarları onarma görevi verilen o zavallı ben olurdum.

Odamdaki açıklığa gidip ağaçların arasından görünen yıldızları seyrettim. Hangi gökyüzüne bakıyordum acaba, hangi dünya, hangi takımyıldızlarıydı bunlar?

Dallar hışırdadı. İnsana benzer, koyu renk bir figür ağaçtan düştü. Son derece sevimsiz bir *küt* sesiyle ayaklarımın dibine serildi.

"AYY!" dedi. "Aptal yerçekimi!"

Eski dostum Blitz sırtüstü yerde yatmakta, inleyip sol kolunu ovuşturmaktaydı.

Bir başkası, daha hafifçe çimlerin üstüne düştü. Hearth'tü bu, üzerinde her zamanki siyah deri kıyafetleriyle çizgili fulları vardı. İşaret diliyle *Merhaba* dedi.

Onlara uzun uzun baktım. "Siz ne...buraya nasıl..." Sırıttım. Birini gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Kolum!" Blitz inledi. "Kırıldı!"

"Ha, peki." Diz çöküp odaklanmaya çalıştım. "Kırığını iyileştirebilirim."

"*İyileştirebilirim* derken?"

"Bir saniye... sen imaj mı yaptın?"

"Kıyafetimi mi diyorsun?"

"Ee, evet." Blitz'in hiç bu kadar iyi göründüğünü hatırlamıyordum. Darmadağın saçları yıkanıp geriye taranmıştı. Sakalı kısalmıştı. Mağara adamlarını andıran tek kaşı alınmıştı. Yalnızca çarpık burnu ameliyatla falan düzeltilmemişti.

Kıyafetlerine bakılırsa Newbury Caddesi'ndeki o lüks mağazaları soymuş gibi görünüyordu. Çizmeleri timsah derisiydi. Siyah yün takım elbisesi, 1.60'lık tıknaz bedenine göre dikilmiş gibiydi ve koyu tenine çok yakışmıştı. Ceketinin içine şal desenli koyu gri bir yelekle turkuaz bir gömlek giymiş, ipli bir armayla birlikte altın zincirli bir köstekli saat takmıştı. Son derece kısa boylu ve şık bir zenci kovboy tetikçiye benziyordu.

Hearth dikkatimi çekebilmek için ellerini çırptı. İşaret diliyle *Kol? Kırık?* dedi.

"Ha evet, pardon." Elimi hafifçe Blitz'in kolunun üstüne koydum. Derisinin altındaki kırığı hissedebiliyordum. Kaynamasını diledim. *Klik.* Kırık yerine otururken Blitz ciyakladı.

"Bak bakalım," dedim.

Blitz kolunu oynattı. Yüzündeki ifade acıdan şaşkınlığa döndü. "Gerçekten işe yaradı!"

Hearth daha da şaşırmıştı. *Büyü mü?* dercesine işaret etti.

"Ben de bilmiyorum," dedim. "Arkadaşlar, beni yanlış anlamayın, sizi gördüğüme gerçekten çok sevindim. Ama ağacımda ne işiniz var?"

"Evlat," dedi Blitz, "Son yirmi dört saattir Dünya Ağacı'nda dört dönüyor, seni arıyoruz. Dün gece tam bulduk sanmıştık ki—"

"Evet, bulmuştunuz sanırım," dedim. "Şafak vakti dallarda bir hışırtı duymuştum."

Blitz Hearth'e döndü. "Sana *doğru* oda olduğunu söylemiştim!"

Hearth gözlerini devirip aşırı hızlı bir şekilde işaret diliyle konuştu, anlamadım.

"Ay yapma," dedi Blitz. "Senin fikrin, benim fikrim, ne fark eder ki! Sonuçta onu bulmadık mı, Magnus hayatta değil mi! Yani... teknik olarak ölü ama... Hayatta sayılır. Yani patron bizi öldürmeyebilir!"

"Patron?" diye sordum.

Blitz'in gözünde bir tik başladı. "Ha evet. Sana bir itirafta bulunacağız."

"Aslında evsiz tipler değilsiniz," dedim. "Dün gece soylulardan biri videoda sizi görünce—"

Video mu? dedi Hearth işaret diliyle.

"Evet video. Valkyrie kanalı. Her neyse, soylunun teki sizin için bir elfle bir cüce dedi. Bir tahminde bulunmam gerekirse – Blitz'e işaret ettim– "Sen cüce olansın?"

"Çok tipik," diye homurdandı Blitz. "Kısa boyluyum diye hemen beni cüce belle."

"Değilsin yani?"

İç çekti. "Öyleyim. Cüce benim."

"Ve sen de..." Hearth'e baktım ama bir türlü inanamıyordum. Bu herifle iki sene takılmıştım. Bana işaret diliyle küfretmeyi öğretmişti. Çöp tenekelerinde bulduğumuz dürümleri paylaşmıştık. Hangi elf bunu yapar ki?

E-L-F. Tek tek işaret diliyle harfleri söyledi Hearth. *Bazen A-L-F dendiği de olur.*

"Ama... Siz insanlardan çok farklı değilsiniz?"

"Aslına bakarsan," dedi Blitz, "*insanlar*, elflerle cücelerden çok farklı değiller."

"Şu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum ama sen *o kadar* kısa değilsin. Yani bir cüce kadar. Sana bakan, sıradan, kısa boylu bir insan olduğunu düşünebilir pekâlâ."

"Ben de bunun için çabalıyorum," dedi Blitz, "tam iki senedir. Cüceler, tıpkı insanlar gibi değişik boylarda olabilirler. Ben bir *svartalf*ım."

"Zıbar ne?"

"Eeeh! Git kulaklarını temizlet! *Svartalf.* Kara elf demektir. *Svartalfheim*'danım ben."

"E az önce bir cüce olduğunu söylemiştin ama?"

"Kara elfler tam olarak elf değildirler evlat. Yanlış isimlendirme diyebiliriz bu duruma. Biz cücelerin bir alt türüyüz."

"Ha tamam o zaman ya, şimdi her şey anlaşıldı."

Hearth hafifçe gülümsedi ki bu onun için tepine tepine gülmek anlamına gelir. İşaret diliyle *Zıbar* dedi.

Blitz kasten onu görmezden geldi. "Svartalf'lar standart Nidavellir cücelerinden daha uzun olurlar. Üstelik bizde şeytan tüyü vardır, o derece çekiciyizdir. Ama şimdi konumuz bu değil. Hearthstone'la ben sana yardım etmeye geldik."

"Hearthstone mu?"

Hearth başını evet anlamında salladı. *Tam adım. Onunki de B-L-I-T-Z-E-N.*

"Evlat, çok fazla vaktimiz yok. Son iki senedir sana göz kulak oluyorduk."

"Patronunuz için mi?"

"Aynen öyle."

"Peki patronunuz kim?"

"O biraz... gizli bilgi. Ama iyilerden biri. Ragnarok'u olabildiğince geciktirmeye çalışan örgütümüzün başı. Ve sen dostum, kendisinin en önemli projesisin."

"Şimdi siz... Loki için çalışmıyor musunuz yani?"

Blitzen dehşete düştü. Hearth bana öğrettiği küfürlerden birini etti.

"Bu hiç hoş değil evlat." Blitzen gerçekten incinmiş gibiydi. "Senin için iki sene evsizin teki gibi giyindim. Kişisel temizliğime, Helheim'a kadar yolun var dedim. Üstüme sinen kokudan

kurtulabilmek için her sabah kaç saat banyo yapmak zorunda kaldım, biliyor musun sen?"

"Özür dilerim. Peki... Valkyrie Samira'yla mı çalışıyordunuz?"

Hearthstone'dan bir küfür daha geldi. *Seni alıp götüren o kızla mı? Hayır. O işimizi daha da zorlaştırdı.*

Aslına bakarsanız işaret diliyle tam olarak şöyle dedi: O KIZ. GÖTÜRDÜ. SENİ. İŞİMİZ. ZOR. OLDU. Ama artık yorumlamada ustalaşmıştım.

"Ölmemen gerekiyordu evlat," dedi Blitzen. "Bizim işimiz seni korumaktı. Ama artık... bir Valhalla savaşçısısın. Belki hâlâ bir şeyler yapabiliriz. Seni buradan çıkarmamız gerek. O kılıcı bulmamız gerek."

"E haydi gidelim o zaman," dedim.

"Benimle tartışma lütfen," dedi Blitzen. "Savaşçılar cennetinde olduğunu ve buranın da pırıl pırıl muhteşem bir yer olduğunu ben de—"

"Blitz, tamam dedim."

Cüce gözlerini kırpıştırdı. "Ama bayağı oturup bir konuşma hazırlamıştım ben."

"Gerek yok. Size güveniyorum."

İşin en tuhafı ne biliyor musunuz? Doğruyu söylüyordum.

Tamam belki Blitzen ile Hearthstone, Ragnarok karşıtı bir gizli örgüt adına beni iki sene boyunca adım adım takip eden ajanlardı. Belki beni korumaktan anladıkları, ateş devlerinin efendisine ucuz plastik oyuncaklarla saldırmaktı. Belki benimle aynı türden bile değildiler.

Ama ben sokakta yaşarken hep benim yanımda olmuşlardı.

Onlar benim en iyi dostlarımdı. Evet... hayatım bu kadar berbat haldeydi.

"E iyi o halde." Blitzen şal desenli yeleğindeki çimleri silkeledi. "Bir an önce şu Dünya Ağacı'na tırmanalım da—"

Yukarıdan bir yerden, odayı inletecek denli yüksek bir havlama geldi. Sanki tepemizde mamut kemiği kemiren iki tonluk bir Boston teriyer vardı.

Hearthstone'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Ses o kadar yüksekti ki titreşimi ayak tabanlarında hissetmişti muhtemelen.

"Tanrılar aşkına!" Blitzen koluma yapıştı. Hearthstone'la birlikte beni açıklıktan çektiler. "Evlat, bana bu otelden çıkmanın başka bir yolunu bildiğini söyle lütfen. Artık o ağacı kullanmamız mümkün değil çünkü."

Bir başka havlama odayı sarstı. Yere kırık dallar düştü.

"N-ne var orada?" diye sordum, dizlerim titriyordu. Nornların kehaneti, beni kötülük muştucusu ilan eden o dizeler geldi aklıma. "Ku-kurt mu?"

"Ah, çok daha kötüsü," dedi Blitzen. "Bu Sincap."

YİRMİ ÜÇ

KENDİMİ GERİ DÖNÜŞÜME ATIYORUM

Birisi *Bu Sincap* dediğinde o da ne diye sormayacaksınız. Kaçacaksınız. O havlama sesi ödümün patlaması için yeterli olmuştu.

Odadan çıkarken otelin bana verdiği kılıcı kaptım. Üzerimde yeşil ipekten Valhalla pijamaları olduğundan kılıca ihtiyaç duyacağımı pek sanmıyordum. Birisiyle dövüşmeye kalksam ben daha kılıcı çekemeden karşımdaki gülmekten ölürdü.

Koridora çıkınca T.J. ile Mallory'yi uykulu gözlerle yarı giyinik halde ayakta dikilirken bulduk.

"O ses de neydi?" dedi Mallory beni azarlar gibi. "Ve odanda neden bir cüceyle bir elf var?"

"SİNCAP!" diye haykırdı Blitzen kapımı hızla kaparken.

Hearth aynı şeyi işaret diliyle tekrarladı. İşaret dilinde sincabın et çiğneyen çene kemiği işareti olduğunu görmek biraz sinirimi bozdu.

T.J. suratına bir tokat yemiş gibi oldu. "Magnus, ne yaptın sen?"

"Otelden çıkmam gerek. *Hemen.* Lütfen bize engel olmayın."

Mallory, İskoç yerel dili olduğunu tahmin ettiğim bir dilde küfretti. Küçük koridor ekibimiz Birleşmiş Küfreden Milletler'e dönmüştü.

"Size engel olmayacağız," dedi Mallory. "Bu bize on yıl çamaşır yıkama cezası olarak dönecek olsa da size yardım edeceğiz."

Boş boş baktım ona. "Neden ki? Benimle daha dün tanıştın."

"Geri zekânın teki olduğunu anlamam için yeterli bir süre," dedi.

"Mallory şey demek istiyor," diye araya girdi T.J., "koridor komşuları birbirini hep kollar. Kaçışınızın gizli kalmasına yardımcı olacağız."

Odamın kapısı sarsıldı. Adım yazan levhadan örümcek ağı gibi çatlaklar çıktı. Duvardaki dekoratif mızraklardan biri yere düştü.

"X!" diye seslendi T.J. "Yardım et!"

Yarı trolün kapısı menteşelerinden fırladı. X sanki kapının ardında çağrılmayı bekliyormuş gibi haldır huldur koridora adım attı. "Ne vardı?"

T.J. işaret etti. "Magnus'un kapısı. Sincap."

"Tamamdır."

X emin adımlarla yürüyüp sırtını kapıma yasladı. Kapı bir kez daha sarsıldı ama X dimdik duruyordu.

Gunderson üstünde sadece gülen suratlarla bezeli bir boxer'la odasından çıktı, her iki elinde de çift başlı bir balta vardı.

"Neler oluyor?" Öfkeyle Blitz ve Hearth'e baktı. "Şu cüceyle elfi öldüreyim mi?"

"Hayır!" diye sıçradı Blitzen. "Cüceyle elfi öldürme!"

"Onlar benimle," dedim. "Biz gidiyoruz."

"Sincap," diye açıklama yaptı T.J.

Gunderson'un birbirine girmiş kaşları yukarı kalktı. "Sincap derken, bildiğimiz Sincap mı?"

"Bildiğimiz Sincap," dedi Mallory. "Bildiğimiz moronlar tarafından kuşatıldım bir de ben."

Koridor boyunca bir kuzgun uçtu. En yakındaki lambaya konup suçlar gibi bana doğru gakladı.

"İşte bu harika," dedi Mallory. "Kuzgunlar arkadaşlarının varlığını hissetmiş. Bu demektir ki Valkyrie'ler de birazdan burada olur."

Asansörlerin olduğu taraftan birkaç uluma sesi geldi.

"Ve bunlar da Odin'in kurtları olsa gerek," dedi Gunderson. "Gizlice girip çıkmadığın sürece çok dost canlısıdırlar. Ama aksi takdirde seni parçalara ayırırlar."

Boğazıma hiç de yiğitliğe sığmayacak bir yumru oturdu. Bir sincap, bir Valkyrie ordusu ya da suratıma inen bir balta yüzünden ölmeyi kabul edebilirdim ama kurtlar yüzünden... hayır. Bacaklarım beni taşımayı reddetmek üzereydi.

"Blitz ve Hearth," –sesim titriyordu– "içeri girerken devre dışı *edemediğiniz* bir alarm oldu mu?"

Haksızlık ediyorsun dedi Hearth işaretle. *Ağaç mayınlarını atlattık biz.*

"*Ağaç mayını* mı?" Doğru mu anladım emin olamadım.

Gunderson baltalarından birini kaldırdı. "Ben kurtları durdururum. Bol şans Magnus!"

Koridor boyunca "GEBERİN!" diye haykırarak koşmaya baş-

ladı. Boxer'ındaki gülümseyen suratlar birbirine girdi.

Mallory kızardı, utançtan mı zevkten mi bilemedim. "Sincap dışarı çıkarsa diye ben X'le kalayım," dedi. "T.J. sen bunları geri dönüşüme götür."

"Anlaştık."

"Geri dönüşüm mü?" diye sordu Blitz.

Mallory kılıcını çekti. "Magnus, seninle tanıştığıma memnun oldum diyemeyeceğim. Tam bir *nâri* kafasın. Haydi şimdi defol."

Odamın kapısı yeniden sarsıldı. Duvardan sıvalar döküldü.

"Sincap çok güçlü," diye homurdandı X. "Acele edin."

T.J. süngüsünü yerleştirdi. "Haydi gidelim."

Koridorda önümüze düştü, pijamalarının üstüne mavi asker üniformasını giymişti. İçimden bir ses muhtemelen bu üniformayla uyuyor diyordu. Arkamızdan kurtların ulumaları ve Gunderson'un eski İskandinav dilinde böğürtüleri geliyordu.

Biz koşarken bir-iki savaşçı neler olduğuna bakmak için kapılarını açtı. Elinde süngüsüyle T.J.'i görür görmez gerisin geri odalarına kaçtılar.

Sol, sağ, sağ, sol derken yolu karıştırdım. Üstümüzden bir kuzgun daha geçti, öfkeyle gaklıyordu. Başımdan defetmeye çalıştım.

"Yapma," diye uyardı T.J. "Kuzgunlar Odin için kutsaldır."

Tam ikiye ayrılan bir yerden geçiyorduk ki arkadan bir ses "MAGNUS!" diye seslendi.

Arkama dönüp bakma gafletinde bulundum.

Sol tarafta, on beş metre kadar ötemizde bütün zırhını kuşanmış, her iki elinde birer çekiç taşıyan Gunilla duruyordu. "Bir

adım daha atarsan," dedi dişlerinin arasından, "seni mahvederim."

T.J. bana baktı. "Siz üçünüz devam edin. İleride, sağda, 'geri dönüşüm' yazan bir çöp kanalı olacak. Oradan aşağı atlayın."

"Ama—"

"Acele edin." T.J. sırıttı. "Gidin ve benim için de bir iki kırmızı üniformalı öldürün –ya da canavar, neyse artık."

Tüfeğini Valkyrie'ye doğrultup "Massachusetts Elli Dördüncü Bölük!" diye bağırdı ve saldırıya geçti.

Hearth kolumdan tutup çekti. Blitz geri dönüşüm kanalını bulmuş ve kapağını açmıştı. "HAYDİ, HAYDİ!"

Hearthstone baş aşağı atladı.

"Sıra sende evlat," dedi cüce.

Bir an tereddüt ettim. Kanaldan gelen koku bana çöplükte yaşadığım günleri anımsatmıştı. Birden Valhalla Oteli'nin vaat ettiği rahatlık hiç de fena gelmedi.

Sonra birkaç kurt daha uludu, bu sefer sesleri daha yakından geliyordu. Böylece ben de kendimi geri dönüşüme attım.

YİRMİ DÖRT

TEK BİR İŞİNİZ VARDI

Yolun sonunda öğrendik ki Valhalla çöplerini Fenway'deki maç sahasına gönderiyormuş, bu da Red Sox'ın savunmada yaşadığı sıkıntıları gayet net açıklıyor.

Tepesine düştüğümde Hearthstone ayağa kalkmaya çalışıyordu. Tam toparlanıyordum ki bu sefer Blitzen göğsümün üstüne yığıldı. Onu itip gökten birileri daha düşmeden yan tarafa yuvarlandım.

Ayağa kalktım. "Neden Fenway Parkı'ndayız?"

"Bana hiç sorma," dedi Blitzen kasvetle. O şık takım elbisesi bir salyangozun bağırsaklarının içinden geçmişiz gibi mahvolmuştu. "Valhalla'nın giriş çıkış kapılarının kötü şöhreti herkesçe bilinir, nereye açılacakları belli olmaz. Ama hiç olmazsa Midgard'a geldik."

Kırmızı seyirci koltukları sessiz ve bomboştu, yemek salonunun savaşçılar içeri girmeden önceki haline benziyordu. Saha, ayağımın altında çıtırdayacak kadar buz tutmuş muşamba örtülerle kaplıydı.

Sabah saat altı civarı olmalıydı. Doğunun kasvetli gökyüzü griye dönmeye başlamıştı. Nefesim buhar oluyordu.

"Biz şimdi neyden kaçıyorduk?" diye sordum. "O mutant sincap da ney—"

"Ratatosk," dedi Blitz. "Dünya Ağacı'nın belası. Yggdrasil'in dallarına tırmanan herkes er ya da geç o canavarla baş etmek zorunda kalır. Kaçabildiğimiz için çok şanslıyız."

Hearthstone şafağa doğru işaret etti. İç çekti. *Güneş. Blitzen için kötü haber.*

Blitz gözlerini kıstı. "Haklısın. Köprüdeki o olaydan sonra daha fazla güneşe maruz kalamam."

"Bu da ne demek?" Yüzüne daha yakından baktım. "Sen griye mi dönüyorsun?"

Blitzen bakışlarını çevirdi ama durum ortadaydı. Yanakları ıslak kil rengine bürünmüştü. "Evlat, bugüne dek seninle gündüz vakti hiç takılmadığımı fark etmedin mi?"

"Ben... yani... evet. Sanki Hearth hep gündüz vardiyasındaydı. Sen de gece."

"Aynen. Cüceler yeraltı yaratıklarıdır. Güneş ışığı bizim için ölümcüldür. Ama dikkatini çekerim, troller kadar değil. Ben biraz olsun dayanabilirim ama güneşte fazla kalırsam, ee... taş kesilirim."

Longfellow Köprüsü'ndeki savaşımız geldi aklıma. Blitzen'in üzerinde geniş kenarlı bir şapka, palto, eldiven ve güneş gözlüğü vardı. Özellikle bir de elinizde ÖRDEKLERE YOL VERİN tabelası taşıyorsanız epey dikkat çekici bir kılık olduğunu söylemek gerek. "Güneşten korunursan sorun çıkmaz ama, değil mi?"

"Eh, korunmak işe yarıyor tabii. Kalın kıyafetler, güneş kremi vs. vs. Ama şu anda" –kıyafetlerini gösterdi– "Hazırlıklı değilim. Eşyalarımı Dünya Ağacı'nda bırakmışım."

Hearthstone iç çekti. *Köprüden sonra bacakları taş kesildi. Gece olana kadar yürüyemedik.*

Boğazıma bir yumru oturdu. Blitz'le Hearth'ün beni köprüde savunma şekilleri aşırı komikti ama sonuçta bir çaba göstermişlerdi. Sadece günışığına çıkarak Blitzen canını riske atmıştı.

Kafamda binlerce soru, hayatım (yoksa ölümüm mü desek?) sarpa sarmış durumda olsa da Blitzen'in şu an tekrar tehlikede olduğunu öğrenmek önceliklerimi gözden geçirmemi sağladı.

"Gidip kuytu bir yer bulalım," dedim.

En kolay seçenek, sahanın sol tarafına denk düşen, dört katlı loca Green Monster'dı. Daha önce bir okul gezisinde buraya gelmiştim, birinci sınıf falandı herhalde. Skor panosunun oralarda bir yerde görevli girişinin olduğunu hatırlıyordum.

Girişlerden biri kilitli değildi, biz de daldık.

Üstünde koltukların dizili olduğu metal iskele ile yüzlerce yıllık grafitiyle süslenmiş beton sütunlar dışında içeride çok bir şey yoktu. Ancak burası o an bizim için en önemli özelliğe sahipti; yani karanlıktı.

Blitzen bir minder yığınının üstüne oturup çizmelerini çıkardı. İçlerine meşe palamutları girmişti. Çorapları, yeleğiyle uyumlu bir şekilde gri şal desenindeydi.

Çorapları Valhalla'da gördüklerim kadar şaşırttı beni. "Blitz, bu kılık da ne? Çok şey görünüyorsun... şık."

Göğsü kabardı. "Teşekkür ederim Magnus. Son iki yıl boyunca evsiz gibi giyinmek zorunda olmak çok zoruma gitmişti. Yanlış anlama tabii."

"Ah, ne demek."

"Ben normalde böyle giyinirim. Görünümümü çok ciddiye alırım. Üstüme başıma biraz düşkünümdür."

Hearth öksürmeyle hapşırma arası bir ses çıkardı. İşaret diliyle *Biraz mı?* dedi.

"Ay kapa çeneni sen," dedi Blitz. "Sana o fuları kim aldı peki?" Destek almak için bana döndü. "Ona bir nebze renge ihtiyacı olduğunu söyledim. O siyah kıyafetler. Platin sarısı saçlar. Kırmızı beyaz çizgili fular nasıl parlatmış ama, değil mi?"

"Ee... evet sanırım öyle," dedim. "Bana giydirmeye kalkma da. Şal desenli çorapları da tabii."

"Saçmalama. Kendinden desenli kumaşlar sana hiç gitmez." Çizmelerine bakıp kaşlarını çattı. "Ne diyorduk?"

"Son iki yıldır bana göz kulak olmanızdan başlasak mesela?"

Hearth işaret diliyle konuştu. *Söyledik ya. Patron.*

"Loki değil," dedim. "Odin mi o zaman?"

Blitz güldü. "Hayır. Başkan, Odin'den bile daha zekidir. İşini geri planda yürütüp isimsiz kalmayı tercih eder. Bize sana göz kulak olma ve seni, ee," boğazını temizledi, "hayatta tutma görevi verdi."

"Ha."

"Evet." Blitzen çizmelerinden bir palamut daha silkeledi. "Tek bir işimiz vardı. Onu da başaramadık. 'Hayatta kalmasına dikkat edin,' demişti Başkan. 'Ona göz kulak olun. Gerekirse

koruyup kollayın ama seçimlerine karışmayın. Kendisi plan için son derece önemli.' "

"Plan derken?"

"Başkan'ın bildiği şeyler var. Gelecek örneğin. Olayların doğru yolda gitmesi, Dokuz Dünya'nın birbirine girip havaya uçmaması için elinden geleni yapıyor."

"İyi bir plana benziyor."

"Bize senin Frey oğlu olduğunu söyledi. Detaya girmedi ama şu konuda ısrarcıydı: Önemli biri olduğun ve korunman gerektiği. Öldüğünde... eh, seni Valhalla'da bulduğumuza çok sevindik diyeyim. Belki hâlâ bir şeyleri kurtarabiliriz. Şimdi bizim Başkan'a rapor verip yeni görev almamız lazım."

Hearthstone iç çekti. *Dua edelim de bizi öldürmesin.*

"Bir de o var tabii." Blitzen hiç umutlu görünmüyordu. "Bak Magnus, biz patronla konuşana kadar sana daha fazla detay veremem."

"Plan için önemli olsam bile mi?"

Tam da o yüzden, dedi Hearth işaretle.

"Peki ben köprüden düştükten sonra olanlar? Onlar hakkında konuşabilir miyiz?"

Blitz sakalından bir yaprak parçası temizledi. "Ee, Surt seninle birlikte suda kayboldu."

"O *Surt'tü* yani."

"Ha evet. Ve eklemem gerek, çok iyi iş çıkardın. Ateş devlerinin efendisini haklayan bir ölümlü... Bunu yaparken ölmüş olsan bile, son derece etkileyici."

"Yani... onu öldürdüm mü?"

Nerede bizde o şans, dedi Hearth.

"Maalesef hayır," dedi Blitz. "Ama ateş devleri buzlu suda çok rahat edemezler. Soğuk suya düşmenin etkisiyle Muspellheim'a kadar uçmuştur diye tahmin ediyorum. Ve burnunu kesmek... harika bir fikirdi. Dünyalar arasında dolanabilmek için gücünü toplaması epey bir zaman alacaktır."

Birkaç gün, diye tahminde bulundu Hearth.

"Belki daha fazla," dedi Blitz.

Bir Blitz'e, bir Hearth'e baktım. Bu iki insan dışı varlık, dünyalar arası seyahatin teknik detayları üzerine, karbüratör tamirinin ne kadar süreceğini tartışan iki tamirci gibi tartışıyordu.

"Siz sağ salim kurtulmuşsunuz ama belli ki," dedim. "Peki ya Randolph?"

Hearthstone suratını buruşturdu. *dayın. Sinir bozucu bir herif ama durumu iyi.*

"Evlat, sen insanların hayatlarını kurtardın," dedi Blitzen. "Çok sayıda yaralı vardı, çok hasar oluştu ama hiçbir ölümlü ölmedi –sen hariç yani. Surt Midgard'a en son girdiğinde işler bu kadar iyi gitmemişti."

Büyük Chicago yangını, dedi Hearth.

"Evet," dedi Blitz. "Her neyse, Boston'daki patlamalar ana haber bültenlerine çıktı. İnsanlar hâlâ kaynağını araştırıyorlar. Hasara meteor çarpmasının sebep olduğunu düşünüyorlar."

İlk başta ben de öyle düşünmüştüm. Hatta sonra tüm olaydan Surt'ün sorumlu olup olmadığını da merak etmiştim. "Ama onlarca insan o köprüde Surt'ü gördü! En azından bir adamın tüm olayı videoya kaydettiğini biliyorum."

Blitz omuzlarını silkti. "Ölümlülerin *göremedikleri* şeyleri bir bilsen şaşar kalırsın. Sadece insanlar da değil hem. Cücelerle elfler de bu konuda en az insanlar kadar kötüdür. Hem konu efsun olunca devler bu konuda ustadır."

"*Efsun* mu?"

"Evet. Efsun derken illüzyondan bahsediyorum, büyü yani. Devlerin doğası büyüdür. Duyularını zahmetsizce şaşırtabilirler. Bir keresinde devin biri Hearthstone'un beni yaban domuzu olarak görmesini sağlamıştı. Hearth az kalsın beni öldürüyordu!"

Yaban domuzu konusunu açmayalım! diye yalvardı Hearthstone.

"Her neyse işte," dedi Blitz. "nehre düştün ve öldün. Acil servis görevlileri cansız bedenini çıkardılar ama—"

"Cansız..."

Hearthstone ceketinin cebinden bir gazete parçası çıkarıp bana uzattı.

Kendi ölüm ilanımı okudum. İlana beşinci sınıfta çekilmiş bir fotoğrafımı koymuşlardı –gözüme giren saçım, burada ne işim var diyen huzursuz gülümsemem, yırtık pırtık DROPKICK MURPHYS tişörtüm... İlanda pek bir şey yazmıyordu. İki yıldır ortalıkta olmamamla, sokaklarda yaşamamla, annemin ölümüyle ilgili tek satır yoktu. Sadece şu: *Zamansız kayıp. Randolph ve Frederick Chase'in yeğeni, Annabeth Chase'in kuzeni. Aile içinde bir cenaze töreni yapılacaktır.*

"Ama bedenim burada," dedim göğsüme dokunarak. "Benim bir bedenim *var* zaten."

"Yeni ve gelişmiş bir beden," diye onayladı Blitz, hayranlıkla

kol kaslarımı sıktı. "Nehirden *eski* bedenini çıkardılar. Hearth'le ben nehirde kendi arama çalışmamızı yürüttük. Surt'ün izini bulamadık. Daha kötüsü... kılıcın da izini bulamadık. Tekrar nehrin dibine düşmediyse—"

"Randolph bulmuş olabilir mi?" diye sordum.

Hearthstone başını iki yana salladı. *Onu izledik. Kılıç onda değil.*

"O zaman kılıcı Surt aldı," dedim.

Blitz ürperdi. "Böyle olmadığını umalım. Hâlâ eski bedeninde olması bir ihtimal."

"Neden öyle olsun ki?"

Blitz Hearth'e doğru işaret etti. "Ona sor. Büyü konusunda uzman olan o."

İşaret diliyle açıklaması zor, dedi Hearth. *Büyülü bir kılıç sende kalır. Ona sen sahip çıktın.*

"Ama... çıkamadım."

Onu çağırdın, dedi Hearth işaretle. *Surt'ten önce eline aldın. Bu, kılıç Surt'te değil demektir diye umalım. Kılıcın Valhalla'ya neden gitmediğini bilmiyorum.*

"Nehre düştüğümde kılıç elimdeydi," dedim. "Sonra elimden kaydı."

"Ah," diyerek başını salladı Blitz. "Bu yüzden olmalı. Yine de geleneksel olarak kılıç seninle birlikte mezara girmeli ya da cenaze ateşinde seninle birlikte yanmalı. Bu yüzden cansız bedeninin yanında yeniden belirme ihtimali çok yüksek. Tabutunun içine bakmamız gerek."

Tüylerim ürperdi. "Kendi cenazeme mi gitmemi istiyorsun şimdi benden?"

Hearth işaret etti. *Hayır. Önce biz gideriz.*

"Ölüm ilanına bakılırsa," dedi Blitz, "cansız bedenin bugün ziyaret saatleri içerisinde cenaze evinde olacak. Tören bu akşam. Şimdi gidersen içeride kimse olmayacaktır. Cenaze evi daha açılmadı, hem zaten seni ziyarete gelecek kimse de olmaz."

"Sağ ol be."

Blitz çizmelerini ayağına geçirdi. "Ben gidip patronla konuşayım. Yolda da Svartalfheim'a uğrayıp bir iki güneş kremi alayım bari."

"Şimdi elini kolunu sallaya sallaya kara elflerin dünyasına mı gideceksin yani?"

"Evet. Düşündüğün kadar zor bir iş değil. Bugüne dek çok yaptım, hem Boston Yggdrasil'in merkezindedir. Dünyalar arası geçiş buradan çok kolay. Hatta bir keresinde Hearth'le Kendall Meydanı'nda yürürken kaldırımda ayağımız kaymıştı da kendimizi Niflheim'da bulmuştuk."

Buz gibiydi orası, dedi Hearth.

"Ben yokken," dedi Blitz, "Hearthstone seni cenaze evine götürür. Sonra... nerede buluşalım?"

Arlington –ilk trafik ışığının orada, dedi Hearth işaretle.

"Anlaştık." Blitzen ayağa kalktı. "Git o kılıcı al evlat... ve dikkatli ol. Valhalla'nın dışında, herkes gibi sen de ölebilirsin. Patrona rapor etmek isteyeceğimiz son şey *iki* adet Magnus Chase cesedi."

YİRMİ BEŞ

CENAZE TÖRENİMDE SON DERECE APTAL BİR ŞEKİLDE GİYDİRİLİYORUM

Sokakta yaşamanın en güzel yanı nerede bedava kıyafet bulacağınızı bilmenizdir. Şehirde pijamalarla daha fazla gezinmeyeyim diye Hearth'le birlikte Charlesgate'teki bir bağış evine baskın yaptık. İçeride attığım kısa bir turun ardından taşlanmış kotum, avcı ceketim ve delik deşik tişörtümle can yakıyordum. Şu halimle hiç olmadığım kadar Kurt Cobain'e benziyordum ama Cobain'in hayatı boyunca üstünde WIGGLES ANAOKULU ROCK & ROLL GEZİSİ! yazan bir tişört giydiğinden şüpheliyim. İşin en can sıkıcı yanı bu tarz tişörtleri yetişkin bedeninde de üretmeleri bence.

Otelin verdiği kılıcı elime aldım. "Hearth, bunu ne yapacağız? Polislerin ortalıkta bir metrelik bir kılıçla gezmemden pek hoşlanacaklarını sanmıyorum."

Efsun, dedi Hearth işaret diliyle. *Kılıcı beline tak.*

Bunu yapar yapmaz kılıç küçülüp cebimden sarkan basit bir zincire dönüştü ki bu, Wiggles tişörtünden bile daha rezil bir durumdu.

"Aman ne güzel," dedim. "Şimdi gönül rahatlığıyla yerin dibine geçebilirim."

O hâlâ bir kılıç, dedi Hearth. Ölümlüler sihirli nesneleri göremezler. *Buz ve ateşin arasında Sis vardır, G-i-n-n-u-n-g-a-g-a-p. Görüntüleri dönüştürür.* İşaret diliyle anlatmak zor.

"İyi peki." Gunilla buz ve ateşin arasında dünyaların var olduğunu, Frey'in de aralarındaki ılıman bölgeyi temsil ettiğini söylemişti. Ancak besbelli Frey'in çocukları bunu doğuştan anlayarak dünyaya gelmiyorlarmış.

Cenaze evinin adresini almak için ölüm ilanıma yeniden baktım. "Haydi gidip bana olan son görevimizi yerine getirelim."

Uzun ve buz gibi bir yürüyüş oldu. Hava beni rahatsız etmiyordu ama Hearth deri ceketinin içinde tir tir titriyordu. Dudakları çatlamış, yarılmıştı. Burnu akıyordu. Ortaokulda okuduğum tüm o fantastik kurgu kitaplardan elflerin bu dünyaya ait olmayan güzellikte yaratıklar olduğu fikrine kapılmıştım. Hearthstone ise haftalardır ağzına bir lokma koymamış, kansızlıktan ölmek üzere olan bir üniversiteliye benziyordu.

Yine de... Ufak ufak onda insan dışı detaylar fark etmeye başladım. Gözbebekleri bir kedininki gibi tuhaf bir şekilde ışığı yansıtıyordu. Şeffaf cildinin altından görünen damarları maviden ziyade yeşil gibiydi. Ve tüm paspal görünümüne rağmen sıradan bir evsiz gibi pis kokmuyordu –evsizler genelde ter, alkol ve bayat yağ kokarlar. Hearth daha çok çam iğnesi ve tütsü gibi kokuyordu. Bunu nasıl daha önce fark etmedim ki?

Ona elfler hakkında sorular sormak istiyordum ama yürürken işaret diliyle konuşmak zordur. Hearth de hareket halindeyken

dudak okuyamaz zaten. Bu aslında hoşuma gidiyordu. Onunla konuşurken başka bir şey yapamazsınız. Yüzde yüz konuşmanıza odaklanmanız gerekir. Tüm tartışmalar böyle olsa insanlar bu kadar abuk subuk konuşmazlar.

Hearth beni bir iş merkezinin kapısından içeri çektiğinde Copley Meydanı'ndan geçiyorduk.

Gomez, dedi. *Bekle.*

Gomez bizi tipimizden tanıyan pislik bir polis memuruydu. Benim gerçek adımı bilmiyordu ama haberlerde yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafımı görmüşse hâlâ neden hayatta olduğumu açıklamam biraz zor olabilirdi. Ayrıca Gomez dünyanın en sevgi dolu insanı da sayılmazdı.

Dikkatini çekebilmek için parmağımla Hearth'ün omzunu dürttüm. "Orası nasıl... geldiğin yer yani?"

İfadesi aniden savunmaya geçer gibi oldu. *Alfheim çok farklı değildir. Sadece daha aydınlıktır. Gece olmaz.*

"Gece olmaz derken... *hiç* mi yani?"

Gece yoktur. İlk kez bir günbatımı gördüğümde...

Bir an tereddüt ettikten sonra kalp krizi geçiriyormuş gibi iki elini birden göğsüne götürdü. İşaret dilinde *korku*'ydu bu.

Her zaman gündüz olan bir dünyada yaşadığımı, sonra bir gün güneşin kan rengi bir ufukta kaybolduğunu gördüğümü hayal ettim bir an.

"Çok korkunç olmalı," dedim. "Peki elflerde *insanların* ödünü koparacak şeyler yok mudur? Alf seidr gibi mesela?"

Hearth'ün gözlerinde bir ışık yandı. *Sen onu nereden biliyorsun?*

"Şey... dün savaşta ondan yapmışım, öyle dediler." Herkesin silahını elinden düşürmesine sebep olan o enerji patlamasını anlattım. "Sonra Blitz'in kolunu iyileştirirken, Longfellow Köprüsü'nde ateş duvarının içinden geçerken olan şey... aynı büyü müydü merak ediyorum."

Hearth'ün söylediklerimi algılaması normalden daha uzun sürdü sanki.

Bilemiyorum. İşaret dilindeki hareketleri daha hafif, daha dikkatliydi. *Alf seidr pek çok şey olabilir –çoğunlukla barışçıl bir büyüdür. İyileştirme. Büyütme. Şiddeti durdurma. Öğrenilmez. Run büyüsü gibi değildir. Kanında alf seidr ya vardır ya yoktur. Sen Frey çocuğusun. Belki onun bazı güçleri sende de vardır.*

"Frey bir elf mi yani?"

Hearth başını iki yana salladı. *Frey, Alfheim'ın efendisi, bizim hamimizdir. Vanir'ler elflere yakındır. Tüm alf seidr'in kaynağı Vanir'lerdi.*

"Geçmiş zamanda konuşuyorsun? Elfler hâlâ ağaçlarla, kuşlarla böceklerle konuşmuyor mu yani?"

Hearth huzursuzca homurdandı. Mahallemizin polisi gitti mi diye bakmak için köşeden ileri göz attı.

Alfheim öyle değildir, dedi. *Yüzyıllardır öyle değil. Kimse alf seidr ile doğmuyor. Kimse büyü yapmıyor. Çoğu elf Midgard'ın bir efsane olduğunu düşünüyor. İnsanların kalelerde yaşayıp zırh giydiklerini sanıyorlar.*

"Bin yıl önce desen belki."

Hearth başıyla onayladı. *O zamanlar dünyalarımız birbiriyle daha çok ilişki içindeydi. Şimdi her iki dünya da değişti. Elfler za-*

manlarının çoğunu çalışmak yerine ekranlara bakıp peri videoları izleyerek geçiriyorlar.

İşaret dilini doğru mu anladım emin olamadım –*peri videoları* mı demişti? Bu durumda Alfheim da en az Midgard kadar sıkıcı olmalıydı.

"O zaman büyü hakkında ben ne biliyorsam sen de o kadar biliyorsun," dedim.

Eskiden nasıldı bilmiyorum. Ama öğrenmeye çalışıyorum. Bunun için her şeyden vazgeçtim.

"Nasıl yani?"

Tekrar köşeye baktı. *Gomez gitmiş. Haydi.*

Sorumu duymadı mı yoksa duymazdan mı geldi anlamadım.

Cenaze evi Washington'la Charles'a yakın bir yerde, yeni betonarme binalarla cam gökdelenlerin arasında kaybolmuş durumdaki küçük villaların dizili olduğu bir sokaktaydı. Kapıdaki tabelada TWINING VE MAHDUMLARI CENAZE HİZMETLERİ yazıyordu.

Kapının yanındaki bir ilan levhasında ziyarete açılacak cenazeler listelenmişti. En tepede MAGNUS CHASE yazıyordu. Tarih bugünün tarihiydi, tören saat onda başlayacaktı. Kapı kilitliydi. Işıklar sönüktü.

"Kendi cenazeme erken geldim," dedim. "Tam benlik iş."

Ellerim titriyordu. Kendi ölü bedenimi görecek olma fikri ölümün kendisinden daha dehşet vericiydi. "Ee, kilidi mi kıracağız?"

Ben hallederim, dedi Hearth.

Ceketinin içinden deri bir kese çıkardı. Keseden tanıdık bir şıngırtı geliyordu.

"Run taşları," diye tahminde bulundum. "Onları kullanmayı biliyor musun?"

Göreceğiz, der gibi omuz silkti. Bir tane taş çıkarıp kapı tokmağına hafifçe vurdu. Kilit şıkırdadı. Kapı ardına kadar açıldı.

"İyiymiş," dedim. "Bu her kapıda işe yarar mı acaba?"

Hearth keseyi cebine attı. İfadesinden bir şey çıkaramadım, üzüntüyle yorgunluk arası bir şeydi.

Hâlâ öğreniyorum, dedi. *Bundan önce bir kere denemiştim, Blitz'le tanıştığımda.*

"Siz ikiniz nasıl—"

Hearth bir el işaretiyle beni susturdu. *Blitz benim hayatımı kurtardı. Uzun hikâye. Sen içeri gir. Ben burada nöbet tutayım. Cansız insan bedenleri...* Ürperip başını iki yana salladı.

Elflerle ilgili dersim sona ermiş oldu.

Cenaze evi çürümüş çiçek kokuyordu. Eski püskü kırmızı halı ve koyu renk ahşap paneller yüzünden içerisi dev bir tabuta benzemişti. Koridorda yürüyüp ilk odadan içeri göz attım.

Oda küçük bir şapel gibi döşenmişti: Karşı duvarda üç vitraylı cam, bir podyumun üstüne yerleştirilmiş açık bir tabut ve ona dönük şekilde sıralanmış sandalyeler. Görür görmez tiksindim. Ben dinsiz olarak yetiştirilmiştim. Her zaman ateist olmuşumdur.

Ve tabii ki benim cezam da bir İskandinav tanrısının oğlu olduğumu öğrenmek, Vikinglerin öteki dünyasına gitmek ve leş gibi bir cenaze evinde açık tabut cenaze törenine maruz kalmak olmuştu. Yukarıda bir Tanrı varsa eğer, tüm evrenin efendisi yani, o an halime bakıp katıla katıla gülüyordu eminim ki.

Odanın girişinde poster büyüklüğünde bir fotoğrafım vardı ve fotoğraf krepon kâğıdıyla çerçevelenmişti. Yine aynı beşinci sınıf yıllığındaki fotoğrafı kullanmışlardı. Yanındaki küçük masanın üstünde bir anı defteri duruyordu.

Kalemi elime alıp ilk anıyı yazsam mı diye geçirdim içimden: *Cenazeme geldiğiniz için teşekkür ederim! –Magnus.*

Hem kim gelecekti ki cenazeme? Randolph dayım mı? Hâlâ buradalarsa belki Frederick'le Annabeth gelirdi. İki yıl öncesinden sınıf arkadaşlarım? Ya, tabii tabii. Cenaze evi törende yiyecek içecek servis edecekse bazı evsiz dostlarım gelebilirlerdi ama benim için sadece Blitzen'le Hearthstone değerliydi.

Oyalandığımı fark ettim. Kapıda ne kadardır dikiliyordum acaba. Zorla sandalyelerin arasından yürüdüm.

Tabutun içinde kendi yüzümü görünce az kalsın kusacaktım.

Aşırı tipsiz biri olduğumdan değil tabii de... siz hiç kendi sesinizi bir ses kaydından dinlediniz mi? Ve iyi çıkmadığını düşündüğünüz bir fotoğrafınıza bakmak ne kadar tatsızdır, bilirsiniz. Tamam, şimdi kendi bedeninizin sere serpe önünüzde yattığını bir düşünün. Aşırı gerçekti ama aynı zamanda ben *değildi.*

Saçım ortadan ayrılıp iki yana yapıştırılmıştı. Yüzümde beş kat makyaj vardı, muhtemelen yaraları ve çizikleri kapamaya çalışmışlardı. Gerçek hayatta asla yapmayacağım bir şekilde gülümsüyordum. Üstümde ucuz bir mavi takım elbiseyle mavi kravat vardı. Maviden nefret ederim. Ellerim göğsümde kavuşturulmuştu ve bu sayede bedenimde eriyik asfalt tarafından açılan delik kapatılmıştı.

"Hayır, hayır, hayır." Tabutu iki yanından tuttum.

Durumun *yanlışlığı* yüzünden midem alev alev yanıyordu.

Öldükten sonra bedenime ne olacağını tahmin edebilirdim eskiden. Ama bunu hiç tahmin etmemiştim. Annemle bir anlaşma yapmıştık –kulağa korkunç gelebilir ama aslında değil. Bana, öldüğünde onu yaktıracağıma dair söz verdirmişti. Küllerini Mavi Tepeler'deki koruluğa savuracaktım. Önce ben ölürsem aynısını o yapacaktı. İkimiz de makyajlanıp bir tabuta konma fikrinden hoşlanmıyorduk. Günışığında, temiz havaya karışmak istiyorduk.

Anneme verdiğim sözü tutamadım. Şimdi ben de hiç istemediğim bir şekilde gömülecektim.

Gözlerim doldu. "Özür dilerim anne."

Tabutu devirmek geldi içimden. Binayı ateşe vermek istedim. Ama yapmam gereken bir iş vardı. *Kılıç.*

Kılıç eğer tabuttaysa ortalıkta değildi. Nefesimi tutup koltuk minderi arasında bozuk para arar gibi tabutun kumaşıyla tahtasının arasına elimi daldırdım. Yoktu.

Kılıcın büyüyle gizlendiğini düşünüp kolumu tabutun üstünde ileri uzattım ve Longfellow Köprüsü'ndeki gibi varlığını hissetmeye odaklandım. Isı yoktu. Uğultu da yoktu.

Tek seçenek kalıyordu: Cesedin altına bakmak.

Magnus 1.0'a baktım. "Üzgünüm dostum."

Kendi kendime cesedin bir korkuluk gibi cansız bir nesne olduğunu telkin ettim. Gerçek bir insan değildi o. Hele ben hiç değildi.

Onu yan çevirdim. Düşündüğümden daha ağırdı.

Arkasında, ceket düzgün dursun diye iliştirilmiş çengelli iğne-

lerden başka bir şey yoktu. Ceketin beyaz astarının üstündeki etikette %50 SATEN, %50 POLYESTER. TAYVAN MALIDIR. yazıyordu.

Cesedi tekrar yerine yerleştirdim. Ölü Magnus'un saçları dağılmıştı. Saçının sol tarafı saksı bitkisi yaprağı gibi blok halinde havaya kalkmıştı. Elleri de çözülmüştü ve parmakları hareket çeker gibi duruyordu.

"Böyle daha iyi oldu," dedim. "En azından şimdi bana daha çok benziyor."

Arkamdan titrek bir ses "Magnus?" dedi.

Çizgi filmlerdeki gibi Wiggles tişörtümün içinden havaya sıçrayacaktım neredeyse.

Kapının önünde kuzenim Annabeth duruyordu.

YİRMİ ALTI

ÖLDÜN MÜ? NYS SN MŞGLSN GLB

Onu iki gün önce parkta görmemiş olsaydım bile yakından şıp diye tanırdım. Dalgalı sarı saçları çocukluğundan bu yana hiç değişmemişti. Gri gözlerinde o her zamanki kararlılık vardı –sanki uzakta bir yerdeki hedefine kilitlenmiş, emin adımlarla onu yok etmeye gidiyor gibi. Benden daha iyi giyimliydi –turuncu bir *North Face* kayak montu, siyah kot pantolon, bağcıklı kar botları. Yine de ikimizi yan yana görenler bizi kardeş sanabilirlerdi.

Önce bana, sonra tabuta baktı. İfadesi yavaşça şoktan soğukkanlı bir hesaplamaya dönüştü.

"Biliyordum," dedi. "Ölmediğini biliyordum."

Bana sımsıkı sarıldı. Daha önce de söylemiş olabilirim, insanlarla fiziksel temastan pek hoşlanmam, ama başıma gelen onca şeyden sonra Annabeth'in bana sarılması dizlerimin bağını çözmeye yetti.

"Ben... ee..." Sesim titriyordu. Mümkün olduğunca nazikçe geri çekilip gözlerimi kırpıştırarak yaşları engellemeye çalıştım. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Cesede bakıp suratını buruşturdu. "İlla sormam mı gerekiyor? Öldün sandım, geri zekâlı."

Gülümsememe engel olamıyordum. Bana en son geri zekâlı dediğinden bu yana on sene geçmişti. Zamanı gelmişti artık. "Açıklaması zor."

"O kadarını tahmin edebiliyorum zaten. Ceset sahte mi? Herkesi öldüğüne mi inandırmaya çalışıyorsun?"

"Şey... pek sayılmaz. İnsanların öldüğümü düşünmeleri iyi olur ama. Çünkü..." Çünkü zaten ölüyüm, diye geçirdim içimden. Çünkü Valhalla'ya bile gittim ve şu an bir cüce ve bir elfle birlikteyim! Bunu birine nasıl söylersiniz ki?

Kapıya baktım. "Bir dakika... Sen içeri girerken bir elf –şey, bir adam gördün mü? Arkadaşımın kapıda nöbette olması gerekiyordu."

"Yoo. Kapıda kimse yoktu. Giriş kapısı açıktı."

Dengem sarsıldı. "Ben gidip bakayım—"

"Hoop, dur bakalım. Sorularımı cevaplamadan bir yere gidemezsin."

"Ben, hakikaten nereden başlayacağımı bilmiyorum. Biraz tehlikeli bir durumun içindeyim. Seni de işin içine karıştırmak istemem."

"Çok geç." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tehlikeli durumlar konusunda ustayımdır hem ben."

Niyeyse ona inandım. Valhalla'dan kopup gelmiş bir süper savaşçı olarak bile Annabeth'ten çekiniyordum. O duruşu, o çelik gibi özgüveni... Çok zor şeyler yaşadığını görebiliyordum, tıpkı sığınma evlerindeki hangi tiplerin en tehlikeli tipler olduğunu

bir bakışta anlayabilmem gibi bir şeydi bu. Onu öyle başımdan savuşturamazdım. Öte yandan onu içine düştüğüm pisliğe bulaştırmak da istemiyordum.

"Randolph o köprüde neredeyse ölüyordu," dedim. "Sana bir şey olmasını istemem."

Neşeyle güldü. "Randolph –yemin ederim o bastonunu alıp onun... Neyse. Seni köprüye neden götürdüğünü bir türlü söylemedi. Doğum günün sebebiyle ne kadar büyük tehlikede olduğunu tekrar edip durdu. Sana yardım etmeye çalışıyormuş. Ailemizin geçmişiyle ilgili bir şeyler—"

"Bana babamdan bahsetti."

Annabeth'in gözleri karardı. "Sen babanı hiç tanımadın ama."

"Evet. Ama meğer..." Başımı iki yana salladım. "Bak, kulağa çok saçma gelecek. Yalnız... köprüde olanlarla iki sene önce annemin başına gelenler arasında bir bağlantı var –bir de babamın kim olduğuyla."

Annabeth'in ifadesi değişti. Sanki bir pencere açmıştı da bir havuz görmeyi beklerken Pasifik Okyanusu'yla karşılaşmıştı.

"Magnus... tanrılar aşkına."

Tanrılar, dediğini fark ettim. Çoğul olarak.

Tabutuma doğru yavaşça yürüdü, dua ediyormuş gibi ellerini havaya açmıştı. "Tahmin etmem gerekirdi. Randolph ailemizin ne kadar özel olduğunu, hep ilgi çektiğimizi söyleyip durdu. Ama bilmiyordum senin de..." Önce bir donakaldı, sonra omuzlarımdan kavradı. "Daha önce öğrenmediğim için özür dilerim. Sana yardım edebilirdim."

"Ee, yalnız ben... pek sanmıyorum—"

"Babam cenazeden sonra, bu gece Kaliforniya'ya dönüyor," diye söze devam etti. "New York trenine binecektim ama okul biraz daha beklesin artık. Şimdi meseleyi anlıyorum. Sana yardım edebilirim. Güvende olacağın bir yer biliyorum."

Geri çekildim.

Annabeth'in ne bildiğinden ya da ne bildiğini sandığından emin değildim. Belki o da Dokuz Dünya işlerine karışmıştı. Belki tamamen bambaşka bir şeyden bahsediyordu. Ama ona gerçekleri söylemeyi aklımdan geçirdiğim zaman bedenimin her bir köşesi alarma geçerek beni uyarıyordu.

Yardım teklifi çok memnun ediciydi. Samimi olduğundan hiç şüphem yoktu. Yine de o cümle: *Güvende olacağın bir yer biliyorum.* Sokaklarda yaşayan bir çocuğun kaçma refleksini harekete daha hızlı geçiren bir cümle yoktur.

Tam ona bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyordum ki Hearthstone kapıdan içeri daldı. Sol gözü şişmişti. Öyle deli gibi hareket ediyordu ki işaret dilini zar zor çözebildim. ÇABUK. TEHLİKE.

Annabeth baktığım yöne döndü. "Kim—"

"O benim arkadaşım," dedim. "Gerçekten gitmem gerek. Dinle Annabeth..." Ellerini tuttum. "Bunu tek başıma yapmam gerek. Bir tür kişisel şey gibi bu..."

"Görev mi?"

"Bela diyecektim ama *görev* de denebilir, evet. Bana gerçekten yardım etmek istiyorsan beni hiç görmemiş gibi davran. Daha sonra, işim bittiğinde, seni bulacağım. Her şeyi açıklayacağım, söz veriyorum. Şimdi gitmem gerek."

Titrek bir şekilde iç çekti. "Magnus, muhtemelen sana yardım *edebilirim.* Ama..." Elini ceketinin cebine sokup katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu yakınlarda, kötü bir tecrübe neticesinde, geri durup insanların kendi görevlerini kendilerinin yerine getirmesine izin vermeyi öğrendim. Hiç olmazsa bunu al bari."

Kâğıdı açtım. Frederick'le birlikte dağıttıkları kayıp ilanlarından biriydi.

"İkinci numara benim telefonum. Beni ara. İyiyim diye bana haber ver, ya da fikrini değiştirirsen—"

"Seni arayacağım." Yanağından öptüm. "Bir tanesin."

İç çekti. "Ama sen hâlâ geri zekâlısın."

"Biliyorum. Teşekkürler. Hoşça kal."

Hearthstone'a doğru koştum, sabırsızlıkla hoplayıp zıplıyordu. "Ne oldu?" diye sordum. "Neredeydin sen?"

Çoktan koşmaya başlamıştı. Peşinden cenaze evinden çıktım, Arlington'a, kuzeye doğru koştum. Yenilenmiş savaşçı bacaklarımı zorladığımda bile ona yetişemiyordum. Elflerin canları istediğinde son derece hızlı koşabildiklerini öğrenmiş oldum böylece.

Trafik ışığına çıkan merdivenlere vardığımızda Blitzen yeni geliyordu. Üzerinde Longfellow Köprüsü'nde taktığı geniş kenarlı şapkayla ceket vardı. Bugün kıyafetine daha büyük güneş gözlükleri, kayak maskesi, deri eldiven ve atkı da eklenmişti. Bir elinde siyah bir bez çanta vardı. *Görünmez Adam Bovlinge Gidiyor* imajıydı bu sanırım.

"Hop, hop, hop!" Blitz, trafiğin içine dalmasın diye Hearth'ü

kolundan tuttu. "Gözüne ne oldu? Kılıcı buldunuz mu?"

"Kılıç mılıç yok," dedim nefes nefese. "Hearth'ün gözüyse... bilmiyorum... tehlikeli bir şeyler oldu galiba."

Hearth dikkatimizi çekmek için ellerini çırptı.

Bayıldım, dedi işaret diliyle. *Cenaze evinin ikinci katından bir kız atladı. Tepeme düştü. Gözümü sokakta açtım.*

"Cenaze evinde bir kız mı?" Kaşlarımı çattım. "Annabeth'ten bahsetmiyorsun, değil mi? O benim kuzenim."

Başını iki yana salladı. *O değil. Başka kız. Bu—* Blitz'in çantasını görünce elleri donakaldı.

Hearth geri adım atıp inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. *Onu buraya mı getirdin?* 'Onu' derken O-N-U işaretlerini yapmıştı, bu yüzden yanlış anlamadığımdan eminim.

Blitz çantayı kaldırdı. İfadesinden bir şey çıkarmak zordu, güneş kremine bulamıştı suratını. Ama sesi çok ciddiydi. "Evet. Başkan'ın emirleri. Önceliklerimiz var. Magnus, kuzenin cenaze evine mi geldi?"

"Önemli değil." Bovling çantasında neden *biri* olduğunu sormamak için kendimi zor tuttum. "Annabeth kimseye bir şey söylemez."

"Ama... bir kız daha varmış?"

"Onu görmedim. Sanırım benim içeri girdiğimi duyup yukarı çıkmış."

Cüce, Hearth'e döndü. "Tam olarak hangi noktada kız önce ikinci kattan atlayıp sonra seni *bayılttı* ve en sonunda da kaçtı acaba?"

Hearth başıyla onayladı. *Kılıcı arıyor olmalı.*

"Sence bulmuş mudur?" diye sordu Blitz.

Hearth başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordum.

Çünkü o şu an burada.

Hearth, Boylston tarafına doğru işaret etti. Arlington Caddesi'nden beş yüz metre kadar ileride, kahverengi kumaş paltolu, yeşil başörtülü bir kız hızlı hızlı yürüyordu. Başörtüsünü görür görmez tanıdım.

Hearth'ün şiş gözünü benim eski Valkyrie Samira el-Abbas'a borçluyduk.

YİRMİ YEDİ

HAYDİ KESKİN UÇLU SİLAHLARLA FRİZBİ OYNAYALIM!

Sam parkın kuzey ucuna doğru, Beacon Caddesi'ne döndü, Storrow Yolu'ndaki yaya geçidine yürüyordu.

"Nereye gidiyor bu?" diye sordum.

"Besbelli nehre," dedi Blitz. "Cenaze evindeyken senin cesedinde kılıcı aradı—"

"Şu sözcüğü artık kullanmasak?"

"Ama bulamadı. Şimdi nehre bakmaya gidiyor."

Sam üstgeçidin sarmal biçimindeki rampasından çıkıyordu. Bizim olduğumuz tarafa dönüp bakınca bir kar yığınının arkasına gizlenmek zorunda kaldık. Yazın turist mevsiminde dikkat çekmeden onu takip etmemiz çok kolay olurdu. Bu mevsimde kaldırımlar neredeyse bomboştu.

Blitzen güneş gözlüğünü yerleştirdi. "Bundan hoşlanmadım. En iyi ihtimalle onu Valkyrie'ler göndermiştir, fakat—"

"Hayır," dedim. "Sam Valkyrie ekibinden kovuldu."

Kardan siperimizin arkasında çömelirken onlara olanları anlattım.

Hearth dehşete düşmüş gibiydi. Şiş gözü Kurbağa Kermit rengine büründü. *Loki'nin kızı mıymış?* dedi işaret diliyle. *Kesin babasının hesabına çalışıyordur.*

"Bilemiyorum," dedim. "Ben buna inanmakta zorlanıyorum."

Seni kurtardı diye mi?

Emin değildim. Belki Sam'in kötülerin tarafında olduğuna inanmak istemiyordum. Belki de Loki'nin sözleri beynimin içine işlemişti: *Ben kesinlikle senin tarafındayım!*

Hearth'ün gözünü işaret edip "İzninle?" anlamına gelecek şekilde ellerimle İ harfini yaptım. Gözkapağına dokundum. Parmak ucumdan bir ısı dalgası geçti. Morluk kayboldu.

Blitz kıkırdadı. "Gittikçe ustalaşıyorsun Magnus."

Hearthstone elimi tuttu. Büyü kalıntısı vardır belki diye parmak uçlarımı inceledi.

"Neyse." Elimi çektim, biraz utanmıştım. Şu hayatta olmak isteyeceğim son şey Viking Hemşire Magnus Chase'ti. "Sam'in izini kaybediyoruz. Haydi gidelim."

Sam yüksek geçitteki koşu parkurundan aşağı doğru yürüyordu. Üstgeçitten geçtik. Altımızda arabalar tampon tampona sıralanmış, sabırsızca korna çalıyordu. Longfellow Köprüsü'ndeki inşaat araçlarına ve yanıp sönen ışıklara bakılırsa bu trafiğin sorumlusu muhtemelen bendim. Surt'le mücadelem tüm yolu mahvetmişti.

Yüksek geçide çıkan spiral rampadan yürürken Sam'i kaybettik. Çocuk parkının içinden geçtik. Yolda mutlaka karşımıza çıkar diye düşünüyordum ama resmen yok olmuştu.

"Aman ne hoş," dedim.

Blitz hemen kapalı durumdaki bekçi kulübesinin yanındaki gölgeye geçti. Bovling çantasını taşımakta zorlanıyormuş gibi bir hali vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Bacaklarım azıcık taş kesildi de. Önemli bir şey değil."

"Bana önemli bir şey gibi geldi."

Hearth hızlandı. *Keşke okum olsaydı. Onu vurabilirdim.*

Blitzen başını iki yana salladı. "Büyü iyidir dostum."

Hearth'ün hareketleri sinirlenmiş gibi keskindi. *Dudaklarını okuyamıyorum. Sakalın yetmiyormuş gibi bir de kayak maskesi taktın.*

Blitz bovling çantasını yere koyup hem konuştu hem işaret dilini kullandı. "Hearth run taşları konusunda çok iyidir. Yaşayan herhangi bir ölümlüden çok daha fazla run büyüsü bilir."

"Ölümlü derken, insanlardan mı bahsediyorsun?" diye sordum.

Blitz burnundan güldü. "Evlat, insanoğlu ölümlü olan tek tür değildir. İnsanlardan, cücelerden *ve* elflerden bahsediyorum. Devler sayılmaz ama, onlar tuhaftır. Tanrılar da tabii, malum. Valhalla'daki kâhinler de. Onların ne olduklarını bir türlü anlayamadım. Neyse, sonuçta üç tür arasında Hearthstone en iyi büyücüdür! Gerçi kendisi aynı zamanda tanıdığım *tek* büyücü. Yüzlerce yıldır kendini büyüye adayan ilk kişi."

Utandırıyorsun beni, dedi Hearthstone ama hiç de utanmışa benzemiyordu.

"Yani yeteneklisin demek istiyorum," dedi Blitz. "Ama sen hâlâ okçu olmak istiyorsun!"

Elfler büyük ok ustalarıydı! diye itiraz etti Hearth.

"Bin yıl önce!" Blitzen bir elini öteki elinin başparmağıyla işaret parmağı arasında keser gibi bir işaret yaptı: *sinirlendim.* "Hearth romantiğin teki. Eski günleri özlüyor. Şu Rönesans festivallerini kaçırmayan elflerden biri işte."

Hearth homurdandı. *Sadece bir kere gittim.*

"Arkadaşlar," dedim, "Sam'i bulmamız gerekiyor."

Gerek yok, dedi Hearth. *Nehri arayacak. Bırak boşa kürek çeksin. Biz çoktan baktık.*

"Ya göremediysek?" diye sordu Blitz. "Ya kılıcı bulmanın başka bir yolunu biliyorsa?"

"Nehirde değil," dedim.

Blitz'le Hearth aynı anda bana döndüler.

"Bundan emin misin?" diye sordu Blitz.

"Yani... evet. Nasıl olduğunu sormayın ama nehre yaklaştıkça..." Charles Nehri'ne, buz tutmuş gri kenarlarına baktım. "Tabutumun başında durduğum zaman ne hissettiysem şu anda da onu hissediyorum. Bir tür boşluk gibi –teneke bir kutuyu sallayınca hiç ses çıkmazsa içinin boş olduğunu anlarsın ya hani, öyle bir duygu. Biliyorum işte; kılıç yakınlarda değil."

"Teneke sallamak..." Blitzen düşündü. "Anlaşıldı. Bizi içinden ses çıkan tenekelerin olduğu yere götürmen mümkün olur mu ki?"

"İşte bu çok iyi olurdu," dedi Samira el-Abbas.

Bekçi kulübesinin arkasından saldırıya geçip göğsüme bir tekme atınca gerisin geri bir ağaca doğru uçtum. Ciğerlerim balon gibi patladı. Önümü tekrar görmeyi başarınca Blitzen'in duvara

yapışıp yığıldığını gördüm. Hearth'ün run taşları yerlere saçılmıştı ve Sam baltasını ona doğru sallıyordu.

"Dur!" diye bağırmaya çalıştım ama ağzımdan ıslık gibi bir ses çıktı sadece.

Hearth balta darbesini savuşturup Sam'e çelme takmaya çalıştı. Sam diziyle judocu gibi Hearth'ü tepetaklak yuvarladı. Hearth sırtüstü yere düştü.

Blitzen kalkmaya yeltendi. Şapkası yana doğru kaykılmıştı. Güneş gözlüğü uçmuş, gözlerinin çevresindeki deri günışığının etkisiyle griye dönüşmeye başlamıştı.

Sam baltasını indirmek üzere ona döndü. İçimde bir öfke patlaması oldu. Kemerimdeki zincire davrandım. Birden tekrar bir kılıca dönüştü zincir. Kılıcı çektim ve frizbi gibi fırlattım. Sam'in baltasına çarpıp elinden düşürdü, neredeyse suratını da sıyırıyordu.

Sam inanamıyormuş gibi bana baktı. "Ne yapıyorsun sen be?"

"Sen başlattın!"

Hearth Sam'in ayak bileğini yakaladı. Sam ona bir tekme savurdu.

"Elfimi tekmelemeyi kes artık!" dedim.

Sam başörtüsünü geri atıp koyu renk saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Güreşçi gibi çömeldi, hepimizi alt etmeye hazırdı. "Bana bak Magnus, tüm gücüm yerinde olsaydı başıma açtığın bunca bela yüzünden ruhunu bedeninden söküp çıkarırdım!"

"Çok naziksin," dedim. "Bunun yerine burada ne aradığını söylesen bize mesela? Belki birbirimize yardımcı olabiliriz."

Blitzen güneş gözlüğünü eline aldı. "Ona *yardımcı* olmak mı? Ona *neden* yardımcı olalım ki! Cenaze evinde Hearth'ün suratını

yumrukladı! Benim gözlerimse şu an birer kaya parçası gibi!"

"Siz de sinsi sinsi peşime düşmeseydiniz," dedi Sam.

"Pöh!" Blitzen şapkasını düzeltti. "Kimsenin senin peşine düştüğü yok Valkyrie! Biz de seninle aynı şeyin peşindeyiz –kılıcın!"

Hâlâ yerde yatmakta olan Hearth, *Biriniz şu kızı öldürsün lütfen* dedi işaretle.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Sam. "Elf dilinde bana hareket falan mı çekiyor yoksa?"

"İşaret dili," dedim. "Sağır-dilsiz alfabesi."

"Elf işaret dili," diye düzeltti Blitz.

"Her neyse," –Avuçlarımı açıp ellerimi havaya kaldırdım– "barışıp konuşabilir miyiz? Daha sonra her zaman birbirimizi öldürebiliriz."

Sam bir iki adım atıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Baltasıyla benim kılıcı aldı.

Helal be Magnus, dedim içimden. Şimdi bütün silahlar onda.

Kılıcı bana fırlattı. "Seni asla Valhalla'ya götürmemeliydim."

Blitzen güldü. "Hah bak o konuda hemfikiriz. Köprüde müdahale etmeseydin—"

"*Müdahale* mi?" dedi Sam. "Onu seçtiğimde Magnus çoktan ölmüştü! Elinizde plastik tabelalar ve oyuncak oklarla sen ve şu elf hiç de onun namına iyi bir iş çıkarmıyordunuz!"

Blitz doğruldu ama bu uzun boylu görünmesini sağlamadı. "Arkadaşımın müthiş bir run büyücüsü olduğunu hatırlatmak isterim."

"Yapma ya?" dedi Sam. "Köprüde Surt'e karşı büyü yaptığını göremedim ama."

Hearthstone alınmış gibiydi. *Yapacaktım. Dikkatim dağıldı.*

"Aynen öyle," dedi Blitz. "Bana gelince, benim pek çok yeteneğim vardır Valkyrie."

"Örneğin?"

"Örneğin, şu tipsiz kılığını adam edebilirim. Kahverengi yün paltonun üstüne yeşil başörtüsü takıldığı nerede görülmüş!"

"Güneş gözlüklü ve kayak maskeli bir cüceden moda ipuçları alacak değilim."

"Güneşe karşı hassasım ben!"

"Arkadaşlar," dedim, "lütfen yeter artık. Teşekkürler."

Hearthstone'un ayağa kalkmasına yardım ettim. Sam'e pis pis bakıp run taşlarını toplamaya koyuldu.

"Pekâlâ," dedim. "Sam, kılıcı niye arıyorsun?"

"Çünkü o benim tek şansım! Çünkü—" Sesi titredi. Sanki bir anda tüm öfkesi yok oldu gitti. "Çünkü senin aptal cesaretini şereflendirdim. Sana Valhalla'yı hediye ettim. Ve bu *her şeyime* mal oldu. Kılıcı bulursam belki soylular beni tekrar ekibe alırlar. Onları ikna edebilirim, şey olmadığıma..."

"Loki'nin kızı mı?" diye sordu Blitzen ama sesindeki öfke dinmişti.

Sam baltasını indirdi. "O konuda yapabileceğim bir şey yok. Ama ben babamın hesabına çalışmıyorum. Ben Odin'e sadığım."

Hearthstone şüpheyle bana baktı. *Sen bunu yedin mi şimdi?* der gibiydi.

"Ben Sam'e güveniyorum," dedim.

Blitz homurdandı. "Bu da mı o teneke kutu hislerinden biri?"

"Olabilir," dedim. "Bakın, hepimiz kılıcı bulmak istiyoruz, değil mi? Onu Surt'ten uzak tutmaya çalışıyoruz."

"Tabii kılıç çoktan Surt'ün eline geçmediyse," dedi Sam. "Neler döndüğünü azıcık anlayabiliyorsak. Nornların senin hakkındaki kehaneti düşündüğümüz kadar da kötü değilse—"

"Öğrenmenin tek bir yolu var." Blitzen bovling çantasını kaldırdı.

Sam geri adım attı. "Ne var onun içinde?"

Hearth elini pençe gibi yapıp omzuna iki kez hafifçe vurdu. *Patron* işareti.

"Cevaplar," dedi Blitz. "Beğensek de beğenmesek de. Başkan'la konuşma vakti."

YİRMİ SEKİZ

MÜDÜR BU, BUNA KONUŞ

Blitz önde, biz arkada, yüksek geçitten aşağı inip buz tutmuş bir göle bakan küçük bir rıhtıma vardık. Rıhtımın en uç kısmında, iki köşede, şekerleme gibi çizgili boyanmış iki direk vardı.

"Yazları burada gondol kiralanıyor," dedim. "Bu havada gondol bulabileceğimizi sanmıyorum ama."

"İhtiyacımız olan tek şey su." Blitz rıhtımda oturup bovling çantasının fermuarını açtı.

"Aman tanrılarım," dedi Sam içine bakarak. "Bu gerçek insan saçı mı?"

"Saç kısmı evet," dedi Blitz. "İnsan kısmı, hayır."

"Yani..." Sam elini karnına bastırdı. "Ciddi değilsiniz, değil mi? *Onun* için mi çalışıyorsunuz? Onu *buraya* mı getirdiniz?"

"Kendisi ısrar etti." Blitz çantayı ortadan iki yana açtı ve içeriden... evet, kesik bir kafa çıktı. Peki, işin en hastalıklı yanı neydi biliyor musunuz? Valhalla'da geçirdiğim iki günden sonra zerre kadar şaşırmamıştım.

Kesik kafanın suratı bir ay açıkta kalmış elma gibi büzüşmüş-

tü. Kafa derisine pas renkli saç yumruları yapışmıştı. Kapalı gözleri içe çökmüştü ve mosmordu. Sakallı çenesi buldok gibi öne çıkıktı, alt çenesindeki çarpık çurpuk dişleri meydandaydı.

Blitz kafayı çantayla birlikte rasgele suya fırlattı.

"Dostum," dedim, "Çevre koruma komitesi bundan hiç hoşlanmayacak."

Kafa gölün yüzeyinde bir indi bir çıktı. Çevresindeki su fokurdayıp dalgalanmaya başladı. Adamın yüzü yavaşça şişti, kırışıklıkları açılıyor, cildi pembeye dönüyordu. Gözlerini açtı.

Sam ve Hearth aynı anda diz çöktüler. Sam benim de diz çökmem için dirseğiyle beni dürttü.

"Efendi Mimir," dedi Sam. "Bizi şereflendirdiniz."

Kafa ağzını açıp su püskürttü. Burnundan, kulaklarından, gözyaşı kanallarından bile su püskürüyordu. Nehrin dibinden çıkarılmış bir kedi balığına benziyordu.

"Abi, en nefret ettiğim şey—" Kafa öksürüp daha da su çıkardı. Gözleri tebeşir beyazından maviye döndü. "Şu çantada seyahat etmek."

Blitzen saygıyla eğildi. "Özür dileriz Başkan. Seni ya ona koyacaktım ya da akvaryuma. Akvaryum da sık sık bozuluyor, biliyor musun."

Kafa gargara yaptı. Rıhtımdaki yüzlere tek tek baktıktan sonra beni fark etti. "Frey oğlu, seninle konuşmak için uzun bir yoldan geldim. Umarım bunun değerini bilirsin."

"Demek şu gizemli isimsiz patron sensin," dedim. "Hearth'le Blitz iki senedir bana göz kulak oluyorlarmış... kesik bir kafanın emriyle."

"Azıcık saygılı ol oğlum." Mimir'in sesi Union Hall'deki tersane işçilerine benziyordu –ciğerlerinin yarısı deniz suyu, yarısı nikotin doludur bunların.

Hearth bana bakıp kaşlarını çattı. *Başkan dedik o kadar sana. B-A-Ş'tan başkan işte. Niye bu kadar şaşırdın ki?*

"Adım Mimir," dedi kafa. "Bir zamanlar Aesir'ler arasında çok güçlüydüm. Sonra Vanir'lerle savaş çıktı. Artık kendi işime bakıyorum."

Suratı o kadar çirkindi ki bu normal bakışı mıydı yoksa bana pis pis mi bakıyordu anlayamıyordum.

"Kafanı Frey mi kesti?" diye sordum. "Bu yüzden mi bana bu kadar öfkelisin?"

Mimir ofladı. "Öfkeli değilim. Öfkeli olduğumda öfke neymiş anlarsın."

Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Belki daha öfkeli bir şekilde gargara yapacaktı.

"Ancak tabii kafamın kesilmesinin sebeplerinden biri babandı," dedi. "Savaşa son verecek ateşkes sırasında iki tanrı klanı rehinelerini değiş tokuş etti. Baban Frey ve onun babası Njord, yerleşmek üzere Asgard'a geldiler. Tanrı Honir ve ben, Vanaheim'a gönderildik."

"Sanırım bu noktadan sonra işler pek iyi gitmedi."

Mimir'in kulaklarından su çıkmaya devam etti. "Babanın yüzünden kötü duruma düştüm! Vanir'ler arasında çok güçlüydü, altın gibi pırıl pırıl parlıyordu, çok yakışıklıydı hem. Frey'le Njord Asgard'da büyük itibar gördüler. Benle Honir ise... Eh, Vanir'ler bizden pek etkilenmediler diyeyim."

"Şaka yapıyorsun."

"E şimdi Honir hiçbir zaman, nasıl derler, öyle aşırı karizmatik bir tip olmadı. Vanir'ler önemli konularda onun fikrini soruyorlardı. O da "Ne bileyim ya, ne isterseniz yapın," falan gibi şeyler geveliyordu. Ben ağırlığımı koymaya çalıştım. Vanir'lere daha çok kumarhane açmaları gerektiğini tavsiye ettim."

"Kumarhane mi?"

"Evet ya, Vanaheim'a otobüsler dolusu emekli gelir. Kolay para yani. Vanir'lerin de bu ejderhaları falan vardı. Yarış pisti yapın dedim. Gökyüzünde. Ejderhalar için. Eşek yüküyle para kazanırlardı."

Dönüp Blitz'le Hearth'e baktım. Kendi hallerinde gibilerdi, bu hikâyeyi onlarca kez dinlemiş olmalıydılar.

"Neyse işte," diye devam etti Mimir. "Vanir'ler benim bu değerli fikirlerimden pek hoşlanmadılar. Esir değiş tokuşunda kandırıldıklarına kanaat getirdiler. Tepkilerini de kafamı kesip Odin'e yollayarak gösterdiler."

"Çok şaşırtıcı gerçekten. Halbuki kumarhane inşa edebilirlerdi."

Sam yüksek sesle öksürdü. "Elbette yüce Mimir, hem Aesir'ler hem Vanir'ler sana saygı duyuyorlar artık. Magnus saygısızlık etmek istemedi. O kadar salak değildir."

Dönüp *Amma salaksın* der gibi baktı bana.

Mimir'in kafasının etrafındaki su daha da hızlı fokurdamaya başladı. Cildinin gözeneklerinden, gözlerinin kenarlarından akıyordu. "Önemli değil Frey oğlu. Ben kin tutmam. Hem Odin kesik başımı teslim aldığında intikam almadı. Herkesin Babası

bu kadar zekidir işte bak. Vanir'lerle Aesir'lerin, ortak düşmanları olan Triad'lara karşı birleşmeleri gerektiğini biliyordu."

"Ee..." Blitz şapkasını düzeltti. "Sanırım devler demek istedin patron."

"Ha evet. Onlar işte. Sonra Odin beni Jotunheim'da, Yggdrasil'in köklerini besleyen büyülü pınarın aktığı gizli bir mağaraya götürdü. Su beni yaşama döndürdü, ben de Dünya Ağacı'nın tüm bilgeliğiyle doldurdum içimi. Bilgeliğim bin kat arttı."

"Ama... hâlâ bir kesik kafadan ibaretsin."

Mimir başını yana eğdi. "O kadar da kötü değil. Dokuz Dünya'da işimi görüyorum –kredi, korunma, tilt oyunları—"

"Tilt mi?"

"Tilt çok popüler şu ara. Hem bir yandan da Ragnarok'u geciktirmek için çalışıyorum. Ragnarok işlerimizi bozar."

"Ha doğru tabii." Oturmaya karar verdim, bu muhabbet bayağı uzun sürecek gibi görünüyordu. Ben oturur oturmaz Sam'le Blitz de peşimden oturdu. Ödlekler.

"Hem," dedi Mimir, "Ara sıra Odin de tavsiye almak için bana uğruyor. Onun başdanışmanıyım. Bilgelik kuyusunu korurum. Bazen seyyahların kuyudan içmelerine izin veririm ama bunun her zaman bir bedeli vardır."

Bedel sözcüğü rıhtıma ağır bir külçe gibi oturdu sanki. Blitzen öyle kaskatı oturuyordu ki bir an taş kesildi sandım. Hearthstone rıhtım döşemesinin detaylarını incelemekle meşguldü. Arkadaşlarımın Mimir'e nasıl bulaştıklarını anlamaya başladım. Herifin kuyusundan içmişlerdi (ki bence çok iğrenç) ve bunun bedeli iki

sene bana göz kulak olmak olmuştu. Acaba öğrendikleri şey, her ne ise, buna değmiş miydi merak ettim.

"Peki yüce ve yüksek yerlerde tanıdıkları olan Mimir," dedim, "benden tam olarak ne istiyorsun?"

Mimir ağzından minicik bir balık püskürttü. "Sana söylememe gerek yok oğlum. Sen zaten biliyorsun."

Bir an tartışacak oldum ama Mimir'i dinledikçe saf oksijen soluyormuşum gibi bir his oluşmaya başlamıştı. Neden bilmiyorum. Başkan öyle pek ilham verici bir tip değildi. Ancak onun yanındayken tuhaf bir şekilde zihnim daha iyi çalışıyor, son iki gündür başıma gelen onca tuhaf şey arasındaki bağlantıyı tek bir saçma ama bir şekilde mantıklı büyük resim olarak görebiliyordum.

Çocukluğumdaki İskandinav mitolojisi kitabımdan bir resim geldi gözümün önüne –o kadar korkunç bir hikâyeydi ki, çocuklara uyarlanmış halini bile yıllarca zihnimin gerisine atmıştım.

"Kurt," dedim. "Surt, Kurt Fenris'i serbest bırakmak istiyor."

Birinin buna itiraz etmesini umuyordum. Hearth başını öne eğdi. Sam dua ediyormuş gibi gözlerini kapadı.

"Fenris," dedi Blitzen. "İşte bu ismi bir daha duymam diye ümit ediyordum."

Mimir'in gözlerinden hâlâ buzlu su geliyordu. Dudakları soluk bir gülümseme şeklini aldı. "Aferin, Frey oğlu. Şimdi söyle bakalım: Fenris hakkında ne biliyorsun?"

Avcı ceketimin düğmelerini iliklerdim. Nehirden esen rüzgâr benim için bile buz gibiydi. "Yanılıyorsam söyle. Yanılıyor olma-

yı çok isterim. Çağlar önce Loki'nin dişi bir devle ilişkisi oldu. Bu ilişkiden üç canavar çocuk doğdu."

"Ben onlardan biri *değilim*," diye mırıldandı Sam. "Bugüne dek bunun şakası çok yapıldı da."

Hearthstone tam da bunu merak ediyormuş gibi gözlerini kıstı.

"İlki," dedim, "dev bir yılandı."

"Jormungand," dedi Sam. "Dünya Yılanı. Odin onu denize fırlattı."

"İkincisi, Hel," diye devam ettim. "Büyüyüp mertçe ölmeyenlerin tanrıçası gibi bir şey oldu."

"Ve üçüncüsü," dedi Blitzen, "Kurt Fenris."

Ses tonu ciddi ve acı doluydu.

"Blitz," dedim, "onu tanıyor gibisin."

"Her cüce Fenris'i tanır. Aesir'ler yardımımıza ilk o zaman gelmişti. Fenris o kadar vahşileşmişti ki tanrıları yutuyordu. Onu bağlamaya çalıştılar ama her zinciri kırmayı başardı."

"Hatırlıyorum," dedim. "En sonunda cüceler onu zapt edebilecek güçte bir ip yapmayı başarmışlardı."

"O zamandan beri," dedi Blitzen, "Fenris çocukları cücelerin düşmanı olmuştur." Yukarı baktı, koyu renkli güneş gözlüğünde yansımamı görebiliyordum. "Ailesini kurtlar yüzünden kaybeden bir tek sen değilsin evlat."

İçimden tuhaf bir his ona sarılmamı söylüyordu. Birden beni takip ettiği günler için ona öfke duymadığımı hissettim. Sokakta yaşamaktan daha fazlasını paylaşıyormuşuz meğer. Yine de... içimdeki hisse dur dedim. İçimden bir cüceye sarılmak geliyorsa

bu genellikle yola devam etmem gerektiğini gösterir.

"Ragnarok'ta," dedim, "Kıyamet Günü'nde yani, ilk gerçekleşecek şeylerden biri Fenris'in serbest kalması."

Sam başıyla onayladı. "Eski hikâyelerde bunun tam olarak nasıl olacağı geçmiyor—"

"Ama bunun bir yolu," dedi Blitz, "bağlı olduğu ipleri kesmek. Gleipnir adlı bu ip koparılamaz bir ip ama..."

Frey'in kılıcı, dedi Hearth işaret diliyle, *Dokuz Dünya'daki en keskin nesnedir.*

"Surt, kurdu babamın kılıcıyla serbest bırakmak istiyor." Mimir'e baktım. "Nasıl gidiyoruz?"

"Fena değil," diye yanıtladı kafa. "Sırada göreviniz var."

"Surt'ü durdurmak," dedim. "O bulmadan kılıcı bulmak... hâlâ bulmadıysa tabii."

"Bulamadı," dedi Mimir. "İnan bana, böylesi bir olay Dokuz Dünya'yı yerinden sarsardı. Yggdrasil'in sularında korkunun tadını alırdım."

"Iyk," dedim.

"Ah, hiç sorma," dedi Mimir. "Ama acele etmeniz gerek."

"Nornların kehaneti. Dokuz gün bla bla bla."

Mimir'in kulaklarından su kabarcıkları çıktı. "Eminim bla bla bla dememişlerdir. Ama haklısın. Fenris'in hapsedildiği adaya yalnızca her yılın ilk dolunayında ulaşılabilir. Bu da önümüzde yedi gün var demek."

"Bu kuralları kim koyuyor?" diye sordum.

"Bu kuralı ben koydum," dedi Mimir. "O yüzden kapa çeneni. Git kılıcı bul. Surt'ten önce adaya ulaş."

Sam elini kaldırdı. "Ee, Efendi Mimir, kılıcı bulmak kısmını anladım. Ama neden onu adaya götürüyoruz? Surt kılıcın tam da *orada* olmasını istemiyor mu?"

"İşte el-Abbas Hanım... bu yüzden ben patronum, sen de değilsin. Evet, kılıcı adaya götürmek tehlikeli bir iş. Evet, Surt orada kılıcı kullanıp kurdu serbest bırakabilir. Ama Surt zaten onu serbest bırakmanın bir yolunu mutlaka bulacaktır, kılıçla ya da başka bir şeyle. Surt'ü durdurabilecek tek kişi Magnus Chase. Tabii kılıcı bulup onu kullanmayı becerebilirse."

Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra elimi kaldırabileceğime kanaat getirdim. "Kabarcıkların efendisi—"

"Mimir."

"Bu kılıç bu kadar önemliyse, neden binlerce yıl Charles Nehri'nin dibinde yatmasına göz yumuldu?"

Mimir bir iç çekti, ağzından köpük çıktı. "Normal takipçilerim hiç bu kadar soru sormuyorlar."

Blitz öksürdü. "Aslında soruyoruz, patron. Soruyoruz da, sen duymazdan geliyorsun."

"Sorunu cevaplamam gerekirse Magnus Chase, bu kılıcı yalnızca Frey'in soyundan gelen, yetişkinlik çağına ulaşmış biri bulabilir. Daha önce çok denendi, başarısız olundu, hatta ölündü. Şu anda Frey'in soyundan olup da hayatta olan bir tek sen varsın."

"Bir tek ben derken... dünyada mı yani?"

"*Dokuz* dünyada. Frey pek dışarı çıkmaz. Annen –onun dikkatini çekebildiğine göre bayağı ilginç biri olmalı. Her neyse, Dokuz Dünya'da pek çok kişi –tanrılar, bahisçiler, aklına ne gelirse– senin on altı yaşına basmam bekliyordu. Bazıları kılıcı

bulamayasın diye seni öldürmek bile istiyordu. Bazıları da bunu başarmanı istiyor."

Enseme sıcak iğneler batıyordu sanki. Bir grup tanrının Asgard yapımı teleskoplarıyla büyümemi izlemesi düşüncesi sinirimi bozdu. Annem muhtemelen başından beri biliyordu. Güvende olmam için elinden geleni yapmış, bana hayatta kalma teknikleri öğretmişti. Kurtların evimize saldırdığı gece beni kurtarmak için kendini feda etmişti.

Başkan'ın sulu gözlerine diktim gözlerimi. "Ya sen?" diye sordum. "Sen ne istiyorsun?"

"Riskli bir bahissin sen Magnus. Yaşamında pek çok olası kader birbiriyle kesişiyor. Kötü güçleri geriletip Ragnarok'u kuşaklar boyu ileri bir tarihe atabilirsin. Ya da başarısız olup Kıyamet Günü'nü ayağımıza getirebilirsin."

Yutkunmaya çalıştım. "Ayağımıza getirmek derken, ne kadar hızlanabilir mesela?"

"Önümüzdeki hafta desem?"

"Ha."

"Ben bu bahse girmeye karar verdim," dedi Mimir. "Fenris'in çocukları anneni öldürdükten sonra Blitz'le Hearth'ü seni kollamaları için gönderdim. Muhtemelen kaç kez hayatını kurtardıklarını bilmiyorsundur bile."

Hearth yedi parmağını kaldırdı.

İçim ürperdi ama daha çok Fenris'in çocuklarının adı geçtiği için. Mavi gözlü o kurtlar...

"Başarılı olmak için," dedi Mimir, "bu ekibe ihtiyacın olacak. Bu Hearthstone –hayatını run büyüsüne adadı. O olmadan ba-

şarılı olman imkânsız. Irkına has işçiliklere hakim olan Blitzen gibi bir cüceye de ihtiyacın olacak. Kurdun düğümlerini sıkılaştırman, hatta belki yenilemen bile gerekecek."

Blitz kıpırdandı. "Şey, patron... benim işçiliğim, malum—"

"Başlama gene," dedi Mimir. "Hiçbir cücede daha mert bir yürek yok. Hiçbir cüce Dokuz Dünya'yı senin kadar gezmedi, hiçbiri Fenris'in bağlı kalması için kendini bu işe adamadı. Hem, benim için çalışıyorsun sen. Ben ne dersem o."

"Ha." Blitzen başını evet anlamında salladı. "Sen öyle diyorsan..."

"Peki ya ben Efendi Mimir?" diye sordu Sam. "Planınızda benim yerim ne?"

Mimir kaşlarını çattı. Sakalının etrafındaki su koyu yeşile döndü. "Sen aslında planın bir parçası değildin. Senin kaderinin üzerinde bulutlar var el-Abbas Hanım. Magnus'u Valhalla'ya götürmek –işte bunu beklemiyordum. Bunun olmaması gerekiyordu."

Sam uzaklara baktı, dudaklarını öfkeyle birbirine bastırmıştı.

"Sam'in de bu işte yeri var," dedim. "Bundan eminim."

"Bana büyüklük taslama Magnus. Seni seçtim çünkü—" Sam lafını yarım bıraktı. "Çünkü böyle olması gerekiyordu."

Yemek salonunda söyledikleri geldi aklıma. *Bana dedi ki... Bana söz verdi.* Peki ama kimdi bu? Bunu Başkan'ın önünde sormamaya karar verdim.

Mimir dikkatle ona baktı. "Umarım haklısındır el-Abbas Hanım. Magnus kılıcı nehirden ilk çıkardığında onu pek iyi kontrol edemiyordu. Belki artık savaşçı olduğu için o güce de sahiptir,

bu durumda bunu sana borçlu oluyoruz. Ama çocuğun kaderini tamamen alt üst etmiş olman da mümkün."

"Başaracağız," dedim kendimden emin bir şekilde. "Son iki soru: Kılıç ve bu ada nerede?"

Mimir başını aşağı yukarı sallayınca yuvarlak bir dubaya benzedi. "Eh, işin zor kısmı da bu zaten. Bu bilgiye erişebilmek için dünyalar arasındaki perdeleri aralamam, sayısız adama rüşvet vermem ve diğer tanrıların hakim bölgelerine göz atmam gerekir."

"Senin şu kuyunun suyundan içsek olmaz mı?"

"Olabilir," dedi. "Ama bu sana pahalıya patlar. Sen ve Samira el-Abbas, benim emrimde çalışmaya hazır mısınız?"

Hearth'ün yüzü dondu. Blitz'in omuzlarındaki gerginliğe bakılırsa ayağa kalkıp "Bunu sakın yapma!" diye bağırmamak için kendini zor tutuyor olmalıydı.

"Bir istisna olamaz mı?" diye sordum Başkan'a. "Malum, bu işi başarmamızı çok istiyorsun."

"Hayatta olmaz oğlum. Açgözlülük etmiyorum. Sadece, parayı veren düdüğü çalar. Bu kural, bilgi için de geçerli. Kestirmeden gidip bilgiyi şimdi elde edebilir ya da zoru seçip kendin bulmaya çalışabilirsin."

Sam kollarını kavuşturdu. "Özür dilerim Efendi Mimir. Valkyrie ekibinden kovulmuş olabilirim ama kendimi hâlâ Odin'in hizmetinde varsayıyorum. Başka birinin emrine giremem. Magnus dilerse kendi seçimini yapabilir ama—"

"Biz bir yolunu buluruz," dedim.

Mimir'den hafif bir şlop sesi çıktı. Etkilenmişe benziyordu. "İlginç bir seçim. Size bol şans o zaman. Başarılı olursanız tüm

tilt salonlarıma giriş bedava. Başarısız olursanız... Önümüzdeki hafta Kıyamet Günü'nde görüşürüz."

Tanrının kafası dönüp dönüp buzlu gölde kayboldu.

"Herif sifonu çekti resmen," dedim.

Hearth her zamankinden daha solgun görünüyordu. Şimdi ne yapacağız?

Midem guruldadı. Dün geceden beri hiçbir şey yememiştim ve görünen o ki bünyem bir-iki Viking açık büfesinden sonra resmen şımarmıştı.

"Şu anda," dedim, "tek düşünebildiğim, öğle yemeği."

YİRMİ DOKUZ

YEMEĞİMİZİ BİR KARTAL KAPIYOR

Parkta gerisin geri yürürken pek konuşmadık. Havada kar kokusu vardı. Rüzgâr kurt gibi uluyordu, ya da benim kafamda kurttan başka bir şey yoktu, bilemiyorum.

Blitz gölgeden gölgeye sıçrayarak yanımızda yürüyordu. Hearth'ün parlak çizgili fuları yüzündeki kasvetli ifadeye hiç yakışmıyordu. Yaşayan en iyi (ve tek) büyücü olduğunu öğrendiğimden beri ona run büyüsüyle ilgili sormak istediğim onlarca soru vardı. Kim bilir, belki kurtları havaya uçuracak bir run vardır, tercihen uzak mesafeden tabii. Ancak Hearth'ün elleri cebinden çıkmıyordu –işaret dilinde bu, *konuşmak istemiyorum* anlamına gelir.

Yüksek geçidin altından, benim eskiden uyuduğum yerden geçiyorduk ki Sam, "Mimir. Bu işin içinde onun parmağının olduğunu tahmin etmeliydim," dedi.

Ona baktım. "Daha az evvel *Efendi Mimir, bizi şereflendirdiniz, biz buna değmeyiz* falan deyip duruyordun ama?"

"Tabii ki adam önümdeyken ona saygı göstereceğim! O en

eski tanrılardan biri. Ama ne yapacağı belli olmaz. Kimin tarafında olduğu hiçbir zaman netleşmemiştir."

Blitzen bir söğüdün gölgesine sıçrayınca etraftaki ördekleri korkuttu. "Başkan, dünya üzerinde ölmek istemeyen herkesin tarafında. Bu yeterli değil mi?" dedi.

Sam güldü. "Siz de zaten canınız öyle istediği için onun hesabına çalışıyorsunuz, değil mi? Kuyudan su içip bunun bedelini ödemediniz yani?"

Buna ne Blitz ne de Hearth yanıt verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sam. "Ben Mimir'in planının parçası değilim çünkü hiçbir zaman gidip de büyülü bilgelik şarabından içmedim."

"Tadı şarap gibi değil," diye itiraz etti Blitz. "Daha çok kök birası ve azıcık karanfil tadı var."

Sam bana döndü. "Bak, demedi deme. Yaz Kılıcı'nı bulma kısmı tamam, bu mantıklı. Ama onu tam da Surt'ün istediği yere götürmek? Hiç mantıklı değil."

"Evet ama kılıç *bende* olursa—"

"Magnus, kılıcın kaderinde er ya da geç Surt'ün eline düşmek yazılı. Baban Ragnarok'ta kılıcı daha önce elden çıkardığı için ölecek. Onu bu kılıçla Surt öldürecek. Çoğu hikâyede böyle yazıyor."

Bunu düşünmek bile nefesimi daraltıyordu. Nasıl oluyordu da biri, hatta bir tanrı, yüzyıllar sonra nasıl öleceğini bilip de delirmiyordu?

"Surt neden Frey'den bu kadar nefret ediyor?" diye sordum. "Kendine rakip olarak şöyle iri yarı, güçlü bir savaş tanrısı seçemez miydi?"

Blitzen kaşlarını çattı. "Evlat, Surt ölüm ve yıkım peşinde. Dokuz Dünya'da ateş kol gezsin istiyor. Bir savaş tanrısı buna engel olamaz. Frey olabilir ama. Frey bereketli mevsimlerin tanrısıdır, sağlığın ve yeni yaşamın. Uç noktaları orta yola çeker, ateşi de buzu da. Surt'ün zapt edilmekten daha çok nefret ettiği bir şey yoktur. Frey onun doğal düşmanı."

Baba kontenjanından, benden de nefret ediyor, diye düşündüm.

"Frey madem sonunun ne olacağını biliyordu," dedim, "ne demeye gidip de kılıcı verdi ki?"

Blitz homurdandı. "Aşk için tabii ki. Başka ne olabilir ki?"

"Aşk mı?"

"*Öeh,*" dedi Sam. "O hikâyeden nefret ederim. Yemeği nerede yiyeceğiz Magnus?"

Bir yanım hikâyeyi dinlemek istiyordu. Bir yanım ise Loki'yle sohbetimizi hatırlatıyordu bana: *Babana olduğu gibi, lanetleneceğini bile bile kalbinden geçeni mi isteyeceksin?*

Pek çok İskandinav hikâyesinde aynı mesaj tekrar edilip duruyordu: Bir şeyi öğrenmek, her zaman sonunda elde edeceğin şeye değmez. Ama ben ne yazık ki meraklı bir tipimdir.

"Şey... buraya yakın bir yer var," dedim. "Haydi gidelim."

Ulaştırma müdürlüğü binasındaki yemekhane öyle pek Valhalla salonlarına benzemiyordu ama Boston'da sokakta yaşayan biriyseniz aradaki fark önemsizdir. İçerideki açık alan sıcak ve halka açıktır, hiçbir zaman da aşırı kalabalık olmaz. Özel güvenlik ekipleri ara ara gönülsüzce şöyle bir ortalığı kolaçan eder, o kadar. Elinizde bir içecek ya da yarısı yenmiş bir yemek tepsisi varsa kimse sizi kaldırmadan saatlerce bir masada oturabilirsiniz.

İçeri girerken Blitz'le Hearthstone yemek kalıntısı var mı diye çöp tenekelerine bakacak oldular ki onları durdurdum.

"Çocuklar, yapmayın," dedim. "Bugün gerçek bir yemek yiyeceğiz. Bendensiniz."

Hearth tek kaşını kaldırdı. *Paran var mı?* dedi işaret diliyle.

"Burada bir arkadaşı var," dedi Blitzen. "Şu ezmeci çocuk."

Sam birden donakaldı. "Ne?"

Nerede olduğumuzu o an fark etmiş gibi etrafına bakındı.

"İyidir," dedim. "Fadlan Ezmecisi'nde çalışan birini tanıyorum. Parmaklarınızı yiyeceksiniz. Muhteşem—"

"Hayır, ah, tanrılar aşkına—" Sam alelacele başörtüsünü başına geçirdi. "Ben dışarıda bekleyeyim en iyisi. Yoksa—"

"Saçmalama." Blitz kolunu Sam'in koluna geçirdi. "Yanımızda tatlı bir hanım varsa bize daha çok yemek verebilirler!"

Sam'in kaçıp gitmek istediği çok belliydi ama Hearth'le Blitz'in onu yemekhaneye doğru çekiştirmelerine izin verdi. Ne kadar huzursuz olduğuna dikkat etmem gerekirdi ama Fadlan Ezmecisi'nin elli metre yakınındayken gözüne far tutulmuş tavşan gibi oluyorum.

Son iki senede oranın müdürü Abdül'le arkadaşlığımı ilerletmiştim. Sanırım kendisi beni bir tür toplumsal hizmet olarak falan görüyordu. Dükkânda daima artan yemek olurdu –azıcık tarihi geçmiş pide, bir günlük dürüm, ısıtıcıların altında biraz fazla kalmış içli köfte. Abdül yasal olarak bunları satamıyordu ama tatları hâlâ muhteşemdi. Onları çöpe atmak yerine bana verirdi. Ne zaman dükkâna gelsem mutlaka ezmeli pide ya da en az o kadar lezzetli bir şey yiyeceğimi bilirdim. Karşılığında ben de açık alandaki evsizlerin sessiz ve nazik olmalarını, kalkarken

çöplerini temizlemelerini sağlardım; böylece Abdül'ün müşterilerini tedirgin etmezlerdi.

Boston'da herhangi bir özgürlük ikonuna rastlamadan iki adım yürüyemezsiniz –Özgürlük Yolu, Eski Kuzey Kilisesi, Bunker Tepesi Anıtı vs.– ama benim için özgürlük, Fadlan'ın ezmesiydi. Bu yiyecek annem öldüğü günden bu yana hayatta kalmama yardımcı olmuş, kendimi özgür hissetmemi sağlamıştır.

Bir sürü insanı dükkâna sokup Abdül'ü zor durumda bırakmak istemiyordum, bu yüzden Blitz'le Hearth'ü masa kapmaya gönderip Sam'le birlikte yiyecek almak için içeri girdik. Yol boyunca Sam ayağını sürüdü, sağa sola döndü ve sanki içinde kaybolmak istermiş gibi başörtüsünü çekiştirip durdu.

"Senin neyin var?" diye sordum.

"Belki orada değildir," diye geveledi. "Belki benim için hocam falan dersin."

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Ben tezgâha yaslanınca Sam arkada kaldı, dev saksı bitkisinin arkasına saklanıyordu sanki.

"Abdül burada mı?" diye sordum kasadaki çocuğa.

Çocuk bir şeyler diyecek oldu ki Abdül'ün oğlu Emir arka taraftan çıkageldi, sırıtarak ellerini önlüğüne siliyordu. "Jimmy, n'aber dostum?"

Rahatladım. Abdül dükkânda değilse Emir de işime yarardı. On sekiz–on dokuz yaşlarında, derli toplu, yakışıklı, düzgün koyu renk saçlara sahip, kollarında Arapça bir dövmesi olan bir tipti, o kadar ışıl ışıl gülümserdi ki diş beyazlatıcı reklamlarına çıksa yeriydi. Fadlan Ezmecisi'ndeki herkes gibi o da beni 'Jimmy' olarak tanırdı.

"İyilik," dedim. "Baban nasıl?"

"Bugün Somerville'deki şubede. Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Dostum, harika bir insansın."

Emir güldü. "Rica ederim." Omzumun ilerisine bakınca şaşırıp bir daha döndü. "Aaa Samira! Senin ne işin var burada?"

Sam öne çıktı. "Selam Emir. Ben... Mag... Jimmy'ye ders veriyorum. Ders veriyorum ben Jimmy'ye."

"Öyle mi?" Emir tezgâha yaslanınca kol kasları gerildi. Herif sabahtan akşama kadar babasının dükkânında çalışıyordu ama yine de bembeyaz tişörtünde bir gün bir damla yağ lekesi bulamazdınız. "Okulun yok mu senin?"

"Şey, var ama okul dışında ders verince de not veriyorlar. Jimmy ve... sınıf arkadaşlarına." İşaret dilinde hararetli bir tartışmaya girdikleri için elleri kolları havada sallanan Blitz'le Hearth'ü işaret etti. "Geometri," dedi Sam. "Geometrileri korkunç."

"Umutsuz vakayız," dedim. "Ama karnımız doyunca kafamız çalışacak."

Emir'in gözleri kısıldı. "O işi bana bırak. İyi olduğuna sevindim Jimmy. Geçen günkü köprü kazasında ölen bir çocuğun resmi çıkmıştı gazetede. Sana çok benziyordu. Farklı bir adı vardı ama endişelendik bayağı."

Yiyeceğim ezmeye o kadar odaklanmıştım ki bu bağlantıyı kurabileceklerini hesaplamamıştım. "Ha evet, ben de gördüm onu. İyiyim ben. Geometri falan çalışıyorum işte. Hocamla."

"Pekâlâ!" Emir Sam'e bakıp gülümsedi. Ortamda öyle tuhaf bir hava vardı ki herkes çamaşır ipi gibi gergindi. "Samira, Jid'le

Bibi'ye benden selam söyle. Siz gidin oturun. Ben birazdan yiyecek bir şeyler getiririm."

Sam, *Teşekkürler* ya da *Lütfen öleyim artık* gibi bir şey mırıldandı. Sonra masaya, Blitz'le Hearth'ün yanına gittik.

"O da neydi öyle?" diye sordum Sam'e. "Emir'i nereden tanıyorsun?"

Başörtüsünü biraz daha alnına doğru indirdi. "Çok dibime oturma. Geometriden konuşuyormuşum gibi yap."

"Üçgenler," dedim. "Dörtgenler. Hem niye bu kadar utandın ki? Emir süper bir insandır. Fadlan ailesini tanıyorsan benim için bir rock yıldızısın demektir."

"O benim kuzenim," dedi en sonunda. "Kuzen çocuğuyuz aslında. Öyle bir şey işte."

Hearth'e baktım. Gözünü yere dikmiş surat asıyordu. Blitz güneş gözlüğüyle kayak maskesini çıkarmıştı, içerideki ışık onu rahatsız etmiyordu sanırım. Şimdiyse plastik bir çatalı masada döndürmekle meşguldü. Besbelli Hearth'le ikisinin arasında geçen muhteşem bir tartışmayı kaçırmıştım.

"Pekâlâ," dedim. "Ama neden gerildin o kadar?"

"Şu konuyu kapasak?" dedi Sam.

Ellerimi kaldırdım. "Anlaştık. Baştan alalım o halde. Merhaba millet. Adım Magnus, daha yeni savaşçı oldum. Geometri çalışmayacaksak artık Yaz Kılıcı'nı nasıl bulacağımızı konuşabilir miyiz?"

Kimse cevap vermedi.

Bir güvercin yere konup kırıntıları didikledi.

Ezmeciye dönüp baktım. Her nedense Emir kepenkleri kapa-

mıştı. Öğle yemeği vaktinde dükkânın kapandığını ilk defa görüyordum. Acaba Sam onu sinirlendirmişti de o da bana ezme vermekten vaz mı geçmişti?

Eğer öyleyse her an bir başıbozuğa dönüşebilirdim.

"Yemeğimize ne oldu?" dedim.

Ayaklarımın dibinden minicik bir ses "İki soruna da yanıt verebilirim," diye seslendi.

Aşağı baktım. Son bir hafta o kadar manyakçaydı ki konuşanın kim olduğunu görünce şaşırmadım bile.

"Arkadaşlar," dedim. "Şu güvercin bize yardımcı olmak istiyormuş."

Güvercin pır pır edip masaya kondu. Hearth az kaldı sandalyesinden düşüyordu. Blitz hemen bir çatal kaptı.

"Burada servis biraz yavaştır," dedi güvercin. "Ama ben hızlandırabilirim. Hem kılıcı nerede bulabileceğinizi de söyleyebilirim."

Sam baltasına uzandı. "Bu bir güvercin değil."

Kuş, turuncu boncuk gözüyle Sam'e baktı. "Olabilir. Ama beni öldürürsen yemek yiyemezsin. Kılıcı da bulamaz, sözlünü de bir daha göremezsin."

Samira'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Neden bahsediyor bu be?" dedim. "*Sözlü* mü dedi?"

Kuş öttü. "Fadlan Ezmecisi'nin yeniden açılmasını istiyorsan—"

"Pekâlâ, işte bu savaş demek." Güvercini yakalamayı düşündüm bir an ama savaşçı reflekslerimle bile bunu yapabileceğimden şüpheliydim. "Ne yaptın sen? Emir'e ne oldu?"

"Henüz bir şey olmadı!" dedi güvercin. "Sana öğle yemeğini getireceğim. Tek isteğim, ilk ısırığı almak."

"I-ıh," dedim. "Ve haydi sana inandım diyelim, kılıçla ilgili bilgi karşılığında ne isteyeceksin?"

"Bir iyilik. Anlaşabiliriz. Şimdi, ezmeci dükkânı sonsuza dek kapalı mı kalıyor yoksa anlaştık mı?"

Blitzen başını iki yana salladı. "Sakın yapma Magnus."

Güvercinlere güven olmaz dedi Hearth işaret diliyle.

Sam'le göz göze geldik. Yalvaran bir ifadesi vardı, aşırı endişeliydi. Ya ezmeyi benden bile daha çok seviyordu ya da endişe ettiği başka bir şey vardı.

"Tamam," dedim. "Git yemeğimizi getir."

Anında dükkânın kepenkleri açıldı. Kasadaki çocuk kulağına götürdüğü telefonla heykel gibi duruyordu. Sonra çözüldü ve hiçbir şey olmamış gibi aşçıya siparişi söyledi. Güvercin dükkâna doğru uçup tezgâhın ardında kayboldu. Kasadaki fark etmedi bile.

Bir-iki saniye sonra daha büyük bir kuş mutfaktan çıktı. Bu, pençelerinde bir tepsi taşıyan bir kartaldı. Masamızın orta yerine kondu.

"Şimdi de kartal mı oldun?" diye sordum.

"Evet," dedi aynı çatlak sesle. "Arada bir değişiyorum böyle. Buyurun yemeğiniz."

İstediğim her şey önümdeydi: Üstünde buharı tüten içli köfteler, yoğurtlu kuzu kebaplar, içi ezme dolu, tahinli ve turşulu sıcacık taze pideler.

"Helheim aşkına, işte bu be." Tepsiye uzandım ama kartal elimi didikledi.

"Hop, hop," dedi. "İlk ısırık benim."

Hayatınızda hiç ezme yiyen bir kartal gördünüz mü?

O korkunç görüntü hâlâ gözümün önünden gitmiyor.

Ben daha gözümü bile kırpmadan kartal tepside ne var ne yoksa lüpletti, sadece tek bir turşu kalmıştı.

"Hey!" diye bağırdım.

Sam elinde baltayla ayağa kalktı. "O bir dev. Öyle olmalı!"

"Anlaşma yaptık ama." Kartal geğirdi. "Şimdi kılıç konusuna gelince—"

Boğazımdan korkunç bir gürleme çıktı, işte bu, içli köftesinden haksız yere mahrum kalmış bir adamın gürlemesidir dostlarım. Kılıcımı çekip yassı yüzeyiyle kartala bir tane indirdim.

Tamam, yapılacak en mantıklı şey değildi belki ama çok acıkmıştım. Öfkeliydim. Aldatılmaktan hoşlanmam, kel kartallardan hele hiç hoşlanmam.

Kılıç kartalın sırtına çarpıp yapıştırıcı sürülmüş gibi yapıştı. Çekmeye çalıştım ama milim oynamadı. Ellerim de sanki kılıcın kabzasına yapışmıştı.

"Pekâlâ," dedi kartal, "öyle istiyorsan öyle olsun."

Beni peşinden sürükleyerek yemekhanenin tepesinde saatte doksan kilometre hızla dört dönmeye başladı.

OTUZ

ELMA GİREN EVE ÖLÜM GİRER

Hiç sevmediğim aktiviteler listesine eklensin: Kartal sörfü.

Aptal kuş az çok yetişkin bir Magnus'u taşıyamıyor olmalıydı. Ama taşıdı.

Kartal beni masaların, sandalyelerin, saksıların arasından sürüklerken Blitz'le Hearth arkamdan "Hey! Dursana!" falan gibi şeyler söylüyorlardı. Sonra kartal çift kanatlı cam kapıdan basıp geçti ve Charles Caddesi'ne çıktık.

Onuncu kattaki dairesinde yemeğini yemekte olan bir adam ben önünden geçerken ağzındaki patates kızartmasını püskürttü. Penceresinde şahane bir ayak izi bıraktım.

"Bırak beni!" diye bağırdım kartala.

Beni bir çatıya çekerken kıkırdadı. "Emin misin? Dikkat!"

Dönünce sanayi tipi bir klimayla burun buruna gelmekten son anda kurtuldum. Kartalı tuğladan bir bacaya doğru sürükleyip göğsümü koçbaşı gibi kullandım. Kartal binanın öteki tarafına düştü.

"Ee," dedi kartal. "Bana yapacağın iyiliği konuşalım mı şimdi?"

"Yemek hırsızı mutant bir güvercinle mi konuşacağım?" diye seslendim. "Kalsın, teşekkürler!"

"Sen bilirsin." Kartal dönüp beni bir yangın merdivenine yapıştırdı. Kaburgalarımın çatladığını hissedebiliyordum, sanki içimde onlarca asit şişesi bir anda kırılmıştı. Zavallı boş midem çaresizce guruldamaya çalıştı.

Boylston'daki kiliselerden birine tırmanıp çan kulesinin etrafında döndük. *Işığı bir kez yakarsam karadan, iki kez yakarsam sudan* dizesini ve bu sözün sahibi Paul Revere'i düşündüm.

Ve dev bir kartal tarafından sürüklenen bir herif görürsen, ee, onun için ışığı kaç kere yakmam gerek bilemiyorum.

İrade gücümle kaburgalarımı iyileştirmeye çalıştım ama konsantre olamıyordum. Acı korkunçtu. Sürekli de duvarlara çarpıp camları indiriyordum.

"Tek isteğim," dedi kartal, "bir iyiliğe karşı başka bir iyilik. Sana kılıcı nasıl bulacağını söyleyeceğim ama sen de bu arada bana bir şey getirmelisin. Çok bir şey değil. Sadece bir elma. Tek bir elma."

"Kesin bir bit yeniği vardır."

"Bit yeniği şu ki, eğer kabul etmezsen... a, şuna bak! Güvercin telleri!"

Karşımızdaki otelin çatısının kenarları, minyatür 1. Dünya Savaşı dikenli telleri gibi çelik tellerle sarılmıştı. Dikenli tel, kuşlar oraya yuva yapmasın diyeydi ama karnımı deşerek de bayağı bir iş görmüş olacaklardı.

Korkuma yenik düştüm. Sivri nesnelerden hoşlanmam. Karnımda hâlâ eriyik asfaltın açtığı hassasiyet vardı.

"Tamam!" diye bağırdım. "Tele girmeyelim!"

"Şöyle diyeceksin: Sadakatle şartlarını kabul ediyorum."

"O da ne demek be!"

"Söyle dedim sana!"

"Sadakatle şartlarını kabul ediyorum. Elma iyi! Dikenli tel kötü!"

Kartal yukarı uçtu, tellerden kıl payı kurtuldum. Ayakkabılarımın uçları telleri sıyırıp geçti. Copley Meydanı'ndan geçip Boston Halk Kütüphanesi'nin çatısına konduk.

Kılıç kartalın sırtında yapıştığı yerden ayrıldı. Ellerim de kabzadan ayrıldı ki bu harikaydı ama şimdi de tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. Kırmızı kiremitler o kadar kıvrımlıydı ki üstlerinde düz durmak imkânsızdı. Çatı tehlikeli bir şekilde hayli eğimliydi. Yirmi-otuz metre kadar aşağıda kaldırım görünümlü geniş bir ölüm makinesi yatıyordu.

Düşmemek için çömeldim. Dikkatlice kılıcı kınına geçirince yeniden bir zincire dönüştü.

"Ayy," dedim.

Kaburgalarım yanıyordu. Kollarım sanki yerlerinden çıkmıştı. Göğsüme tuğla duvar deseniyle dövme yapılmıştı adeta.

Kartal sol tarafımdaki bir yıldırım direğine tünedi, çatının hemen altındaki bronz oluk başı heykellerine bakıyordu.

"Aklın yolu birdir!" dedi. "Ama küçük şehir turumuzdan hoşlanmadığımı söyleyemem. Seninle baş başa konuşmak da güzel."

"Ah, utançtan yanaklarım kızardı," dedim öfkeyle. "Ha yok ya. O kızarıklık değil, suratımdaki kanmış!"

"İşte ihtiyacın olan bilgi," diye devam etti kartal. "Kılıcın neh-

re düştüğünde akıntı onu aşağıya sürükledi. Onu tanrıça Ran sahiplendi. Onun ağına pek çok değerli şey takılır zaten."

"Ran mı?"

Kartal gagasını oynattı. "Deniz tanrıçası. Ağı vardır. Benimle konuşurken kulağını dört aç lütfen."

"Onu nerede bulabilirim? Lütfen şimdi bana 'denizde' deme ama."

"Her yerde olabilir, onun dikkatini çekmen gerek. Bunun en iyi yolu şu: Harald adlı bir herif tanıyorum. Balıkçı rıhtımında teknesi vardır, derinlerde balık avı turları yapar. Ona beni Koca Oğlan gönderdi de."

"Koca Oğlan."

"Pek çok adımdan biridir bu. Harald kimden bahsettiğini hemen anlayacaktır. Onu, seni Massachusetts Körfezi'nde balığa çıkarmaya ikna et. Orada yeterince yaygara koparırsan Ran'ın dikkatini çekmeyi başarırsın. Ondan kılıcı ve Idun'un elmalarını iste."

"Aden demek istedin herhalde."

"Her söylediğim ismi tekrarlamam mı gerekiyor? Idun dedim, I-D-U-N. Idun, tanrıları genç ve dinç kılan elmaları dağıtır. Ran'da kesin birkaç tane vardır, çünkü, görünce anlarsın gerçi, elmalarını yemeyi unuttuğu barizdir. Elmayı alınca onu buraya getir. Bana ver, ben de seni verdiğin sözden azat edeyim."

"İki sorum var. Sen manyak mısın?"

"Hayır."

"İkinci soru: Deniz tanrıçasının dikkatini çekecek kadar bir yaygarayı körfezde balık avlarken nasıl koparmamı nasıl bekliyorsun?"

"Bu oltanla ne avladığına bağlı. Harald'a, özel yeme ihtiyaç duyduğunu söyle. Anlayacaktır. İtiraz ederse Koca Oğlan ısrar ediyor de."

"Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Ran'la karşılaştım diyelim, onu nasıl ikna edeceğim ki?"

"Üç soru oldu. Hem bu beni bağlamaz."

"Son soru."

"Dört etti."

"Kılıcı aldıktan sonra elmayı sana getirmezsem ne olur?"

"Eh, sadakatinle yemin ettin," dedi kartal. "Bu, söz demektir, kader demektir, şerefin, ruhun demektir. Bu bağlayıcı bir yemindir, özellikle bir Valhalla savaşçısı için. Aniden durduk yerde havaya uçmak ve kendini sonsuza dek Helheim'ın buz gibi karanlığında bulmak istemiyorsan..."

Alt dudağımı ısırdım. "Sözümü tutsam iyi olacak sanırım."

"Harika!" Kartal kanatlarını çırptı. "İşte arkadaşların da geliyorlar, benim gitme vaktim geldi demektir. Taze meyvemi bana getirdiğinde görüşürüz!"

Kartal uçup gitti ve Hancock Kulesi'nin camları ardında kayboldu. Nasıl ineceğimi bilemez halde çatıda bir başıma kaldım.

Aşağıda Copley Meydanı'nda Blitz, Hearthstone ve Sam buz tutmuş bahçeye doğru koşuyorlardı. Beni ilk gören Sam oldu. Birden durup diğerlerine beni işaret etti.

El salladım.

İfadesini seçemiyordum ama *Orada ne işin var be?* der gibi kollarını iki yana açtı.

Zar zor ayağa kalktım. Valhalla sağlık dopingim sağ olsun, yaralarım hızla iyileşiyordu ama hâlâ biraz ağrım vardı. Çatının ucuna kadar gidip aşağı baktım. Magnus 1.0 bunu hayatta aklına bile getirmezdi ama yeni ben, iki saniyede bir seri iniş planı tasarladı –şuradaki pencere pervazı, oradaki bayrak direği, şu lambanın tepesi ve son olarak giriş merdivenleri. *Aman ne var canım.*

Birkaç saniyede yere sağ salim inmiştim. Arkadaşlarımla kaldırımda buluştuk.

"O da neydi öyle?" dedi Blitzen. "Bir dev miydi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Adı Koca Oğlan'mış ve görünen o ki elma seviyor."

Olanları anlattım.

Hearthstone eliyle alnına vurdu. *Sadakat yemini mi ettin?* dedi işaret diliyle.

"Yani evet, ya o yemini edecektim ya da dikenli tellere saplanacaktım, ne yapayım..."

Sam gökyüzüne baktı, baltasını savuracağı bir kartal arıyor gibiydi. "Bunun sonu iyi görünmüyor. Devlerle yapılan anlaşmalar hiçbir zaman iyiye gitmez."

"En azından Magnus kılıcın yerini öğrenmiş," dedi Blitzen. "Hem Ran bir tanrıça. Bizim tarafımızda olacaktır, değil mi?"

Sam burnundan güldü. "Sanırım onunla ilgili duyduğum hikâyeleri siz hiç duymadınız. Ama artık pek seçeneğimiz yok. Gidip Harald'ı bulalım."

OTUZ BİR

YA KOK YA TERK ET

Harald'ınkini görene dek teknelerden korkmazdım.

Baş kısmında HARALD'DAN DERİNLİK TURLARI VE ÖLÜM DİLEKLERİ yazıyordu ki hepi topu altı metrelik bir tekne için fazla iddialı bir slogandı. Güverte ip, kova ve kutuyla doluydu. Teknenin yan tarafları ağlar ve minik dubalarla Noel ağacı gibi süslenmişti. Gövdesi bir zamanlar yeşildi sanırım ama şu anda daha çok aşırı çiğnenmiş naneli sakız rengindeydi.

Rıhtımın yanında Harald oturuyordu, üstünde lekeli bir tulumla bağış kutusundan aldığım Wiggles tişörtümün bile yanında cillop gibi kaldığı leş gibi bir tişört vardı. Sumo güreşçisi gibi bir herifti, Fadlan Ezmecisi'ndeki et dönerler kalınlığında kollara sahipti. (Evet hâlâ tek düşünebildiğim yemekti.)

Ama herifin en tuhaf özelliği saçıydı. Birbirine girmiş bukleleri, sakalı ve hatta kollarındaki kıllar bile beyaza çalan bir maviydi. Sanki gece yanlışlıkla dışarıda kalmış ve dona yakalanmıştı.

Biz yaklaşırken o da kafasını toplamakta olduğu ipten kaldırıp bize döndü. "Bak sen şu işe. Bir cüce, bir elf ve iki insan rıhtımıma gelmiş... Fıkra başlangıcı gibi oldu."

"Umarım sohbetimiz bir fıkraya dönmez," dedim. "Balık avlamak için tekneni kiralamak istiyoruz. Özel yeme ihtiyacımız olacak."

Harald burnundan güldü. "Siz dördünüz benim turuma mı katılacaksınız? Hiç sanmıyorum."

"Bizi Koca Oğlan gönderdi."

Harald kaşlarını çatınca yanaklarına kar taneleri düştü. "Koca Oğlan, ha? Sizinle ne işi varmış onun?"

Sam bir adım öne çıktı. "Seni ilgilendirmez." Paltosunun cebinden büyükçe bir bozukluk çıkarıp Harald'a fırlattı. "Şimdilik bir kırmızı altın; işimiz bitince beş tane daha alırsın. Şimdi tekneyi bize kiralayacak mısın, kiralamayacak mısın?"

Sam'e doğru eğildim. "Kırmızı altın da ne?"

"Asgard ve Valhalla'nın para birimi," dedi. "Diğer diyarlarda da geçer."

Harald parayı kokladı. Altın yüzeyi o kadar sıcacık parlıyordu ki sanki alev almıştı. "Sende dev kanı mı var kızım? Gözlerinden belli."

"Bu da seni ilgilendirmez."

"*Hımf.* Bu para yeterli ama teknem küçüktür. En fazla iki yolcu alabilirim. Seninle insan çocuğu alırım. Cüceyle elf hayatta olmaz."

Blitzen deri eldivenin içinde parmaklarını kütletti. "Bana bak kardan adam—"

"HEY! Asla bir buz devine kardan adam diyeyim deme. Bundan nefret ederiz. Hem yarı yarıya taşlaşmış gibisin cüce. Bir çapaya daha ihtiyacım yok benim. Elflere gelince, onlar hava ve ışık

yaratıklarıdır. Teknede hiçbir işe yaramazlar. Sadece iki yolcu. Anlaşma budur. Canınız isterse."

Arkadaşlarıma baktım. "Millet, mola."

Onları rıhtımdan indirip Harald'ın duyamayacağı bir uzaklığa çektim. "Bu herif bir buz devi mi şimdi?"

Hearthstone işaret diliyle konuştu. *Buzlu saçlar. Çirkin. Kocaman. Evet.*

"Ama... Yani tamam herif iri yarı ama pek öyle *dev* sayılmaz."

Sam'in ifadesinden anladığım kadarıyla kendisi hiç de sabırlı bir geometri hocası değildi. "Magnus, devler illa ki devasa olacak diye bir kaide yok. Bazıları öyledir. Bazıları canları isterse devasa boyutlara ulaşır. Ama insanlardan bile daha çok farklılık gösterirler. Çoğu normal insana benzer. Bazıları kartala, güvercine ya da herhangi bir şeye dönüşebilir."

"Peki ama bir buz devinin Boston'da rıhtımda ne işi var? Ona güvenebilir miyiz?"

"İlk cevap," dedi Blitzen, "buz devleri her yerdedir, özellikle Midgard'ın kuzeyinde. Ona güvenme kısmına gelince –kesinlikle hayır. İkinizi dosdoğru Jotunheim'a götürüp bir zindana atabilir ya da sizi yem olarak kullanabilir. Hearth'le benim sizinle gelmemiz için ısrarcı olmanız gerek."

Hearth Blitz'in omzunu hafifçe dürttü.

Dev haklı, dedi işaret diliyle. *Sana söylemiştim –çok fazla günışığı var. Taş kesiliyorsun. Aşırı inatçısın.*

"Yok ya, iyiyim ben."

Hearth rıhtımda çevresine bakındı. Metal bir kova gördü, onu aldı ve güm diye Blitz'in kafasına geçirdi. Blitz tepki vermedi ama kova yamulup kafatasının şeklini aldı.

"Pekâlâ," dedi Blitz, "biraz taş kesilmiş olabilirim, ama—"

"Sen biraz günışığından uzak dur," dedim ona. "Biz başımızın çaresine bakarız. Hearth, sen ona şöyle güzel bir yeraltı ini falan bulabilir misin?"

Hearth başını evet anlamında salladı. *Biz Fenris ve zincirleri hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışırız. Bu gece buluşalım. Kütüphane iyi mi?*

"İyi," dedim. "Sam, haydi biz balığa çıkalım."

Harald'a döndük, ipini harika bir düğüm haline getirmişti.

"Tamamdır," dedim, "iki yolcu. Mümkün olduğunca Massachusetts Körfezi'nde açılmamız gerekiyor. Bir de özel yeme ihtiyacımız olacak."

Harald pis pis sırıttı. Dişleri elindeki kahverengi iple aynı malzemeden yapılmış olmalıydı. "Nasıl istersen küçük insan." Kulübesinin yanındaki kapıyı işaret etti. "Git yemini seç... taşıyabilirsen tabii."

Sam'le birlikte kapıyı açtığımızda kokudan bayılacak gibi olduk.

Sam öğürdü. "Odin'in gözü aşkına, bundan daha güzel kokan savaş meydanları var be."

Depoda, et kancalarından sarkan muhteşem bir çürümüş hayvan cesedi koleksiyonu vardı. En küçüğü bir buçuk metrelik bir karidesti. En irisiyse bir *Fiat* büyüklüğünde kesik boğa kafası.

Ceketimin manşetiyle burnumu kapadım. İşe yaramadı. Sanki birisi bir el bombasını çürük yumurta, paslı metal ve çiğ soğanla doldurup burun deliklerimden içeri atmıştı.

"Nefes alırken canım acıyor," dedim. "Sence bu birbirinden lezzetli lokmalardan hangisi özel yemdir?"

Sam boğa kafasına işaret etti. "Ne kadar büyükse o kadar iyidir."

"Çok zevklisin." Kendimi boğa kafasına yaklaşmaya zorladım –kıvrık siyah boynuzları, kıllı bir hah gibi sallanan pembe dili, üstünden buhar tüten kürkü ve sümükten parıl parıl parlayan burun delikleri vardı. "Bir boğa nasıl bu kadar büyüyebilir ki?"

"Muhtemelen Jotunheim'dandır," dedi Sam. "Oranın sığırları büyük olur."

"Yapma ya. Sence bununla ne avlayacağız peki?"

"Derinlerde sayısız deniz canavarı bulunur. Umarım şey değildir..." Yüzünden bir gölge geçti. "Neyse boş ver. Muhtemelen sıradan bir deniz canavarıdır."

"Sıradan deniz canavarı, ha," dedim. "İçim rahatladı sen böyle deyince."

İçimden dev karidesi alıp buradan çıkmak geliyordu ama bir deniz tanrıçasının dikkatini çekecek kadar bir yaygara koparacaksak daha büyük bir yeme ihtiyacımız olduğunu hissedebiliyordum.

"Boğa kafası o zaman," dedim.

Sam baltasını kaldırdı. "Harald'ın teknesine sığacak mı emin de değilim ama—"

Baltayı et kancasının zincirine geçirir geçirmez zincir koptu. Boğa kafası kocaman, iğrenç bir çuval gibi yere düştü. Balta anında Sam'in eline geri döndü.

Birlikte kancayı tuttuk ve boğa kafasını depodan sürükleyerek

çıkardık. Birinin yardımıyla bile bu şeyi sürükleyebilmem mucizeydi ama savaşçı güçlerim devreye girmişti artık.

Acı çekerek öl. Valhalla'ya git. İğrenç kokan devasa kafaları rıhtımlarda sürükle. Yaşasın.

Tekneye vardığımızda tüm gücümle zinciri çektim. Boğa kafası güvertede top gibi yuvarlandı. Amiral Harald'ın teknesi neredeyse batacak gibi oldu ama sonra tekrar yükseldi. Boğa kafası teknenin yarısını işgal ediyordu. Dili kenardan aşağı sarkmıştı. Sol gözü içine kaçtığı için deniz tutmuş gibi bir ifadesi vardı.

Harald yem kovasının başından kalktı. İki yüz elli kiloluk bir sığır kafasını teknesine yüklediğim için kızmış ya da şaşırmış mıydı bilmiyorum, hiç tepki vermedi çünkü.

"İddialı bir yem seçimi." Harald limana şöyle bir baktı. Hava kararmaktaydı. Sulu sepken yağan kar suyun yüzeyine düşmekteydi. "Haydi gidelim o halde. Balık avlamak için muhteşem bir gün."

OTUZ İKİ

YILLARCA OYNADIĞIM OYUN SONUNDA İŞİME YARIYOR

Balık avlamak için korkunç bir gündü.

Deniz kabardıkça benim de midem kabarıyordu, sayısız kere kenardan kustum. Soğuktan rahatsız olmuyordum ama kar taneleri tenimi kesiyordu. Teknenin sallantısından bacaklarım yay gibi oldu. Buz devi Harald dümenin başında duruyor, Jotunca olduğunu tahmin ettiğim bir dilde gargara yaparcasına şarkı söylüyordu.

Sam hareketli denizden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Korkuluğa yaslanmış gri denizi seyrediyor, boynuna dolanmış eşarbı yüzgeç gibi iki yanda pır pır ediyordu.

"O eşarbın olayı ne?" diye sordum. "Bazen başını örtüyorsun. Bazen örtmüyorsun."

Korumak ister gibi parmaklarını yeşil ipeğin üstüne götürdü. "Bu bir başörtüsü. İstediğim zaman örtüyorum, örtünmem gerektiği zaman ya da. Cuma günleri büyükannemi camiye götürdüğümde örneğin ya da—"

"Ya da Emir'i göreceğin zaman?"

Kendi kendine bir şeyler söyledi. "Bu konuyu açmayacaksın sanıyordum."

"Güvercin, Emir'in sözlün olduğunu söyledi. *Nişanlı* gibi bir şey mi bu? Kaç yaşındasın ki sen, on altı falan?"

"Magnus—"

"Sadece bu o zorlama evliliklerden biriyse eğer durum çok fena demek istiyorum. Sen bir Valkyrie'sin. Senin—"

"Magnus, kes artık. Lütfen."

Tekne iri bir dalgaya çarpınca sanki bir kova tuzlu su kafamızdan aşağı boşaldı.

Samira korkuluğa tutundu. "Büyükannemle büyükbabam eski kafalıdırlar. Bağdat'ta doğup büyümüş, sonra Saddam Hüseyin zamanında ABD'ye kaçmışlar."

"Sonra?.."

"Fadlan ailesini yıllardır tanıyorlardı. İyi insanlardır. Uzaktan akrabamız. Çalışkan, nazik—"

"Biliyorum. Abdül harika bir insandır. Emir de iyi birine benziyor. Ama adamı sevmiyorsan zorla evlendirilmek—"

"Aaa! Anlamadın sen. Ben on iki yaşımdan beri Emir'e âşığım."

İki dalganın arasından geçerken tekne gıcırdadı. Harald Jotunca meyhane şarkıları söylemeye devam ediyordu.

"Ha," dedim.

"Ama bu seni ilgilendirmez tabii," dedi Sam.

"Evet. Hayır tabii."

"Bazen aileler iyi bir eş bulmak isterken *kızın da* ne istediğine önem verirler."

"Anladım."

"Büyüyene dek bunu anlamadım... Annem öldükten sonra büyükannemle büyükbabam bana bakmaya başladı ama şey, yani annem beni doğurduğunda evli değilmiş. Büyükbabamların kuşağı için bu hâlâ aşırı ciddi bir mesele."

"Evet." Şunu artık söylemeyeyim dedim: *Bir de zaten baban da kötülüğün efendisi Loki'ymiş.*

Sam sanki aklımı okudu. "Doktordu annem. Loki'yi acil serviste bulmuş. Biraz... bilemiyorum... Midgard'da fiziksel formunu korumak için gücünü aşırı kullanmış. İki dünya arasında kalakalmış. Boston'da son derece zayıf, çaresiz ve acı içindeymiş."

"Annen onu tedavi mi etmiş?"

Sam bileğinden bir tuzlu su damlası silkeledi. "Öyle denebilir. Ona nazikçe yaklaşmış. Başında beklemiş. Loki canı istediği zaman çok tatlı bir insan olabiliyor."

"Biliyorum." Gözlerimi kırptım. "Yani... hikâyelerden öyle okudum. Onunla tanıştın mı hiç?"

Kötü kötü bana baktı. "Babamı tasvip etmiyorum. Karizmatik biri olabilir, ama aynı zamanda yalancının, hırsızın ve katilin teki. Beni sayısız kez ziyarete geldi. Onunla konuşmayı reddettim, o da deliye döndü. İlgi görmek ister her zaman. Pek öyle kendi halinde bir tip değildir."

"Senden belli."

Gözlerini devirdi. "Her neyse, annem çoğunlukla beni tek başına büyüttü. Dediğim dedik, geleneklerin dışında bir tipti... Bizim çevremize göre ben kusurlu, gayrimeşru bir çocuktum. Büyükbabamların Fadlan ailesiyle Emir'le evlenmem üzere anlaş-

maya varmaları büyük şans. O evliliğe benim katacağım pek bir şey olmayacak. Zengin değilim, saygın değilim—"

"Yapma ama," dedim. "Sen çok zekisin. Güçlüsün. Köküne kadar dürüst bir Valkyrie'sin. Ha bu arada beşik kertmesine mantıklı açıklamalar getirdiğime de inanamıyorum tabii, o ayrı..."

Koyu renk saçları yüzünün çevresinde uçuşuyor, kar taneleri üzerine konuyordu.

"Valkyrie konusu da ayrı bir sorun," dedi. "Ailem... biraz farklıdır. İskandinav tanrılarıyla upuzun bir geçmişimiz var."

"Nasıl yani?"

Uzun hikâye der gibi sorumu geçiştirdi.

"Yine de," dedi, "birisi bu diğer hayatımı fark ederse... Baba Fadlan'ın, en büyük oğlunun ek iş olarak pagan tanrıları için ruh toplayan bir kızla evlenmesine razı geleceğini hiç sanmıyorum."

"Yani. Şimdi böyle söyleyince..."

"Elimden geldiğince yokluğuma bahane bulmaya çalışıyorum."

"Matematik dersleri gibi."

"Ve bir-iki basit Valkyrie büyüsü. Ama düzgün bir Müslüman kız tek başına yabancı erkeklerle gezemez."

"Yabancı ha. Sağ ol be."

Sam'i İngilizce dersinde hayal ettim. Bir an telefonu çalıyor, ekranda ODİN ARIYOR yazıyor. Koşa koşa tuvalete gidip Süper Valkyrie kostümünü giyiyor ve en yakındaki pencereden uçarak çıkıyor.

"Valhalla'dan kovulunca... ha bu arada, özür dilerim onun için. *Belki de iyi olmuştur, şimdi normal bir hayat sürebilirim* diye düşünmedin mi hiç?"

"Hayır. Sorun da bu zaten. Ben her iki yaşamı da istiyorum. Zamanı gelince Emir'le evlenmek istiyorum. Ama aynı zamanda tüm yaşamım boyunca uçmak istemişimdir."

"Uçmak derken *uçakta* uçmak mı yoksa *büyülü bir atın üstünde uçmak* mı?"

"Her ikisi de. Altı yaşındayken uçak resimleri çizmeye başladım. Pilot olmak istiyordum. Kaç tane Arap Amerikalı pilot tanıyorsun?"

"Sen ilk olurdun, evet," dedim.

"Bu bence harika bir fikir. Bana uçaklarla ilgili istediğin soruyu sor. Her sorunu cevaplayabilirim."

"Valkyrie olunca da—"

"Çok apar topar oldu. Dilediğin anda havalanıp gitmek, rüya gibi bir şey bu. Hem iyi bir şey yaptığımı hissediyordum. Diğer insanları korumak isterken hayatını kaybeden cesur, mert insanları bulup Valhalla'ya götürüyordum. Bunu ne kadar özlüyorum bilemezsin."

Sesindeki acı hissedilir derecede yoğundu. Cesur, mert insanlar... Beni de bu insanlardan saymıştı. Benim yüzümden başının girdiği onca beladan sonra ona her şey yoluna girecek demek istedim. Her iki yaşamı da elde edebileceği bir yol bulacaktık.

Ama daha bu tekneden sağ salim çıkacağımızın garantisini veremiyordum.

Harald kaptan köşkünden haykırdı. "Ölümlüler, yeminizi oltaya geçirin! İyi bir noktaya doğru yaklaşıyoruz!"

Sam başını iki yana salladı. "Hayır. Daha ileri git!"

Harald kaşlarını çattı. "Güvenli değil! Daha ileri gidersek—"

"Sen altın istiyor musun, istemiyor musun?"

Harald muhtemelen Jotunca küfür olan bir şeyler geveledi. Motoru kökledi.

Sam'e baktım. "Daha ileri gitmemiz gerektiğini nereden biliyorsun?"

"Hissedebiliyorum," dedi. "Baba tarafından gelen bir avantaj sanırım. En büyük canavarların nerede olduğunu hissedebiliyorum."

"Ay ne sevimli."

Karanlığa doğru baktım. Aklıma Ginnungagap geldi, buz ve ateşin arasındaki ilkel sis kütlesi. Sanki onun içine doğru gidiyorduk tekneyle. Her an deniz yok olabilir, biz de boşluğa düşebilirdik. Umarım yanılıyorumdur diye geçirdim içimden. Akşam yemeğine evde olmazsa Sam'in ailesi epey sinirlenebilirdi.

Tekne sarsıldı. Deniz daha da karardı.

"İşte," dedi Sam. "Hissettin mi? Midgard'dan çıkıp Jotunheim denizlerine girdik."

Teknenin ön tarafına işaret ettim. Birkaç yüz metre ileride sisin içinden granitten bir kule yükseliyordu. "Ama o Graves Feneri? Limandan çok uzaklaşmamışız."

Sam devin oltalarından birini kaptı, olta sanki balık avından çok sırıkla uzun atlamaya uygun bir araca benziyordu. "Dünyalar sınırlarda birbirine geçer Magnus, özellikle Boston'da. Git yemi getir."

Harald geldiğimi görünce motorları yavaşlattı.

"Burada avlanmak çok tehlikeli," diye uyardı. "Hem oltanı o yemle birlikte fırlatabileceğinden şüpheliyim."

"Kapa çeneni Harald." Zinciri alıp boğa kafasını geriye sürükledim, boynuzlarıyla az kaldı kaptanı tekneden savuruyordum.

Sam'in yanma döndüğümde et kancasına baktık, boğanın kafasına derinlemesine geçirilmişti.

"Bence bu kanca işe yarar," dedi Sam. "Şu zincirleri bağlayalım."

Birkaç dakika boyunca zinciri oltaya dolamakla uğraştık. Olta, ince örgü bir çelik kablodan oluşuyordu, bu yüzden makarası yüz yirmi kilo kadar vardı.

Sam'le birlikte boğa kafasını teknenin ön tarafından aşağı fırlattık. Buzlu yüzeyde ağır ağır battı. Boğanın ölü gözü bana bakarak *Yapma be usta!* diyordu sanki.

Harald kocaman bir sandalyeyle yanımıza geldi. Sandalyenin dört ayağını güvertedeki çapa deliklerine geçirdi. Sonra sandalyeyi çelik kablolarla yerine sabitledi.

"Ben senin yerinde olsam insan evladı," dedi, "kendimi bir yere bağlardım."

Üstündeki deri kayışlarla sandalye biraz fazlaca elektrikli sandalyeye benziyordu ama ben bağlanırken Sam oltayı tuttu.

"Peki niye sandalyeye bağlanan *ben* oldum şimdi?" diye sordum.

"Yeminin yüzünden," diye hatırlattı Sam. "Sadakatinle yemin ettin."

"Bu yemin işi canımı sıkmaya başladı." Devin malzeme kutusundan kendime dört beden büyük bir eldiven çıkarıp ellerime geçirdim.

Sam oltayı elime verdikten sonra kendisi için eldiven aramaya koyuldu.

Aklıma on yaşındayken annem istedi diye *Jaws* izleyişim geldi. Annem filmin çok korkunç olduğuna dair beni uyarmıştı ama ben film boyunca temponun ağırlığından dolayı çok sıkılmış, oyuncağa benzeyen plastik köpekbalığına bakıp bakıp gülmüştüm.

"Lütfen plastik bir köpekbalığı tutayım," dedim kendi kendime.

Harald motoru durdurdu. Aniden ortalık tüyler ürpertici bir şekilde sessizleşti. Rüzgâr dindi. Tekneye vuran küçük buz parçaları cama çarpan kum taneleri gibi ses çıkarıyordu. Sanki deniz de nefesini tutmuş gibi dalgalar dinmişti.

Sam korkuluğun başında duruyor, boğa kafasını daha da derinlere indirmek için oltanın ipini ağır ağır serbest bırakıyordu. Sonunda ip gevşedi.

"Dibe mi düştü?" diye sordum.

Sam dudağını ısırdı. "Bilmiyorum. Sanırım—"

Testereye çekiçle vurulmuş gibi korkunç bir sesle ip birden gerildi. Sam havaya fırlamamak için oltayı elinden attı. Oltanın sapı neredeyse parmaklarımı da alıp elimden fırlayacaktı ki sıkı sıkı tutmayı başardım.

Zincirden ürkütücü bir ses geldi. Sandalyenin kayışları köprücük kemiklerime bastırdı. Koca tekne öne eğilirken tahtalar gacırdıyor, döşemeler yerinden oynuyordu.

"Ymir'in kanı aşkına!" diye haykırdı Harald. "Tekne ortadan ikiye ayrılacak!"

"Oltaya biraz daha ip ver!" Sam bir kova kaptı. Telin üstüne su dökünce korkuluktan sürtünerek kayan telden buhar çıktı.

Dişlerimi sıktım. Kol kaslarım ekmek hamuruna dönmüştü. Tam daha fazla tutamayacağım diye düşünürken telin çekilmesi son buldu. Tel gri suyun üstünde gergin gergin duruyor, birkaç yüz metre ötede suya dalıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Dinlenme evresine mi geçti?"

Harald küfretti. "Bundan hiç hoşlanmadım. Deniz canavarları böyle şeyler yapmaz. En büyük avlar bile—"

"Oltayı çek," dedi Sam. "Şimdi!"

Makaranın kolçağını çevirdim. Terminatör'le bilek güreşi yapmak gibi bir şeydi. Olta eğrildi. Tel çatırdadı. Sam teli çekiyor, korkuluktan uzak tutmaya çalışıyordu ama onun yardımıyla bile çok bir şey beceremiyordum.

Omuzlarım uyuştu. Belime kramp girdi. Soğuğa rağmen ter içinde kalmıştım ve yorgunluktan tir tir titriyordum. Sanki oltayla batık gemi çekiyordum.

Sam ara sıra "Hayır geri zekâlı! Çek dedim sana!" gibi insanı son derece teşvik eden şeyler söyleyip duruyordu.

Nihayet, teknenin ön kısmında, on beş metre çapında oval bir karartı belirdi. Dalgalar devleşip tekneye çarpıyordu.

Kaptan köşkündeki yerinden Harald altımızda ne olduğunu daha iyi görüyor olmalıydı. Hiç de devlere yakışmayan bir çığlık attı. "İpi kes!"

"Hayır," dedi Sam. "Artık çok geç."

Harald bir bıçak kaptı. Bıçağı tele doğru fırlattı ama Sam baltasıyla onu savurdu.

"Çekil git buz devi!" diye bağırdı.

"Ama o şeyi çıkaramazsınız!" diye haykırdı Harald. "Bu—"

"Ne olduğunu biliyorum!"

Olta elimden kaymaya başladı. "İmdat!"

Sam sıçrayıp oltayı kaptı. Destek olmak için sandalyede yanıma sığıştı ama ben o kadar yorgun ve korku doluydum ki utanmaya fırsatım olmadı.

"Birazdan hepimiz ölebiliriz," dedi kendi kendine, "ama bu *kesinlikle* Ran'ın dikkatini çekecektir."

"Neden?" diye sordum. "Bu ne ki?"

Avımız suyun yüzeyine çıkıp gözlerini açtı.

"Abimle tanış," dedi Sam. "Dünya Yılanı."

OTUZ ÜÇ

SAM'İN ABİSİ UYANDIRILDIĞINDA HUYSUZ OLUYORMUŞ

Yılan gözlerini açtı dediğimde, tramplen büyüklüğünde iki yeşil farı yaktı desem daha doğru olacaktı. Gözbebekleri öyle deli gibi parlıyordu ki hayatımda bundan sonra her şeyi fosforlu yeşil renkte göreceğimden emindim.

İyi haber: Belli ki bundan sonraki hayatım öyle çok da uzun olmayacaktı.

Tırtıklı alnı ve uca doğru sivrilen ağzı yüzünden bir yılandan çok yılanbalığına benziyordu. Parlayan derisi yeşil, kahverengi ve sarının birleşiminden oluşan bir kamuflaj desenindeydi. (Burada oturmuş sakin sakin canavarı tasvir ediyorum. O an ise aklımdan geçenler sadece şunlardı: IYYYYY! DEV YILAN!)

Ağzını açıp tısladı –o leş boğa kafasının kokusu zehirle birleşince öyle tiksinç bir koku çıkmıştı ki anında üstüme sindi. Ağız gargarası kullanmıyor olabilirdi ama Dünya Yılanı kesinlikle diş ipi kullanıyordu, bundan emindim; çünkü dişleri mükemmel bir sıra halinde dizilmiş beyaz üçgenlerdi. Pembe kursağı, Harald'ın

teknesiyle birlikte Harald'ın onlarca arkadaşının teknelerini de yutacak kadar genişti.

Et kancası ağzının gerisinde bir yere, insan ağzının içinde bademciğin olduğu noktaya saplanmıştı. Bundan dolayı halinden pek memnun görünmüyordu.

Öne arkaya savrulup dişleriyle çelik teli çekiştirdi. Oltam bir sağa bir sola savruldu. Tekne deliler gibi sarsılıyor, döşemeler gacırdayıp yerinden fırlıyordu ama nasıl olduysa suyun üstünde kalabildik. Tel de kopmadı.

"Sam?" dedim kısık bir sesle. "Sence neden hâlâ bizi öldürmedi?"

Sam bana öyle bir yapışmıştı ki tir tir titrediğini hissedebiliyordum. "Sanırım bizi inceliyor, hatta belki bizimle konuşmaya çalışıyordur."

"Ne diyor peki?"

Sam yutkundu. "Tahminim: *Bu ne cüret!*"

Yılan tıslayıp zehir püskürttü, düşen zehir damlaları güvertede cızırdadı.

Harald arkamızdan "Oltayı bırakın aptallar!" diye bağırıyordu. "Hepimiz öleceğiz!"

Yılanla göz göze gelmeye çalıştım. "Selam Bay Jormungand. Sana Bay J diyebilir miyim? Bak, seni rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Kişisel alma lütfen. Yalnızca birinin dikkatini çekebilmek için seni kullanıyoruz."

Bay J bundan hiç hoşlanmadı. Kafası su yüzeyinden yükselip bize tepeden baktı ve aniden kendini bırakıp on beş metrelik bir dalga yarattı.

Sam'le dalganın çarpacağı noktada oturduğumuz ortaya çıktı. O günkü öğle yemeğim tuzlu su oldu. Akciğerlerim, tuzlu suyu içine çekemiyormuş, onu öğrendiler. Gözlerim mis gibi yıkandı. Ancak mucize eseri tekne alabora olmadı. Sallanma ve dalga çarpması bittiğinde hâlâ hayattaydım ve hâlâ Dünya Yılanı'nın ağzına saplanan oltayı tutuyordum. Canavar *Sen neden hâlâ ölmedin ki?* der gibi bana baktı.

Gözümün kenarından dev dalganın Graves'e çarptığını, deniz fenerinin kaidesini olduğu gibi su içinde bıraktığını gördüm. Acaba Boston'da bir sel felâketine yol açmış mıyımdır diye merak ettim.

Jormungand'a neden Dünya Yılanı dendiğini anımsadım. Söylenene göre, gövdesi o kadar uzunmuş ki denizin dibinde devasa bir telekomünikasyon ağı gibi tüm dünyayı sararmış. Çoğunlukla kuyruğu ağzında olurmuş –ben de iki yaşıma kadar emzik emmişim, o yüzden hak veriyorum arkadaşa– ama oltaya takıldığı an belli ki boğa kafasının kuyruktan daha iyi olduğuna kanaat getirmişti.

Demek istediğim şu: Dünya Yılanı savruluyorsa, tüm dünya da onunla birlikte savruluyor olabilirdi.

"Ee," dedim, "şimdi ne yapıyoruz?"

"Magnus," dedi Sam boğazlanıyormuş gibi bir sesle, "panikleme sakın ama yan tarafa bak."

İnsanı Bay J'den daha çok panikletecek bir şey olamaz derdim ki girdabın içindeki kadını gördüm.

Yılanla kıyaslanınca kadın minicikti, yalnızca üç metre falan. Belinden yukarısına üstü deniz kabuklularıyla kaplı, örgüden gü-

müş bir zırh giymişti. Bir zamanlar güzel bir kadındı herhalde ama şimdi incimsi derisi buruş buruştu, yosun yeşili gözleri katarakttan süt rengine dönmüştü ve tel tel sarı saçlarında yer yer buğday tarlasına düşen hastalık gibi beyaz çizgiler vardı.

Belinden aşağısındaysa işler tuhaflaşıyordu. Kadının belinden aşağısında, yüz metre çapında, gümüş bir ağla sarılı dansöz eteği gibi bir hortum dönüyordu. Ağa buz kütleleri, ölü balıklar, naylon torbalar, araba lastikleri, alışveriş arabaları ve benzeri çöp takılmıştı. Kadın bize doğru gelirken ağının kenarı teknenin yanma ve Dünya Yılanı'nın boynuna çarptı.

Kalın, derinden gelen bir sesle konuştu: "Temizliğimi bölmeye cüret eden de kim?"

Buz devi Harald bir çığlık attı. Adam çığlıkta bir dünya markasıydı. Apar topar güverteye gelip yan tarafa bir avuç altın para fırlattı. Sonra Sam'e döndü. "Haydi kızım, ödememi yap! Ran'a vereceğim!"

Sam kaşlarını çatıp beş kırmızı altın attı denize.

Altınlar batmayıp Ran'ın ağma sürüklendi ve çöplerden oluşan atlı karıncaya katıldı.

"Yüce Ran!" diye inledi Harald. "Lütfen beni öldürme! Buyur, çapamı al! Bu insanları al! Sefertasımı bile alabilirsin!"

"Sessizlik!" Tanrıça buz devini kovalayınca Harald aynı anda hem sindi, hem yere kapaklandı hem de geri çekildi.

"Ben alttaki kamarada olacağım," dedi salya sümük. "Dua edeceğim."

Ran, ağı için yeterince büyük olup olmadığımı tartarcasına bana baktı. "Jormungand'ı serbest bırak ölümlü! Bugün ihtiyacım olan son şey dünya çapında bir sel felaketi!"

Dünya Yılanı onaylarcasına tıslad.

Ran ona döndü. "Sen de kapa çeneni fazla gelişmiş müren balığı! Sen savruldukça balçık kalkıyor. Aşağıda göz gözü görmez oldu. Sana kaç kere leş gibi boğa kafalarını ısırma dedim? Boğa kafaları su canlısı değildir!"

Dünya Yılanı alınmış gibi homurdanıp ağzındaki çelik teli çekiştirdi.

"Yüce Ran," dedim, "Ben Magnus Chase. Bu da Sam el-Abbas. Seninle anlaşma yapmaya geldik. Ha bir de... teli sen neden koparamıyorsun ki?"

Ran eski İskandinav dilinde öyle küfürler etti ki hava birden ısındı sandım. Tanrıça yaklaştıkça ağına takılmış daha da tuhaf nesneler seçebiliyordum –hayaletimsi sakallı suratlar dehşet içinde nefes almaya çalışıp su yüzeyine çıkmaya çalışıyor, elleri iplere tutunuyordu.

"İşe yaramaz savaşçı," dedi tanrıça, "ne halt ettiğini iyi biliyorsun."

"Biliyor muyum?" diye sordum.

"Sen Vanir dölüsün! Njord çocuğu mu yoksa?" Havayı kokladı. "Hayır, kokun daha hafif. Torunusundur belki."

Sam'in gözleri kocaman açıldı. "Doğru! Magnus, sen Frey oğlusun, o da Njord oğlu –gemilerin, denizcilerin ve balıkçıların tanrısı yani. Tekne o yüzden alabora olmadı. O yüzden yılanı avlamayı başardın!" Ran'e döndü. "Şey ama bunu biliyoruz zaten."

Ran hırladı. "Yüzeye çıkardığın an Dünya Yılanı yalnızca oltayla bağlanmaz sana. Kaderiniz de bağlanır! Şimdi hemen karar vermen gerek, onu serbest bırakıp uykusuna dönmesine izin mi vereceksin, yoksa tamamen uyanıp dünyanı yok etmesine mi!"

Ensemde paslı bir yay gibi bir şey koptu –muhtemelen son cesaret kırıntısıydı bu. Dünya Yılanı'na baktım. O an ilk kez parlayan yeşil gözlerinin şeffaf, ince bir tabakayla kaplı olduğunu gördüm; ikinci göz kapaklarıydı bunlar.

"Yani bu şimdi yarı uyanık mı?"

"Tamamen uyanırsa," dedi tanrıça, "tüm doğu yakası su altında kalır."

"Ha." İçimden bir ses oltayı fırlat, kayışları çöz ve küçük bir Harald gibi çığlık ata ata güvertede koştur diyordu.

"Onu serbest bırakacağım," dedim. "Ama önce, yüce Ran, bizimle dürüstçe pazarlık yapacağına söz ver. Bir değiş tokuş istiyoruz."

"Seninle değiş tokuş yapmak mı?" Ran'ın etekleri daha da hızlı döndü. Buz kütleleriyle plastik parçaları çatırdadı. Alışveriş arabaları birbirine girdi. "Bir kere her şeyden önce Magnus Chase, sen bana aitsin! Boğularak öldün. Boğulan ruhlar *bana* aittir."

"Aslında," dedi Sam, "o savaşta öldü, o yüzden Odin'e ait."

"Teknik detaylar bunlar!"

Ran'ın ağındaki yüzler nefes almaya çalışıyor, imdat çığlıkları atıyordu. Sam bana Ölümden sonraki yaşamını geçirmek için Valhalla'dan çok daha kötü yerler var, demişti. Kendimi o gümüş ağa takılmış şekilde hayal edince içim birden Valkyrie'me karşı şükranla doldu.

"Pekâlâ," dedim. "Bay J'yi tamamen uyandıralım o halde. Bu akşam başka bir planım yoktu zaten."

"Hayır!" diye tısladı Ran. "Jormungand huzursuzlanınca denizin dibini temizlemek ne kadar zor oluyor sen biliyor musun? Serbest bırak onu!"

"Ve dürüstçe pazarlık yapmaya söz veriyorsun, öyle mi?" dedim.

"Evet. Tamam. Bugün hiç Ragnarok havamda değilim zaten."

"De ki, *Sadakatimle*—"

"Ben bir tanrıçayım! Şeref sözü verecek halim yok!"

Sam'e dönüp baktım, omuz silkti. Baltasını bana uzattı, ben de teli kestim.

Jormungand dalgaların arasında gözden kaybolurken yeşil bir zehir baloncuğunun içinden son kez bana baktı: *BİR DAHAKİNE GÖRÜŞÜRÜZ ÖLÜMLÜ*

Ran'ın dönen eteği yavaşlayıp tropikal fırtına hızına geçti. "Pekâlâ savaşçı. Dürüstçe pazarlık yapacağıma söz verdim. Ne istiyorsun?"

"Yaz Kılıcı," dedim. "Charles Nehri'ne düştüğümde elimdeydi."

Ran'ın gözleri parladı. "Ah, evet. Sana kılıcı verebilirim. Ama karşılığında değerli bir şey isterim. Mesela... ruhunu."

OTUZ DÖRT

KILICIM AZ KALSIN E-BAY'DE SATIŞA ÇIKIYORMUŞ

"Mesela, hiç sanmıyorum," diye cevap verdim.

Ran reflü olmuş balina gibi bir ses çıkardı. "Sen –Njord denen o işgüzarın torunu – kalkıp buraya gelmiş, pazarlık yapmak istiyor, Dünya Yılanı'nın uyandırıyor, temizliğime mani oluyor, sonra da kalkmış son derece mantıklı teklifimi ret mi ediyorsun yani? Yaz Kılıcı yüzyıllardır ağıma takılmış en büyük eser. Karşılığında istediğim ruhun, onun yanında bir hiç!"

"Leydi Ran." Sam baltasını yeniden eline alıp balıkçı sandalyesinden kaykıldı. "Magnus'u Odin çoktan sahiplendi. O bir Valhalla savaşçısı. Bu değiştirilemez."

"Hem," dedim, "ne yapacaksın benim ruhumu. Çok küçüktür. Ben de pek kullanmam. Hâlâ çalışıyor mu onu bile bilmiyorum."

Tanrıçanın sulu etekleri döndü. Ağa yakalanmış ruhlar yüzeye çıkmaya çabaladı. Naylon torbalar baloncuklu ambalajlar gibi patladı. Ölü balık kokusu boğa kafasını arattı.

"O zaman bana ne teklif edeceksin?" diye sordu Ran. "Kılıca denk düşebilecek ne olabilir ki?"

Güzel soru, diye düşündüm.

Tanrıçanın ağına bakınca kafamda yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başladı.

"Temizlik yapıyordum demiştin," dedim. "Ne topluyordun?"

Tanrıçanın ifadesi yumuşadı. Gözlerinde açgözlü bir ışık yandı. "Pek çok şey. Bozuk para. Ruh. Aklına gelebilecek her tür kayıp eşya. Sen yılanı öldürmeden önce kafadan kırk dolar edecek bir *Chevy Malibu* jant kapağına göz koymuştum. Orada limanın dibinde boş boş yatıyordu. Ama şimdi" –ellerini havaya kaldırdı – "kim bilir nerededir."

"Ivır zıvır topluyorsun demek," dedim. "Şey pardon... değerli eşyalar demek istedim."

Sam gözlerini kızıp bana baktı, aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalıydı. Ama Ran'ın ilgisini neyin çekeceğini, en çok nelere değer verdiğini anlamıştım.

Tanrıça parmaklarını ufka doğru uzattı. "Pasifik çöp yığınını duydun mu hiç?"

"Ben duydum Leydi Ran," dedi Sam. "Teksas büyüklüğünde, yüzen bir çöp yığını. Kulağa korkunç geliyor."

"Bence muhteşem," dedi tanrıça. "Onu ilk gördüğümde hayran oldum! Benim koleksiyonum yanında solda sıfır kalır. Yüzlerce yıldır kuzey denizlerinde batan tüm gemiler benim oldu. Derinlerde kaybolan her şey bana aittir. Ama o çöp yığınını gördüğümde ne kadar boşa kürek çektiğimi fark ettim. O günden beridir denizin dibini temizliyor, ağıma ekleyeceğim yeni nesne-

ler arıyorum. Yeterince hızlı hareket etmiş olmasaydım kılıcını hayatta bulamazdım!"

Anlayışla başımı salladım. Artık bu İskandinav tanrıçası Magnus Chase bakış açısına oturmuştu. Ran, çöp evlerde yaşayan o deli kadınlardan biriydi. Bu kadınlarla nasıl baş edileceğini iyi bilirim.

Tekneden suyun üzerindeki çöplere baktım. Bir parça strafor üstünde bir gümüş çay kaşığı duruyordu. Yanından bir bisiklet tekeri kayıp bir ruhun kafasını keserek geçti.

"Leydi Ran," dedim, "eşiniz Aegir deniz tanrısıydı, değil mi? Okyanusun dibinde altın bir sarayda birlikte yaşıyorsunuz?"

Tanrıça kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey... eşiniz bu koleksiyonunuza ne diyor?"

"Aegir," deyip tükürdü. "Deniz fırtınalarının baş sorumlusu! Bu aralar sadece bira yapmakla meşgul. Her zaman bu işi sevmiştir ama son zamanlarda iş zıvanadan çıktı. Tüm zamanını şerbetçiotu dükkânında geçiriyor ya da arkadaşlarıyla bira gezilerine çıkıyor. Oduncu gömleklerine, paçasını sıyırdığı kot pantolonlara ve sakalına verdiği şekle girmiyorum bile. Sürekli butik bira işinden bahsedip duruyor. Bir buçuk kilometre genişliğinde bir kazanı var, ne butiği yahu!"

"Haklısın," dedim. "Çok sinir bozucu. Koleksiyonunun ne kadar değerli olduğunu göremiyor tabii."

"Onun kendi hayatı var," dedi Ran. "Benim de kendi hayatım."

Sam şaşkına dönmüş gibiydi ama bunlar bana son derece doğal geliyordu. Charlestown'da böyle çöpçü bir kadınla tanışmış-

tım. Kadının kocası ona Beacon Tepesi'nde altı milyon dolarlık bir malikâne bırakmıştı ama kadın evde otururken boğulacak gibi oluyor, kendini yalnız hissediyordu ve son derece mutsuzdu. Bu yüzden sokakta yaşamaya başlamıştı, yanından ayırmadığı alışveriş arabasına plastik bahçe süsleri ve alüminyum tenekeler doldurup duruyordu. Anca öyle mutlu oluyordu.

Ran kaşlarını çattı. "Ne diyorduk biz?"

"Yaz Kılıcı," dedim. "Ve karşılığında sana vereceğim şey."

"Evet!"

"Sana şunu teklif ediyorum," dedim, "koleksiyonunun sende kalmasına izin vereceğim."

Tanrıçanın ağının telleri buz tutmaya başlamıştı. Ran'ın ses tonu tehlikeli bir hal aldı. "Koleksiyonumu elimden almakla mı tehdit ediyorsun beni?"

"Ah, hayır. Bunu asla yapmam. Onun ne kadar değerli olduğunu—"

"Çünkü şu dönen ayçiçeği şeklindeki süs var ya mesela? Bunlardan artık üretilmiyor! Nereden baksan on dolar eder."

"Haklısın. Ama bana Yaz Kılıcı'nı vermezsen Surt'le ateş devleri gelip onu alacaklar. Ve inan bana onlar sana hiç de saygı göstermeyeceklerdir."

Ran bu dediğimi küçümsedi. "Muspell evlatları bana dokunamazlar. Benim diyarım onlar için ölümcüldür."

"Ama Surt'ün pek çok yandaşı var," dedi Sam aklına gelen ilk fikirle. "Seni huzursuz, rahatsız edecek, koleksiyonunu elinden alacaklar. O kılıcı ele geçirmek için her şeyi yaparlar. Ele geçirir geçirmez de Ragnarok'u başlatacaklar. Ondan sonra toplayabile-

ceğin tek bir nesne kalmayacak yeryüzünde. Okyanuslar kaynayacak. Koleksiyonun yok olacak."

"Olamaz!" diye haykırdı tanrıça.

"Olacak," dedim. "Ama kılıcı bize verirsen Surt'ün seni rahatsız etmesi için hiçbir sebebi olmayacak. Kılıç bizde güvende olacak."

Ran asık suratla ağma bakıp parıldayan çöpleri inceledi. "Peki Frey oğlu, kılıç sendeyken bende olduğundan daha mı güvende olacak yani? Kılıcı babana geri veremezsin. Frey kılıcı Skirnir'e verdiği gün bu hakkından feragat etti."

O an belki milyonuncu kez neşeli, yaz gülü babamı bulup suratına bir tane patlatmak istedim. Kılıcı en başta neden vermişti ki? Aşk için mi? Tanrıların kafalarının çalışması gerekmiyor muydu? Gerçi ona bakılırsa Ran da jant kapağı topluyor, Ægir ise butik biracılık yapıyordu.

"Kılıcı ben kullanacağım," dedim. "Ya da güvende olsun diye Valhalla'ya götüreceğim."

"Diğer bir deyişle ne yapacağını sen de bilmiyorsun." Tanrıça kabarık kaşlarını kaldırıp Sam'e döndü. "Ya sen, Loki kızı, Asgard tanrılarının yanında ne işin var senin? Baban onların dostu değil; artık değil."

"Ben babam değilim," dedi Sam. "Ben bir Valkyrie'yim. Öyleydim yani."

"Ha evet. Uçmayı düşleyen kız. Ama Valhalla'nın soyluları seni kovdular. Neden hâlâ onların gözüne girmeye çalışıyorsun? Uçmak için onlara ihtiyacın yok. Damarlarında babanın kanı dolaşırken çok iyi biliyorsun ki—"

"Kılıcı bize ver Leydi Ran." Sam'in sesi sertleşti. "Ragnarok'u geciktirmenin tek yolu bu."

Tanrıça acı acı güldü. "Sesin bile Loki'ye benziyor. O da o kadar ikna edici biridir ki –bir bakmışsın seni cezbediyor, sonra birden tehdit etmeye başlamış. Bir keresinde beni öyle bir kandırdı ki ağımı ona vermiştim! Başıma bir sürü bela açıldı. Loki ağ örmenin sırlarını öğrendi. Sonra tanrılar, sonra da insanlar öğrendi. Kısa sürede herkes ağ örebiliyordu. Bu benim simgem! Beni kimse bir daha öyle kolayca ikna edemez. Kılıç bende kalacak, Surt'le baş edebilirim."

Sandalyemin kayışlarını çözdüm. Teknenin uç kısmına gidip gözlerimi tanrıçanın gözlerine diktim. Normalde evsiz teyzelerden haraç kesmem ama Ran'ın artık beni ciddiye alması gerekiyordu. Kemerimden zinciri kaldırdım. Gümüş halkaları soluk ışıkta parladı.

"Bu zincir aynı zamanda bir kılıç," dedim. "Valhalla yapımı özel bir silah. Ağında kaç tane bu tarz nesne var?"

Ran önce zincire elini uzatmaya çalıştı, sonra kendini durdurdu. "Evet... büyünün ardındaki kılıcı görebiliyorum. Ama neden onu değiş tokuş—"

"Eski kılıca yeni kılıç," diye teklifte bulundum. "Bunun bıçağı daha parlak, hem sadece bir kez kullanıldı. Kafadan yirmi dolara satarsın. Yaz Kılıcı ise ikinci elde beş para etmez."

"Hmm evet doğru ama—"

"Diğer seçenek," dedim, "Yaz Kılıcı'm bizzat gelir *alırım.* O bana ait."

Ran homurdandı. Tırnakları köpekbalığı dişi gibi bir anda sivrildi. "Sen beni tehdit mi ediyorsun ölümlü?"

"Sadece doğruyu söylüyorum," dedim sakin olmaya çalışarak. "Ağında kılıcın varlığını hissedebiliyorum." (Külliyen yalan.) "Onu suyun derinliklerinden daha önce de çektim. Tekrar yapabilirim. O kılıç Dokuz Dünya'daki en keskin silah. Onun gerçekten ağını yırtıp geçmesini, tüm koleksiyonunu ortalığa saçmasını ve esir ruhları serbest bırakmasını ister misin? O ruhlar kaçtıklarında sence senin yanında mı savaşırlar yoksa sana karşı mı?"

Sağı solu kolaçan etti. "Buna cesaret edemezsin."

"Bir kılıca bir kılıç," dedim. "Ve ayağına kadar gelmişiz, Idun'un elmalarından da bir tane atıver."

Ran tısladı. "Daha önce elmadan bahsetmemiştin ama!"

"O kolay bir ricaydı da ondan," dedim. "Oralarda bir yerde fazladan bir ölümsüzlük elması sakladığını biliyorum. Ondan sonra barışırız, biz de çeker gideriz. Biz Ragnarok'u durdururken sen gönlünce çöp toplamaya devam edersin. Veya," –omuz silktim– "bir Frey oğlu babasının kılıcıyla neler yapabiliyormuş ilk elden şahit olursun."

Tanrıçanın suratıma bakıp bir kahkaha patlatacağından, sonra da tekneyi devirip ruh koleksiyonuna bizi ekleyeceğinden emindim. Ama kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi dik dik yüzüne baktım.

Yirmiye kadar saydıktan sonra –bu süre zarfında bir damla ter boynumdan yakama kadar inip orada dondu– Ran dişlerini gösterdi. "Pekâlâ."

Bir fiske vurdu. Yaz Kılıcı sudan çıkıp uçarak geldi ve avucuma yerleşti. Anında uğuldamaya, bedenimin her bir molekülünü titretmeye başladı.

Zincirimi tekneden fırlattım. "Şimdi elmayı alalım."

Ağdan bir adet meyve fırladı. Hızlı refleksleri olmasa Sam'i neredeyse tam iki kaşının ortasından vuracaktı. Elma pek de elmaya benzemiyordu –aşırı büzüşmüş bir sarı elma gibiydi– ama Sam, radyoaktif bir nesneymişçesine onu nazikçe tuttu. Sonra da paltosunun cebine attı.

"Şimdi söz verdiğiniz gibi gidin," dedi Ran. "Ama beni iyi dinle Frey oğlu: Bu sıkı pazarlığın sana çok pahalıya patlayacak. Artık Ran'ın düşmanısın. Kocam Aegir, dalgaların efendisi, bundan haberdar olacaktır –tabii onu şerbetçiotu dükkânından çıkarmayı başarabilirsem. Umarım başka deniz gezileri planlamıyorsundur. Bir dahakine Njord'la olan akrabalığın seni kurtaramayacak çünkü. Sularıma bir daha girersen bizzat kendi elimle senin ruhunu dibe çekerim."

"Eh," dedim, "bunu dört gözle bekleyeceğimi sanmıyorum."

Ran döndü. Tüm formuyla sisli bir hortuma dönüştü, ağı çevresinde spagetti gibi dönüyordu. Sonra aniden dibe daldı ve kayboldu.

Sam ürperdi. "Bu bayağı ilginçti."

Arkamızdan bir merdiven gıcırtısı geldi. Harald aşağıdan kafasını uzattı.

"İlginç mi?" dedi. "Sen buna ilginç mi dedin şimdi?"

Öfkeli gözler ve yumruk yaptığı elleriyle merdivenden çıktı, buzlu mavi sakalından su damlıyordu. "Dünya Yılanı avı –haydi bunu geçtik. Peki ya Ran'ı sinirlendirmenize ne demeli? Bilseydim hayatta sizi tekneme almazdım, Koca Oğlan ne derse desin! Ben okyanustan ekmeğimi kazanıyorum! Sizi tekneden aşağı atmam gerekirdi—"

"Fiyatını iki katına çıkardım," dedi Sam. "On kırmızı altın. Bizi limana geri götür yeter."

Harald gözlerini kırpıştırdı. "Anlaştık." Kaptan köşküne yöneldi.

Yaz Kılıcı'na baktım. Elime geçmişti geçmesine ama şimdi onunla ne yapacağımı bilemiyordum. Çelik, kendi ışığıyla parlıyor, bıçağının kenarında gümüş rengi runlar yanıyordu. Kılıçtan bir ısı yayılıyor, çevremi ısıtıyor, korkuluklardaki karı eritip birini iyileştirdiğim zamankine benzer sakin bir güçle dolduruyordu içimi. Sanki bir silah değildi elimdeki... başka bir zamana, Mavi Tepeler'de annemle yürüdüğüm, güneş ışığını yüzümde hissettiğim günlere açılan bir kapıydı.

Sam uzandı. Eline büyük gelen eldivenleriyle yanağımdaki bir damla yaşı sildi.

Ağladığımın farkında değildim.

"Pardon," dedim titrek bir sesle.

Sam endişeyle bana baktı. "Kılıcı Ran'ın ağından çekebilir miydin gerçekten?"

"Bilmiyorum."

"O halde sen zır delisin. Ama çok etkilendim."

Kılıcı indirdim. Sanki bana bir şey söylemek istiyormuş gibi uğuldamaya devam ediyordu.

"Ran ne demek istedi?" diye sordum. "Uçmak için bir Valkyrie olmana gerek olmadığını söyledi. Babanın kanıyla ilgili bir şey mi?"

Sam'in ifadesi Ran'ın ağından bile hızlı bir şekilde içine kapandı. "Önemli bir şey değil."

"Emin misin?"

Baltasını kemerine geçirdi. Gözlerimden başka her yere bakıyordu. "Senin o kılıcı çekip çekemeyeceğinden emin olduğun kadar."

Teknenin dış motoru gürüldedi. Tekne dönmeye başladı.

"Ben Harald'la birlikte dümenin başında olacağım," dedi. Besbelli araya bir mesafe koyma gereği duyuyordu. "Gözümüzü dört açalım da bizi Jotunheim'a değil de Boston'a götürsün."

OTUZ BEŞ

SANATIN ÜSTÜNE KAKA YAPILMAZ

O ezik büzük ölümsüzlük elmasını verdikten sonra Sam beni rıhtımda bırakıp gitti. Gitmek istediğinden değilmiş, öyle dedi, büyükannesiyle büyükbabası geç kaldığı için öldürürlermiş, ondan. Ertesi sabah büyük parkta buluşmak üzere sözleştik.

Copley Meydanı'na doğru yürümeye başladım. Işıl ışıl bir kılıçla sokakta yürümekte olduğum için bir parça huzursuzdum, o yüzden kılıcımla muhabbet edeyim dedim. (Tabii bu hiç anormal değil, ne münasebet.)

"Büyüyle başka bir şeye dönüşemez misin?" diye sordum kılıca. "Ama zincir olmasın lütfen, 90'larda yaşamıyoruz."

Kılıç cevap vermedi (e yani!), ama sanki böyle soru sorar gibi uğuldadı, *Ne gibi?* dercesine.

"Bilemiyorum. Cebe sığacak tarzda, dikkat çekmeyecek bir şey. Kalem mesela?"

Kılıç titredi, sanki gülüyordu. *Kalem olarak gizlenmiş bir kılıç, ha? Hayatımda duyduğum en saçma şey.*

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordum.

Kılıç elimde küçülüp altın zincire takılı bir run taşına dönüştü. Küçük beyaz taşın üzerinde siyah bir simge vardı:

"Frey'in runu," dedim. "Ben öyle pek takı takmam ama neyse, bu işimi görür."

Zinciri boynuma geçirdim. Runun zincire mıknatısla tutunduğunu fark ettim, böylece onu gerektiğinde kolayca zincirden çekip çıkarabilecektim. Bunu yapar yapmaz taş kılıca dönüştü. Tekrar kolye olmasını istediğimde onu öyle hayal etmem yeterliydi. Kılıç tekrar taşa dönüştü ve zincire taktım.

"İyiymiş," dedim.

Belki de kılıç gerçekten bu isteğimi duymuştu. Belki esrarı ben kendim yaratmıştım. Ya da belki de boynumda aslında dev bir kılıç vardı da ben halüsinasyon görüyordum.

Kolyeme insanların dönüp bir daha bakacaklarını sanmıyordum.

 sembolünü görüp Fiyasko'nun 'si olduğunu düşünebilirlerdi.

Copley Meydanı'na vardığımda hava tamamen kararmıştı. Blitz'le Hearthstone'dan iz yoktu, bir parça endişelendim. Kütüphane kapanmıştı. Koca Oğlan onunla çatıda buluşmamı mı bekliyordu bilmiyorum ama kütüphane duvarlarını tırmanacak halim yoktu o anda.

Yorucu bir gün olmuştu. Savaşçı süper güçlerim olsun olmasın bitap düşmüştüm ve açlıktan resmen titriyordum. Koca Oğlan elmasını çok istiyorsa artık gelip alsa iyi olurdu. Yoksa ben

birazdan yiyecektim.

Kütüphanenin giriş merdivenlerine oturdum, merdiven taşları Harald'ın gemisindeki gibi altımda sallanıyordu. Her iki yanımda mermer birer tahtta iki bronz hanımefendi oturuyordu. Birinin sanatı, birinin de bilimi simgelediğini biliyordum ama ifadelerine bakılırsa bence ikisi de teneffüsü beklemekteydi. Kollarını kolçaklara dayamışlardı, başlarında metal örtüler vardı ve ikisi de bana *Zor bir haftaydı, değil mi?* der gibi bakıyorlardı.

Cenaze evinden bu yana ilk kez tek başıma ve güvendeydim. Gerçi kendi cesedine bakmaktaysan bu pek de güvende olduğunu göstermez sanırım.

Anma törenim artık yapılmıştır herhalde, diye düşündüm. Tabutumun buz gibi bir mezara indirildiğini hayal ettim, Randolph dayımın bastonuna yaslandığını, Frederick dayımın da uyumsuz kıyafetlerinin içinde perişan göründüğünü, Annabeth'inse... Onun ne hissettiğini bilemiyorum.

Kalkıp ta Boston'a beni bulmaya gelmişti. Öldüğümü duymuştu. Sonra ölmediğimi öğrenmişti ama yine de cenazeme gitmek ve beni gördüğünü herkesten gizlemek zorundaydı.

Sözünü tutacağından emindim ama görüşmemiz beni huzursuzlandırmıştı. Söylediği bazı şeyler tuhaftı: *Sana yardım edebilirim. Güvende olacağın bir yer biliyorum.*

Ceketimin cebinden lime lime olmuş el ilanını çıkardım. KAYIP! MAGNUS CHASE. 16 YAŞINDA. LÜTFEN ARAYIN. Annabeth'in telefon numarasına bakıp onu ezberledim. Ona bir açıklama borçluydum ama henüz zamanı değildi. Daha şimdiden benim yüzümden Hearthstone bayılmış, Blitzen yarı yarıya taş

kesilmiş, Sam de Valkyrie ekibinden kovulmuştu. İçine düştüğüm çukura daha fazla insanı çekmesem iyi ederdim.

Nornların dediğine göre Fenris eğer bu işi durdurmazsam yedi gün sonra serbest kalacaktı. Ragnarok başlayacaktı. Surt Dokuz Dünya'yı ateşe verecekti. Annemi hiçbir zaman bulamayacak, onun adına adaleti yerine getiremeyecektim.

Tüm bunlara rağmen ne zaman bir kurtla –hatta Fenris adlı *o* kurtla– göz göze geldiğimi düşünsem uyku tulumumun içine kıvrılıp kulaklarımı tıkamak ve *La la la, her şey yolundaaa* diye şarkı söylemek istiyordum.

Başımın üstünden bir gölge geçti. Kartal Koca Oğlan solumdaki bronz heykelin tepesine kondu ve konar konmaz heykeli kartal dışkısıyla süsledi.

"Dostum," dedim, "az evvel sanatın üstüne kaka yaptın."

"Öyle mi?" Koca Oğlan kuyruk tüylerini havaya kaldırdı. "Tüh, işe bak. Ama bence kendisi buna alışkındır. Bakıyorum balık avı sona ermiş!"

"Şaşırdın mı?"

"Evet aslında şaşırdım. Elmamı getirdin mi?"

Elmayı cebimden çıkarıp kartala fırlattım. Koca Oğlan elmayı sol pençesiyle kapıp yemeye başladı. "Ah, işte bu bebeğim!"

Son zamanlarda epey tuhaf şey görmüştüm ama Sanat heykeli üstünde elma yiyen bir kartal kesinlikle ilk yirmiye girerdi.

"Ee, artık kim olduğunu söyleyecek misin bana?" diye sordum.

Koca Oğlan geğirdi. "Sanırım bunu hak ettin. Al sana bir itiraf: Ben aslında bir kartal değilim."

"Ay çok şaşırdım. Ben şok, ben vefat."

Elmadan bir ısırık daha aldı. "Bir de, bana yardımcı olduğunu öğrendiklerinde tanrıların seni anlayışla karşılayacağını hiç sanmıyorum."

"Harika," dedim. "Ran'la Aegir'in de nefret listesine hızlı bir giriş yaptım zaten bugün."

"Aman onlar doğru dürüst tanrı sayılmazlar, dert etme. Ne Aesir'dirler ne de Vanir. Bence daha çok devler onlar; tanrılarla devlerin arasındaki ince çizgi hep bulanık olmuştur zaten. Klanlarımız çağlar boyunca hep birbiriyle evlenmiştir."

"*Klanlarımız.* Yani..."

Kartal büyüdü. Gölgeler etrafında toplanıp çığ gibi katlanarak hacmine hacim kattı. Sanat heykelinin kucağında oturan devasa, yaşlı bir adama dönüştü. Ayağında demir ökçeli çizmeler, üstünde deri bir pantolon ve nesli tükenmekte olan hayvanların kanını donduracak büyüklükte bir kartal tüylü tunik vardı. Bir koluna, Valhalla'daki soyluların taktığı türden, kantaşıyla süslü altın bir bant takmıştı.

"Sen bir soylu musun?" diye sordum.

"Bir kralım aslına bakarsan." Koca Oğlan elmadan bir ısırık daha aldı. Aniden saçları koyulaştı, kırışıklıkları düzeldi. "Utgard-Loki hizmetinizde!"

Parmaklarımı kolyeme götürdüm. "Loki derken, *Loki* Loki mi?"

Dev kral yüzünü ekşitti. "Bana bu soru daha önce kaç kez soruldu, sen biliyor musun? Şu 'meşhur' Loki sen misin?" *Meşhur* derken eliyle tırnak işareti yaptı. "*Öeh!* O daha dünyada yokken

benim adım Loki'ydi. Devler arasında çok popüler bir isimdir bu! Her neyse Magnus Chase, benim o *meşhur* Loki'yle bir alakam yok. Adım Utgard-Loki, Dağların Loki'si anlamına gelir, devlerin kralıyım. Seni yıllardır izliyorum."

"Bunu bu aralar çok sık duyuyorum."

"Eh, sık sık karşıma çıkan Thor çocuklarından çok daha ilgi çekicisin. Harika bir düşman olursun!"

Kulaklarıma basınç doldu. "Şimdi düşman mı olduk?"

"Ha, henüz kılıcını çekmene gerek yok. Güzel kolyeymiş ama. Bir gün birbirimize karşı taraflarda denk geleceğiz. Buna engel olamayız. Ama şimdilik seni incelemekle yetiniyorum. Umarım birinin elinde can vermeden o kılıcı kullanmayı öğrenirsin. Ha öteki türlü de seyretmesi zevkli olur, o ayrı. Şu kurum çuvalı Surt sağlam bir aşağılamayı hak ediyor."

"Seyretmesi zevkli biri olduğuma memnun oldum."

Dev elmanın kalanını ağzına atıp tek lokmada yuttu. Şimdi kömür karası saçları ve kırışıksız yakışıklı yüzüyle yirmi beş yaşlarında görünüyordu.

"Surt demişken," dedi, "ateşin efendisi o kılıcın sende durmasına asla izin vermeyecektir. Kılıcı ele geçirdiğini en geç... yarın sabah falan fark eder."

Elimi kolyemden uzaklaştırdım. Kollarım külçe gibi olmuştu. "Surt'ü delik deşik ettim, burnunu kestim ve buz gibi bir nehre attım. Tüm bunlar onu hiç mi yavaşlatmadı yani?"

"Ah, tabii ki yavaşlattı! Şu an burunsuz bir şekilde öfkeyle Muspellheim'da bir o yana bir bu yana volta atıp duruyor. Dolunayda yeniden belirebilmek için tüm gücünü toplamakla meşgul."

"Kurdu serbest bırakacağı gün için." Bariz bir şekilde kendini düşmanım ilan etmiş biriyle bu konuda sohbet etmemem gerekirdi muhtemelen ama içimden bir ses bunu Utgard-Loki de biliyor zaten diyordu.

Dev başını evet anlamında salladı. "Surt Ragnarok'u başlatmaya herkesten daha çok hevesli. Dokuz Dünya'yı ateşe vereceğini biliyor, bu yüzden de ilk çağdan beri bu anı bekliyor. Bense her şey olduğu gibi kalsın isterim! Benim için hava hoş. Ama şu ateş devleri yok mu... ah, onlarla iki dakika mantıklı bir şey konuşamazsın. Bütün dertleri ateş, ateş, ateş. Her neyse, iyi haber şu ki Surt seni dolunaya kadar bizzat öldüremez. Fazla güçsüz. Kötü haberse: Bir sürü küçük adamı var."

"Küçük adamlardan nefret ederim."

"Peşinde bir tek Surt yok. Valhalla'daki eski yoldaşların da seni arıyor. Oradan izinsiz ayrıldığına pek memnun olmadılar."

Kaptan Gunilla'yla çekiç koleksiyonu geldi aklıma. Bir tanesinin kafamın ortasına doğru uçtuğunu düşündüm. "İşte bu harika bir haber."

"Senin yerinde olsam Magnus, şafak sökmeden Midgard'dan çıkarım. Böylece peşindekiler izini kaybederler, en azından bir süreliğine."

"Dünyayı terk etmek yani, öyle şıp diye."

"Çabuk öğreniyorsun." Utgard-Loki heykelin kucağından indi. Ayaktayken rahat üç buçuk metre vardı. "Yeniden görüşeceğiz Magnus Chase. Bir gün sadece Utgard-Loki'den isteyebileceğin bir şeye ihtiyacın olacak. Ama şu anda... arkadaşların seninle konuşmak istiyorlar. Hoşça kal!"

Çevresinde gölgeler döndü. Utgard-Loki gözden kayboldu. Onun durduğu yerde Blitz'le Hearthstone duruyordu şimdi.

Hearth korkmuş bir kedi gibi benden öte yana sıçradı.

Blitz çantasını yere düşürdü. "Heimdall'ın boynuzları aşkına evlat! Nereden geldin sen böyle?"

"Nereden mi –ben bir saattir buradayım. Bir devle konuşuyordum."

Hearth yavaş yavaş bana doğru geldi. Gerçek olup olmadığımı anlamak istercesine göğsümü dürttü.

Biz saatlerdir buradayız, dedi işaret diliyle. *Seni bekliyoruz. Bir devle konuştuk. Sen birden belirdin.*

Mideme bir kramp girdi. "Notlarımızı karşılaştırsak iyi olacak."

Ayrıldıktan sonra olanları anlattım: Harald'ın teknesini, Bay J ve evsiz teyze Ran'ı (bu arada bundan şahane rap ikilisi ismi olur); sonra da Utgard-Loki'yle konuştuklarımı.

"Ah. Hiç iyi değil." Blitzen sakalını okşadı. Güneş kremini silmişti, üstünde mor renkte yelekli bir takım elbise giymiş, yakasına yeşil bir karanfil takmıştı. "Dev bize de aynı şeyleri söyledi ama... gerçek adını gizlemişti."

Hearth parmaklarını birleştirerek gözlerinin iki yanma götürüp *Aman ne sürpriz* dercesine işaret etti. Tabii şu bağlamda bu *AMANIN* demek de olabilirdi.

Utgard-Loki dedi tek tek harfleri işaret ederek. *Jotunheim'ın en güçlü büyücüsü. Dilediği büyüyü yapabilir.*

"Şanslıymışız," dedi Blitz. "Bizi kandırıp istediği şeyi görmemizi ya da yapmamızı sağlayabilirdi. O dedi diye çatıdan atlaya-

bilir, birbirimizi kazara öldürebilir, hatta et tartar bile yiyebilirdik. Aslına bakarsanız" –gözlerini kıstı– "biz şu an bir illüzyon olabiliriz. İçimizden herhangi biri bir dev olabilir."

Hearthstone'un kolunu çimdikledi.

AYY! dedi Hearth sessizce. Cücenin ayağına bastı.

"Olmayabiliriz de tabii," dedi Blitz. "Yine de durum kötü. Magnus, bir dev kralına ölümsüzlük elması vermişsin."

"Ee... Ne demek oluyor yani bu şimdi?"

Blitz karanfiliyle oynadı. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. O elmalar tam olarak nasıl işe yarıyor bilmiyorum. Sanırım Utgard-Loki'yi gençleştirdiği kadar güçlü de kılmıştır. Ve şu konuda haklı, Ragnarok geldiğinde senin yanında olmayacaktır."

Hearthstone *Onun Utgard-Loki olduğunu bilseydim keşke* dedi işaretle. *Ona büyü hakkında bir iki soru sorardım.*

"Pöh," dedi Blitz. "Sen zaten epey büyü biliyorsun. Hem bir devin sana doğru cevap vereceğinin garantisi yok. Siz ikiniz artık uyusanız iyi olur. Elfler günışığı olmadan fazla ayakta kalamazlar. Magnus da her an düşüp bayılacakmış gibi görünüyor."

Blitz doğru söylüyordu. Artık her şeyi çift görmeye başlamıştım ve bunun bir illüzyon olmadığından emindim.

Tıpkı eski günlerdeki gibi, ama tabii daha iyi malzemelerle, kütüphanenin girişine kamp kurduk. Blitz çantasından üç tane uyku tulumuyla birlikte temiz kıyafetler ve birkaç sandviç çıkardı. Sandviçleri o kadar hızlı yedim ki tatlarını bile alamadım. Hearth tulumunun içinde resmen bayıldı ve anında horlamaya başladı.

"Sen dinlen," dedi Blitz bana. "Ben nöbet tutarım. Yarın benimkileri ziyaret ederiz."

"Cüce dünyasına mı gideceğiz?" Zihnim bulanıklaşıyordu. "Evine mi?"

"Evime." Blitzen'in sesi huzursuz gibiydi. "Hearth'le bugün yaptığımız araştırmadan sonra Fenris'i bağlayan iplerle ilgili daha çok bilgiye ihtiyacımız olduğunu fark ettik. Bu bilgiye de sadece Nidavellir'de ulaşabiliriz." Gözleri boynumdaki kolyeye takıldı. "Şuna bakabilir miyim? Kılıç mı bu?"

Kolyeyi çıkarıp kılıcı aramıza koydum. Işığı Blitz'in yüzünü bakır gibi bir renkle aydınlatıyordu.

"Nefes kesici," diye mırıldandı. "Kemik çeliği... hatta belki daha egzotik bir şey."

"Kemik çeliği... Valhalla'daki T.J. bahsetmişti bundan."

Blitz kılıca dokunmadan hürmet edercesine elini üzerinde, havada gezdirdi "Çelik yapmak için demir, karbonla beraber eritilir. Pek çok kılıç ustası kömür kullanır ama kemik de kullanabilirsin –düşmanlarının, canavarların ya da atalarının kemiklerini."

"Hmm..." Kılıca bakıp büyük büyük atalarım orada bir yerde mi acaba diye merak ettim.

"Dökümü doğru yapılırsa," dedi Blitz, "kemik çeliği doğaüstü yaratıkları, hatta devleri ve tanrıları bile öldürebilir. Tabii onu güçlendirmen için kana, tercihen de kılıcın en çok neye karşı ölümcül olmasını istiyorsan o türün kanına batırman lazım."

Sandviçler mideme taş gibi oturmuştu. "Bu kılıç da öyle mi yapılmış?"

"Bilmiyorum," dedi Blitz. "Frey'in kılıcı Vanir işidir, benim için bir bilinmez yani. Hearth'ün elf büyüsüne daha yakın olsa gerek."

Ruhum karardı. Nedense cücelerin silah yapım işinde çok iyi ustalar oldukları kanaatindeydim. İçimden hep Blitzen'in kılıcın sırlarıyla ilgili bana mutlaka söyleyecekleri vardır diye geçiriyordum.

Hâlâ mışıl mışıl horlamakta olan Hearth'e baktım. "Hearth'ün pek çok büyü bildiğini söyledin. Yanlış anlama, eleştiri değil bu. Ama onu hiç büyü yaparken görmedim... bir keresinde kapı açmasını saymazsak. Başka neler yapabiliyor?"

Blitz korumacı bir havayla elini Hearth'ün ayağının yanına koydu. "Büyü onun enerjisini tüketiyor. Bu yüzden kullanıp kullanmama konusunda çok dikkatli. Hem ailesi..."

Derin bir nefes aldı. "Çağdaş elfler büyüyü tasvip etmezler. Annesiyle babası Hearth'ü çok kötü bir şekilde aşağıladı. Bu yüzden hâlâ başkalarının önünde büyü yapmaktan çekinir. Hearthstone istenen bir evlat değildi, büyü ve bir de malum..." Blitz kulak memelerine dokundu.

Hearthstone'un annesiyle babasına işaret diliyle küfretmek geldi içimden. "Sağır olması onun suçu değil ki."

"Elfler işte." Blitz omuz silkti. "Mükemmel olmayan şeylere karşı anlayış göstermezler; müzik, sanat, dış görünüm. Bu kendi çocukları için de geçerli."

Bunun ne kadar saçma bir şey olduğunu söylemek geldi içimden. Sonra aklıma insanlar geldi ve bizim de onlardan pek bir farkımız olmadığını anladım.

"Haydi biraz uyu evlat," dedi Blitz. "Yarın büyük gün. Fenris'i bağlı tutmak istiyorsak bir cüceden yardım istemek zorundayız...

ve bu da biraz pahalıya patlayacak. Nidavellir'e sıçrarken tüm gücünün yerinde olması lazım."

"Sıçramak mı..." dedim. "Nasıl yani sıçramak?"

Sanki yakın zamanda cenazem kalkacakmış gibi endişeli bir bakış attı. "Yarın sabah Dünya Ağacı'na tırmanmaya çalışacaksın."

OTUZ ALTI

ÖRDEK!

Kafamı kırayım.

Dünya Ağacı'nın bir ağaç olmasını bekliyordum. Bir dizi bronz ördek değil.

"İşte!" dedi Blitzen. "Evrenin bağlantı noktası!"

Hearthstone saygıyla diz çöktü.

İlk dersi olan fizikten kahramanca bir kaçıştan sonra bize katılan Sam'e baktım. Gülmüyordu.

"Yani..." dedim, "Bu bildiğin *Ördeklere Yol Verin* kitabının heykeli ama?"

"Sence bir tesadüf mü bu?" diye sordu Blitzen. "Dokuz Dünya? Dokuz Ördek? Şuradaki sembolizm *ben bir geçidim* diye bağırıyor be! Bu nokta yaradılışın ana noktası, ağacın tam merkezi ve bir ördekten, şey yani bir diyardan başka bir diyara geçişin en kolay olduğu yer."

"Öyle diyorsan öyledir." Bu bronz ördeklerin yanından belki bin kez geçmişimdir. Hiçbir zaman evrenin bağlantı noktası olabileceklerini düşünmemiştim tabii ki. Bu heykeller yapılırken

ilham alman çocuk kitabını okumamıştım ama Boston'da bir caddede karşıdan karşıya geçmeye çalışan anne ördekle yavruları hakkında olduğunu biliyordum, bu kitap üzerine de parkta onların heykellerini yapmışlardı.

Yazları küçük çocukları anne ördeğin üstüne oturtup fotoğraf çekerler. Noel'de ördek yavrularına Noel Baba şapkası giydirilir. Bugün tamamen çıplak ve yalnızdılar, boğazlarına kadar yağmakta olan kara batmışlardı.

Hearthstone ocak gözü kontrol eder gibi tek tek ördeklerin kafalarına dokundu.

Sonra Blitz'e bakıp başını iki yana salladı.

"Korktuğum gibi," dedi Blitz. "Hearth'le ben fazla seyahat ettik. Ördekleri harekete geçiremeyeceğiz. Magnus, sana ihtiyacımız olacak."

Bir açıklama bekledim ama Blitzen heykelleri incelemekle meşguldü. Bu sabah yeni bir şapka giymişti: Kenarlarından omuzlarına kadar koyu renk tül sarkan miğfer gibi bir şapka. Blitz'in dediğine göre bu onun kendi tasarımıymış. Güneş ışığını yüzde doksan sekiz oranında kesiyor, şık kıyafetini kapamadan yüzünü görmemize olanak sağlıyormuş. Bana kalırsa bir arıcıya benzemişti.

"Tamam peki," dedim. "Ördekleri nasıl harekete geçireceğim?"

Sam çevreye bakındı. Doğru dürüst uyuyamamış gibi bir hali vardı. Gözleri şişti. Elleri balık avımız yüzünden kızarıp su toplamıştı. Bugün siyah yün bir palto giymişti ama dünkünden pek bir farkı yoktu: Yeşil başörtüsü, balta, kalkan, kot pantolon, kar çizmesi; yani, şık bir Valkyrie'nin ihtiyacı olan her şey.

"Nasıl yaparsan yap," dedi, "ama çabuk yap. Valhalla'nın kapılarına bu kadar yakın olmamız hiç hoşuma gitmiyor."

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraz ettim. "Siz hep o diyardan bu diyara hoplayıp zıplamıyor muydunuz?"

Fazlasıyla, dedi Hearth işaret diliyle.

"Evlat," dedi Blitz, "evrenler arasında ne kadar sık seyahat edersen bu iş o kadar zorlaşır. Bir motorun fazla ısınması gibi düşün. Bir noktadan sonra motoru durdurup soğumasını beklemen gerekir. Hem oradan oraya sıçramak mesele değil. Bir görev için seyahat etmek –işte bu farklıdır. Nereye gitmemiz gerektiğinden emin olamayız."

Sam'e döndüm. "Peki ya sen?"

"Valkyrie'yken sorun olmazdı. Ama şimdi..." Başını iki yana salladı. "Sen bir Frey çocuğusun. Baban bolluk ve bereketin tanrısı. Yggdrasil'in dallarını üstüne sıçrayabileceğimiz kadar aşağı indirebiliyor olman gerek. Hem bu senin görevin. Bu durumda yolunu bulmada en şanslımız sensin. Sen odak noktası olarak heykeli kullan. Bize en kestirme yolu bul."

Bana oturup cebir anlatsa daha rahat anlardım herhalde.

Kendimi aptal gibi hissediyordum ama yine de heykelin yanında diz çöktüm. En sondaki yavru ördeğin kafasına dokundum. Kolum buz kesti sanki. Buzu, sisi ve karanlığı hissettim, burası çetin ve misafirlerden hoşlanmayan bir yerdi.

"Bu," dedim, "Niflheim'ın kestirmesi."

"Harika," dedi Blitz. "Oraya gitmeyelim bence."

Tam bir sonraki ördeğe elimi uzatmıştım ki birisi "MAGNUS CHASE!" diye seslendi.

İki yüz metre kadar ötede Charles Caddesi'nin karşı kaldırımında iki Valkyrie ile birlikte lider Gunilla duruyordu. Arkalarında bir sıra savaşçı vardı. İfadelerini seçemiyordum ama yarı trol X'in gri cüssesi gözden kaçacak gibi değildi. Gunilla kendi koridor arkadaşlarımı bana karşı çevirmişti.

Parmaklarım öfkeden titredi. Gidip bir kanca bulup Gunilla'yı yem olarak kullanacağım bir balık avına çıkmak istiyordum. Elimi kolyeme götürdüm.

"Magnus, yapma," dedi Sam. "Ördeklere odaklan. *Hemen* başka bir diyara geçmemiz gerek."

Gunilla'nın iki yanındaki Valkyrie'lerin sırtlarında mızrakları parlıyordu. Savaşçılara silahlarını hazır etmeleri için seslendiler. Gunilla iki çekiç çekip bize doğru fırlattı.

Sam birini kalkanıyla savuşturdu. Diğerini de baltasıyla vurup öte yana fırlattı. Çekiç sapma kadar en yakındaki söğüt ağacına saplandı. Karşı kaldırımda üç Valkyrie birden havalandı.

"Hepsiyle baş edemem," diye uyardı Sam. "Ya şimdi gideriz ya da esir düşeriz."

Öfkem paniğe dönüştü. Bronz ördek sırasına baktım ama bütün konsantrasyonum dağılmıştı. "Ben-benim zamana ihtiyacım var."

"Zamanımız *yok* dedim sana!" Sam bir çekici daha savuşturdu. Çarpmanın etkisiyle kalkanı orta yerden çatladı.

"Hearth." Blitzen elfin kolunu dürttü. "Şimdi tam zamanı."

Hearthstone'un dudaklarının kenarları aşağı kıvrıldı. Kesesine uzanıp bir run taşı çıkardı. Taşı avucuna alıp bir kuşla konuşur gibi sessizce bir şeyler mırıldandı. Sonra taşı havaya attı.

Taş tepemizde patlayıp alev alev yanan altın bir runa dönüştü:

Gunilla'nın ekibiyle aramızdaki uzaklık büyümeye başladı. Valkyrie son sürat bize doğru uçuyor, savaşçı arkadaşlarım silahlarını çekip saldırıya geçiyordu ama hiçbiri iki adım ilerleyemiyordu.

Bu sahne bana şu 70'lerdeki çizgi filmleri hatırlattı, hani ana karakter koşar ama arkasındaki manzara sürekli dönüp dolaşıp aynı kalır ya. Charles Caddesi peşimizdekiler için devasa bir hamster tekerine dönmüştü sanki. Sam'in run taşlarının gerçekliği dönüştürebilme yetileriyle ilgili söyledikleri geldi aklıma.

"*Raidho*," dedi Blitzen takdir edercesine. "Teker, yolculuk yerine geçer. Hearthstone sana biraz zaman kazandırdı."

Sadece birkaç saniye, dedi Hearth işaret diliyle. *Acele et.*

Der demez de Sam'in kollarına yığıldı.

Hızlıca tek tek ördeklerin başlarına dokundum. Dördüncüye gelince durdum. Sıcaklık, güven hissi duydum... Doğru yer hissi vardı bunda.

"Budur," dedim.

"E aç o zaman!" diye bağırdı Blitzen.

Ayağa kalktım. Ne yaptığımdan kendim de emin değildim ama kolye ucunu zincirden çektim. Yaz Kılıcı birden elimde belirdi. Kılıç kafayı yemiş bir kedi gibi gurulduyordu. Bronz ördeğe kılıçla hafifçe dokunup kılıcı bir hamlede yukarı çektim.

Hava perde gibi ikiye ayrıldı. Önümde bir kaldırım yerine bir ağaç koruluğu vardı şimdi. Beacon Caddesi genişliğinde olan

en yakındaki kaldırım hemen dibimizde, havada duruyordu, bir metre kadar altında gri bir boşluk vardı. Fakat ne yazık ki Midgard perdesinde açtığım kesik çoktan kapanmaya başlamıştı.

"Çabuk!" dedim. "Atlayın!"

Blitzen durup düşünmedi bile. Yarıktan içeri sıçrayıverdi.

Charles Caddesi'nde Gunilla sinirden köpürüyordu. İki Valkyrie'siyle birlikte hâlâ hamster tekerinde dönüp duruyordu, savaşçılar da hâlâ arkalarında sersem sersem hareket ediyordu.

"Bittin sen Magnus Chase!" diye bağırdı Gunilla. "Daima senin peşindeyiz—"

Bir *POP* sesiyle Hearth'ün büyüsü bozuldu. Savaşçılar yüz üstü yere kapaklandılar. Üç Valkyrie tepemizden uçup geçti. Kırılan cam sesine bakılırsa Arlington Caddesi'ndeki bir binanın penceresinden içeri girmiş olmalıydılar.

Eski koridor arkadaşlarımın kendilerine gelmelerini beklemedim.

Ben Hearth'ün sol kolunu tuttum, Sam de sağ kolunu. Hep birlikte Dünya Ağacı'na atladık.

OTUZ YEDİ

SİNCABIN TEKİ BANA HAKARET EDİYOR

Ağaçlara tırmanmayı hep sevmişimdir.

Annem bu konuda hep anlayışlı oldu. Sadece beş-altı metreyi geçersem endişelenirdi. Sesine hafif bir gerginlik yerleşirdi. "Balkabağım, o dal seni taşımayabilir. Azıcık aşağı insen?"

Dünya Ağacı'nın ise her dalı beni taşıyabilirdi. En genişleri otoban büyüklüğündeydi. En küçükleri servi ağacı dalı kadardı. Yggdrasil'in gövdesine gelince, o kadar devasaydı ki aklım almıyordu. Gövdesindeki her bir gedik başka bir dünyaya açılıyor gibiydi, sanki birisi milyonlarca film oynatan milyonlarca televizyon ekranından dev bir sütun inşa etmişti.

Rüzgâr uğuldayıp kot ceketimi savurdu. Ağacın dalının üzerinden bakınca puslu bir beyaz ışıktan başka bir şey göremedim. Altımızda, boşluğu zikzak kesen dallar dışında bir zemin yoktu. Ağacın kökünün mutlaka bir yerde olması gerekiyordu ama başım dönüyordu ve dengemi kaybetmek üzereydim. Yggdrasil ve benim dünyam dahil içindeki her şey, ilkel bir sisin, Ginnungagap'ın üstünde havada yüzüyordu.

Ayağım kayar da düşersem iyi ihtimalle başka bir dala düşüp boynumu kırardım. Kötü ihtimalle Büyük Gri Boşluk'ta sonsuza dek aşağı düşerdim.

Öne fazla eğilmiş olacağım ki Blitzen kolumdan tuttu. "Dikkatli ol evlat. Ağaca ilk çıktığında herkesin biraz başı döner."

"Evet, fark ettim."

Hearthstone hâlâ Sam'le benim aramda yarı baygın vaziyetteydi. Ayağını yerleştirmeye çalışıyordu ama ayak bilekleri ters tarafa dönüp duruyordu.

Sam tökezledi. Çatlak kalkanı elinden kayıp boşluğa düştü.

Sam hemen olduğu yere çömeldi, zar zor kontrol altında tuttuğu panik gözlerinden okunuyordu. "Uçabildiğim zamanlar Yggdrasil'i daha çok seviyordum."

"Peki ya Gunilla'yla diğerleri?" diye sordum. "Bizi takip edebilecekler mi?"

"Kolay değil," dedi Sam. "Başka bir geçit açabilirler ama o geçidin bizimle aynı dala açılacağının garantisi yok. Hem ilerlememiz gerekiyor. Yggdrasil'de takılmak akıl sağlığımız için hiç iyi değil."

Hearthstone kendi başına ayakta durmayı başardı. İyiyim ben. *Haydi gidelim* dedi işaret diliyle. Gerçi elleri o kadar titriyordu ki *Sen bir tavşansın bebeğim* demiş de olabilir, bilemiyorum.

Dalda ilerledik.

Yaz Kılıcı elimde uğulduyor, sanki gideceği yeri biliyormuş gibi beni çekiştiriyordu. Umarım biliyordur diye geçirdim içimden.

Düşmanca esen rüzgârlar bizi bir o yana bir bu yana savuru-

yordu. Dallar sallanıyor, araları açılınca derin boşlukları gözler önüne seriyordu. Kano büyüklüğünde bir yaprak üstümüzden uçup geçti.

"Dikkatini buraya ver," dedi Blitzen bana. "Geçidi açtığın zaman duyduğun o his var ya? İşte o his lazım şimdi bize. Çıkışı bul."

Bir buçuk kilometre kadar yürüdükten sonra tam altımızdan geçen daha küçük bir dal çıktı karşımıza. Kılıcım daha yüksek sesle uğuldayıp sağa doğru çekti.

Arkadaşlarıma döndüm. "Sanırım bu çıkışı kullanacağız."

Daldan dala atlamak şimdi kulağa kolay gelebilir ama bizim için bu o an, eğimli bir yüzeyden bir başka eğimli yüzeye üç metreden sıçramak anlamına geliyordu, uğultulu rüzgârı ve bir açılıp bir kapanan dalları da hesaba katmakta fayda var. İnanılmaz bir şekilde hiçbirimiz boşluğa düşmeden atlamayı başardık.

İnce dalda yürümek daha da zordu. Bu dal ayağımızın altında daha şiddetli bir şekilde sallanıyordu. Bir ara bir yaprak suratıma yapıştı, hiç yoktan önüme çıkan yeşil bir muşamba örtü gibiydi. Bir sefer de aşağı baktığımda bir yarığın üzerinde durduğumu fark ettim. Bir kilometre kadar aşağıda, dalın *içinde* tepesi karlı bir dağ sırası görebiliyordum, sanki zemini cam kaplı bir uçaktaydım.

Yanmış şekerlemelere benzeyen bir yosun labirentinin içinden geçtik. Bir tanesine dokunma gafletinde bulundum. Elim bileğimin içine kaçtı ve onu bir süre bir türlü geri çıkaramadım.

Nihayet yosun tarlaları öbek öbek bir araya gelerek yanık şekerleme kanepelere benzedi. Üstünde yürüyemeyeceğimiz

beş-altı adet dala ayrılana kadar dalımızda ilerledik. Yaz Kılıcı sanki uykuya yatmıştı.

"Ee?" diye sordu Sam.

Öbür tarafa göz attım. On metre kadar altımızda daha büyük bir dal sallanıyordu. O dalın da tam ortasında küvet büyüklüğünde bir budak gözünden hafif bir ışık süzülüyordu.

"İşte bu," dedim. "Çıkışımız bu."

Blitzen kaşlarını çattı. "Emin misin? Nidavellir sıcak ve aydınlık bir yer değildir."

"Ben ne bileyim, kılıç yönümüz orası diyor."

Sam hafifçe ıslık çaldı. "Bayağı bir sıçramamız gerekecek. Deliği tutturamazsak..."

Hearthstone tek tek harfleri işaret etti. *C-I-L-K.*

Sert bir rüzgâr esince Hearthstone sendeledi. Ben onu yakalayamadan bir yosun yığınının içine düştü. Bacakları anında gözden kayboldu.

"Hearth!" Blitzen hemen o tarafa koştu. Hearth'ün kollarını çekiyordu ama yosun Hearth'ün bacaklarına annesine yapışan küçük çocuklar gibi yapışmıştı, bırakmıyordu.

"Keselim," dedi Sam. "Kılıcınla ya da baltamla. Biraz zaman alır. Bacaklarına dikkat etmemiz gerekir. Yoksa daha kötü şeyler olabilir."

Tabii ki daha kötü şeyler oldu. Tepemizden bir yerden *CAA-AK!* gibi bir ses geldi.

Blitzen yere çömeldi. "Ratatosk! Bu lanet sincap hep en kötü zamanda gelir zaten. Şu işi halledin hemen!"

Sam baltasıyla yosunları kesmeye koyuldu ama balta saplanıp

kaldı. "Erimiş lastik gibi bunlar! Öyle çabuk bitmeyecek işimiz."

GİDİN! dedi Hearth işaret diliyle. *Beni bırakın.*

"Yok öyle şey," dedim.

CİAAAAKKKKK! Ses bu sefer daha yüksekti. On-on bir dal üstümüzden, yaprakların arasından iri bir gölge geçti.

Kılıcımı kaldırdım. "Sincabı hallederiz. Yaparız, değil mi?"

Sam delirmişim gibi bana baktı. "Ratatosk yenilmezdir. Onunla savaşamazsın. Seçeneklerimiz kaçmak, saklanmak ya da ölmek."

"Kaçamayız," dedim. "Ben de bu hafta iki kere öldüm zaten."

"O zaman saklanacağız." Sam başörtüsünü açtı. "En azından Hearth'le ben öyle yapacağız. Bu örtüyle iki kişiyi saklayabilirim, daha fazlasını değil. Blitz'le gidin ve cüceleri bulun. Daha sonra buluşuruz."

"*Ne?*" Utgard-Loki kızın zihnini mi ele geçirdi acaba diye merak ettim. "Sam, yeşil ipek bir örtünün altında saklanamazsın! Sincap o kadar aptal değildir herhalde...".

Kumaşı salladı. Örtü genişleyip çarşaf kadar oldu. Rengi, yosun yığınının kahverengi, sarı ve beyaz renklerine dönüştü.

Sam haklı, dedi Hearth. *GİDİN.*

Sam onun yanında çömeldi ve örtüyü ikisinin üzerine geçirdi, yosun öbeğiyle bir olmuşlardı resmen.

"Magnus." Blitz kolumu çekiştirdi. "Ya şimdi ya hiç." Aşağıdaki dalı işaret etti. Gedik kapanıyordu.

Tam o anda Ratatosk üstümüzdeki yaprakların arasından düştü. Kırmızı tüylü bir tankın yuvarlana yuvarlana üstünüze doğru geldiğini hayal edin... sincap bundan çok çok daha korkunçtu

işte. Ön dişleri beyaz mineli dehşet bıçaklarıydı. Pençeleri hançere benziyordu. Gözleri kükürt sarısıydı ve öfkeyle doluydu.

CAAKK! Sincabın savaş nidası kulağımın zarını deliyordu. Bu tek seste binlerce hakaret yatıyordu, her biri tek tek beynimi işgal ediyor, mantıklı ne kadar düşünce varsa silip süpürüyordu.

Başarısızsın.

Kimse seni sevmiyor.

Öldün.

Cücenin şapkası çok aptal.

Anneni kurtaramadın.

Dizlerimin üstüne çöktüm. Göğsüme bir yumru oturdu. Blitz beni tüm cüce gücüyle çekip suratıma bir tane indirmeseydi oracıkta ölürdüm herhalde.

Onu duyamıyordum ama dudaklarını okuyabiliyordum: "ŞİMDİ EVLAT!"

Nasırlı elleriyle beni tuttuğu gibi daldan atladı ve birlikte rüzgâra doğru sürüklendik.

OTUZ SEKİZ

BİR VOLKSWAGEN'DE SİNİR KRİZİ GEÇİRİYORUM

Oraya nasıl geldiğimi bilmez bir halde güneşle aydınlanan bir çayırın orta yerinde dikiliyordum.

Uzaklardaki yeşil tepeleri yaban çiçekleri süslüyordu. Etrafta lavanta kokusu vardı. Güneş ışığı sıcak ve kuvvetliydi, hava sanki tereyağına dönmüştü.

Zihnim ağır çalışıyordu. Işık... günışığı cüceler için iyi değildi. Bir cüceyle birlikte olduğumdan emindim. O da zaten çok geçmeden bir tokat indirip beni kendime getirdi.

"Blitz?"

Solumda duruyordu, miğfer tipli şapkası elindeydi.

"Blitz, şapkan!"

Çoktan taş kesilmiş olmasından korktum.

Sonra bana döndü. Gözleri sert ve soğuk bakıyordu. "Sorun değil evlat. Bu normal günışığı değil. Artık Midgard'da değiliz."

Sanki bir kese kâğıdının ardından konuşuyordu. Sincabın ciyaklaması kulaklarımda kalıcı bir çınlamaya, zihnimde de gelip giden rahatsız edici düşüncelere sebep olmuştu.

"Ratatosk..." Cümlemi tamamlayamadım. Adını söylemek bile cenin pozisyonunda kıvırılıp yatma hissi uyandırıyordu.

"Evet," dedi Blitz. "Sesi ısırığından bile kötüdür. O..." Blitz yere bakıp gözlerini kırptı. "Dünya Ağacı'ndaki en yıkıcı yaratıktır. Gövde boyunca gider gelir, en tepede oturan kartaldan köklerde yaşayan ejderha Nidhogg'a laf taşır."

Tepelere baktım. O taraftan hafif bir müzik sesi geliyordu, ya da belki kulağımın çınlamasıydı, bilemiyorum. "Bir sincap neden böyle bir şey yapar ki?"

"Ağaca zarar vermek için," dedi Blitz. "Ratatosk hem kartalı hem ejderhayı sinirlendirip durur. Onlara yalan söyler, iftira atar, onların dedikodularını yapar. Ejderha Nidhogg köklerini kemirerek Dünya Ağacı'nı öldürmeye çalışır. Kartal kanatlarını çırpıp dalları kıran, Dokuz Dünya'da yıkıma yol açan fırtınalara sebep olur. Ratatosk bu iki canavarın öfkeli ve birbirlerine rakip kalmasını sağar. Böylece Yggdrasil'in sonunu hangisi daha hızlı getirecek, onu görmek ister."

"Ama bu... aşırı saçma. Sincap da *orada* yaşıyor."

Blitz suratını ekşitti. "Hepimiz orada yaşıyoruz evlat. İnsanların da yıkım içgüdüsü var. Bazılarımız sırf zevk için dünya yok olsun istiyor... onunla birlikte kendisi de yok olacak olsa bile."

Ratatosk'un söyledikleri kulağımda çınladı: *Başarısız oldun. Anneni kurtaramadın.* Sincap beni hüsrana boğmuştu ama diğer duyguları da nasıl körükleyebileceğini tahmin edebiliyordum: Nefret, öfke, kendinden tiksinme.

"Sen nasıl aklına mukayyet olabildin?" diye sordum Blitz'e. "Sincap çığlık attığında sen ne duydun?"

Blitz parmaklarını şapkasının kenarında gezdirip şapkanın siyah örtüsünü tuttu. "Her zaman kendime söylediğim şeyleri evlat. Artık gitsek iyi olur."

Tepelere doğru yöneldi. Kısa adımlarına rağmen ona yetişmekte zorlandım.

Bir kurbağanın tıpkı resimlerdeki gibi bir nilüfer yaprağının üstünde oturduğu bir dereden geçtik. Kumrularla şahinler elim sende oynar gibi üstümüzde dolanıp duruyordu. Bir an yabani çiçeklerin arasından tüylü sevimli hayvanların çıkıp *Disney* filmlerindeki gibi şarkı söylemelerini bekledim.

"Sanırım burası Nidavellir değil," dedim tepeyi tırmanırken.

Blitzen burnundan güldü. "Hayır. Çok daha kötüsü."

"Alfheim mı?"

"Daha kötüsü." Blitzen zirveye birkaç adım kala durup derin bir nefes aldı. "Haydi. Şu işi bitirelim."

Zirveye çıkınca donakaldım. "Vay canına."

Diğer tarafta ta ufuk çizgisine dek yeşil çayırlar uzanıyordu. Yer yer piknik örtüleri seriliydi. Kalabalık gruplar halinde insanlar yemek yiyor, sohbet ediyor, müzik dinliyor, uçurtma uçuruyor, top oynuyordu. Dünyanın en büyük, en keyifli açıkhava konseriydi sanki, bir tek ortada bir konser yoktu. Bazı insanlar ufak tefek zırh kuşanmışlardı. Çoğunun elinde silah vardı ama onları kullanmaya niyetli görünmüyorlardı.

Bir meşe ağacının gölgesinde birkaç genç kadın kılıç dövüşü yapıyordu ama kılıçlarını bir iki kere salladıktan sonra sıkılıp silahlarını bıraktılar ve muhabbete başladılar. Adamın biri şezlonguna uzanmış bir yandan sol yanındaki kızla flört ediyor, bir

yandan da sağındaki adamdan gelen darbeleri savuşturuyordu.

Blitz beş yüz metre kadar ilerideki bir diğer tepeyi işaret etti, orada tuhaf bir saray parıldıyordu. Nuh'un Gemisi'nin ters dönmüş, altın ve gümüşten yapılmış hali gibiydi.

"Sessrumnir," dedi Blitzen. "Sayısız Tahtın Salonu. Şanslıysak evde değildir."

"Kim?"

Cevap vermek yerine kalabalığa doğru ilerledi.

Beş metre yürümemiştik ki yakınlardaki bir piknik örtüsünün başında oturan bir adam bize seslendi: "Hey, Blitzen! N'aber dostum?"

Blitzen dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi kopacak sandım. "Merhaba Miles."

"Ben de iyiyim!" Üstünde mayo ve bir tişört olan başka bir adam savaş baltasıyla kendine doğru saldırıya geçerken Miles sakince kılıcını kaldırdı.

Saldıran kişi "GEBER!" diye bağırdı. "Haha, şaka şaka." Sonra da elindeki çikolatayı yiyerek uzaklaştı.

"Ee Blitz," dedi Miles. "Hangi rüzgâr seni Muhteşem Ev'e attı bakalım?"

"Seni gördüğüme sevindim Miles." Blitzen kolumu tutup beni öne doğru çekiştirdi.

"İyi peki!" diye seslendi Miles ardımızdan. "Görüşelim!"

"O da kim?" diye sordum.

"Hiç kimse."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum."

Ters dönmüş gemi şeklindeki malikâneye yürürken birkaç kişi daha önümüze çıkıp Blitzen'e merhaba dedi. Bazıları bana da merhaba deyip kılıcıma, saçıma, ayakkabılarıma iltifat etti. Kızın biri "Ne güzel kulakların var!" bile dedi ki son derece saçmaydı bu.

"Herkes çok—"

"Aptal, değil mi?" dedi Blitzen.

"Ben *sakin* diyecektim."

Homurdandı. "Burası Folkvanger, Ordu Arazisi... İnsanların Savaş Meydanı da diyebilirsin."

"Demek burası *Volkswagen.*" Belki annemi görürüm diye gözümle kalabalığı taradım ama onu böyle bir yerde hayal edemiyordum. İnsanlar fazla yayılmışlardı, hiç aksiyon yoktu. Annem bu savaşçıları tek tek ayağa kaldırır, on kilometrelik yürüyüşlere çıkarır, yemek istiyorlarsa kendi kamp ateşlerini kedilerinin yakmalarını salık verirdi. "Bunlar pek de bir orduya benzemiyor."

"E, evet," dedi Blitz, "bu ölüler de en az Valhalla savaşçıları kadar güçlüler ama halleri tavırları farklı. Burası Vanaheim'ın küçük bir alt bölümü; Vanir tanrılarının Valhalla versiyonu diyebiliriz, Valhalla'nın tam tersi ama tabii."

Sonsuza dek burada yaşadığımı düşündüm. Valhalla'nın iyi yanları vardı ama orada kaldığım süre boyunca ne piknik gördüm ne top oynayan adamlar. Oradaki tipleri de asla sakin olarak nitelemezdim. Yine de... Folkvanger'den çok hoşlandım mı emin değilim.

"Yani hak kazanan ölülerin yarısı buraya geliyor," dedim hatırladığım kadarıyla, "yarısı da Valhalla'ya gidiyor. Kimin nereye

gideceğine nasıl karar veriliyor? Yazı-tura mı atılıyor?"

"Aslında öyle olsa çok daha mantıklı olurdu."

"Ama ben Nidavellir'e kapı açmak istiyordum. Neden buraya geldik?"

Blitzen tepedeki malikâneye baktı. "Görevimiz için ihtiyacımız olan yolu arıyordun aslında. Bizi buraya getirdin çünkü yolumuz Folkvanger'den geçecekmiş. Ne yazık ki sebebini de biliyorum. Haydi sinirlerim daha fazla bozulmadan gidip hürmetlerimizi iletelim."

Kapılara yaklaşırken Sessrumnir'in ters dönmüş bir gemi şeklinde inşa edilmediğini fark ettim. O *gerçekten* de ters dönmüş bir gemiydi. Sıra sıra pencereler aslen kürek delikleriydi. Gövdenin eğimli kenarları gümüş çivilerle süslenmiş altın plakalardan yapılmıştı. Ana girişte, borda iskelesi görevi görebilecek türde bir alınlık vardı.

"Neden gemi?" diye sordum.

"Ne?" Blitzen gergin bir şekilde karanfiliyle oynuyordu. "Normal bir şey bu. İskandinav ataların gemileri ters çevirerek pek çok bina inşa ettiler. Sessrumnir'e gelince, Kıyamet Günü gelip çattığında sarayı ters çevirecekler ve Folkvanger'deki savaşçıların tamamının ölümlerine yelken açmaları için dev bir gemi hazır olmuş olacak. Ölüme yelken açmak demişken, biz de tam olarak bunu yapıyoruz aslında şu anda."

Beni içeri soktu.

Herhangi bir geminin içi gibi kasvetli bir mekân bekliyordum ama Sayısız Tahtın Salonu'nun iç kısmı daha çok bir katedrale benziyordu. Tavan omurgaya kadar yükseliyordu. Kürek deliği

pencerelerden sızan ışık huzmeleri orta alanı zikzaklarla kesiyordu. Orta kısım tamamen açıktı, ayrı birer oda ya da bölme yoktu –çoğunlukla horuldayan savaşçıların işgal ettiği öbek öbek kanepeler, rahat koltuklar, yer minderleri, havada asılı duran hamaklar dışında. *Folkvanger'in beş yüz bin nüfuslu savaşçı halkı birbirinden hoşlanıyordur umarım,* diye geçirdim içimden, çünkü burada özel hiçbir alan yoktu. Ben bunun tam tersi bir insan olduğum için o an ilk merak ettiğim şey tuvaletin nerede olduğuydu.

Salonun ortasına doğru yere sıra sıra İran halıları serilmişti, kenarlarında altın ışıklı küreler taşıyan meşaleler diziliydi. Ta en sonda, yüksek bir kaidenin üstünde bir taht vardı.

Blitz o yöne doğru yürüyüp "Hey dostum!", "N'aber lan cüce!" ya da "Evine hoş geldin!" diyen savaşçıları duymazdan geldi.

Bir dakika. *Evine hoş geldin* mi?

Kaidenin önünde, yerdeki ocakta insanın içini ısıtan bir ateş yanıyordu. Mücevher parçaları ve değerli taşlar vardı yerde, sanki birisi süpürgeyle bunları öbekler halinde toplamış gibiydi. Tahta çıkan merdivenin iki yanma kılıç dişli kaplan büyüklüğünde iki adet üç renkli kedi uzanmıştı.

Taht, ıhlamur ağacı olduğunu tahmin ettiğim yumuşak bir ahşaptan oyulmuştu, pürüzsüz bir görüntüye sahipti. Arkasında, bir şahinin göbek tüylerine benzer yumuşak tüylerden bir perde gerilmişti. Tahtta da o güne dek gördüğüm en güzel kadın oturuyordu.

Tanrıça yirmili yaşlarda ya var ya yoktu, çevresinde ışıldayan altın renkli bir haleye sahipti. Birden Blitzen'in buradaki güneş

ışığının normal olmadığını söylediği geldi aklıma. Tüm Folkvanger sıcak ve aydınlıktı ve bunun sebebi güneş değil, bu kadının gücüydü.

Sarı saçları tek bir örgü halinde bir omzundan dökülüyordu. Beyaz askılı kısa bluzu bronz omuzlarını ve dümdüz karnını gözler önüne seriyordu. Diz kapağına gelen eteğinin altın örgülü kemerinde kılıflı bir bıçak ve bir dizi anahtar takılıydı. Boynunda göz alıcı bir mücevher vardı; altından ve değerli taşlardan yapılmış ince işli kısa bir kolyeydi bu. Ran'ın ağının minyatürü gibiydi ama tabii denizci ruhları ve jant kapakları yerine bunda yakutlar ve pırlantalar vardı.

Kadın gök mavisi gözlerini gözlerime dikti. Gülümseyince saçımdan tırnağıma kadar bir ısı dalgası yayıldı. Bana gülümsemeye devam etmesi için o an her şeyi yapabilirdim. Dünya Ağacı'ndan boşluğa atla dese gözümü bile kırpmadan yapardım.

Eski mitoloji kitabımda bir resmini gördüğümü hatırlıyordum. O resmin kadının güzelliğini ne kadar hafife aldığını o an fark ettim.

Aşk tanrıçası çok güzeldir! Kedileri vardır!

Halamın, yani babamın ikiz kardeşinin önünde diz çöktüm. "Freya."

"Sevgili Magnus," dedi, "seninle tanışmak ne güzel!" Çizmelerine bakarak surat asmakta olan Blitzen'e döndü.

"Sen nasılsın Blitzen?" diye sordu tanrıça.

Blitzen iç çekti. "İyiyim, anne."

OTUZ DOKUZ

FREYA ÇOK GÜZELDİR! KEDİLERİ VARDIR!

"*Anne mi?*" Öyle bir şoka girmiştim ki bunu muhtemelen yüksek sesle söyledim. "Bir saniye... Sen, Blitzen. *Anne mi?*"

Blitzen dizimin altına bir tekme attı.

Freya gülümsemeye devam etti. "Oğlum sana söylemedi sanırım? Çok alçakgönüllüdür. Blitzen, tatlım, çok hoş görünüyorsun ama yakanı biraz düzelt istersen."

Blitzen yakasını düzeltip kendi kendine mırıldandı. "Canımın derdine düşmüştüm azıcık."

"Ve hayatım," dedi Freya, "o yelekten emin misin?"

"Evet anne." Blitzen homurdandı. "Yelekten eminim. Yelekler yeniden moda oldu bu sene."

"Neyse, sen daha iyi bilirsin." Freya bana göz kırptı. "Blitzen kumaş ve moda konusunda tam bir dâhidir. Diğer cüceler onun bu uzmanlığını hiç takdir etmezler ama bence bu muhteşem bir şey. Bir gün kendi—"

"Her neyse," dedi Blitzen biraz fazla yüksek bir sesle, "biz bir göreve çıktık ve..."

Freya ellerini çırptı. "Biliyorum! Çok heyecanlı. Gleipnir ipi hakkında daha çok bilgi edinebilmek için Nidavellir'e gitmeye çalışıyorsunuz. Bu yüzden de doğal olarak Dünya Ağacı sizi önce bana getirdi."

Kedilerinden biri İran halılarından birini tırmıklayıp binlerce dolarlık düğümleri tüy yumağına çevirdi. Kedinin bana yapabileceklerini düşünmemeye çalıştım.

"Leydi Freya," dedim, "bize yardımcı olabilir misiniz?"

"Elbette!" dedi tanrıça. "Ama daha önemlisi, *siz* bana yardımcı olabilirsiniz."

"Hah, başladık," dedi Blitzen.

"Oğlum, kibar ol azıcık. İlk önce Magnus, kılıcınla aran nasıl?"

Bir an kalakaldım.

Sanırım hâlâ Yaz Kılıcı'nı *kılıcım* olarak görmüyordum. Kolye ucunu çekip kılıcı elime aldım. Freya'nın huzurunda kılıç ölü taklidi yapıyormuşçasına sessiz ve hareketsizdi. Belki de kedilerden korkuyordur, bilemiyorum.

"Daha kullanmaya pek fırsatım olmadı," dedim. "Ran'dan yeni aldım."

"Evet, biliyorum." Freya hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Karşılığında da Utgard-Loki'ye bir elma verdin hatta. Muhtemelen çok akıllıca bir hareket değildi ama seçimlerini eleştirmeyeceğim."

"Eleştirdin bile," dedi Blitzen.

Tanrıça onu duymazdan geldi. "En azından Utgard-Loki'ye *beni* getireceğine söz vermedin. Devler genellikle elmanın *yanı*

sıra benimle evlenmeyi isterler." Saçının örgüsünü omzundan geriye attı. "Çok yorucu bir süreç."

Freya'ya gözümü dikmeden bakmakta zorlanıyordum. İnsanın bakışını odaklayabileceği güvenli bir yeri de yoktu kadının –gözleri, dudakları, göbek deliği, hepsi muhteşemdi. İçimden kendimi azarladım. *Bu Blitzen'in annesi! Bu benim halam!*

Sol kaşına odaklanmaya karar verdim. Sol kaşının hiç albenili bir hali yoktu.

"Her neyse işte," dedim, "Henüz kaşımla –şey pardon, kılıcımla– birini öldürmedim."

Freya öne doğru eğildi. "Birini öldürmek mi? Ah tatlım, öldürmek, o kılıcın en zayıf güçlerinden biridir. İlk görevin kılıçla dostluk kurmak olmalı. Bunu yaptın mı?"

Kılıçla sinemaya gittiğimi, aramızda bir kese kâğıdı patlamış mısırla film seyrettiğimi hayal ettim. Sonra kılıcın boynuna bir tasma takıp parkta yürüyüşe çıkardığımı düşündüm. "Bir kılıçla nasıl dost olunur ki?"

"Ah... illa soracaksan—"

"Bakın, Freya hala," dedim, "Kılıcı güvende olması için size teslim etsem olmaz mı? Bu bir Vanir silahı. Siz de Frey'in kardeşisiniz. Emrinizde birkaç yüz bin silahlı ve keyfi yerinde savaşçı var, onu Surt'ten rahatlıkla koruya—"

"Ah, olmaz," dedi hüzünle. "Kılıç çoktan senin eline geçti Magnus. Onu nehirden sen çağırdın. Onu sen sahiplendin. Umut edelim ki *Sumarbrander*, yani Yaz Kılıcı onu kullanmana müsaade etsin. Onu Surt'ten korumak artık senin görevin, hayatta kaldığın sürece tabii."

"Bu işten nefret ediyorum."

Blitz dirseğiyle beni dürttü. "Öyle söyleme sakın evlat. Kılıcı gücendireceksin."

Kılıcın üzerindeki ışıldayan runlara baktım. "Özür dilerim uzun, keskin metal parçası. Duygularını mı incittim? Hem insanların seni savurmasına izin veriyorsun madem, neden bir ateş devinin de savurmasına izin veriyorsun ki? Neden Frey'e ya da en azından onun şurada oturan güzel kız kardeşine gitmiyorsun ki?"

Kılıç cevap vermedi.

"Magnus," dedi tanrıça, "bu alay edilecek bir konu değil. Kılıcın kaderinde er ya da geç Surt'ün eline geçmek var. Bunu sen de biliyorsun. Sen nasıl kaderinden kaçamazsan kılıç da kaderinden kaçamaz."

Odin'in makamına yayılmış vaziyette kıkırdayan Loki geldi gözümün önüne. *Seçimlerimiz belli detayları değiştirebilir. İşte bu sayede kadere karşı çıkabiliriz.*

"Hem," dedi Freya, "kılıç onu kullanmama asla müsaade etmez. Sumarbrander kayboluşundan beni de kısmen sorumlu tutuyor... Frey kadar bana karşı da öfkeli."

Belki hayal gücümün bir yansımasıydı, bilemiyorum ama kılıç sanki gittikçe soğuyup ağırlaşıyordu.

"Ama bu Frey'in kılıcı," diye itiraz ettim.

Blitzen homurdandı. "*Kılıcıydı.* Sana anlattım ya evlat, onu aşkı için feda etti."

Freya'nın sağındaki üç renkli kedi yuvarlanıp gerindi. Benekli karnı, rahatlıkla sindirebileceği savaşçı sayısını düşünmezseniz epey sevimliydi.

"Frey Odin'in tahtına oturduğunda," diye devam etti tanrıça, "bunu *benim* için yaptı. Benim kötü zamanlarımdı o zamanlar. Dokuz Dünya'da kederli ve perişan bir halde dolanıp duruyordum. Frey, tahta oturduğunda beni bulabileceğini düşündü. Taht, bunun yerine ona yüreğinin arzusunu gösterdi –Gerd adlı bir buz devini. Ona deli gibi âşık oldu."

Freya'nın kaşına baktım. Anlattığı hikâye babam hakkındaki düşüncelerimi değiştirmemişti.

"İlk görüşte âşık oldu demek... bir buz devine."

"Ah, ama çok güzel bir kadındı," dedi Freya. "Frey'in altınına karşılık gümüş, sıcaklığına karşılık soğukluk, yazma karşı kış oldu. Zıt kutupların çekimini duymadın mı hiç? Gerd onun için mükemmel eşti. Ama bir devdi. Bir Vanir'le evlenmeyi asla kabul etmezdi. Ailesi buna asla izin vermezdi. Frey bunu bildiği için kederlendi. Ekinler büyümedi. Yazlar sıcaklığını kaybetti. En sonunda Frey'in uşağı ve can dostu yanına gelip neler olduğunu sordu."

"Skirnir," dedim. "Kılıcı alan herif."

Freya kaşlarını çattı. "Evet, *ta kendisi.*"

Blitzen annesi her an patlayabilirmiş gibi bir adım geri çekildi. İlk kez tanrıçanın ne kadar korkunç görünebileceğini fark ettim –güzeldi evet ama aynı zamanda ürkütücü ve güçlüydü. Onu bir kalkan ve mızrakla, Valkyrie'lerle birlikte savaşta hayal ettim. Onu savaş meydanında görürsem kesin öteki tarafa doğru kaçardım.

"Skirnir, Gerd'i dokuz gün içerisinde getireceğine söz verdi," dedi tanrıça. "Tek istediği, hizmeti karşılığında ufak bir iyilikti –Yaz Kılıcı. Frey'in gözü aşktan öyle kör olmuştu ki tek bir soru

sormadı. Kılıç ise... efendisi tarafından ihanete uğradığı için ne hissettiğini tahmin edebiliyorum. Skirnir'in kendisini eline almasına izin verdi ama mutlu değildi."

Freya iç çekti. "İşte bu yüzden kılıç Frey'in kendisini kullanmasına bir daha asla izin vermeyecek. İşte bu yüzden de Frey'in kaderinde Ragnarok'ta ölmek var, çünkü bir silahı olmayacak."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. *Tüh be* desem olmayacaktı. Loki'nin Odin'in tahtına oturmak ve yüreğimin arzusunun peşinden gitmekle ilgili ettiği uyarı geldi aklıma. Ben ne isterdim? Annemin yerini öğrenmek. Onu bulabilmek için bir kılıcı feda eder miydim? Tabii ki. Öldürülmeyi ya da Kıyamet Günü'nü hızlandırmayı göze alır mıydım? Evet. Bu durumda babamı çok fazla yargılamasam iyi olacaktı.

Blitz kolumdan tuttu. "Suratını asma evlat. Ben sana inanıyorum."

Freya'nın ifadesi yumuşadı. "Evet Magnus. Kılıcı kullanmayı öğreneceksin, bundan kastım da vahşiler gibi onu sağa sola savurmak değil. Onun tüm yeteneklerini keşfettiğinde gerçekten müthiş bir savaşçı olacaksın."

"Bir kullanma kılavuzu falan yoktur herhalde?"

Freya nazikçe güldü. "Ölünce Folkvanger'e gelmemiş olman çok kötü Magnus. Savaşçılarıma çok iyi örnek olurdun. Ama Valhalla seni benden önce çağırdı. Öyle olması da gerekiyordu."

Nornların, oradaki savaşçıların ve Valkyrie'lerin kendisiyle aynı fikirde olmadıklarını söylemek istedim bir an.

Gunilla aklıma gelince Dünya Ağacı'na sıçrayışımızı ve Sam'le Hearth'ün katil bir sincaptan bir örtü yardımıyla saklandıklarını

hatırladım. "Arkadaşlarımız... Yggdrasil'de yollarımızı ayırmak zorunda kaldık. Freya, buraya sağ salim gelip gelmediklerini biliyor musun?"

Freya uzaklara baktı. "Folkvanger'de değiller. Onları görebiliyorum... Evet. Bir saniye. Gene kayboldular. Ah!" Gözlerini kıstı. "Kıl payı kurtuldular, şimdilik iyi görünüyorlar. Bu ikisi bayağı akıllı. Buraya gelmeyeceklerini hissediyorum. Siz yola devam edip onlarla Nidavellir'de buluşmalısınız. Ve evet, gelelim görevinize."

"Ve bize nasıl yardımcı olacağına," dedi Blitz.

"Aynen hayatım. Sizi buraya ihtiyacınız getirdi. Dünya Ağacı'na tırmanırken *ihtiyaç* daha önceliklidir. Hem benim zavallı oğlumun kendini Mimir'in hizmetkârı olarak bulmasının sebebi de bu."

"Bu konuyu açmayalım artık," dedi Blitz.

Freya güzelim ellerini çevirdi. "Pekâlâ. Devam ediyoruz. Sizin de bildiğiniz gibi, Fenris'i bağlayan Gleipnir ipini cüceler yarattı..."

"Evet anne," dedi Blitz gözlerini devirerek. "Bu ninniyi millet anaokulunda öğreniyor."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Ninni mi?"

"*Gleipnir, Gleipnir, güçlü ve dayanıklıdır, Kurdu ağzından bağlamıştır.* İnsanlar bilmiyor mu bunu?"

"Şey... Hiç sanmıyorum."

"Her neyse," dedi tanrıça, "cüceler ipin nasıl yapıldığı ve yerine ne konabileceğiyle ilgili size daha fazla bilgi verecektir."

"Yerine bir şey koymak derken?" Kılıcın tekrar kolyeye dönüş-

mesini diledim. Boynumda asılı bir kolye ucuyken bile yüzlerce kilo çekiyordu sanki. "Olayımız ipin kesilmemesini sağlamaktı sanıyordum."

"Ah..." Freya dudaklarına hafifçe vurdu. "Magnus, cesaretini kırmak istemem ama büyük ihtimalle, hatta yüzde yetmiş beş ihtimalle, kılıcı Surt'ten uzak tutsan bile ateş devinin Fenris'i serbest bırakmanın bir yolunu bulacağını düşünüyorum. Böyle bir durumda yerine koyabileceğin başka bir ip olmalı elinde."

Dilim kolye ucum kadar ağırlaştı birden. "Evet, hiç de cesaretim kırılmadı gerçekten. Kurt en son serbest kaldığında onu bağlamak için bütün tanrıların birlikte çalışması gerekmemiş miydi?"

Freya başını evet anlamında salladı. "Üç kere uğraştılar, bir sürü de iş çevirmeleri gerekti. Zavallı Tyr elini kaybetti. Ama üzülme. Kurt bir daha elim ağzında numarasını yutmaz. İş o noktaya gelirse onu bağlamanın başka bir yolunu bulursun."

Eminim dışarıdaki meydanda takılmakta olan Miles'ın böyle dertleri yoktur. Acaba kısa süreliğine yerleri değişme fikrine ne der? Ben voleybol oynarken o gidip Fenris'in peşine düşse mesela? "Freya, bize en azından Kurdun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Lyngvi'de, Heather Adası'nda yani." Tanrıça çenesine hafifçe vurdu. "Dur bakayım, bugün ayın on altısı ve perşembe... Ada bugünden altı gün sonra, ayın yirmi ikisinde dolunayda yükselecek, o da çarşambaya denk geliyor."

"Her şey bir takvime bağlı yani?"

"Bu durumda Kurdun peşine düşmeden önce küpelerimi

alıp getirmek için bolca vaktin olacak. Ne yazık ki adanın yeri Yggdrasil'in dalları rüzgârda savrulduğu için her yıl değişiyor. Cüceler adayı bulmana yardımcı olacaktır. Blitzen'in babası yolu biliyordu. Diğerleri de biliyordur."

Babasının bahsi geçince Blitzen'in yüzü karardı. Dikkatlice yaka cebinden karanfilini çıkarıp ateşe attı. "Peki sen ne istiyorsun anne? Senin rolün ne?"

"Ah, benim isteklerim çok basit." Parmaklarını altın kolyesinde gezdirdi. "Kolyem Brisingamen'e uyan bir çift küpe siparişi vermeni istiyorum. Güzel bir şey olsun. Çok gösterişli olmasın ama fark edilsin. Blitzen, sen çok zevklisindir. Sana güveniyorum."

Blitzen en yakınımızdaki mücevher öbeğine baktı, içinde onlarca, hatta belki yüzlerce küpe vardı. "Nidavellir'de kiminle görüşmem gerektiğini biliyorsun. Gleipnir ipinin yerine geçecek bir şeyi üretebilecek tek bir cüce var."

"Evet," dedi Freya. "Neyse ki kendisi aynı zamanda harika bir mücevherci, o yüzden iki isteğinizi de yerine getirebilecek."

"Ne yazık ki," dedi Blitzen, "o cüce benim ölümü görmek istiyor."

Freya itiraz eder gibi elini salladı. "Ay yapma lütfen. Bunca zaman sonra. Hiç sanmıyorum."

"Cücelerin hafızaları güçlüdür anne."

"Eh, iyi bir bahşiş bırakırsan bence yumuşar. O konuda yardımcı olabilirim bak." Salonun karşı tarafına seslendi. "Dmitri! Buraya gel lütfen!"

Kanepelerden birinden üç adam birden ayağa kalkıp müzik enstrümanlarını ellerine alarak yanımıza geldiler. Birbirinin eşi Hawaii gömlekleri, bermuda şortlar ve sandaletler giymişlerdi. Saçlarına briyantinle şekil verilmişti. İlk adamın elinde gitar vardı. İkincide, bongo davulları. Üçüncüde ise bir üçgen zil.

Gitarlı adam Freya'nın önünde eğildi. "Hizmetinizdeyiz leydim!"

Freya sanki bir sırrımız varmış gibi muzır muzır bakıp bana gülümsedi. "Magnus, seni Dmitri ve Do-run grubu ile tanıştırayım, hayatında hiç duymadığın, en iyi müzik grubudur. 1963'te öldü bunlar, tam zirveye çıkacakları zamanda. Ne üzücü! Bir otobüs dolusu öğrenciye çarpmamak için otoyolda arabalarını ters yöne çevirdiler. Kendilerini feda ettikleri bu hareketleri için onları buraya, Folkvanger'e getirttim."

"Bu yüzden biz de müteşekkiriz leydim," dedi Dmitri. "Sizin kişisel müzik grubunuz olmak çok eğlenceli!"

"Dmitri, ağlamam gerekiyor," dedi tanrıça. "Kayıp kocamla ilgili olan şarkıyı çalar mısınız? O şarkıya bayılıyorum."

"O şarkıdan nefret ediyorum," dedi Blitzen kendi kendine.

Üçlü, şarkıyı mırıldanmaya başladı. Dmitri gitarını tıngırdattı.

Blitzen'e fısıltıyla "Annenin neden ağlamaya ihtiyacı var?" diye sordum.

Blitzen bana dönüp parmağıyla boğazını kesme işareti yaptı. "İzle de gör."

Dmitri şarkıya girdi:

"Ah Odur! Ah Odur!
Nerede bu Odur, nerede aşkım?"

Diğer iki müzisyen nakarata girdi:

"Uzaklara gitti, Odur'um kayboldu,
Ne tuhaf onu öpememek
Odur! Benim aşkım O'dur!"

Üçgen zil.
Davul solosu.
Blitzen fısıldadı. "Tanrı kocası, Odur adlı bir Aesir'di."
Hayatımda daha aptalca bir isim duymamıştım.
"Kayıp mı oldu peki?" diye sordum.
"İki bin yıl kadar önce," dedi Blitzen. "Freya onu aramaya çıktı, ararken bir yüz yıl kadar da kendisi kayboldu. Onu hiç bulamadı ama işte bu yüzden Frey Odin'in tahtına oturdu –kız kardeşini bulabilmek için."

Tanrıça öne eğilip yüzünü elleriyle kapadı. Titrek titrek nefes alıyordu. Bize tekrar baktığında ağlıyordu, ancak gözyaşları küçük kırmızı altın tanecikleriydi. Avuçları çil çil altınla dolana dek ağladı.

"Ah Odur!" diyordu. "Neden beni bırakıp gittin? Seni hâlâ özlüyorum!"

Burnunu çekip müzisyenlere başıyla işaret etti. "Teşekkürler Dmitri. Bu kadar yeter."

Dmitri'yle arkadaşları saygıyla eğildiler. Sonra, keşke hiç tanımasaydım dediğim grup çekti gitti.

Freya dolu avuçlarını kaldırdı. Havada deri bir kese belirip kucağına düştü. Freya gözyaşlarını keseye doldurdu.

"Al oğlum." Keseyi Blitzen'e uzattı. "Ufaklık Eitri mantığın sesini dinlerse bu yeterli olacaktır."

Blitzen kederli bir şekilde gözyaşı kesesine baktı. "Sorun şu ki *dinlemeyecek.*"

"Başaracaksın!" dedi Freya. "Küpelerimin kaderi senin ellerinde!"

Ensemi kaşıdım. "Ee, Leydi Freya... gözyaşları için falan teşekkür ederiz de, Nidavellir'e kendiniz gidip küpeleri alamaz mıydınız? Yani alışverişin de kendi çapında bir zevki vardır sonuçta."

Blitzen uyarır gibi bana baktı.

Freya'nın mavi gözleri buz gibi bakmaya başladı. Parmak uçlarıyla kolyesini okşadı. "Hayır Magnus, Nidavellir'e alışverişe falan gidemem. Brisingamen'i cücelerden satın aldığımda olanları *biliyorsun.* Bir daha mı olsun yani?"

Aslına bakılırsa neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama zaten tanrıça benden bir cevap da beklemiyordu.

"Nidavellir'e ne zaman gitsem başım belaya giriyor," dedi. "Bu benim suçum değil! Cüceler mücevhere olan zaafımı biliyorlar. İnan bana senin gitmen çok daha hayırlı. Şimdi izin verirseniz seçmeli dövüş vaktimiz geldi. Güle güle Magnus. Güle güle sevgili Blitzen!"

Ayağımızın altındaki zemin yarıldı ve birden boşluğa düştük.

KIRK

ARKADAŞIM EVRİM GEÇİRMEDEN ÖNCE BİR- HAYIR, SÖYLEYEMEYECEĞİM

Yere inişimizi hatırlamıyorum.

Kendimi soğuk, bulutlu bir gecede karanlık bir sokakta buldum. Üç katı ahşap kaplamalı evler kaldırımın kenarına sıra sıra dizilmişti. Sokağın sonunda bir meyhanenin kirli pencereleri neon içki reklamlarıyla aydınlanıyordu.

"Burası Southie," dedim. "D Caddesi civarı."

Blitzen başını iki yana salladı. "Burası Nidavellir evlat. Güney Boston'a benzer... ya da Güney Boston *buraya* benzer. Sana demiştim, Boston bağlantı noktasıdır. Dokuz Dünya orada iç içe geçer ve birbirini etkiler. Southie'de de bir cüce diyarı havası vardır."

"Nidavellir'in yeraltında olacağını sanıyordum. İnsanın içini daraltan tüneller falan—"

"Evlat, tependeki bir tavan. Sadece fazla yüksekte ve hava kirliliğinden belli olmuyor, o kadar. Burada gündüz yoktur. Hep böyle karanlıktır."

Koyu renkli bulutlara baktım. Freya'nın ülkesinden sonra cüce diyarı iç daraltıcı geliyordu ama sanki daha tanıdık, daha... özgündü. Sanırım hiçbir Bostonlu sürekli güneşli ve keyifli olan bir yere kolay kolay güvenemez. Ama karanlık, sürekli soğuk ve kasvetli bir mahalle dedin mi, bir iki *Dunkin' Donut* şubesi devarsa tamamdır, orası benim evim sayılır.

Blitz miğfer kılıklı şapkasını tülüne sardı. Koca şey küçülüp siyah bir mendilin içine girdi, Blitz de onu ceketinin cebine attı. "Haydi gidelim."

"Volkswagen'de olanlar hakkında konuşmayacak mıyız?"

"Ne konuşacağız ki?"

"Bir kere kuzenmişiz."

Blitz omuz silkti. "Senin kuzenin olmaktan memnunum evlat ama tanrıların çocukları bu tarz akrabalık ilişkilerine pek prim vermezler. Tanrısal aile bağları o kadar birbirinin içine girmiştir ki, bunu düşünürken kafayı yiyebilirsin. Herkes herkesle akrabadır."

"Ama sen bir yarı tanrısın," dedim. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Yarı tanrı lafından nefret ederim. *Sırtında hedef tahtasıyla doğmuş kişi* tabirini tercih ederim açıkçası."

"Yapma Blitz. Freya annen. Bu söylemeyi unutacağın bir bilgi değil."

"Freya benim annem," diye kabul etti. "Pek çok svartalfın soyu Freya'ya uzanır. Burada bu o kadar önemli bir şey değildir. Brisingamen'i nasıl aldığından bahsetti ya hani? Birkaç bin yıl önce Nidavellir'de geziniyormuş –kim bilir neden– ve kolyeyi yapmakta olan dört cüceyle karşılaşmış. Kafayı bozmuş kolyey-

le. Mutlaka almam gerek diyormuş. Cüceler de elbette demişler, ama bedelini ödersen. Freya her biriyle evlenmek zorunda kalmış, gün be gün, birinin ardından diğeriyle, onun ardından öbürüyle."

"Ama..." İçimden *Ama bu iğrenç, dört cüceyle mi evlenmiş yani?* demek geldi. Sonra bana şu an hikâyeyi anlatanın kim olduğunu anımsadım. "Ha."

"Evet." Blitz'in sesi perişandı. "Dört cücemsi çocuğu olmuş, her bir evlilikten bir tane."

Kaşlarımı çattım. "Bir saniye. Her bir cüceyle bir gün evli kaldıysa ve hamilelik de... Zamanlar tutmuyor ama."

"Bana sorma. Tanrıçalar bildikleri gibi yaşarlar, kendi kuralları vardır. Her neyse, kolyeyi almış nihayetinde. Cücelerle evlendiği için utanç duyuyormuş ama. Gizli tutmaya çalışmış. Ama sorun şu ki, cüce mücevherlerine hiç dayanamaz. Sürekli yeni bir şey almak için Nidavellir'e gelir durur."

"Vay be."

Blitzen'in omuzları çöktü. "Kara elflerle sıradan cücelerin farkı budur işte. Svartalf'lar daha uzun boylu ve daha yakışıklı olur çünkü bizde Vanir kanı vardır. Freya'nın soyundan geliriz. Sen şimdi bana yarı tanrı diyorsun. Bense kendime bedel diyorum. Babam Freya için bir çift küpe yapmış. Onunla bir gün evli kalmış. Zanaatına karşı koyamamış. Babam da onun güzelliğine. Şimdi beni yeni bir çift küpe almaya yolladı çünkü ihtiyarlardan sıkıldı artık ve Asgard yeni bir Blitzen doğurmaktan kendisini men etti."

Sesindeki acı, insanın canını yakıyordu. Ne hissettiğini anla-

dığımı söylemek istiyordum ama bundan emin değildim. Babamı hiç tanımamış olsam bile annem hep yanımdaydı. Bu bana hep yetti. Blitzen ise... o kadar şanslı değilmiş. Babasına ne olduğunu bilmiyordum ama Boston'daki yüksek geçitte bana söylediği şeyi hatırladım: *Ailesini kurtlar yüzünden kaybeden bir tek sen değilsin evlat.*

"Haydi," dedi. "Sokakta böyle biraz daha dikilirsek bu gözyaşı kesesini kaptırıveririz. Cüceler kırmızı altının kokusunu iki kilometreden alırlar." Köşedeki bara işaret etti. "Nabbi'nin Meyhanesi'nde sana bir şey ısmarlayayım."

Nabbi'nin Meyhanesi cücelere olan inancımı yerine getirdi diyebilirim, çünkü burası gerçekten iç daraltan bir tüneldi. Tavanda *dikkat alçak tavan* uyarısı olsa yeriydi. Duvarlara VURUCU DONNER, MİNİ KATİLE KARŞI, TEK DÖVÜŞ! falan gibi şeyler yazan eski dövüş posterleri asılıydı. Posterlerde güreşçi maskeleri takmış, birbirlerine diş gösteren cüceler resmedilmişti.

Birbiriyle uyumsuz masalara ve sandalyelere birbiriyle uyumsuz cüceler oturmuştu –Blitzen gibi insana benzeyen Svartalf'lar, bahçe cücelerine benzeyen daha kısa herifler, vs. Müşterilerin bazıları dönüp bize baktı ama bir insan olduğumu görüp de şoke olan olmadı... fark ettilerse tabii. Bir cüceye benziyor olma fikri son derece rahatsız edici geldi bir an.

Bardaki en gerçekdışı şey, fonda Taylor Swift'in "Blank Space"inin çalıyor oluşuydu.

"Cüceler insanların müziğini mi dinler?" diye sordum Blitzen'e.

"İnsanlar cücelerin müziğini mi dinler demek istedin herhalde?"

"Ama..." Birden Taylor Swift'in annesiyle Freya'nın Nidavellir'de felekten bir gece çaldığını düşündüm. "Neyse boş ver."

Bara doğru ilerlerken masa-sandalyenin birbiriyle uyumsuz olmak dışında başka bir niteliğe sahip olduğunu fark ettim. Her bir masa ve sandalye kendine özgüydü –pek çok farklı metalden el işçiliği ile yapılmıştı ve her birinin farklı tasarımı ve farklı döşemesi vardı. Masanın biri üstüne cam geçirilmiş bronz bir vagon tekeriydi. Bir başkasının yüzeyine teneke ve pirinçten satranç tahtası döşenmişti. Bazı sandalyelerin tekerlekleri vardı. Bazılarınınsa ayarlanabilir oturma yerleri. Bazılarında masaj düğmeleri ve pervane bile vardı.

Sol duvarın orada üç cüce dart oynuyordu. Dart tahtasının halkaları dönüp duruyor, üstlerinden duman çıkıyordu. Cücenin biri dartını attı ve dart minik bir robot gibi hedefe doğru gitti. Bu dart henüz havadayken diğer cüce başka bir dart attı. İkinci dart dosdoğru ilkine doğru yönelip onu patlattı ve havaya uçurdu.

Birinci cüce homurdandı. "İyi atıştı."

Nihayet cilalı meşe kaplamalı bara ulaştık, Nabbi servis yapıyordu. Kim olduğunu üstün yetenekli tümevarımcı aklımla anladım, ha bir de tabii lekeli sarı önlüğünde SELAM! BEN NABBI. yazıyordu.

O güne kadar gördüğüm en uzun boylu cüce bu diyecek oldum ki tezgâhın ardında bir podyumda dikilmekte olduğunu fark ettim. Nabbi aslında sadece altmış santim boyundaydı ve

buna kafatasından deniz kestanesi gibi fışkıran siyah saçları dahildi. Sakalsız yüzüne bakınca cücelerin sakal bırakmasını anlayışla karşıladım. Sakalı olmayan Nabbi öyle böyle çirkin değildi. Bir kere çene diye bir şey yoktu. Ağzı aşağı doğru hüznü çağrıştıran bir ifadeyle sarkıyordu.

Sanki içeriyi ayağımızla çamura bulamışız gibi pis pis bize baktı.

"Selamlar Freya oğlu Blitzen," dedi. "Bu sefer barımda bir patlama olmayacaktır umarım?"

Blitzen eğildi. "Selamlar Loretta oğlu Nabbi. Aslına bakarsan o el bombalarını getiren ben değildim. Ha, bu arkadaşım Magnus, şey oğlu—"

"Ee... Natalie oğlu."

Nabbi başıyla beni selamladı. Sürekli hareket halindeki kaşları inanılmazdı. Birer tırtıl gibiydiler.

Bir bar taburesine uzanacak oldum ki Blitzen beni durdurdu.

"Nabbi," dedi resmi bir şekilde, "arkadaşım bu tabureyi kullanabilir mi? Adı ve tarihçesi nedir?"

"Bu taburenin adı Rahat-Popo," dedi Nabbi. "Gonda tarafından yapıldı. Bir keresinde usta demirci Alviss'in poposuna destek çıktı. Rahatça kullan Natalie oğlu Magnus. Blitzen, sen de benim yaptığım Kış-Yuvası'na oturabilirsin, kendisi tabureler arasında haklı bir şöhrete sahiptir. KS 4109'daki Büyük Bar Kavgası'ndan sağ çıkmıştır!"

"Teşekkürler." Blitzen, cilalı meşeden yapılmış kadife minderli tabureye oturdu. "Gerçekten harika bir Kış Yuvası'ymış!"

Nabbi beklentiyle bana baktı. Tabureme oturdum ama be-

nimkinde minder yoktu, sert çeliğin üstüne oturmuştum. Hiç de Rahat Popo değildi yani. Daha çok Magnus Ezici gibi bir hali vardı ama gülümsemeye çalıştım. "Evet, benimki de çok güzel!"

Blitzen parmaklarını barda tıkırdattı. "Bana bir bira Nabbi. Arkadaşıma da—"

"Ee, kola gibi bir şey var mı?" Cücelerin Southie'sinde biradan kafayı bulmuş bir şekilde dolanmak istediğimden emin değildim.

Nabbi iki bardağı doldurup önümüze koydu. Blitzen'in bardağının içi altın sarısı, dışı gümüş rengiydi ve üzerine dans eden cüce kadınlar resmedilmişti.

"Bu bardağın adı Altın Kupa," dedi Nabbi. "Babam Darbi tarafından yapıldı. Ve bu da" –benim önümdeki kalay kupayı işaret etti– "Boom Baba, bendenizin imalatı. Bardağın sonuna gelmeden yenisini iste lütfen. Yoksa" –parmaklarını birden dışa doğru açtı– "Boom Baba!"

Gerçekten o an şaka yapıyor olmasını ümit ederek ufak yudumlar almaya karar verdim.

Blitz birasını içti. "Mmm. Büyük yudumlarla içince harika bir keyif veriyor bu bardak! Eh, formaliteleri artık geçelim diyorum Nabbi... Ufaklık'la konuşmamız gerek."

Nabbi'nin alnının sol tarafında bir damar çıktı. "Ölümüne mi susadın sen?"

Blitz kesesine uzandı. Tezgâhın üzerinden Nabbi'ye doğru tek bir altın gözyaşı sürükledi. "Bu senin için," dedi alçak bir sesle. "Sırf onu araman için. Ufaklık'a elimizde bunlardan daha çok olduğunu söyle. İstediğimiz tek şey bir değiş tokuşa peki demesi."

Ran'la yaşadıklarımdan sonra değiş tokuş sözcüğü beni artık

Rahat Popo'dan bile daha çok rahatsız ediyordu. Nabbi bir gözyaşına bir de Blitzen'e baktı, ifadesi beklenti ve hırs arasında gidip geldi. Nihayet kazanan hırs oldu. Barmen altın tanesini kaptı.

"Onu ararım. Siz içkinizi için." Podyumundan inip mutfağa girdi ve gözden kayboldu.

Blitz'e döndüm. "Bir-iki sorum var."

Kıkırdadı. "Sadece bir-iki tane mi?"

"KS 4109 da ne? Bir tarih mi?"

"Cüceler, zamanı türümüzün yaratıldığı tarihten itibaren başlatırlar," dedi Blitz. "KS de *Kurtçuklardan Sonra*'nın kısaltmasıdır."

Sanırım kulaklarım hâlâ Ratatosk'un çığlığı yüzünden çınlıyordu. "Anlamadım?"

"Dünyanın yaratılışı... Yapma, mutlaka duymuşsundur bu hikâyeyi. Tanrılar en büyük dev olan Ymir'i öldürüp onun bedeninden Midgard'ı yarattılar. Nidavellir Midgard'ın altında oluştu, kurtçukların devin cesedini kemirip tüneller açtıkları yerde. Bu kurtçukların bazıları evrim geçirip, tanrıların da yardımıyla cücelere dönüştü."

Blitzen tarih bilgisinden gurur duyuyor gibi görünüyordu. Elimden geldiğince bu hikâyeyi uzun süreli hafızamdan silmeye karar verdim.

"Başka bir soru," dedim. "Neden bardağımın bir adı var?"

"Cüceler zanaatkârlardır," dedi Blitzen. "Yaptığımız şeylere çok önem veririz. Siz insanlar –hepsi birbirine benzeyen binlerce uyduruk sandalye yaparsınız ve bunların hepsi bir seneye kalmadan kırılır. Biz bir sandalye yaptığımızda o sandalyenin bir

ömür kullanılmasını ve dünya üzerinde başka hiçbir sandalyeye benzememesini hedefleriz. Bardak, mobilya, silah... El işçiliğiyle üretilmiş her şeyin bir ruhu ve bir ismi vardır. İsim koyacak kadar iyi olmayan bir şeye değer vermezsin."

Elimdeki kalay kupaya baktım, bakınca insanı şaşı yapacak kadar ince ince run ve dalga desenleriyle bezeliydi. Keşke başka bir adı olsaydı diye geçirdim içimden, *Hayatta Patlamaz* gibi mesela. Ama yine de kabul etmeliyim, güzel bir bardaktı.

"Peki ya Nabbi'ye Loretta oğlu demen?" diye sordum. "Ya da bana Natalie oğlu?"

"Cüceler anaerkildirler. Soyumuz annelerimizden gelir. Sizin ataerkil soy bakışınızdan daha iyi bence. Sonuçta bir kişi tek bir biyolojik anneden doğabilir, aksi mümkün değil. Tanrı Heimdall değilsen tabii. Onun dokuz biyolojik annesi vardı. Ama bu başka bir hikâye."

Beynim eriyordu sanki. "Devam edelim. Freya'nın gözyaşları... kırmızı altın mı? Sam bana bunun Asgard'ın para birimi olduğunu söylemişti."

"Evet. Ama Freya'nın gözyaşları yüzde yüz saftır. Yaradılışın en mükemmel kırmızı altınıdır. Şu yanımızdaki bir kese dolusu kırmızı altın için sağ gözünü verebilecek yüzlerce cüce tanıyorum."

"Peki bu Ufaklık denen arkadaş, bizimle pazarlığa oturacak mı?"

"Ya oturacak," dedi Blitz, "ya da bizi lime lime doğrayacak. Beklerken cips yesek mi bu arada?"

KIRK BİR

BLITZ PAZARLIĞI BATIRIYOR

Nabbi'nin hakkını yememek gerek. Cipsleri cennetten çıkmaydı resmen.

Guacamole sosuyla enfes hale gelmiş muhteşem şeyi tabağımda yarılamıştım ki Ufaklık çıkıp geldi. Onu görür görmez Boom Baba'yı tepeme dikip havaya uçsam mı acaba diye düşündüm çünkü yaşlı cüceyle pazarlık ihtimalimiz epey küçük görünüyordu.

Ufaklık yaklaşık iki yüz yaşında falan olmalıydı. Siroz lekeleriyle bezeli kafasına öbek öbek gri saç yapışmıştı. Sakalına bakınca darmadağın sözcüğü yepyeni anlamlar kazanıyordu. Pis pis bakan kahverengi gözleri barda geziniyor ve cüce sanki içinden *Bu çok iğrenç. Bu daha da iğrenç. Bu hepten iğrenç!* diyordu. Cüsse itibariyle korkutucu bir tip değildi, altın yürüteciyle yürümeye çalışıyordu ama sağında ve solunda Amerikan futbol liginde antrenman çuvalı olarak kullanılabilecek iki koruma vardı.

Diğer müşteriler kalkıp sessizce bardan çıktılar, sanki eski kovboy filmlerindeydik. Blitzen'le ikimiz ayağa kalktık.

"Ufaklık," diyerek saygıyla eğildi Blitz. "Bizimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederiz."

"Bu ne cüret," diye hırladı Ufaklık.

"Benim tabureme oturmak ister misin?" diye teklif etti Blitz. "Adı Kış-Yuvası, yapan da—"

"Kalsın, istemez," dedi Ufaklık. "Ben yürütecim Tıpış Nine sayesinde ayakta durabilirim, kendisi ihtiyarlar için yapılan malzemeler arasında büyük şöhrete sahiptir, imalatçısı da kişisel asistanım Hemşire Bambi'dir."

Yanağımı ısırdım. Kahkahamı saklayabilirsem diplomasi yolunda büyük bir adım atmış olacaktım.

"Bu Magnus, Natalie oğlu," dedi Blitzen.

Yaşlı cüce kötü kötü bana baktı. "Kim olduğunu biliyorum. Yaz Kılıcı'm bulmuş. Ben öldükten sonra bulsan olmaz mıydı? Ragnarok saçmalığı için fazla yaşlıyım."

"Benim hatam," dedim. "Surt tarafından saldırıya uğrayıp Valhalla'ya gitmeden önce sana danışmam gerekirdi."

Blitzen öksürdü. Korumalar birden günlerini son derece ilginç bir hale getirmişim gibi dik dik bana baktılar.

Ufaklık güldü. "Seni sevdim. Kabasın. Görelim bakalım şu kılıcı."

Ona sihirli kolye ucumu gösterdim. Kılıcın runları meyhanenin loş neon ışığı altında turuncu ve yeşil renkte parladı.

Yaşlı cüce dudaklarını bastırdı. "Bu gerçekten Frey'in kılıcı. Kötü haber."

"O zaman belki," dedi Blitzen, "bize yardımcı olmak istersin?"

"Size *yardımcı olmak* mı?" Ufaklık öksürdü. "Baban benim

baş düşmanımdı! *Sen* benim şanıma leke sürdün. Şimdi de kalkmış yardım istiyorsun. Sende mangal gibi yürek varmış Blitzen, hakkını vermek gerek."

Blitz'in boynundaki tendonlar her an yakasından fırlayıp patlayacakmış gibi duruyordu. "Konu bizim kan davamızı aşar Ufaklık. Bu iple ilgili. Fenris'i bağlı tutmakla."

"Ah, eminim öyledir." Ufaklık korumalarına bakıp hırladı. "*Benim babam* Büyük Eitnir, Gleipnir'i yapacak yetenekteki tek cüceydi ama *senin baban* Bili, ömrü boyunca ipin kalitesini eleştirip durdu. Konumuz bu değil ama tabii, değil mi!"

Blitzen kırmızı altın gözyaşlarıyla dolu keseyi sıktı. Ufaklık'ın kafasına keseyle bir tane geçirecek diye korktum bir an. "Yaz Kılıcı burada. Altı Midgard gecesinden sonra Surt, Fenris'i serbest bırakmayı planlıyor. Onu durdurmak için elimizden geleni yapacağız ama sen de *biliyorsun* ki Gleipnir ipinin son kullanma tarihi geçeli çok oldu. Kurdu bağlama teknikleriyle ilgili bilgiye ihtiyacımız var. Daha da önemlisi ne olur ne olmaz diye yerine kullanabileceğimiz yeni bir ip lazım. Bunu yapabilecek yeteneğe sahip tek kişi de sensin."

Ufaklık elini kulağına götürdü. "Şu son cümleyi bir daha söylesene."

"Yeteneklisin dedik, seni huysuz ihtiyar—" Blitzen durdu. "Bunu yapabilecek yeteneğe sahip tek kişi sensin."

"Doğru." Ufaklık pis pis sırıttı. "İşe bak ki elimde yerine koyabileceğin hazır bir ip var. Gleipnir kusurlu olduğu için değil tabii ki, hatırlatmak isterim, senin ailen ipin kalitesiyle ilgili skandala varacak eleştirilerde bulununca hazır olmak istemiştim. Tek

başıma şu Fenris'in ipine bir bakayım deyip gidip kendimi öldürecek değildim ya, *baban gibi.*"

Yaşlı cüceye saldırmaması için Blitzen'in önüne geçmek zorunda kaldım.

"Pekâlâ!" dedim. "Millet, tartışmanın zamanı değil. Ufaklık, elinde yeni bir ip olması harika bir haber. Şimdi para konuşalım. Ha bir de yeni bir çift küpe istiyoruz."

"Hah." Ufaklık ağzını sildi. "Tabii ki yeni bir çift küpe istiyorsunuz. Blitzen'in annesi içindir eminim. Karşılığında ne vereceksiniz?"

"Blitzen," dedim, "göster ona."

Blitz'in gözleri öfke saçıyordu ama kesenin ağzını açıp avucunun içine bir iki kırmızı altın döktü.

"Hmm," dedi Ufaklık. "kabul edilebilir bir ödeme... *olabilirdi*, Blitzen'in parası olmasaydı. O gözyaşı kesesi karşılığında istediğiniz şeyi size satarım ama önce ailemin şerefinin temizlenmesi gerek. Bu kan davası artık bitse iyi olur. Ne diyorsun Freya oğlu? İkimiz yarışacağız. Geleneksel kurallar, geleneksel bahis."

Blitzen bara doğru geri çekildi. Öyle bir inledi ki o an onun gerçekten kurtçuktan geldiğine inandım. (SİL. Hafızdan SİL bunu. HEMEN.)

"Ufaklık," dedi, "biliyorsun ki ben bunu yapmıyorum, yani mümkün değil—"

"Yarın yosun parlamasında diyelim mi?" diye sordu Ufaklık. "Hakemler tarafsız bir gruptan seçilir, belki Nabbi olur hatta, kendisi eminim şu an barın arkasından bizi dinlemiyordur zaten."

Podyumdan fena bir çarpma sesi geldi. Tezgâhın ardından Nabbi'nin boğuk sesini duyduk: "Şeref duyarım."

"Anlaştık o zaman!" Ufaklık gülümsedi. "Ee, Blitzen? Kadim geleneklerimize göre seni düelloya davet ettim. Ailenin şerefi için bunu yapacak mısın?"

"Ben..." Blitzen başını eğdi. "Nerede buluşuyoruz?"

"Kenning Meydanı'ndaki demir ocaklarında," dedi Ufaklık. "Ah, çok eğlenceli olacak. Haydi çocuklar. Gidip Hemşire Bambi'ye bunu anlatmam gerek!"

Yaşlı cüceyle korumaları peş peşe meyhaneden çıktılar. Onlar gider gitmez Blitzen Kıç Yuvası'na çöküp Altın Kupa'yı kafasına dikti.

Nabbi barın arkasından çıktı. Blitz'in bardağını yeniden doldururken tırtıl kılıklı kaşları endişeyle yukarı kıvrılmıştı. "Bunu ben ısmarlıyorum Blitzen. Seni tanımak güzeldi."

Mutfağa dönüp Blitz'le beni yalnız bıraktı, fonda Taylor Swift'in "I Know Places" adlı şarkısı çalıyordu. Cücelerin yeraltı dünyasında bu şarkının sözleri apayrı bir anlam kazandı.

"Az evvel olanları açıklayacak mısın?" diye sordum. "Yosun parlamasında yapacağınız şey nedir? Yosun parlaması nedir bir kere?"

"Yosun parlaması..." Blitzen bardağının içine baktı. "Cücelerin şafağıdır, yosunun parlamaya başladığı zaman yani. Yapacağımız şey ise..." Hıçkırdı. "Önemli bir şey değil. Eminim göreve bensiz de devam edebilirsin."

Tam o anda meyhanenin kapıları birden açıldı. Sam ve Hearthstone sanki trenden atlamışlar gibi içeri yuvarlandılar.

"Yaşıyorlar!" Sıçradım. "Blitz, şuna bak!"

Hearthstone o kadar heyecanlıydı ki işaret diliyle konuşamadı bile. Koşa koşa gelip Blitzen'e öyle bir sarıldı ki Blitz az kaldı taburesinden düşüyordu.

"Selam dostum." Blitzen donuk bir şekilde Hearth'ün sırtına vurdu. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Sam bana sarılmadı ama gülümsemeyi başardı. Yüzü gözü çizik içindeydi, her yanında da ağaç dalları ve yapraklar vardı ama çok kötü görünmüyordu. "Magnus, ölmediğine çok sevindim. Öldüğünde bunu gözümle görmek isterim."

"Sağ ol be. Size ne oldu böyle?"

Omuz silkti. "Mümkün olduğu kadar, örtünün altında saklandık."

Olan onca şeyden sonra örtüyü tamamen unutmuştum. "Evet ya, o da neydi öyle? Görünmezlik başörtün var resmen!"

"Beni görünmez kılmıyor. Sadece kamuflaj. Tüm Valkyrie'lere gerektiğinde saklanabilmeleri için kuğu pelerini verilir. Ben benimkini başörtüsüne çevirmiştim."

"Ama kuğu değildin. Ağaç yosunu oldun."

"Pek çok farklı şeye dönüşebilir. Her neyse, sincap gidene kadar orada bekledik. Sesi beni fena yapmıştı ama neyse ki Hearth sesten etkilenmedi. Bir süre Yggdrasil'de tırmanıp durduk—"

Erkek geyiğin teki bizi yemeye kalktı, dedi Hearth işaret diliyle.

"Efendim?" dedim. "Erkek mi dedin?"

Hearth yılmış bir şekilde homurdandı. *G-E-Y-İ-K. Erkek olması önemli değil.*

"Ha, tabii canım," dedim. "Demek bir geyik sizi yemeye kalktı."

"Evet," dedi Sam. "Dvalinn ya da Duneyrr –Dünya Ağacı'nda gezen iki erkek geyikten biri, hangisiydi bilmiyorum. Ondan kaçıp yanlış yola, Alfheim'a girdik."

Hearthstone titredi, sonra da *N-E-F-R-E-T* dedi işaretle.

"Ve sonra da buraya geldik." Sam hâlâ şok içinde olan Blitzen'e baktı. "Ee... sizde ne var ne yok?"

Onlara Freya'yı ziyaretimizi, sonra da Ufaklık'la sohbetimizi anlattım. Hearthstone bara doğru yaslandı. Tek eliyle *İ-M-A-L-A-T?* dedi. Sonra da acı acı başını iki yana salladı.

"İmalat da ne?" dedim.

"İmalat," diye mırıldandı Blitz kafasını bardağından kaldırmadan, "cüce düellosudur. İşçiliğimizi yarıştırırız."

Sam parmaklarını baltasında gezdirdi. "İfadene bakılırsa işçiliğine pek güvenmiyorsun."

"İmalat konusunda berbatımdır," dedi Blitzen.

Bu doğru değil, diye itiraz etti Hearth.

"Hearthstone," dedi Blitzen, "imalat konusunda *mükemmel* olsam dahi Ufaklık yaşayan en yetenekli cüce. Beni mahvedecek."

"Yapma canım," dedim. "Bence üstesinden gelirsin. Hem kaybedersen ipi almanın başka bir yolunu buluruz."

Blitzen kederle yüzüme baktı. "Düşündüğün gibi değil evlat. Kaybedersem bedelini geleneksel biçimde ödeyeceğim: Kafamla."

KIRK İKİ

KAFAYA VEDA PARTİSİ VERİYORUZ

Blitzen'in evinde kalmak, gezimizin en güzel yanıydı. Ki bu son derece sıradan bir şeydi, anlayın artık.

Blitz, Svartalf AVM'nin (evet böyle bir şey var) karşısındaki ev sırasından, üçüncü katta bir daire kiralamıştı. Ertesi gün kafasının kesileceğini düşünecek olursak epey iyi ev sahipliği yaptı diyebilirim. Ortalığın temiz olmadığını söyleyip özür diledi (ki ev bana tertemiz görünmüştü), bize mikrodalgada dürüm ısıttı ve bir litrelik diyet kolayla altılı pakette *Fjalar'ın Ev Yapımı Birası*'ndan çıkardı. Biraların her bir şişesi farklı renkte camdan üretilmişti.

Mobilyası azdı ama zevkliydi: L şeklinde bir kanepeyle uzay çağı koltuklarından iki adet vardı. Muhtemelen her birinin bir adı ve oturma odası mobilyaları arasında iyi bir şöhreti vardı ama Blitzen bizleri onlarla tanıştırmadı. Orta sehpanın üstüne dekorasyon ve erkek modası dergileri özenle dizilmişti.

Sam'le Hearth Blitz'le oturup onu teselli etmeye çalışırken ben odada gezindim. Blitzen'i böylesi zor bir duruma soktuğum için

suçlu hissediyordum ve kendime karşı aşırı öfkeliydim. Benim için zaten yeterince riske girmişti. Burada evinde dürüm yiyip bira içmek varken iki sene bana göz kulak olabilmek için sokakta yaşamıştı. Elinde oyuncak levhayla ateşin efendisine saldırarak beni korumaya çalışmıştı. Şimdi de kötü kalpli ihtiyar bir cüceyle işçilik yarışına girip kafasından olacaktı.

Cücelerin bu el işçiliği felsefesi beni bir parça huzursuz ediyordu. Midgard'da çoğu şey bozulabilir, yerine yenisi konabilir çöpten ibarettir. Ben iki sene boyunca sokakta *o çöple* hayatta kaldım. Çöplerde insanların fırlatıp attığı şeyleri didikleyip kullanabileceğim, satabileceğim ya da en azından ateş yakabileceğim şeyleri arayıp buldum.

Bardağa, sandalyeye kadar her bir nesnenin bir ömür dayanacak birer sanat eseri şeklinde üretildiği Nidavellir'de yaşamak nasıl olurdu acaba diye düşündüm. Sabah ayağına geçirmeden önce ayakkabına haklarını okumak bir süre sonra insanı delirtebilirdi, ama en azından muhteşem ayakkabıların olduğunu bilirdin.

Yaz Kılıcı'nı düşündüm. Freya onunla arkadaş olmamı söylemişti. Silahın düşünceleri ve duyguları olduğunu ima etmişti.

El işçiliğiyle üretilmiş her şeyin bir ruhu vardır, demişti Blitz.

Belki yeterince düzgün bir şekilde tanışmamıştım kılıçla. Belki kılıca gerçekten arkadaşım gibi davranmam gerekiyordu...

"Blitz, bir şeyde ustalığın olması gerek," diyordu Samira. "Meslek okulunda ne okudun?"

"Moda." Blitzen burnunu çekti. "Kendi ders çizelgemi kendim oluşturdum. Ama dokuma kabul gören bir zanaat değildir. Orada benim eriyik metal dövmemi ya da makinelerle uğraşmamı bekliyorlar! Ben o konularda iyi değilim!"

Öylesin, dedi Hearth işaret diliyle.

"Baskı altındayken değilim," dedi Blitz.

"Anlamıyorum," dedim. "Kaybeden neden ölüyor ki?" Kimin kazandığına nasıl karar veriyorlar?"

Blitzen üzerinde *Cüce Dünyası – Yeni İlkbahar Modası! Yaban Domuzu Derisinin 100 Farklı Kullanım Biçimi* yazan dergiye baktı. "Her bir yarışmacı üç eser imal eder. Herhangi bir şey olabilir bu. Günün sonunda hakemler eserleri kullanışlılığına, güzelliğine, kalitesine falan bakarak puan verir. İstedikleri gibi puan verebilirler. En çok puanı alan yarışmacı kazanır. Diğeri ölür."

"Böyle pek çok yarışma düzenlenmiyor olsa gerek," dedim, "her kaybeden kafasından oluyorsa..."

"Bu geleneksel bahis," dedi Blitz. "Çoğu kişi bunda ısrar etmiyor artık. Ufaklık eski kafalı. Bir de benden nefret ediyor."

"Bunun sebebi Fenris ve babanla ilgili bir şey sanırım?"

Hearth sus anlamında başını salladı ama Blitzen hafifçe onun dizine vurdu. "Önemli değil dostum. Bilmeye hakları var."

Blitz kanepeye yaslandı. Sanki yaklaşmakta olan ölümüyle ilgili olarak birden sakinleşmişti ve bu beni çok huzursuz etti. Duvarlara yumruk atmasını tercih ederdim.

"Cüce işi eserlerin ömür boyu dayandığını söylemiştim hatırlarsan?" dedi. "Eh, cüceler için *bir ömür*, yüzlerce yıl anlamına gelir."

Blitz'in sakalına bakıp gri telleri boyayıp boyamadığını merak ettim. "Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi," dedi Blitz. "Ama Ufaklık... Beş yüze merdiven dayadı. Babası Eitri cüce tarihinin gelmiş geçmiş en ünlü zanaatkârıydı.

Bin yıldan fazla yaşadı ve bazı tanrıların en önemli araçlarını imal etti."

Samira dürümden bir ısırık aldı. "Ben bile duydum adını. Eski hikâyelerde adı geçer. Thor'un çekicini yapmış."

Blitz başıyla onayladı. "Her neyse, Gleipnir ipinin... onun yaptığı en önemli şey olduğunu söyleyebiliriz, Thor'un çekicinden bile önemlidir hatta. Bu ip, Fenris'in serbest kalmasını ve Kıyamet Günü'nü başlatmasını engeller."

"Buraya kadarını anladım," dedim.

"Sorun şu ki –ip biraz aceleye gelmişti. Tanrılar yardım yardım diye başımızın etini yiyorlardı. İki devasa zincirle Fenris'i bağlamayı denemişlerdi. Zincirle bu işin olmayacağını biliyorlardı. Kurt gün be gün güçleniyor ve vahşileşiyordu. Kısa sürede kontrolden çıkacaktı. Böylece Eitri... eh, elinden geleni yaptı diyelim. Tabii ki ip bugüne kadara dayandı. Ama bin yıl uzun bir süre, cüce işi bir ip için bile; özellikle de evrenin en kuvvetli kurdu gece gündüz onu çekiştiriyorsa. Babam Bili muhteşem bir ip imalatçısıydı. Yıllarca Ufaklık'ı Gleipnir'in yerine yenisinin konması için ikna etmeye çalıştı. Ufaklık dinlemedi bile. Ara sıra Fenris'in bulunduğu adaya gidip ipi kontrol ettiğini, ipin mükemmel durumda olduğunu söyleyip durdu. Babamın ailesinin şerefini lekelediğini iddia etti. Nihayet babam da..."

Blitz'in sesi titredi.

Hearthstone, *Anlatmak zorunda değilsin,* dedi işaret diliyle.

"İyiyim." Blitz boğazını temizledi. "Ufaklık, herkesi babama karşı çevirmek için bütün nüfuzunu kullandı. Ticaretimiz zarar

gördü. Kimse Bili'nin eserlerini satın almak istemiyordu. En sonunda babam kalkıp Lyngvi Adası'na gitti. İpi kontrol etmek, gerçekten yenisiyle değiştirilmesi gerektiğini ispat etmek istiyordu. Asla geri dönmedi. Birkaç ay sonra bir cüce arama timi..." Başını öne eğip iki yana salladı.

Hearthstone *Kıyafetleri*, dedi işaret diliyle. *Yırtılmış. Karaya vurmuş.*

Samira ya artık işaret dilini çözmüştü ya da olan biteni anlamıştı. Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Blitz, çok üzüldüm."

"Eh, "dedi Blitz çaresizce omuz silkerek, "artık olayı biliyorsunuz. Ufaklık hâlâ kin güdüyor. Babamın ölümü ona yeterli gelmedi. Beni de aşağılayıp öldürmek istiyor."

Elimdeki içkiyi masaya koydum. "Blitz, şimdi buradaki herkes adına konuşuyorum, Tıpış Nine'sini alıp o Ufaklık'ın bir tarafına—"

"Magnus..." diye uyardı Sam.

"Ne var? O ihtiyar cüce en feci şekilde kafasından olmayı hak ediyor. Yarışmayı kazanması için Blitz'e nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Sağ ol evlat." Blitz zar zor ayağa kalktı. "Ama yapılacak hiçbir şey yok. Ben... izin verirseniz..."

Ağır ağır yatak odasına gidip kapıyı kapadı.

Sam dudaklarını birbirine bastırdı. Hâlâ ceketinin cebinde bir Yggdrasil dalı duruyordu. "Ufaklık'ın düşünüldüğü kadar yetenekli olmaması ihtimali nedir sizce? Sonuçta aşırı yaşlı, değil mi?"

Hearthstone fularını çözüp kanepeye fırlattı. Nidavellir'in ka-

ranlığı ona iyi gelmiyordu. Boynundaki yeşil damarlar her zamankinden daha belirgindi. Saçı elektrik çarpmış gibi tel tel olup havalanmış, sanki yakalayacak bir günışığı arıyordu.

Ufaklık çok yeteneklidir. Bir kâğıdı ortadan ikiye ayırıp parçaları savururmuş gibi bir hareket yaptı. *Durum umutsuz.*

Fjalar'ın bira şişelerini camdan dışarı fırlatmak istiyordum. "Ama Blitz de bir şeyler yapabilir, değil mi? Yoksa bunu söylerken sadece onu yüreklendirmeye mi çalışıyordun?"

Hearth ayağa kalktı. Yemek odasının duvarı boyunca yürüdü. Masaya çok dikkat etmemiştim ama Hearth o an masanın yüzeyinde bir şeye bastı –gizli bir düğmeydi sanırım– ve masanın üst kısmı istiridye kabuğu gibi ikiye ayrıldı. Tam yüzeyin altında büyük bir ışık paneli vardı. Açılınca aydınlandı ve sıcak, altın rengi bir ışık yaymaya başladı.

"Solaryum yatağı." Bunu der demez jeton düştü. "Nidavellir'e ilk geldiğinde Blitzen hayatını kurtarmıştı. Böyle yaptı demek. Güneş ışığına bir şekilde kavuşmanı sağlamış."

Hearth başını evet anlamında sağladı. İlk kez o zaman run büyüsü yapmıştım. Büyük hataydı. Nidavellir'e düştüm. Neredeyse ölüyordum. Blitzen gerçekten bir şeyler imal edebiliyor. O nazik ve zeki biri. Ama baskı altında değil. Yarışmalar hele... *hiç.*

Sam dizlerini kollarının arasına aldı. "E peki ne yapacağız? Yardımcı olabilecek bir büyü biliyor musun?"

Hearth tereddüt etti. *Birkaç tane. Yarışmadan önce yaparım. Yeterli değil ama.*

İşaret diliyle söylediklerini Sam'e tercüme edip "Ben ne yapabilirim?" diye sordum.

Onu koru, dedi Hearth. *Ufaklık şunu deneyecektir. S-a-b-o-t-a-j.*

"Sabotaj mı?" Kaşlarımı çattım. "Bu hile sayılmaz mı?"

"Bunu daha önce duymuştum," dedi Sam. "Cüce yarışmalarında yakalanmadığın sürece rakibine her şeyi yapabilirsin. Yaptığın şey kaza gibi görünmek durumunda, ya da hakemlerin seni suçlayabileceği bir şey olmadığı sürece her şey mubah. Ama sanki Ufaklık'ın kazanmak için buna ihtiyacı olmayacaktır gibime geliyor?"

Mutlaka hile yapacaktır. Hearth bir kancaya takılan ilmik gibi bir işaret yaptı. *Garez.*

"Pekâlâ," dedim. "Ben Blitz'i korurum."

Yine de yeterli olmayacak. Hearth Sam'e baktı. *Kazanmanın tek yolu – Ufaklık'a musallat olmak.*

Sam'e işaretleri tercüme edince benzi güneşte kalmış cüce gibi griye döndü. "Olmaz." Hearth'e doğru parmak salladı. "Olmaz, hayatta olmaz. Sana *söylemiştim.*"

Blitz ölecek, dedi Hearth işaretle. *Bunu daha önce de yaptın.*

"Neden bahsediyor bu?" diye sordum. "Sen ne yaptın daha önce?"

Sam ayağa kalktı. Odadaki gerginlik muazzam bir seviyeye yükselmişti. "Hearthstone, bundan bahsetmeyecektin. Söz vermiştin." Bana döndü, ifadesinden daha fazla soru istemediği okunuyordu. "Özür dilerim. Benim biraz hava almam gerek."

Hışımla evden çıkıp gitti.

Hearthstone'a bakakaldım. "Bu da neydi böyle?"

Hearth'ün omuzları çöktü. Yüzü ifadesizdi, tek bir umut kırıntısı yoktu. İşaret diliyle *Hataydı*, dedi. Sonra da solaryum yatağına uzanıp ışığı açtı. Bedeni yerde kurt şeklinde bir gölge bıraktı.

KIRK ÜÇ

METALDEN DEKORATİF SU KUŞLARI YAPMA YARIŞMASI BAŞLASIN

Kenning Meydanı basketbol kortuna benziyordu, tek farkla; ortada basket atılacak bir pota yoktu. Çatlamış asfaltı tel örgüyle çevrelemişlerdi. Bir yanda üstüne ejderha kafası, kırkayak ve trol suratı oturtulmuş bir dizi taş sütun vardı. Diğer yanda oturma yerleri cüce seyircilerle tıklım tıkıştı. Sahada üç atış çizgisinin olması gereken yerde üstü açık iki demir ocağı yarışmanın başlamasını bekliyordu. Her birinin ateşi harlayan körükleri, çeşit çeşit örsü, bir iki çalışma tezgâhı ve işkence aletlerine benzeyen alet edevat vardı.

Seyirciler, uzun bir güne hazırlanmış gibiydiler. Yanlarında portatif soğutucular, battaniyeler ve piknik sepetleri getirmişlerdi. Bir iki girişimci cüce yiyecek tezgâhlarını yakma bir yere kurmuştu. İRİ'NİN EL YAPIMI ŞEKERLEMELERİ yazan bir tabelanın altına, bir külahın üstünde üç katlı bir dondurma sarayı resmedilmişti. BUMBURR'UN KAHVALATILIK DÜRÜMLERİ'nin önünde yirmi cücelik bir sıra uzanıyordu,

bunu görünce Blitz'in evinde bayat dürüm yediğime üzüldüm.

Biz sahaya yaklaşırken kalabalık Blitzen'i görüp feci bir alkış kopardı. Sam ortalarda yoktu. Dün geceden sonra eve bir daha dönmemişti. Endişelensem mi öfkelensem mi bilemiyordum.

Ufaklık altın kaplama yürütecine yaslanmış şekilde bekliyordu. İki koruması arkasındaydı, patronlarının giydiğinin aynısı birer tulumla deri eldiven giymişlerdi.

"Ooo Blitzen." Yaşlı cüce sırıttı. "Yosun parlaması on dakika önceydi. Güzellik uykundan mı uyanamadın?"

Blitzen'in gözüne tek bir damla uyku girmediği belliydi. Gözleri çökmüş, kan çanağına dönmüştü. Son bir saatini de ne giyeceğini düşünerek harcamış, en sonunda gri pantolon, siyah askıları olan uzun bir beyaz gömlek, sivri burunlu siyah ayakkabı ve kaskette karar kılmıştı. Belki bu yarışmayı el işçiliğiyle kazanamayacaktı ama kesinlikle en şık marangoz ödülüne hak kazanmıştı.

Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Başlayalım mı?"

Kalabalık alkış kopardı. Hearthstone Blitzen'le birlikte demir ocağına gitti. Blitzen'in solaryum yatağında geçirdiği geceden sonra bizim elfin yüzü sanki acı biber yemiş gibi pembe pembe olmuştu. Evden çıkmadan önce Blitz'in kendini dinlenmiş hissedip konsantre olmasını sağlayacak bir run büyüsü yapmıştı ve bu yüzden yorgun ve dalgındı. Yine de Blitzen atölyesinin çevresinde dolanıp anlamaz gözlerle alet edevata ve demir öbeklerine bakarken ocağı okşamayı başardı.

Bu arada Ufaklık yürütecine yaslanmış vaziyette korumasının birine kendisine demir öbeği ve bilye getirmesi için bağırıp çağı-

rıyordu. Diğer koruma hazırda bekliyor, patronunun işini hiçbir şeyin bölmemesini sağlıyordu.

Ben de aynı şeyi Blitz için yapayım dedim ama tulum giymiş kaslı bir cüce kadar ürkütücü göründüğümü sanmıyordum. (Ve evet, bu biraz sinir bozucuydu.)

Yaklaşık bir saat kadar sonra ilk baştaki heyecanım dindi. Seyircilerin neden yanlarında piknik sepetleri getirdiklerini anladım. El işçiliği hızlı bir iş değildi. Arada bir seyirciler alkışlıyor, Ufaklık çekiciyle güzel bir şekilde vurduğunda ya da bir metal parçasını soğutucuya şık bir tıslama eşliğinde yerleştirince onu onaylarcasına ses çıkarıyordu. Nabbi'yle birlikte diğer iki hakem atölyeler arasında gidip geliyor, ellerindeki deftere notlar alıyordu. Benim içinse tüm sabah elimde Yaz Kılıcı'yla dikilip aptal gibi görünmemeye çalışmakla geçti.

Bir iki kez işimi yapmak zorunda kaldım. Bir seferinde nereden geldiği belli olmayan bir dart dosdoğru Blitzen'e doğru fırladı. Yaz Kılıcı hemen harekete geçti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kılıç dartı havada ikiye böldü. Kalabalık alkışladı. Gerçekten bir şey yapmış olsaydım kendimi iyi hissedebilirdim ama bütün işi kılıç yapmıştı.

Bundan kısa bir süre sonra cücenin teki yan taraftan baltasını savurup "KANNN!" diye bağırarak bana doğru saldırıya geçti. Kılıcımın kabzasıyla kafasına bir tane indirdim. Bayıldı. Kibar alkışlar. Yakınlarda duran bir-iki kişi baygın cüceyi ayak bileklerinden tutup sürükleyerek götürdü.

Ufaklık, tabancanın mermi yuvası büyüklüğünde kor halinde bir silindire çekiçle vurmakla meşguldü. Silindirin içine gireceğini tahmin ettiğim bir sürü ufak mekanizma yapmıştı daha önce ama

en sonunda ne çıkacağını bilmiyordum. Yaşlı cücenin yürüteci işini hiç de zorlaştırmıyordu. Hızlı hareket etmekte zorlanıyordu belki ama olduğu yerde gayet rahat durabiliyordu. Yaşma rağmen kol kasları örslerde çekiç sallamaktan kafam kadar olmuştu.

Bu arada Blitzen iğne uçlu bir kerpetenle çalışma tezgâhına kapanmış, bir tür bibloya incecik, eğimli metal parçaları bağlamaktaydı. Hearthstone yanında körüğün dibinde durmaktan ter içinde kalmıştı.

Hearth'ün bitkin halinden, Sam'in de hâlâ ortalarda olmamasından endişe duymamaya çalıştım. Ya da Blitzen'in alet edevatını kaç kere yere düşürüp ağlamaklı olmasından.

Nihayet Nabbi seslendi. "Sabah molasına on dakika!"

Blitzen hüngür hüngürdü. Yavaş yavaş bir ördeğe benzemeye başlayan projesine bir metal parçası daha iliştirdi.

Kalabalığın çoğu, Ufaklık'ın silindire sayısız mekanizma iliştirdiği diğer atölyeye odaklanmıştı. Ocağa köstek vurup alev alev olana dek yeniden ısıttı.

Dikkatle silindiri örsün üzerine yerleştirip penseyle sabitledi. Çekicini kaldırdı.

Tam vuracaktı ki bir şey oldu. Ufaklık bir çığlık attı. Çekiç kafasına göre hareket edip silindiri dümdüz etti ve içindeki paramparça olmuş mekanizmayı havaya savurdu. Ufaklık sendeleyerek geri adım attı, elleriyle yüzünü kapamıştı.

Korumaları yardımına koştular. "Ne? Ne oldu öyle?" diyorlardı.

Konuşmalarının tamamını duyamadım ama sanırım bir böcek Ufaklık'ı iki gözünün arasından sokmuştu.

"Onu yakaladın mı?" diye sordu korumalarından biri.

"Hayır! Uçtu gitti pislik! Çabuk, silindir soğumadan—"

"Zaman doldu!" diye bağırdı Nabbi.

Ufaklık ayağını yere vurup küfretti. Mahvolmuş projesine bakıp korumalarına bağırıp çağırdı.

Örsünün başına çökmüş haldeki Blitzen'e bir bakayım dedim. Kasketini hafifçe geriye atmıştı. Sol askısı yerinden çıkmıştı.

"Nasıl gidiyor şampiyon?" diye sordum.

"Korkunç." Projesini gösterdi. "Bir ördek yaptım."

"Evet..." İltifat düşündüm. "Gerçekten çok güzel bir ördek. Şurası gagası herhalde, değil mi? Şunlar da kanatları?"

Hearthstone asfaltın üstünde yanımızda oturuyordu. *Ördek,* dedi işaret diliyle. *Hep ördek.*

"Özür dilerim," diye sızlandı Blitz. "Strese girdiğimde su kuşlarından başka bir şey düşünemiyorum. Neden bilmiyorum."

"Dert etme," dedim. "Ufaklık'ın başına bir kaza geldi. İlk projesi bayağı bir güme gitti."

Blitz beyaz gömleğinden kurumları silkelemeye çalıştı. "Hiçbir önemi yok. Ufaklık'ın ilk projesi her zaman ısınma turudur. Beni yok etmek için iki şansı daha var önünde."

"Aa, yeter ama artık." Malzeme çantamıza elimi atıp su mataralarıyla fıstık ezmeli kraker çıkardım.

Hearthstone açlıktan ölmek üzere olan bir elf gibi yedi. Sonra da oturup yüzüne bir el feneri tutup ışığı özümsemeye çalıştı. Blitzen suyundan bir yudum bile almadı.

"Bunu hiç istemedim ki ben," diye mırıldandı Blitz. "İşçilik yarışmaları, büyülü nesneler. Tek istediğim kaliteli kıyafetler tasarlayıp kendi dükkânımda makul fiyatlara satmaktı."

Terden leke leke olmuş yakasına bakıp Freya'nın söylediklerini düşündüm: *Blitzen kumaş ve moda konusunda tam bir dâhidir. Diğer cüceler onun bu uzmanlığını hiç takdir etmezler ama bence bu muhteşem bir şey.*

"Hayalin buydu demek," dedim o an fark ederek. "Bu yüzden gidip Mimir'in kuyusundan su içtin. Kendi giyim mağazanı açmak için, değil mi?"

Blitzen kaşlarını çattı. "Bundan daha fazlası. Hayalimin peşinden gitmek istedim. Diğer cücelerin artık bana gülmemelerini istedim. Babamın ölümünün intikamını alıp aile şerefimizi temize çıkarmak istedim! Ama hepsini birden yapamazdım. Mimir'e tavsiye için gittim."

"Peki... o ne dedi?"

Blitzen çaresizce omuz silkti. "Dört yıllık hizmet... Kuyusundan su içmenin bedeli bu oldu. Bilginin bedeli aynı zamanda cevaptır dedi. Ona hizmet ederek istediğimi elde edecekmişim. Ama edemedim işte. Şimdi de öleceğim."

Hayır, dedi Hearth işaret diliyle. *Bir gün hayallerine kavuşacaksın.*

"Nasıl sence?" diye sordu Blitzen. "Kafan kesikken kumaş kesip kıyafet dikmek o kadar kolay olmasa gerek."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim.

Göğsümde sayısız fikir eriyor ve adeta tek bir kullanışlı demir öbeğine dönüşüyordu–ama tabii bu fıstık ezmeli krakerin sebep olduğu mide yanması da olabilirdi. Kolye ucuna dönüşebilen kılıcımla Sam'in yüksek teknoloji ürünü sihirli kamuflajı geldi aklıma. "Blitz, bundan sonraki iki projen muhteşem olacak."

"Nereden biliyorsun? Panikleyip daha çok ördek yapabilirim her an!"

"Sen kıyafet yapmak istiyorsun, değil mi? Kıyafet yap o zaman."

"Evlat, bu bir demir ocağı, dokuma tezgâhı değil. Hem moda bir zanaat olarak kabul edilmiyor."

"Peki ya zırhlar?"

Blitz tereddüt etti. "E, evet o olur ama—"

"Peki ya zırh yerine de geçebilen şık kıyafetler?"

Blitz'in ağzı açık kaldı. "Balder'in ışığı aşkına... Evlat, haklı olabilirsin!" Hemen ayağa kalkıp tezgâhında orayı burayı kurcalamaya, alet edevat hazırlamaya başladı.

Hearth ışıl ışıl gözlerle bana baktı –hakikaten ışıl ışıl baktı ama çünkü el fenerini hâlâ yüzüne tutmaktaydı. Boştaki elinin işaret parmağıyla hafifçe alnına vurdu –*deha.*

Nabbi süreyi başlatınca Hearth biraz dinlensin diye körüklerin yanma gittim. Koruma görevini Hearth devraldı. Ateşi harlama işi, bir ekmekçi fırının içinde oyuncak bir bisiklet sürmek kadar zevkliydi.

Bir süre sonra Blitzen beni körük işinden alıp işçiliğine yardım etmemi istedi. O konuda tamamen umutsuz vakaydım ama bana direktif vermek durumunda kalmak Blitz'in kendine güvenini artırıyordu sanki. "Hayır, onu buraya koy. Hayır, büyük pense dedim! Sabit tut evlat! Sen buna sabit mi diyorsun?"

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Blitz'in ne yaptığına çok dikkat etmemiştim –minik, zincir örgüden bir şeydi. Onun yerine boynumda kolye ucu şeklinde sallanmakta olan Yaz Kılıcı'nı düşünüp durdum.

Rıhtımdan Copley Meydanı'na açlıktan ve yorgunluktan yarı delirmiş vaziyette yürürken kılıçla ettiğim hayali sohbeti düşündüm. Kılıcın uğuldayıp sessiz kaldığı, elimi belli bir yöne çekiştirdiği ya da hareketsiz durduğu anları düşündüm. Bir ruhu ve duyguları varsa eğer ona hak ettiği değeri vermemiştim bugüne dek. Ona hep tehlikeli bir nesne gibi yaklaşmıştım. Oysaki ona bir insan gibi davranmalıydım.

"Teşekkürler," dedim kendi kendime, aptal gibi görünmemeye dikkat ederek. "Sabah o dartı ikiye ayırdığında arkadaşımın hayatını kurtardın. Sana hemen o anda teşekkür etmem gerekirdi."

Kolye ucu sanki ısınmıştı, gerçi ocağın yanında durduğum için bundan o kadar emin değilim.

"Sumarbander," dedim. "Sana böyle seslenilmesini mi tercih edersin? Seni şimdiye dek yok saydığım için özür dilerim."

Hmmm, diye şüpheyle uğuldadı kolye ucu.

"Bir kılıçtan çok ötesin sen," dedim. "Sen orayı burayı kesmeye yaramıyorsun sadece. Sen—"

Sahanın öte tarafından Nabbi seslendi. "Öğle arasına on dakika!"

"Ah, tanrılar aşkına," diye mırıldandı Blitzen. "Olmuyor– Evlat, çabuk! Bana şu dokuma çekicini ver."

Bir o alete bir bu alete uzanırken elleri havada uçuyor, eserinin üzerinde ufak değişiklikler yapıyordu. Pek bir şeye benzemiyordu –dar, dümdüz bir zincir örgü parçasıydı– ama Blitz canı pahasına çalışıyordu. Gerçi hakikaten söz konusu olan canıydı.

Zincir örgüyü katlayıp son şeklini verdi ve ucundan lehimledi.

"Bu bir kravat!" dedim. "Blitzen, baksana, ne yaptığını anladım!"

"Teşekkürler. Kapa çeneni." Lehim tabancasını kaldırıp "Bitti!" diye anons etmişti ki tam o anda Ufaklık'ın tezgâhında bir şangırtı koptu.

"HIAAAAAAA!" diye haykırdı yaşlı cüce.

Seyircilerin hepsi birden ayağa kalktı.

Ufaklık yere oturmuş, elleriyle yüzünü kapamıştı. Tezgâhında dümdüz olmuş, şekilsiz, soğumakta olan bir öbek demir vardı.

Korumaları hemen yardımına koştu.

"Lanet olası böcek!" diye bağırdı Ufaklık. Burun kemeri kanıyordu. Avuçlarını açıp baktı ama ortada ölü bir böcek yoktu. "Bu sefer öldürdüğümden emindim! Nerede bu?"

Nabbi'yle birlikte diğer hakemler bizim tarafımıza bakıp kaşlarını çattılar, sanki kamikaze böcek saldırısını biz düzenlemiştik. O kadar şaşkın görünmüş olmalıyız ki şüpheli bakmayı kestiler.

"Yemek zamanı," diye anons etti Nabbi. "Öğleden sonra bir eser daha üretilecek."

Blitz bir an evvel işe dönmek istediği için hızlı hızlı yedik.

"Kaptım bu işi," dedi. "Bitmiştir. Evlat, sana feci borçluyum."

Ufaklık'ın atölyesine doğru baktım. Korumaları pis pis bana bakıp parmaklarını kütürdetiyordu.

"Şu yarışma bitse de kurtulsak," dedim. "Keşke Sam de burada olsaydı. Çıkarken dövüşmemiz gerekecek sanırım."

Sam'in adı geçince Hearth şaşkın şaşkın bana baktı.

"Ne var?" dedim.

Başını iki yana sallayıp suteresi sandviçini yemeye devam etti.

Öğleden sonra hızlı geçti. Nöbet tutarken o kadar meşguldüm ki düşünmeye fırsatım olmadı. Ufaklık fazladan bir iki sabotajcı tutmuş olmalıydı çünkü her yarım saatte bir yeni bir tehditle karşı karşıya kaldım: Seyircilerin arasından fırlayan bir mızrak, Blitzen'in kafasına doğru uçuşa geçmiş çürük bir elma, buharla çalışan katil bir uçan robot ve tepeden tırnağa yeşil tayt giymiş, ellerindeki beyzbol sopalarını savuran bir çift cüce. (Bundan ne kadar az bahsetsem o kadar iyi, inanın bana.) Her seferinde Yaz Kılıcı elimi yönlendirip tehdidi ortadan kaldırdı. Ben de her seferinde kılıca teşekkür ettim.

Artık neredeyse ne demek istediğini anlayabiliyordum: *Yok, önemli değil. Hı-hı evet. Olabilir.* Sanki yavaş yavaş bana ısınıyor, başlarda onu yok saymamı ufak ufak affediyordu.

Hearthstone tezgâhta bir o yana bir bu yana koşup Blitz'e ekstra malzeme ve alet edevat sağlıyordu. Blitz bu sefer daha büyük, daha karmaşık bir metal kumaş dokuyordu. Yaptığı her ne ise ondan memnun gibiydi.

Nihayet tığını bıraktı ve "Başardım!" diye haykırdı.

Tam o anda Ufaklık'ın başına o günün en korkunç olayı geldi. Korumaları dibinde dikilmiş yeni bir kamikaze böcek saldırısına karşı onu koruyordu ama bu bile bir işe yaramadı. Ufaklık büyük ustalıkla çekicini son kez sallarken kapkara bir şey havada belirdi. Atsineği Ufaklık'ın suratından öyle bir ısırdı ki cüce çekiç savurmanın etkisiyle yana doğru dönüverdi. İnleyip haykırarak dört dönerken iki korumasını da çekiçle bayılttı, tezgâhta ne var ne yoksa paraladı ve son projesini ocağın içine savurup asfaltın üstüne çöktü.

Yaşlı bir cücenin bu kadar komik duruma düşmesine gülmemek gerekirdi aslında. Ama bayağı komikti. Muhtemelen bunun sebebi de söz konusu yaşlı cücenin kindar pisliğin teki olmasıydı.

Kargaşanın ortasında Nabbi zilini çaldı. "Yarışma sona erdi!" dedi. "Şimdi eserlere puan verilecek... ve kaybedenin kafası kesilecek!"

KIRK DÖRT

UFAKLIK BİR KESE DOLUSU GÖZYAŞI KAZANIYOR

Sam de işte tam o anda çıkageldi.

Başörtüsü yüzünün yarısına kadar çekili halde kalabalığı omuzlarıyla yardı. Ceketinin üstü geceyi bir bacanın içinde geçirmiş gibi kül içindeydi.

Bunca zamandır neredesin diye bas bas bağırmak geliyordu içimden ama morarmış gözüyle şişmiş dudağını görünce öfkem bir anda yok oldu.

"Ne oldu sana?" diye sordum. "İyi misin?"

"Ufak bir itiş kakıştı," dedi. "Önemli bir şey değil. Puanlamayı izleyelim haydi."

Seyirciler kenara konmuş, üstünde Ufaklık'la Blitzen'in eserlerinin sergilendiği iki masanın önünde toplandı. Blitzen, yerinden fırlamış askıları, yağ lekeli gömleği ve terden sırılsıklam olmuş kasketine rağmen ellerini arkasında birleştirmiş, kendinden son derece emin bir şekilde ayakta duruyordu.

Ufaklık'ın suratı allak bullaktı. Yürüteciyle birlikte ayakta zor

duruyordu. Gözlerindeki katil bakışlar yüzünden zor bir gün geçirmiş bir seri katile benziyordu.

Nabbi'yle diğer hakemler masaların etrafında geziniyor, imal edilmiş eserleri inceleyip defterlerine not alıyorlardı.

Nihayet Nabbi seyirciye döndü. Kıvrık kaşlarını yukarı kaldırıp gülümsemeye çalıştı.

"Eveeet," dedi. "Nabbi'nin Meyhanesi sponsorluğunda düzenlenen yarışmaya katıldığınız için hepinize teşekkür ederiz, Nabbi'nin Meyhanesi meyhaneler arasında çok ünlüdür, Nabbi tarafından inşa edilmiştir ve ihtiyacınız olan tek bira Nabbi'nin Karamelli Birası'nı bulabileceğiniz tek yerdir. Şimdi yarışmacılar bizlere ilk eserlerini açıklayacaklar. Freya oğlu Blitzen!"

Blitz metal heykelini gösterdi. "Bu bir ördek."

Nabbi gözlerini kırpıştırdı. "Peki... ne işe yarar kendisi?"

"Arkasına basınca..." Blitzen ördeğin arkasına bastı. Ördek, korkmuş bir balon balığı gibi üç kat büyüdü. "Daha büyük bir ördek oluyor."

İkinci hakem sakalını kaşıdı. "Bu kadar mı?"

"E, evet," dedi Blitz. "Adını Büyüyen Ördek koydum. Küçük metal bir ördeğe ihtiyacınız varsa bu mükemmel bir şey. Büyük metal bir ördeğe ihtiyacınız varsa da tabii."

Üçüncü hakem diğerlerine döndü. "Bahçe süsü diyebilir miyiz? Sohbet konusu olabilecek bir şey? Bir tuzak?"

Nabbi öksürdü. "Evet, teşekkür ederiz Blitzen. Peki sen Edna oğlu Ufaklık Eitri. İlk eserin nedir?"

Ufaklık gözyaşlarını sildi. Dümdüz olmuş, kenarından sayısız yay ve kanca sarkan silindirini kaldırdı. "Bu otokontrol yetene-

ğine sahip bir güdümlü trol füzesi! Hasar görmemiş olsaydı bir kilometre çapındaki her trolü yok edecekti. Ama şimdi beş para etmez!"

Kalabalıktan onay dolu sesler geldi.

"Ee, şey, peki çalışıyor mu?" diye sordu ikinci hakem.

"Hayır!" dedi Ufaklık. "Son çekiç darbesiyle kullanılmaz hale geldi. Ama çalışsaydı—"

"Ama çalışmıyor," dedi üçüncü hakem. "Peki o zaman şu anda nedir tam olarak?"

"Hiçbir halta yaramayan metal bir silindir!" diye hırladı Ufaklık. "Ve bunun sorumlusu ben değilim!"

Hakemler aralarında tartışıp notlar aldılar.

"Bu durumda ilk rauntta," diye özetledi Nabbi, "büyüyebilen bir metal ördeğe karşı hiçbir halta yaramayan metal silindirimiz var. Yarışmacılarımız başa baş gidiyorlar. Blitzen, ikinci eserin nedir?"

Blitzen gururla zincir örgüsünden kravatı gösterdi. "Kurşun geçirmez kravat!"

Hakemler aynı anda not defterlerini indirdiler.

"Ne?" diye sordu Nabbi.

"Ah, yapma ama!" Blitz seyircilere döndü. "Utanç verici bir şekilde kurşun geçirmez yeleğiyle uyumsuz bir kurşun geçirmez kravat takmak zorunda kalanlar parmak kaldırsın!"

Kalabalığın gerisinden bir cüce parmak kaldırdı.

"İşte!" dedi Blitzen. "Bu aksesuar hem şıktır hem de tüfek mermisine kadar her boyutta mermiden sizi korur. Kravat olarak da kullanılabilir."

Hakemler kaşlarını çatıp notlar aldılar ama seyircilerin bir kısmı etkilenmişe benziyordu. Bazıları gömleklerine baktı, belki de o an kurşun geçirmez bir kravat takmadıkları için kendilerini kötü hissediyorlardı.

"Ufaklık?" diye sordu Nabbi. "Senin ikinci eserin nedir?"

"Sonsuzluk Bardağı!" Ufaklık yamuk yumuk bir demir öbeğini işaret etti. "Sınırsız içecek ihtiva edebilir –uzun yolculuklar ve kurak çöller için bire bir."

"Ee..." Nabbi kalemiyle işaret etti. "Biraz ezilmiş sanki."

"Gene o aptal atsineği yüzünden!" diye itiraz etti Ufaklık. "Tam iki gözümün arasını ısırdı. Böceğin teki muhteşem icadımı abuk bir hurdaya çevirdiyse benim suçum ne?"

"Abuk hurda," diye tekrar etti Nabbi defterine not alarak. "Blitzen, son eserin nedir?"

Blitzen parıl parıl parlayan, zincir örgü bir kumaşı havaya kaldırdı. "Zincir örgü yelek! Zincir örgü takım elbisenin içine şahane olur. Daha spor bir görünüm tercih ederseniz bir kot ve güzel bir gömlekle de giyebilirsiniz."

Aynı zamanda bir kalkan, diye ekledi Hearthstone.

"Evet, aynı zamanda da bir kalkan," dedi Blitzen.

Üçüncü hakem gözlerini kısarak öne eğildi. "Azıcık bir koruma sağlar sanırım. Diskoda sırtınızdan bıçaklandığınızda örneğin."

İkinci hakem bir şeyler not aldı. "Sihirli bir özelliği var mı?"

"Şey, hayır," dedi Blitz. "Ama ters çevrilebilir; bu yüzü gümüş, diğer yüzü altındır. O gün hangi takılarınızı takıyorsanız, ne renk zırh giydiyseniz ona uyar—"

"Anlıyorum." Nabbi not alıp Ufaklık'a döndü. "Sizin son eseriniz nedir efendim?"

Ufaklık'ın yumrukları öfkeden titriyordu. "Bu haksızlık! Ben bir kez olsun bir yarışmayı kaybetmedim. Hepiniz benim yeteneklerimi biliyorsunuz. Bu işgüzar, bu *züppe* Blitzen artık nasıl olduysa kalkıp benim saygınlı—"

"Edna oğlu Ufaklık Eitri," diye araya girdi Nabbi, "üçüncü eserin nedir?"

Ufaklık öfleyerek ocağı işaret etti. "Üçüncü eserim orada! Ne olduğunun bir önemi yok çünkü o artık eriyik demir!"

Hakemler bir araya gelip tartıştılar. Kalabalık huzursuzca kıpırdandı.

Nabbi seyircilere döndü. "Karar vermek kolay olmadı. Ufaklık'ın eriyik demiri, abuk hurdası ve hiçbir halta yaramayan metal silindiri ile zincir örgü yelek, kurşun geçirmez kravat ve Büyüyen Ördek'i karşılaştırdık. Başa baş bir yarış oldu. Ancak bu yarışmanın galibi olarak Freya oğlu Blitzen'i ilan ediyoruz!"

Seyirciler alkışladı. Bazılarından hayret nidaları yükseldi. Hemşire kıyafeti giymiş dişi bir cüce (muhtemelen, hemşireler arasında büyük bir şöhrete sahip olan Bambi) iki seksen bayıldı.

Hearthstone hoplayıp zıplıyor, o sıçradıkça fularının uçları dalgalanıyordu. Gözlerim Sam'i aradı ama ta kalabalığın sonunda ayakta dikiliyordu.

Ufaklık yumruklarını inceledi, kendi kendini yumruklamayı mı düşünüyordu acaba? "İyi be," dedi homurdanarak. "Kesin kafamı! Blitzen'in el işçiliği yarışmalarını kazandığı bir dünyada yaşamasam da olur zaten!"

"Ufaklık, seni öldürmek istemiyorum," dedi Blitzen. Kazanmış olmasına rağmen büyüklük taslamıyordu. Yorgun, hatta üzgün görünüyordu.

Ufaklık gözlerini kırpıştırdı. "İs-istemiyor musun?"

"Hayır. Sadece söz verdiğin iple küpeleri ver bana yeter. Ha, bir de babamın Gleipnir konusunda haklı olduğunu herkesin huzurunda kabul et. O ipi yüzlerce yıl önce yenilemen gerekiyordu."

"Asla!" diye haykırdı Ufaklık. "Sen babamın adını lekeliyorsun! Ben asla—"

"Pekâlâ, baltam nerede benim," dedi Blitzen pes etmiş bir ses tonuyla. "Ama korkarım kenarı biraz körleşmiş..."

Ufaklık yutkundu. Almak istermiş gibi kurşun geçirmez kravata baktı. "Tamam. Belki... Belki de Bili haklıydı. İpin yenilenmesi gerekirdi."

"Ve sen çamur atarak ona haksızlık ettin."

Yaşlı cücenin yüz kasları karşı koyuyordu ama konuşmayı başardı. "Ben... haksızlık ettim. Evet."

Blitzen boşluğa bakıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Dudak okumada iyi değilimdir ama *Seni seviyorum baba. Elveda,* dediğinden eminim.

Tekrar Ufaklık'a döndü. "Şimdi, söz verdiğin mallara gelirsek..."

Ufaklık parmaklarını şıklattı. Korumalarından biri koşa koşa yanma geldi, çekiçle girdiği savaştan yenik çıktığı için kafası sargılıydı. Blitzen'e minik, kadife bir kutu verdi.

"Annenin küpeleri," dedi Ufaklık.

Blitz kutuyu açtı. İçinde Brisingamen gibi altın tellerden dokunmuş iki adet kedi vardı. Kediler gerinip zümrüt gözlerini kırptı ve elmas kuyruklarını salladı.

Blitz kutuyu kapadı. "İşimi görür. Peki ya ip?"

Koruma bir top ipek uçurtma ipi fırlattı.

"Şaka yapıyorsun," dedim. "Fenris'i bununla mı bağlamamızı bekliyorsun?"

Ufaklık öfkeyle bana baktı. "Evlat, cehaletin akıl alır gibi değil. Gleipnir en az bunun kadar ince ve hafifti, ama imkânsız içerik ona büyük güç veriyordu. Bu ip de aynısı, hatta daha iyisi!"

"İmkansız içerik de ne?"

Blitz ipin bir ucunu kaldırıp hayranlıkla ıslık çaldı. "Var olmaması gereken şeyler demek istiyor. İmkansız içerikli eserleri imal etmek hem çok zor hem çok tehlikelidir. Gleipnir'de örneğin bir kedinin ayak sesi, bir kuşun tükürüğü, bir balığın nefesi, bir kadının sakalı vardı."

"Sonuncunun imkânsız olduğunu sanmıyorum," dedim. "Çin mahallesindeki Alice'in sağlam sakalı vardı."

Ufaklık pofladı. "Mesele şu ki bu ip eskisinden daha iyi! Buna Andskoti adını veriyorum, Zıtlık. Dokuz Dünya'daki en güçlü imkânsız içerikle, olmayacak şeylerle donatılmıştır –hızlı kablosuz internet bağlantısı, politikacı samimiyeti, sorunsuz çıktı alan yazıcı, sağlıklı kızartma ve ilgi çekici bir gramer dersi!"

"Ov, tamamdır," dedim. "Bunlar gerçekten imkânsız."

Blitz ipi sırt çantasına tıktı. Gözyaşı kesesini çıkarıp yaşlı cüceye uzattı. "Teşekkürler Ufaklık. Pazarlığımızın son bulduğunu kabul ediyorum ama son bir ricam olacak. Fenris'in adası nerede?"

Ufaklık altın kesesini yokladı. "İmkânım olsaydı sana söylerdim Blitzen. Tıpkı baban gibi senin de Kurt tarafından param-

parça edilmeni çok istiyorum! Ancak ne yazık ki yerini bilmiyorum."

"Ama—"

"Evet, ara sıra ipi kontrol etmeye gittiğimi söylemiştim. Yalan söyledim! Gerçek şu ki Kurdun adasının belirdiği noktayı çok az tanrı ve cüce biliyor. Çoğu da bu konuda konuşmama yemini etti. Baban orayı nasıl buldu gerçekten bilmiyorum ama illa bulmam gerek diyorsan bunu soracağın tek kişi Thor. O biliyor ve çenesini de tutamıyor."

"Thor," dedim. "Thor'u nerede bulacağız?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ufaklık.

Hearthstone, *Sam biliyor olabilir*, dedi işaret diliyle. *Tanrılar hakkında pek çok şey biliyor.*

"Evet," dedim ona doğru dönüp. "Sam, buraya gel! Ne yapıyorsun orada?"

Kalabalık ortadan ikiye ayrıldı.

Ufaklık onu görür görmez boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Sen! O sendin!"

Sam patlamış dudağını saklamaya çalıştı. "Özür dilerim, tanışıyor muyuz?"

"Ah, masum numaraları yapma şimdi bana." Ufaklık yürüteciyle öne çıktı, kızarmış kafa derisi yüzünden gri saçları pembe görünüyordu.. "Daha önce de şekil-değiştiren gördüm. O örtü aynı benim kara sineğin kanatlarının renginde. O gözün de de ben vurunca öyle morardı! Blitzen'in tarafındansın. Dostlar, ustalar, vatansever cüceler –öldürün bu hilekârları!"

Dördümüz bir ekip halinde hareket edebildiği için gurur duyuyorum. Aynı anda, çok iyi hazırlanmış bir gerilla ekibi gibi arkamızı döndük ve topuklarımızı vura vura kaçmaya başladık.

KIRK BEŞ

JACK'LE TANIŞIYORUM

Aynı anda birkaç iş yapmakta bayağı iyiyimdir, bu sayede dehşet içinde kaçarken birisiyle tartışma yeteneğim de olduğunu fark ettim.

"Atsineği mi?" diye bağırdım Sam'e. "Atsineğine mi dönüşebiliyorsun yani?"

Kafasını eğip buharla çalışan bir dartın hedefi olmaktan son anda kurtuldu. "Şimdi sırası değil!"

"Ah, pardon ya. *Atsineğine-dönüşmeyi-konuşma-saatini* beklemem gerek galiba."

Hearthstone ve Blitz önden gidiyordu. Arkamızdaki otuz cücelik öfkeli kalabalık gittikçe yaklaşıyordu. Yüzlerindeki ölümcül ifadelerden de, ellerindeki usta işçilik eseri silahlardan da çok hoşlandığımı söyleyemeyeceğim.

"Buradan!" Blitzen bir sokağa girdi.

Ne yazık ki Hearthstone o an ona bakmıyordu. Kafaüstü bir fıçıya girdi.

"Anam!" deyip bir küfür savurdu Blitz. Yani en azından

am'le birlikte köşeyi dönüp zınk diye durmak zorunda kalınca üfrettiğini tahmin ettim.

Sokakta birkaç adım ötede Blitz bir günışığı ağına takılmıştı. Işıl ışıl ağ onu yukarı kaldırırken kıvranıp küfür ediyordu. "Bu nnemin işi!" dedi inleyerek. "Lanet küpelerini istiyor. Gidin! Hearthstone'a yetişin! Sizinle sonra—"

POP! Sevgili cücemiz bir ışık parlamasıyla birlikte kayboldu.

Sam'e döndüm. "Bu gerçekten oldu mu şimdi?"

"Daha büyük bir sorunumuz var." Baltasını çıkardı.

Kalabalık bize yetişmişti. Öfkeli bir dizi sakal, asık surat, beysol sopası ve kılıç halinde iki yana doğru açılıp etrafımızı sardılar. eyi beklediklerini bilmiyordum. Sonra arkalarından Ufaklık'ın esini duydum. "Durun!" dedi hırlayan sesiyle. "İlk—" *Hırıltı.* Ben—" *Hırıltı.* "Öldüreceğim!"

Kalabalık ikiye ayrıldı. Sağında ve solunda korumalarıyla birikte yaşlı cüce yürüteciyle bize doğru yürüdü.

Önce bana baktı, sonra Sam'e.

"Blitzen'le elf nerede?" dedi Ufaklık. "Neyse, önemli değil. Onları buluruz. Sen ise evlat, umurumda bile değilsin. Kaç git, aşamana izin verebilirim. Kız belli ki Loki çocuğu. Beni sokup serlerimi mahvetti! Kız ölecek."

Kolye ucumu çektim. Yaz Kılıcı gerçek boyuna ulaştı. Cüce kalabalığı birkaç adım geri çekildi. Sanırım tehlikeli bir silahı tek örüşte tanıyorlardı.

"Ben bir yere gitmiyorum," dedim. "İkimizi de öldürmen gekecek."

Kılıç dikkat çekmek istercesine uğuldadı.

"Düzeltiyorum," dedim. "Üçümüzü de öldürmeniz gerekecek. Bu, Sumarbrander, Yaz Kılıcı, yapan da... aslında bilmiyorum ama kesinlikle kılıçlar arasında büyük bir şöhrete sahip ve birazdan hepinizi birden dümdüz edecek."

"Teşekkürler," dedi kılıç.

"Sam ufak bir çığlık attı. Cücelerin şoke olmuş ifadelerinden kılıcın sesinin hayal olmadığını anladım.

Kılıcı kaldırdım. "Sen konuşabiliyor musun? Yani... tabii ki konuşabiliyorsun. Pek çok, ee, muazzam gücün var."

"Ben de onu diyordum." Kılıcın sesi kesinlikle erkek sesiydi. Kenarı boyunca dizili runlardan geliyor, runlar müzik setlerindeki ekolayzır göstergeleri gibi her sözcükte titreşip ışıldıyordu.

Cücelere kibirli kibirli baktım. *Evet, doğru duydunuz. Benim konuşan, disko kılıklı bir kılıcım var ama sizin yok.*

"Sumarbrander," dedim, "şu kalabalığı halletmeye ne dersin?"

"Elbette," dedi kılıç. "Ölü mü istersin, yoksa..."

Kalabalık panikle geriledi.

"Yok ya," dedim. "Gitsinler yeter."

"Çok sıkıcısın," dedi kılıç. "Pekâlâ, bırak o zaman."

Tereddüt ettim. Elimde konuşan, yanar döner bir kılıçla öyle dikilmek istemiyordum ama silahımı yere bırakmak da zafere giden yolda ilk adım gibi gelmiyordu açıkçası.

Ufaklık tedirginliğimi hissetmiş olmalıydı.

"Onun dersini verebiliriz!" diye bağırdı. "Kılıcını kullanmayı bilmeyen bir çocuk bu sadece!"

Sam dişlerini gösterdi. "Ama yanında baltasını kullanmayı çok iyi bilen bir Valkyrie var."

"*Pöh!*" dedi Ufaklık. "Halledin şunları çocuklar. Tıpış Nine, harekete geç!"

Yürütecinin ön kısmından bir dizi hançer çıktı. Arkada iki minyatür ateşleme roketi belirip Ufaklık'ı bize doğru gelecek şekilde saatte bir buçuk kilometre gibi olağanüstü bir hızla havalandırdı. Cücenin arkadaşları bağırıp saldırıya geçtiler.

Kılıcımı bıraktım. Bir saniyeliğine havada kaldı. Sonra da harekete geçti. İki saniye içinde her bir cüce silahsız kalmıştı. Silahları ikiye ayrılmış, ortadan çatlamış, yere düşmüş veya un ufak olmuştu. Ufaklık'ın yürütecindeki hançerlerle roketler yerinden fırlamıştı. Ucundan kesilmiş sakal parçaları kaldırıma savrulmuş, geride şoka girmiş yarım sakallı otuz cüce bırakmıştı.

Yaz Kılıcı kalabalıkla benim aramda havada asılı kaldı.

"Biraz daha isteyen?" diye sordu kılıç.

Cüceler arkalarını döndükleri gibi kaçtılar.

Korumaları kendinden neredeyse bir sokak öteye kaçmışken Ufaklık minik adımlarla kaçmaya çalışıyordu, dönüp omzunun üstünden bağırdı. "İşimiz bitmedi evlat! Destek kuvvetle tekrar çıkacağım karşına!"

Sam baltasını indirdi. "Bu... Vay canına."

"Evet," dedim. "Teşekkürler Sumarbrander."

"Ne demek," dedi kılıç. "Yalnız Sumarbrander epey uzun bir isim ve ben aslında bu ismi oldum olası sevemedim."

"Peki." Kılıçla konuşurken neresine bakacağımı bilemiyordum, ışıldayan runlara mı baksaydım acaba? Ya da en ucuna? "Sana nasıl hitap etmemizi istersin?"

Kılıç düşünceli bir şekilde uğuldadı. "Senin adın ne?"

"Magnus."

"Güzelmiş. Bana Magnus de o zaman."

"Sen Magnus olamazsın. Magnus *benim.*"

"O zaman onun adı ne?"

"Sam. Ama Sam de olamazsın. Kafamız çok karışır."

Kılıç sağa sola savruldu. "Peki güzel bir isim söyle o zaman. Kişiliğime ve sayısız yeteneğime uygun bir şey olsun."

"Ama seni yeteri kadar tanımıyorum." Sam'e dönüp baktım ama *Beni karıştırma, bu mesele disko kılıcıyla senin aranda* der gibi başını iki yana salladı.

"Aslına bakarsan," dedim. "Jack adlı bir arkadaşım—"

"Jack!" diye kılıç heyecanla. "Mükemmel!"

Konuşan kılıçların bir sıkıntısı var... şaka yapıp yapmadıkları anlaşılmıyor. Yüz ifadeleri yok. Hatta yüzleri bile yok.

"Yani... Sana Jack mi diyelim şimdi?"

"Asil bir isim," dedi kılıç. "Krallara ve keskin aletlere layık!"

"Pekâlâ," dedim. "O zaman, teşekkürler Jack, bizi kurtardığın için. İzin verirsen..." Kabzaya uzandım ama Jack öte yana savruldu.

"Yerinde olsam bunu şimdilik yapmazdım," diye uyardı. "Muhteşem yeteneklerimin bedeli: Beni beline taktığın ya da kolye ucuna dönüştürdüğün anda benim az evvel yaptığım her şeyi sanki sen yapmışsın gibi kendini yorgun ve tükenmiş hissedeceksin."

Omuz kaslarım gerildi. Tüm o silahları paralayıp tüm o sakalları kestikten sonra kendimi ne kadar yorgun hissedeceğimi düşündüm. "Ha. Bunu daha önce fark etmemişim."

"Çünkü beni daha önce muhteşem bir şekilde kullanmadın."

"Doğru."

Uzakta bir hava saldırısı alarmı çalmaya başladı. Yeraltı dünyasında hava saldırısı olduğunu sanmadığım için bunun bizimle alakalı olabileceği geldi aklıma.

"Gitmemiz gerek," dedi Sam. "Hearthstone'u bulmalıyız. Ufaklık'ın destek kuvvet derken şaka yaptığını sanmıyorum."

Hearthstone'u bulmak işin kolay kısmıydı. İki sokak geçtikten sonra Hearth'ü bizi ararken bulduk.

H-e-l-h-e-i-m aşkına, dedi işaret diliyle. *Blitzen nerede?*

Ona Freya'nın altın ağını anlattım. "Onu buluruz. Şu anda Ufaklık, Milli Cüce Ordusu'nu harekete geçirmiş durumda."

Senin kılıç havada süzülüyor, dedi Hearth.

"Senin elf sağır," dedi Jack de.

Kılıca döndüm. "Biliyorum. Tanıştırmadım, özür dilerim. Jack, Hearth. Hearth, Jack."

Konuşuyor mu bu? dedi Hearth. *Kılıçların dudaklarını okuyamıyorum.*

"Ne diyor?" diye sordu Jack. "Elflerin işaret dilini okuyamıyorum."

"Arkadaşlar," Sam arkamızı işaret etti. Birkaç sokak ötede, tepesinde taret olan paletli, demir zırhlı bir tank ağır ağır bizim olduğumuz sokağa dönmekteydi.

"Bu bildiğin tank," dedim. "Ufaklık'ın tankı mı varmış?"

"Gitsek iyi olur," dedi Jack. "Ben muhteşemim ama bir tankı yok etmeye kalkarsam bu zorlama seni öldürebilir."

"Evet," dedim. "Nidavellir'den nasıl çıkarız?"

Hearthstone dikkatimi çekmek için ellerini çırptı. *Buradan.*

Onun arkasından koşup muhtemelen isimleri ve ruhları olan el yapımı çöp tenekelerini devirerek ara sokaklardan geçtik.

Arkamızdan bir yerden derinden bir *GÜMM!* sesiyle evlerin camları titredi, yukarıdan taşlar döküldü.

"Bu tank gökyüzünü mü sarstı az önce?" dedim yüksek sesle. "Bu hayra alamet değil."

Hearthstone bizi ahşap doğramalı evlerin olduğu bir sokaktan daha geçirdi. Cüceler verandalarına oturmuşlar, biz koşarken alkışlayıp tezahürat ediyordu. Bazıları özgün el yapımı akıllı telefonlarıyla bizi videoya aldı. Bu kaçışımızın internetler arasında büyük bir şöhrete sahip olan cüce internetinde viral olacağını anladım.

Nihayet Güney Boston'un en güney ucu diyebileceğim bir noktaya vardık. Meydanın karşı tarafında, M Sokağı Sahili yerine bir uçurum vardı.

"Ah, işte bu harika," dedi Sam.

Arkamızdaki karanlıktan Ufaklık'ın sesi geliyordu. "Bazukalar, sağ tarafa geçin!"

Hearthstone bizi kanyonun kenarına kadar götürdü. Ta aşağıda bir nehir gürüldüyordu.

Atlayacağız, dedi işaret diliyle.

"Sen ciddi misin?" diye sordum.

Blitzen'le bunu daha önce yaptık. Nehir Nidavellir'den çıkıp gidiyor.

"Nereye?"

Belli olmaz, değişiyor, dedi Hearthstone.

Caddeye doğru işaret etti. Cüce kalabalığı toplanmaktaydı: Tanklar, cipler, roketatarlar ve bir grup, zırhlı yürüteçlerine yaslanmış aşırı öfkeli ihtiyar cüce.

"Atlıyoruz," dedim.

Kılıç Jack yanımda sallandı. "Beni şimdi eline alsan iyi olur usta. Yoksa gene kaybolabilirim."

"Ama yorgunluk demiş—"

"Bayılabilirsin," dedi kılıç. "Ama bir de şu tarafından bak, zaten ölmek üzeresin."

Haklıydı. Kılıcı alıp kolye ucu olmasını istedim. Zincire tutturacak çok az bir zamanım oldu, bir anda dizlerimin bağı çözüldü.

Sam beni yakaladı. "Hearthstone! Diğer kolunu tut!"

Gözlerim kararırken Sam'le Hearth uçurumdan atlamama yardım ettiler. Arkadaşlar da bugünler için değil midir zaten?

KIRK ALTI

AYAK TIRNAĞI ADLI GEMİDEYİZ

Rüyada uyandığım anda başımın belada olduğunu anladım.

Devasa bir geminin güvertesinde Loki'nin yanında buldum kendimi.

"İşte geldin!" dedi Loki. "Meraklanmaya başlamıştım."

"Nasıl?.." Kıyafetini o an fark ettim. "Ne giymişsin sen böyle?"

"Beğendin mi?" Çatlamış dudaklarıyla çarpık çarpık sırıttı. Beyaz amiral ceketi madalya doluydu ama Loki hiç de üniformanın hakkını vermemişti. Ceketin düğmeleri açıktı ve içine giydiği, üstünde Jack Nicholson'ın *Cinnet* filmindeki halinin resmi olan siyah tişörtü görünüyordu. Resmin altında İŞTE LOKİ GELDİ! yazıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordum.

Loki ceketindeki madalyaların tozunu silkeledi. "Şey, aslında ikimiz de burada *değiliz* tabii. Ben hâlâ bir kayaya bağlı haldeyim ve suratıma zehir damlıyor. Sen Jotunheim'da bir nehir kıyısında can çekişiyorsun."

"Ne yapıyorum, ne yapıyorum?"

"Hayatta kalsan da, ölsen de bu son konuşmamız olabilir. Bunu görmeni istedim –*Naglfar*, Tırnak Gemisi! Neredeyse tamamlanmak üzere."

Gemi netleşti –bir uçak gemisinden bile daha büyük bir Viking kadırgasıydı. Ana güvertede rahatlıkla Boston maratonu falan düzenlenebilirdi. Korkulukları boyunca dev kalkanlar diziliydi. Başta ve kıçta hırlayan kurt şeklinde onar metrelik gemi başı süsleri vardı. Tabii ki kurt şeklinde olmak zorundalardı.

İki kalkanın arasından aşağı baktım. Gemi, otuz metre aşağıda, örgü demir kablolarla bir limana bağlanmıştı. Gri denizin içinde buz kütleleri yüzüyordu.

Elimi korkulukta gezdirdim. Yüzey engebeli ve pürüzlüydü – beyaz ve gri renkte, balık pulu ya da inci kabuğuna benzer bir şeyle kaplanmıştı. İlk bakışta güverteyi çelikten sanmıştım ama o an tüm geminin bu tuhaf şeffaf maddeden yapıldığını fark ediyordum –metal ya da ahşap değildi, tuhaf bir şekilde tanıdık bir malzemeydi.

"Bu ne?" diye sordum Loki'ye. "Ortada tek bir ahşap malzeme yok. Adı niye Tırnak Gemisi?"

Loki kıkırdadı. "Adı üstünde, Magnus. Naglfar, ölü insanların el ve ayak tırnaklarından yapılmıştır."

Güverte ayağımın altında kabardı sanki. Rüyada kusmak mümkün müydü bilmiyorum ama içimden fena halde kusmak geliyordu. Midemi bulandıran tek şey kesik tırnaktan yapılma bir gemide bulunmak değildi –malzemenin *bolluğuydu.* Bu büyüklükte bir geminin inşa edilebilmesi için kaç cesedin tırnakları kesilmişti acaba?

Yeniden doğru dürüst nefes alabilince Loki'ye döndüm. "Neden ki?"

Mahvolmuş dudakları ve yaralı yüzüyle bile Loki'nin gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki neredeyse ben de gülümseyecektim *–neredeyse.*

"Ne muazzam bir iğrençlik, değil mi?" dedi. "Eskiden ataların kesilen tırnakların ruhundan, özünden bir parça taşıdığına inanırdı... bugün buna DNA diyorsunuz. Hayatları boyunca insanlar kestikleri tırnakları yakmaya özen gösterdiler. Öldüklerinde tırnakları kesilir ve kesilen kısımlar bu büyük gemiye yar olmasın diye yok edilirdi. Ama bazen," –omuz silkti– "gördüğün gibi, yeterince önlem alınmamış olurdu."

"Kendine ayak tırnaklarından bir savaş gemisi inşa ettin yani."

"Gemi kendi kendini inşa ediyor diyelim. Ve teknik olarak Naglfar, Surt ve ateş devlerine ait, ama Ragnarok gelip çattığında bu gemiyi limandan ben kaldıracağım. Kaptan Hrym önderliğinde bir dev ordumuz olacak, artı Helheim'dan gelen yüz binlerce sıradan ölü –ellerinde bir kılıç olmadan ölme gafletinde bulunanlar, doğru dürüst gömülmeyenler ve öldükten sonra iyi bir manikür pedikür yaptırmamış olanlar yani. Asgard'a yelken açıp tanrıları yok edeceğiz. Muhteşem olacak."

Geminin kıç tarafına baktım, sahilde toplanmakta olan bir ordu görmeyi bekliyordum, ama sis o kadar yoğundu ki limandan ötesi görünmüyordu. Normalde soğuğa karşı dayanıklı olmama rağmen nemli hava kemiklerime işlemişti, dişlerim takırdıyordu.

"Bana bunu neden gösteriyorsun?" diye sordum.

"Çünkü seni sevdim Magnus. İyi bir mizah anlayışın var. Bir

ışık var sende. Bir yarı tanrıda nadir görülür! Valhalla savaşçıları arasındaysa neredeyse hiç görülmez. Kızımın seni bulmuş olmasına çok seviniyorum."

"Samira... bu yüzden atsineğine dönüşebiliyor. O da senin gibi bir şekil-değiştiren."

"Ah, babasına çekmiş, evet. Kabul etmek istemiyor ama benim pek çok özelliğimi almış: Yeteneklerimi, müthiş cazibemi, ince zekâmı. Aynı zamanda tam bir yetenek avcısı. Ne de olsa seni seçti dostum."

Midemi tuttum. "Ben kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Hah! Ölüm döşeğindesin, tabii ki iyi hissetmeyeceksin. Şahsen umarım uyanırsın çünkü şimdi geberir gidersen ölümün son derece anlamsız olacak ve şimdiye kadar yaptığın her şey çöpe gidecek."

"Sağ ol be."

"Dinle, seni buraya bir bakış açısı kazanman için getirdim. Ragnarok geldiğinde sadece Fenris'i tutan ipler değil, *tüm* bağlar kopacak. Bu geminin halatı –çat. Beni bağlayan ipler –çat. O kılıcı Surt'ten uzak tut ya da tutma, er ya da geç onun eline geçecek. Bir ip koptu mu gerisi çorap söküğü gibi gelecek."

"Cesaretimi kırmaya falan mı çalışıyorsun? Ragnarok'u geciktirmek istediğini sanıyordum."

"Ah, tabii ki öyle!" Ellerini kaldırdı. Bilekleri, fazla sıkı bir kelepçeyle bağlanmış gibi yara içindeydi ve kanıyordu. "Ben tamamen senin tarafındayım Magnus! Şu gemi başlarına bir bak. Kurtların ağızları daha bitmedi. Yarım kalmış gemi başıyla yelken almak kadar utanç verici bir şey olabilir mi?"

"Peki ne istiyorsun o zaman?"

"Hep istediğim şeyi," dedi Loki. "Kaderinle savaşmanı. Benim dışımda hangi tanrı bir arkadaş gibi, bir dengin gibi seninle konuşmaya tenezzül etti?"

Gözleri Sam'in gözlerine benziyordu, parlak ve yoğun bir renkteydiler, tıpkı ateş gibi. Ancak Loki'nin bakışlarında çözmesi zor, fırsat kollayan bir hal vardı –dostane gülümsemesine pek gitmeyen bir ifade. Sam'in ondan nasıl bahsettiğini anımsadım: yalancı, hırsız, katil.

"Arkadaş mıyız biz?" diye sordum. "Birbirimize denk miyiz?"

"Olabiliriz," dedi. "Bak, bir fikrim var. Fenris'in adasına gitmeyi boş ver. Surt'le yüzleşmeyi de. Kılıcın güvende olacağı bir yer biliyorum."

"Senin yanın mı?"

Loki güldü. "Kanıma girme evlat. Hayır, hayır. Randolph dayından bahsediyorum. Kılıcın değerini biliyor. Ömrünü onu aramakla, onun hakkında araştırma yapmakla geçirdi. Bilmiyor olabilirsin ama dayının evi büyüyle aşırı derecede koruma altında. Kılıcı ona götürürsen... eh, ihtiyar onu kendisi kullanamaz. Ama saklayabilir. Surt'ten uzak tutmuş olursun. Önemli olan da bu değil mi zaten? Bu hepimize zaman kazandırmış olur."

Loki'nin suratına baka baka gülmek ve hayır demek istedim. Beni tuzağa düşürmeye çalıştığını anlamıştım. Ama bu tuzakla nereye varmaya çalıştığını çözemiyordum.

"Bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorsun," dedi Loki. "Anlayabiliyorum. Ama Mimir'in neden sana kılıcı Kurdun adasına götürmeni söylediğini de merak etmiş olmalısın –tam da Surt'ün

kılıcı kullanmak istediği yere. Bunun mantığı ne, değil mi? Ya Mimir seni tuzağa düşürmek istiyorsa? Bir düşünsene. Herif kumarhane zinciri işletiyor! Kılıcı adaya götürmezsen Surt ona ulaşamaz. Neden bu riski alıyorsun ki?"

Düşüncelerimi netleştirmeye çalıştım. "Senin... senin ağzın çok iyi laf yapıyor. Senden harika bir kullanılmış araba satıcısı olur."

Loki göz kırptı. "Sanırım ona *ikinci el* deniyor. Kısa süre içinde bir seçim yapmalısın Magnus. Yeniden konuşma fırsatımız olmayabilir. İyi niyetimden emin olmak istersen seninle güzel bir pazarlık yapabiliriz. Kızım Hel ile biraz konuştum..."

Yüreğim yerinden oynadı. "Ne hakkında..."

"Sana kendisi söyler. Şimdilik..." Başını yana eğip dinleme moduna geçti. "Evet, fazla zamanımız yok. Her an uyanabilirsin."

"Seni neden bağlamışlardı?" Soru ağzımdan birden, düşünmeden çıktı. "Birini öldürdüğünü hatırlıyorum da..."

Gülümsemesi ciddileşti. Gözlerinin etrafındaki öfke çizgileri onu on yaş yaşlı gösteriyordu.

"Sohbetin içine etmeyi iyi biliyorsun," dedi. "Balder'i öldürdüm, ışığın tanrısını –Odin'le Frigg'in yakışıklı, mükemmel ve inanılmaz derecede sinir bozucu oğlunu." Bana doğru bir adım atıp bir parmağıyla göğsümü dürttü ve her bir sözcüğün üzerine basa basa konuştu. "Ve bunu-gene-yaparım."

Zihnimin bir yerlerinde sağduyumun *KAPA ŞU KONUYU!* diye bağırdığını duyabiliyordum. Ama şu ana dek fark etmiş olacağınız gibi öyle pek de sağduyunun sesini dinleyen biri değilimdir.

"Onu neden öldürdün?"

Loki pis bir kahkaha attı. Nefesi çok keskin bir şekilde badem kokuyordu. "Onun sinir bozucu olduğunu söylemiş miydim? Frigg onun için *o kadar* endişeleniyordu ki. Zavallıcık daha bebekken kendi sonunu görüyordu rüyalarında. *Gerçek* hayata hoş geldin Balder! Hepimiz kâbus görürüz. Ama Frigg tatlı meleğinin minik ayağı bile incinsin istemiyordu. Yaradılıştaki herkesten, her şeyden, insanlardan, tanrılardan, ağaçlardan, taşlardan, güzel oğluna zarar vermeyeceklerine dair söz istedi... Bir taştan bir söz vermesini istemek nedir ya? Frigg yaptı bunu. Sonra tanrılar kutlama partisi verdiler. Balder'e sırf komiklik olsun diye bir şeyler atmaya başladılar. Ok, kılıç, kaya, hatta birbirlerini... Ama hiçbir şey ona zarar vermiyordu. Sanki geri zekâlının çevresi bir güç kalkanıyla sarılmıştı. Eh... kimse kusura bakmasın. Bay Mükemmel'in aynı zamanda Bay Zarar Görmez olması midemi bulandırmaya başlamıştı."

Gözüme bir şey batıyor gibiydi, gözlerimi kırptım. Loki'nin sesi öyle nefret doluydu ki sanki hava zehirlenmişti. "Onu öldürmenin bir yolunu buldun sen de."

"Ökseotu!" Loki'nin gülümsemesi geri döndü. "İnanabiliyor musun? Frigg minik bir bitkiyi unutmuştu. Ökseotundan bir dart oku yapıp Balder'in Hod adlı bir tanrı olan kör kardeşine verdim. Balder'e ölümcül şeyler fırlatma oyununu kaçırmasın istedim, Hod'un elini yönlendirdim ve... Frigg'in kâbusu gerçek oldu. Balder bunu *hak etti.*"

"Fazla yakışıklı ve popüler olmakla yani."

"Evet!"

"Sevilmekle."

"Aynen!" Loki burun buruna gelene dek bana doğru eğildi. "Benzer bir şeyi yapmadığını söyleme sakın bana. Kapısını kurcaladığın arabalar, eşyalarını çaldığın insanlar... o insanları özellikle seçiyordun, değil mi? Zengin, yakışıklı, burnu havada gezen, sinirini bozan züppeleri seçiyordun."

Dişlerim daha da takırdadı. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Ah, yapma." Loki bir adım geri atıp hayal kırıklığıyla beni inceledi. "Bu da bunun bir evresi. Evet, bir tanrı öldürdüm, ne olmuş yani? Helheim'a gidip kızımın sarayında şeref konuğu oldu. Ya ben ne ceza aldım? Cezamı duymak ister misin?"

"Yassı bir kaya parçasına bağlandın," dedim. "Üstünde bir yılan, sürekli yüzüne zehir damlatıyor. Biliyorum."

"Öyle mi?" Loki kollarını sıyırıp bileklerindeki açık yaraları gösterdi. "Beni sonsuz işkenceyle cezalandırmak tanrılara yetmedi. Hınçlarını en sevdiğim iki oğlumdan çıkardılar –Vali ile Narvi. Vali'yi bir kurda çevirip kardeşi Narvi'nin bağırsaklarını deşmesini zevkle seyrettiler. Sonra kurdu vurup onun da bağırsaklarını deştiler. Tanrılar masum oğullarımın bağırsaklarını alıp..." Loki'nin sesi acıyla titriyordu. "Magnus Chase, bağlı olduğum şey o yassı kayaya sıradan bir ip *değildi* diyeyim."

Göğsümde bir şey kıvranıp öldü kaldı sanki –muhtemelen bu, evrende adalet diye bir şeyin var olduğuna dair inancımdı. "Tanrılar."

Loki başını evet anlamında salladı. "Evet Magnus. *Tanrılar.* Thor'la tanıştığında bunu aklından çıkarma."

"Thor'la mı tanışacağım?"

"Korkarım evet. Tanrılar iyilik ve kötülük diye ayırım yapmazlar Magnus. Aesir bakış açısı bu değildir. Onar için güç her şeydir. Şimdi söyle bana... onların adına savaşa girmeyi istiyor musun gerçekten?"

Gemi ayağımın altında titredi. Güverteye sis çöktü.

"Gitme vaktin geldi," dedi Loki. "Dediklerimi unutma. Ha, bir de, keçinin tekiyle suni solunumun keyfini çıkar."

"Bir saniye... ne dedin?"

Loki parmaklarını hoşça kal dercesine sallarken gözlerinde muzır bir neşe vardı. Sonra gemi gri boşluğa karışıp gözden kayboldu.

KIRK YEDİ

BİR KEÇİYE PSİKANALİZ UYGULUYORUM

Aynen Loki'nin dediği gibi suratımda bir keçiyle uyandım.

Size bir itiraf: Tek öpüşme deneyimim yedinci sınıfta, okul dansı sırasında sandalyelerin arkasında Jackie Molotov'la oldu. Tamam biliyorum, şu anda on altı yaşında olduğum düşünülürse çok zavallıyım. Ama son birkaç senedir sokakta hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm, malum. Her neyse, keçiyle suni solunum yapmak bana onu hatırlatmıştı, bu yüzden Jackie'den buradan özür diliyorum.

Yana yuvarlanıp neyse ki tam da yanımda akan nehre kustum. Vücudumdaki bütün kemikler sanki kırılmış, sonra da koli bandıyla tutturulmuştu. Ağzımda çiğnenmiş çim ve bozuk para tadı vardı.

"Ah, demek yaşıyorsun," dedi keçi. Bir parça hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Doğrulup homurdandım. Keçinin boynuzları kum saatinin tepesi gibi yukarı doğru kıvrılıyordu. Karmakarışık kahverengi postuna dikenli çalılar yapışmıştı.

Kafamın içine onlarca soru doluştu: Neredeyim? Sen neden konuşan bir keçisin? Ağzın neden bu kadar kötü kokuyor? Bozuk para falan mı yedin?

Fakat ağzımdan çıkan ilk soru "Arkadaşlarım nerede?" oldu.

"Elfle kızı mı diyorsun?" dedi keçi. "Ha, onlar öldü ya."

Yüreğim adeta ağzımdan fırladı. "Ne? Olamaz!"

Keçi boynuzlarıyla işaret etti. Birkaç metre ileride Sam'le Hearthstone kayalıklarda yatıyorlardı.

O tarafa yürüdüm. Parmağımı boyunlarına götürünce neredeyse bayılıyordum, ama bu sefer sevinçten.

"Ölmemişler," dedim keçiye. "İkisinin de nabzı atıyor."

"Ah." Keçi iç çekti. "Bir-iki saat bekleyelim bakalım, o zamana ölürler."

"Senin derdin ne be?"

"Her şey," dedi keçi. "Hayatım koca bir—"

"Boş versene," dedim. "Sen sessiz ol yeter."

Keçi meledi. "Tabii, anlıyorum. Benim sorunlarımı dinlemek istemiyorsun. Kimse istemiyor zaten. Ben şuraya kıvırılıp ağlarım. Sen beni görmezden gel."

Parmağımı Sam'le Hearthstone'un atardamarlarına bastırıp dolaşım sistemlerine ısı gönderdim.

Sam'i iyileştirmek kolay oldu. Kalbi güçlüydü. Neredeyse anında tepki verip gözlerini açtı ve öksürerek ciğerlerine oksijen çekmeye çalıştı. Yana dönüp kusmaya başlayınca bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.

Ancak Hearthstone... ciğerlerine dolan su ve buz gibi bedeni dışında kötü giden bir şey vardı. Ta en dipte, kapkara bir duygu

yumrusu, yaşama arzusunu baltalıyordu. Acı öyle büyüktü ki annemin öldüğü geceye götürdü beni. Yangın merdiveninden kayıp giden ellerimi, evimizin patlayan camlarını hatırladım.

Hearthstone'un acısı bundan bile kötüydü. Tam olarak ne çektiğini bilmiyordum ama kederi beni eritip bitiriyordu. Mutlu bir anı getirmeye çalıştım aklıma –annemle Hancock Tepesi'nde böğürtlen topladığımız, havanın ufukta Quincy Körfezi'ni görmemizi sağlayacak kadar açık ve berrak olduğu o günü. Hearthstone'un göğsüne doğru ısı yolladım.

Gözleri açıldı.

Anlamaz gözlerle bana baktı. Sonra yüzümü gösterip zayıf parmaklarıyla bir işaret yaptı –*ışık*.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Sam inledi. Tek kolunun üzerinde doğrulup gözlerini kısarak bana baktı. "Magnus... Neden ışıldıyorsun sen?"

Ellerime baktım. Sanki Folkvanger ışığına batırılıp çıkarılmıştım. Sıcak, altın rengi hale yavaş yavaş sönüyordu ama kollarımdaki tüylerin üzerinde kalan hafif gücü hissedebiliyordum.

"Görünen o ki," dedim, "bir seferde fazla iyileştirme işi yaparsam ışıldamaya başlıyorum."

Sam gözlerini yumdu. "Şey, bizi iyileştirdiğin için teşekkürler. Ama havaya uçma lütfen. Hearth nasıl?"

Hearth'ün doğrulmasına yardım ettim. "Nasılsın dostum?"

Başparmağı ve orta parmağıyla bir daire yapıp sonra onu hızla açtı –*korkunç*.

Şaşırmadım. İçinde hissettiğim acının derinliğine bakılırsa sürekli çığlıklar atmıyor olması bile bir mucizeydi.

"Hearth..." diyebildim zar zor, "seni iyileştirirken—"

Ellerini ellerimin üzerine koydu –işaret dilinde *sus* demektir.

Belki iyileştirme büyüsünden kalan bir parça bağlantımız vardı hâlâ, çünkü gözlerine baktığımda ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Mesajı sanki zihnimde zar zor duyulan bir ses gibiydi –Jack'in ilk konuştuğu an gibi.

Sonra, dedi Hearth. *Teşekkürler kardeşim.*

Cevap veremeyecek kadar afallamıştım.

Keçi pıtır pıtır yanımıza geldi. "Elfine iyi bakmalısın. Güneş ışığına çok ihtiyaç duyarlar –bu zayıf Jotunheim ışığı işe yaramaz. Bir de nehirde boğarak içini suyla doldurmamalısın."

Hearthstone kaşlarını çattı. *Keçi konuşuyor mu?* diye sordu işaret diliyle.

Kafamı toplamaya çalıştım. "Ha, evet ya, konuşuyor."

"İşaret dilini de anlarım," dedi keçi. "Adım Tanngnjóstr, Diş Gıcırdatan anlamına gelir. Çünkü... böyle pis bir huyum var işte. Ama kimse bana Tanngnjóstr demez. Çok kötü bir isim. Siz bana Otis deyin."

Sam zar zor ayağa kalktı. Başörtüsü açılmış, kovboy bandanası gibi boynuna dolanmıştı. "Ee, Otis, hangi rüzgâr attı seni bu... bilmediğimiz yere?"

Otis iç çekti. "Kayboldum ben. Tipik. Kampa geri dönmeye çalışıyordum ama sizi buldum. Sanırım beni öldürüp akşam yemeğinde afiyetle yersiniz artık."

Sam'e bakıp kaşlarımı çattım. "Keçiyi öldürmeyi mi planlamıştın?"

"Hayır. Sen?"

Otis'e döndüm. "Seni öldürmeyi planlamamıştık."

"Öldürmek isterseniz sorun değil," dedi Otis. "Alışkınım ben buna. Sahibim beni sürekli öldürür."

"Sürekli öldürür mü?" diye sordum.

"Evet ya. Dört toynaklı, konuşan bir akşam yemeğiyim aslına bakarsan. Terapistim bu yüzden moralimin sürekli bozuk olduğunu söylüyor ama bilemiyorum. Ta çocukluğuma kadar gidiyor bence bu, o zamanlar—"

"Özür dilerim. Bir dakika. Sahibin kim?"

Hearthstone tek tek harfleri işaret etti. *T-H-O-R. Ş-A-P-Ş-A-L.*

"Doğru," dedi keçi. "Gerçi soyadı Şapşal değildir. Onu görmediniz buralarda, değil mi?"

"Hayır..." Aklıma rüyam geldi. Loki'nin nefesinin badem kokusu hâlâ burnumdaydı. *Tanrılar iyilik ve kötülük diye ayırım yapmazlar Magnus. Thor'la tanıştığında bunu aklından çıkarma.*

Ufaklık gidip Thor'u bulmamızı söylemişti. Nehir bir şekilde bizi gitmemiz gereken yere götürmüştü. Ancak şu an burada olmak istediğimden emin değildim.

Sam başörtüsünü düzeltti. "Thor'a bayıldığımı söyleyemem ama Lyngvi'ye giden yolu bize tarif edecekse onunla konuşmamız gerek demektir."

"Ve fakat keçi kaybolmuş," dedim. "Thor'u nasıl bulacağız bu durumda?"

Hearthstone kolye ucuma işaret etti. *Jack'e sor.*

Jack ismini tek tek harflerle işaret etmek yerine Kutudaki

Jack[2] anlamına gelen, elinin arkasından fırlayan bir parmakla gösterilen işareti yapmıştı. İşaret dili bazen işte böyle fazlasıyla sözlük anlamı içerebiliyor.

Kolye ucunu çektim. Kılıç gerçek boyutuna ulaşıp uğuldamaya başladı.

"Hey," dedi Jack, kenarındaki runlar parlıyordu, "Yaşıyor olmana çok sevindim! Aa, bu Otis mi? Harika! Thor da buralarda bir yerde olmalı."

Otis meledi. "Konuşan bir kılıcın mı var? Daha önce hiç konuşan bir kılıç tarafından öldürülmemiştim. İyiymiş. Boğazıma doğru şöyle temiz bir kesik atarsan—"

"Otis!" dedi Jack. "Beni tanımadın mı? Frey'in kılıcıyım ben, Sumarbrander. Bilskirner'deki partide tanışmıştık, hani Loki'yle halat çekme oynadığın parti?"

"Aa..." Otis boynuzlarını salladı. "Evet doğru. Çok utanç vericiydi."

"Jack," dedim, "Thor'u arıyoruz. Bize doğru istikameti gösterebilir misin?"

"Ohoo çocuk oyuncağı," Kılıç kolumu çekiştirdi. "Şu tarafta bir sıcak hava dalgası ve şimşek yoğunluğu hissediyorum."

Sam'le birlikte Hearthstone'un ayağa kalkmasına yardım ettik. Çok iyi görünmüyordu. Dudakları uçuk yeşil olmuştu. Atlıkarıncadan yeni inmiş gibi sallanıp duruyordu.

"Otis," dedi Sam, "arkadaşımız üstüne binebilir mi? Böyle daha hızlı gideriz."

"Tabii ki," dedi keçi. "Üstüme de binebilir, boğazımı da ke-

2 Jack-in-the-box: (İng.) Kutudan fırlayan yaylı kukla oyuncak. (ç.n.)

sebilirsiniz, fark etmez. Ama sizi uyarayım, burası Jotunheim. Yanlış yola girersek devlerle karşı karşıya geliriz. Sonra hepimizi birden doğrayıp bizden güveç yaparlar."

"Yanlış yola girmeyeceğiz," diye söz verdim keçiye. "Değil mi Jack?"

"Hmm?" dedi kılıç. "Ha, yok canım. Muhtemelen girmeyiz. Yüzde altmış ihtimalle hayatta kalırız."

"Jack..."

"Şaka şaka," dedi. "Aman be, size de hiç şaka yapılmıyor."

Nehrin üst tarafını işaret edip bizi sabah sisinin içinden yürüttü. Havada minik kar taneleri ve yüzde kırk ihtimalle ölüm vardı.

KIRK SEKİZ

HEARTHSTONE JASON GRACE'DEN BİLE DAHA FAZLA BAYILIYOR (Kİ ONUN KİM OLDUĞUNU BİLMİYORUM)

Jotunheim Vermont'a aşırı benziyordu, sadece burada daha az akçaağaç şuruplu yiyecek vardı. Koyu renk dağların üstüne kar yağmıştı. Belimize gelen derinlikte dereler vadileri yarıp gidiyordu. Çam ağaçları buz kristalleriyle bezeliydi. Jack önden havada gidiyor, sıfırın altında bir ısıyla kaplanmış vadileri zikzak çizen nehir boyunca bizi yürütüyordu. Yarı donmuş şelalelerin yanından geçip tepeleri tırmanırken ter damlalarım anında donuyordu.

Diğer bir deyişle inanılmaz eğlenceliydi.

Sam'le birlikte Hearthstone'a yakın durmaya özen gösterdik. Azıcık da olsa kalan Frey ışıltımın ona iyi geleceğini umut ediyordum ama hâlâ çok zayıf görünüyordu. Yapabileceğimiz tek şey keçinin üstünden düşmemesini sağlamaktı.

"Azıcık daha dayan," dedim ona.

İşaret diliyle bir şey dedi –*üzgünüm* sanırım– ama o kadar halsizce yaptı ki tam anlayamadım.

"Dinlen yeter," dedim.

Çaresizlikle homurdandı. Run taşı kesesine uzanıp bir tane çıkardı ve avucuma koydu. Önce taşa sonra kendine işaret etti, sanki *Bu benim işte* demek istiyordu.

Run, bilmediğim bir taştı:

Sam runu görünce kaşlarını çattı. "Bu *perthro,*" dedi.

"Ne anlama geliyor?" diye sordum.

Dikkatle Hearth'e baktı. "Başına geleni mi açıklamaya çalışıyorsun? Magnus'un öğrenmesini mi istiyorsun?"

Hearthstone uzun bir koşuya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. İşaret etti: *Magnus-acıyı-hissetti.*

Taşı avcuma aldım. "Evet... Seni iyileştirirken karanlık bir şey—"

Hearth yeniden taşa işaret etti. Sam'e baktı.

"Ben mi anlatayım ona?" diye sordu. "Emin misin?"

Başını evet anlamında sallayıp keçinin sırtına uzandı ve gözlerini kapadı.

Yaklaşık yirmi metre yürüdükten sonra Sam konuştu.

"Hearth'le birlikte Alfheim'dayken," diyerek konuya girdi, "bana hikâyesinin bir kısmını anlattı. Tüm detayları bilmiyorum ama... ailesi..." Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

Otis meledi. "Devam et. Mutsuz hikâyelere bayılırım ben."

"Sessiz ol," diye emretti Sam.

"Ben sessiz olayım madem," dedi keçi.

Hearthstone'un yüzüne baktım. Uyurken o kadar huzurlu görünüyordu ki. "Blitzen bana biraz anlatmıştı," dedim. "Hearth'ün

annesiyle babası sağır dilsiz olduğu için onu reddetmişler."

"Olay bundan daha kötü," dedi Sam. "Onlar... iyi insanlar değillermiş."

Loki'nin zehir dolu ses tonu Sam'in sesine yerleşti, sanki o an atmak istediği ökseotundan dart okunun hedefinde Hearth'ün annesiyle babası olduğunu hayal ediyordu. "Hearth'ün bir kardeşi varmış –Andiron, çok küçükken ölmüş. Ölümü Hearthstone'un suçu değilmiş ama annesiyle babası acısını ondan çıkarmışlar. Ona hep yanlış kardeşin öldüğünü söyleyip durmuşlar. Onlara göre Hearth bir hayal kırıklığıymış, engelli bir elf, tanrıların cezasıymış. Ne yapsa beğendirememiş kendini."

Run taşını avcumda sıktım. "Hâlâ bunun acısını içinde taşıyor. Tanrılar aşkına..."

Sam elini Hearth'ün ayak bileğine koydu. "Nasıl büyüdüğünü bana detaylı anlatamadı ama içimden bir his, şartlarının tahmin edemeyeceğimiz kadar zor olduğunu söylüyor."

Runa baktım. "Büyüyle ilgili hayaller kurmasına şaşmamak gerek. Peki ama bu sembol?.."

"Perthro, yan duran boş bir kâseyi simgeler," dedi Sam. "Bu dökülmüş bir içecek ya da doldurulmayı bekleyen bir bardak veya kader gibi, zar atan bir kâse olabilir."

"Anlamadım."

Sam Hearthstone'un paçalarındaki keçi tüyünü silkeledi. "Bence... Bence perthro Hearth'ün kendini bulduğu bir run. Mimir'e gidip kuyu suyundan içtiğinde ona iki gelecekten birini seçmesi teklif edilmiş. İlk seçeneği seçerse Mimir ona konuşma ve işitme kabiliyeti bahşedip Alfheim'a gönderecek ve normal bir

hayat sürmesini sağlayacakmış; ancak bu durumda büyü hayallerinden vazgeçmesi gerekecekmiş. İkinci seçeneği seçerse—"

"Büyü öğrenebilecek ama sağır ve dilsiz kalacakmış," diye tahmin yürüttüm. "Annesiyle babası da hâlâ ondan nefret edecekmiş. Bu ne saçma sapan bir seçenek be? Hazır karşıma çıktığında Mimir'in suratına bir tekme atsaymışım keşke."

Sam başını iki yana salladı. "Mimir sadece seçenekleri sunmuş. Büyü ve normal yaşam bir arada olacak şeyler değil. Yalnızca büyük acılar çekmiş kişiler büyü öğrenme kapasitesine sahip olurlar. Boş kâseler gibi olmaları gerekir. Odin bile... Mimir'in kuyusundan içmek için bir gözünü feda etmişti ama bu daha başlangıçtı. Runları öğrenebilmek için bir ilmik hazırlayıp kendini Dünya Ağacı'ndan astı ve dokuz gün orada asılı kaldı."

Midem içi boş olmasına rağmen burulmayı başardı. Artık bu işte ustalaşmıştı. "Ama bu... çok yanlış."

"Ama gerekliydi," dedi Sam. "Odin gövdesinin bir yanını mızrağıyla yarıp orada acı içinde, aç susuz bir şekilde asılı kaldı, ta ki runlar kendilerini gösterene dek. O acı Odin'in içini boşalttı ve içinde büyü için boşluk yarattı."

Hearthstone'a baktım. Ona sarılsam mı, yoksa uyandırıp azarlasam mı bilemedim. Bile isteye onca acıyı çekmeyi kim göze alır ki? Hangi büyü buna değer ki?

"Ben büyü yaptım," dedim. "İyileştirme, ateşin içinde yürüme, insanların elinden silahlarını uçurma vs. Ama hiçbir zaman Hearth kadar acı çekmedim."

Samira dudaklarını bastırdı. "O farklı Magnus. Sen içinde büyüyle doğmuşsun, babandan sana bir miras bu. Yeteneklerini se-

çemezsin, değiştiremezsin. Alf seidr doğuştan gelir. Hem runların yapabilecekleri düşünüldüğünde zayıf bir büyüdür."

"Zayıf mı?" Kimin büyüsünün daha etkileyici olduğu konusunda bir tartışmaya girmek istemiyordum ama Hearthstone'un yaptığını gördüğüm şeylerin çoğu varla yok arası büyülerdi.

"Sana Valhalla'da söylemiştim," dedi Sam, "runlar evrenin gizli dilidir. Onları öğrenince gerçekliği değiştirebilirsin. Büyüdeki tek sınır hayal gücün ve yeteneğindir."

"O zaman neden insanlar runları öğrenmiyorlar?"

"Ben de onu diyorum ya. İnanılmaz bir fedakârlık gerektiriyor. Çoğu insan Hearthstone'un çektiği acının onda birini çekmeden ölürdü."

Hearthstone'un fularını boynuna doladım. Run büyüsünün riskini almasının sebebini şimdi anlıyordum. Öyle sorunlu bir geçmişi olan birine göre gerçekliği değiştirmek muhteşem bir güç olmalıydı. Bana *kardeşim* demişti... bu onun için çok kolay olmasa gerekti.

"Yani Hearth kendini boş bir kâse haline getirmiş," dedim. "Perthro gibi."

"İçini büyü gücüyle doldurabilmek için," dedi Sam. "Perthro'nun tüm anlamlarını bilmiyorum Magnus. Ama bildiğim bir şey var, o da Hearthstone'un biz uçurumdan nehre düşerken bu runu kullanarak büyü yaptığı."

Hatırlamaya çalıştım ama kılıcı elime alır almaz yorgunluktan bayılmıştım. "Ne yaptı?"

"Bizi buraya getirdi," dedi Sam. "Ve Hearthstone de bu hale geldi." Horlayan Hearth'e işaret etti. "Tam emin değilim ama

bence perthro onun... son çırpınışıydı. O runu, bir kapla zar atar gibi, kaderimizi tanrıların ellerine bırakır gibi savurdu."

Taşı sıkmaktan avucum yara olmuştu. Hearthstone'un bunu bana neden verdiğini hâlâ anlamış değildim ama içgüdülerim bana kuvvetle, onu Hearth için saklamam gerektiğini söylüyordu –geçici olarak olsa da. Kimse böyle bir kaderi tek başına sırtlanmamalı. Run taşını cebime attım.

Bir süre yabanda sessizce yürüdük. Bir ara Jack bizi devrilmiş bir ağacın gövdesi üzerinden nehrin karşı tarafına geçirdi. Geçerken gözlerim acaba burada dev sincap var mıdır diye dört dönüyordu.

Kar yer yer öyle derinleşiyordu ki taşlardan taşlara atlaya atlaya ilerleyebildik. Otis bu arada hangi taşın üstünden atlarsak kayıp düşeceğimizi ve sonunda öleceğimizi söyleyip duruyordu.

"Sessiz olsan keşke," diye mırıldandım. "Bir de kar ayakkabılarımız olsaydı keşke."

"Bunun için Uller lazım," dedi keçi.

"Kim?"

"Kar ayakkabısı tanrısı," dedi Otis. "O icat etti. Okçuluğu da. Bir de... bilemiyorum, birkaç şey daha işte."

Hayatımda hiç kar ayakkabısı tanrısı diye bir şey duymamıştım. Ama o an kar küreme arabalarının tanrısı çıkıp gelse bütün paramı kendisine verebilirdim.

Yürümeye devam ettik.

Bir tepenin zirvesine kurulmuş bir evin önünden geçtik. Gri ışık ve dağlar algımı bozuyordu. Evin yakında ve küçük bir ev mi, yoksa dev gibi ama uzakta bir ev mi olduğunu anlayamıyor-

dum. Arkadaşlarımın bana devlerle ilgili söyledikleri geldi sonra aklıma: İllüzyonun efendileri.

"Şu evi görüyor musun?" dedi Jack. "İşte oraya gitmeyelim bence."

İtiraz etmedim.

Zamanı hesap etmek de zordu ama akşamüzeri gibi nehrin akıntısı deli gibi hızlandı. Karşı kıyıda falezler oluşmaya başladı. Uzakta ağaçların arasından bir şelalenin gürültüsü geliyordu.

"Ha, tamam ya," dedi Otis. "Şimdi hatırladım."

"Neyi hatırladın?" diye sordum.

"Kamptan neden ayrıldığımı. Efendime yardım getirecektim."

Sam omzunun üstünden kar silkeledi. "Thor'un neden yardıma ihtiyacı olsun ki?"

"Su baskını," dedi Otis. "Acele etsek iyi olacak. Hemen dönmem gerekiyordu ama bütün günümü sizi seyrederek geçirdim."

Gözlerimi kırptım. "Bir saniye... biz *bir gün boyunca* baygın mı yattık orada?"

"En az bir gün," dedi Otis.

"Doğru söylüyor," dedi Jack. "Biyolojik saatime göre bugün ayın on dokuzu ve pazar. Seni uyarmıştım, beni yeniden eline aldığın anda... eh, cücelerle cuma günü dövüştüm. Cumartesi boyunca baygın yattınız."

Sam yüzünü ekşitti. "Vakit çok değerli, nasıl kaybettik bu kadar. Kurdun adası üç gün sonra belirecek ve daha Blitzen'in nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Muhtemelen benim suçum bu," dedi Otis. "Sizi daha önce kurtarmam gerekirdi ama bir insana suni solunum yapmak –ken-

dimi buna hazırlamam gerekti. Terapistim bana bazı nefes egzersizleri vermişti—"

"Arkadaşlar," diyerek araya girdi Jack, "yaklaştık. Bu sefer gerçekten." Ormana doğru işaret etti.

Ağaçlar seyrelene dek kılıcı takip ettik. Nihayet karşımıza siyah kayalıklı, yer yer buz kütleleri olan bir sahil çıktı. Karşı kıyıda dev uçurumlar göğe yükseliyordu. Nehir artık kafayı sıyırmış akıntısı ve yarısına kadar batmış kaya parçalarıyla korkunç bir savaş meydanına dönmüştü. Akıntının üst kesimlerinde, nehrin iki yanında gökdelen büyüklüğünde taş sütunlar vardı –insan yapımı mıydı, doğal mıydı bilemiyorum. Sütunların tepelerine bulutlar oturmuştu. Nehir, şelaleden çok ortadan ikiye ayrılmış bir baraj gibi, aralarındaki boşluktan diklemesine fırlıyordu.

Birden Jotunheim gözüme hiç de Vermont gibi görünmedi. Şu an Himalayalar'a daha çok benziyordu, insanlara uygun olmayan bir yere yani.

Köpüren akıntıdan başka bir şeye odaklanmak mümkün değildi ama sahilde ufak bir kamp olduğunu fark ettim –bir çadır, bir ateş ve sahilde telaşlı telaşlı yürüyen kahverengi bir başka keçi. Keçi bizi görünce dört nala yanımıza geldi.

Otis bize dönüp nehrin gürültüsünü bastırmak için bağırdı: "Bu Marvin! Benim kardeşim! Gerçek ismi Tanngrisnr –Hırlayan– ama—"

"Otis!" diye bağırdı Marvin. "Neredesin sen?"

"Ne yaptığımı unuttum," dedi Otis.

Marvin canından bezmiş gibi meledi. Dudakları sürekli hır-

lıyormuş gibi kıvrıktı, herhalde bu yüzden Hırlayan adını aldı, bilemeyeceğim.

"Yardım diye bunları mı getirdin?" Marvin sarı gözlerini bana dikti. "İki sıska insanla ölü bir elfi mi?"

"O ölü değil!" diye bağırdım. "Thor nerede?"

"Nehirde!" Marvin boynuzlarıyla işaret etti. "Şimşeklerin tanrısı boğulmak üzere ve ona yardım etmenin bir yolunu bulamazsan seni öldürürüm. Ha bu arada, tanıştığımıza memnun oldum."

KIRK DOKUZ

BURNUNA KILIÇ GİRMİŞ BEBEĞİM, DUR ALAYIM

Elimde değildi.

Thor'un adını duyar duymaz filmlerdeki ve çizgi romanlardaki herif geldi aklıma –parlak taytı, kırmızı pelerini, altın sarısı saçları ve hatta belki minik kanatları olan miğferiyle uzaydan gelen o büyük süper kahraman.

Gerçek hayatta Thor daha korkutucuydu. Daha kızıldı. Ve daha paspaldı.

Ha bir de sarhoş ve son derece yaratıcı bir denizci gibi küfrediyordu.

"Anasını kaptığım bok kovası!" diye bağırdı. (Ya da öyle bir şey işte. Beynim esas söylediklerini filtrelemiş olabilir, aksi taktirde bu küfürler kulaklarımda iç kanama yaratabilirdi.) "Nerede bu yardım?"

Karşı tarafa yakın bir noktada göğsüne kadar suyun içindeydi ve falezdeki bir çalılığa tutunmaktaydı. Falezin kayalığı o kadar pürüzsüz ve kaygandı ki tutunacak hiçbir yer yoktu. Çalılık kö-

küyle birlikte yerinden çıkmak üzereydi. Thor, sivri kayalıkların nehri rendeye çevirdiği akıntıda sürüklenip gidecek, kıymaya dönecekti.

Durduğum mesafeden, püsküren su ve sis yüzünden tanrıyı doğru dürüst seçemiyordum: omuzlarına inen kızıl saçları, kıvırcık kızıl bir sakalı ve hayvan derisinden yapılma kolsuz üstlüğü içinden fırlayan vücut geliştirmeci kolları vardı. Robot ellerini anımsatan koyu renk çelik eldivenler ile Blitzen'in görse çok şık bulacağı zincir örgüden bir yelek giymişti.

"Sakalını yaktığım çamur dölü!" diye kükredi tanrı. "Otis, sen mi geldin? Topçu birliği nerede? Hava desteği? Helheim'ın içine tüküreyim, süvariler nerede?"

"Ben buradayım patron!" diye seslendi Otis. "Şey getirdim... iki çocuk ve bir ölü elf!"

"O ölü değil," dedim tekrar.

"Yarı ölü bir elf!" diye düzeltti Otis.

"Bu ne işe yarayacak?" diye kükredi Thor. "O dev karının gebermesini istiyorum, hem de hemen!"

"Dev mi?" diye sordum.

Marvin kafasıyla beni dürttü. "Şunu diyor, aptal."

Şelaleye doğru kafasıyla işaret etti. Bir anlığına uçurumların tepesindeki sis dağıldı ve sorunun ne olduğunu anladım.

Sam yanımda boğazını sıkmışlar gibi bir ses çıkardı. "Heimdall aşkına."

O gördüğüm gökdelen büyüklüğündeki sütunlar meğer bacakmış. Gri renkte ve kaba saba oldukları için çevredeki falezlerin arasından seçememişim. Kadının gerisi de o kadar uzundu ki ya-

nında *Godzilla* oyuncak köpek gibi kalırdı, Sears Kulesi de trafik konisi gibi. Diz üstüne kadar inen elbisesi o kadar çok hayvan derisinden oluşuyordu ki muhtemelen soyu tükenmiş onlarca türü sembolize ediyordu. Stratosfere yakın bir noktadaki, uzun koyu renk saçlarla çerçevelenmiş yüzü Rushmore Dağı'ndaki oyma heykeller gibi taşa benziyordu ve sert bir ifadeye sahipti. Nehrin iki yanındaki falez köşelerini tutmuştu, sanki akıntı onu bile zorluyordu.

Aşağı bakıp akıntıya kapılmak üzere olan minik şimşek tanrısına zalimce güldü ve bacaklarını daha da birbirine doğru kastı. Şelale diz kapaklarının arasından aşırı yüksek basınçlı bir su gücü şeklinde fırladı.

Thor bağırmaya çalıştı ama nehir ağzına doldu. Kafası suya battı. Tutunduğu çalılık yana eğildi, kökleri artık bir bir yerinden fırlıyordu.

"Onu nehirde yok edecek!" dedi Marvin. "Bir şey yapın insanlar!"

Ne gibi? diye düşündüm.

"O bir tanrı," dedim. "Uçamıyor mu? Şimşeğiyle onu çarpamaz mı? Peki ya çekici? Çekici yok mu?"

Marvin hırladı. Bu keçi hırlamada bir dünya markasıydı. "Vay be, biz neden düşünemedik bunu acaba? Thor o dediklerini yapabilmek için elini bıraktığı anda ölmeyecek olsaydı sence şimdiye dek yapmaz mıydı?"

Bir tanrının ölmesinin nasıl mümkün olduğunu sormak istedim, bunların ölümsüz olması gerekmiyor muydu? Sonra aklıma Mimir'in sonsuza dek kesik bir kafa şeklinde yaşadığı, Balder'in

de ökseotu okuyla nalları dikip Hel diyarında sonsuzluğun keyfini çıkardığı geldi.

Sam'e baktım.

Çaresizce omuz silkti. "Bu kadar büyük bir dev karşısında elimden bir şey gelmez."

Hearthstone uykusunda mırıldandı. Göz kapakları titreşmeye başlamıştı ama kısa süre içerisinde büyü yapabileceğini sanmıyordum.

Bu durumda geriye tek bir arkadaşım kalıyordu.

"Jack."

Kılıç yanımda süzüldü. "Evet?"

"Nehri bloke eden şu muazzam devi görüyor musun?"

"Teknik olarak konuşmak gerekirse," dedi Jack, "ben bir şey göremiyorum, çünkü gözlerim yok. Ama evet, devi fark ettim."

"Sence oraya uçup, ne bileyim, onu öldürme ihtimalin falan nedir?

Jack tersler gibi uğuldadı. "Altı yüz metre boyundaki bir devi öldürmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Hmm, sorun şu. Beni, tüm gücünle oraya fırlatman gerek. Bu devi öldürmenin *gerçekten* elzem bir iş olduğuna inanman gerek. Ve beni tekrar eline aldığında olabileceklere hazır olman gerek. Bir düşün bakalım, altı yüz metrelik bir devin tepesine tırmanıp onu öldürmek sence ne kadar enerjini alır?"

Buna kalkışmak bile beni mahveder, diye düşündüm. Ama başka seçeneğim yoktu.

Thor'dan almamız gereken bir bilgi vardı. Sam, Hearthstone

ve iki asosyal geveze keçinin hayatı bana bağlıydı.

"Haydi yapalım." Kılıcı elime aldım.

Konsantre olmaya çalıştım. Thor'u kurtarmak umurumda değildi. Herifi tanımıyordum bile. Altı yüz metrelik bir devin nehrin başında durup dizlerinin arasından şelale fışkırtmanın nesini komik bulduğunu da bilmiyordum.

Ama benim için Sam, Blitzen ve Hearthstone önemliydi. Beni bu noktaya kadar getirebilmek için hayatlarını riske atmışlardı. Loki ne derse desin, Surt'ü durdurup Fenris'i bağlı tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Kurt annemin ölümüne sebep olmuştu. Mimir, Fenris'in, iki çocuğunu bizim eve gönderdiğini söylemişti... Beni öldüreceklerdi. Annem beni kurtarabilmek için canını feda etmişti. Bu fedakârlığı yaptığına değmeliydi.

Gri dev karşıma çıkan her engeli temsil ediyordu. Ortadan kalkması gerekti.

Var olan tüm gücümle kılıcı fırlattım.

Jack roket ateşlemeli bir bumerang gibi gökyüzüne fırladı.

Sonra olanlar... doğru gördüm mü bilemiyorum açıkçası. Çok yukarıdaydı. Ama sanırım Jack devin sol burun deliğine girdi.

Dev geri kaykıldı. Hapşıracakmış gibi yüzü çarpıldı. Elleri falezlerden kaydı. Jack sağ burun deliğinden çıkarken devin dizleri büküldü ve bize doğru düşmeye başladı.

"Geliyoorr!" diye bağırdı Jack spiral çizerek bana doğru uçarken.

"KAÇIN!" diye çığlık attım.

Çok geçti. Dev, kendisi kadar büyük bir *FLOŞŞŞŞŞ!* sesiyle yüzüstü nehre düştü.

Benimle birlikte Sam'i, yarı uyuklamakta olan Hearthstone'u ve iki şaşkın keçiyi alıp bir ağaca toslayan su duvarını hatırlamıyorum bile. Ancak böyle olsa gerek. İnanılmaz bir şans eseri hiçbirimiz ölmedik.

Devin bedeni resmen topoğrafyayı değiştirmişti. Nehrin olduğu yerde şimdi geniş bir buzul düzlük vardı ve Ölü Kadın Adası'nın etrafından kendine yol bulmaya çalışan bir dere akıyordu. Sahil on beş santime kadar suya batmıştı. Thor'un kamp yeri yok olmuştu. Tanrının kendisi de ortalarda yoktu.

"Thor'u öldürdün!" diye meledi Otis. "Tepesine bir dev düşürdün!"

Devin sağ kolu seğirdi. Neredeyse ağaçtan düşecektim. Jack'in onun sadece dengesini kaybetmesine sebep olduğundan korkmuştum. Ama sonra Thor, devin koltukaltından küfredip homurdanarak çıktı.

Sam'le birlikte Hearthstone'u ağaçtan indirirken şimşek tanrısı devin sırtında yürüyüp düzlüğe çıktı ve bize yöneldi. Mavi gözlerinin çevresi öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Öyle kötü bakıyordu ki vahşi yaban domuzları bu bakışı görseler anneciğim diye kaçışırlardı.

Jack yanımda belirdi, bir devin burnunda bulunabilecek sayısız renkte sümükle kaplıydı.

"Ee, ne diyorsun usta?" Runları parladı. "Benimle gurur duydun mu?"

"İki dakika daha hayatta kalmayı başarırsam buna cevap vereceğim."

Öfkeli tanrı önümde durdu. Kızıl sakalından zincir örgüyle

kuşanmış aşırı geniş göğsüne su damlıyordu. Güveç kabı büyüklüğündeki ellerini çelik eldivenlerinin içinde yumruk yapmıştı.

"Bu" –sırıttı– "muhteşemdi!"

Omzuma öyle bir vurdu ki birkaç eklemim yerinden oynadı. "Beraber yemek yiyelim! Otis'le Marvin'i keseriz!"

ELLİ

SÜRPRİZ BOZMAK YOK. THOR FİLMLERİNİ HİÇ İZLEMEMİŞ.

Evet. Keçileri kestik.

Thor keçilerin hiçbir kemiğini kırmazsak ertesi sabaha yeniden doğacaklarını söyledi. Otis, ani ölümün maruz bırakma terapisine iyi geldiğini söyledi. Marvin ise pısırıklığı kesip bir an önce işi halletmemi emretti.

Marvin'i kesmek daha kolay oldu.

İki yıl sokakta yaşadıktan sonra artık bir şekilde karnımı doyurmanın her yolunu öğrendim sanıyordum ama şu var: Yemek için bir hayvanı öldürüp kesmek bambaşka bir deneyimdi. Çöpte bulduğunuz, yarısı yenmiş sandviçin iğrenç olduğunu mu düşünüyorsunuz? O zaman gidin bir keçinin derisini yüzün, parçalara ayırın, ateş yakın ve sonra da artıkların arasındaki kafanın size bakmadığını düşünmeye çalışarak o eti ateşin üstünde bir çubukta pişirin bakalım.

Bu deneyim üstüne vejetaryen olduğumu düşünebilirsiniz. Ama olmadım. Pişen etin kokusunu alır almaz açlığım galip gel-

di. Keçi katliamının tüm o vahşeti hafızamdan silindi. Otis kebabı o güne dek yediğim en güzel şeydi.

Yemeğimizi yerken Thor devlerden, Jotunheim'dan ve Midgard'ın televizyon dizilerinden bahsetti, bazılarını –nedendir bilinmez– hiç kaçırmıyormuş.

"Devler!" Tiksintiyle başını iki yana salladı. "Bunca yüzyıldan sonra Midgard'ı işgal etmekten vazgeçerler artık diyorsun ama nerede! Şey gibiler... Neydi o? *Arrow*'daki suikastçı ekibi gibiler! Sürekli geri dönüyorlar! Ama ben insanlara zarar vermelerine izin verir miyim? Siz benim en sevdiğim türsünüz!"

Yanağıma hafifçe vurdu. Neyse ki eldivenlerini çıkarmıştı yoksa çenem kırılabilirdi. Ancak ne yazık ki keçilerin bağırsaklarını çıkardıktan sonra ellerini yıkamamıştı.

Hearthstone ateşin başında oturmuş bir Marvin butu kemiriyordu. Yavaş yavaş gücü yerine geliyordu ama yine de ne zaman ona dönüp baksam ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Zavallıcığa sarılmak, korkunç geçen çocukluğuna ne kadar üzüldüğümü söylemek istiyordum ama ona acımamı istemezdi, eminim. Ona artık farklı şekilde davranmamı da istemezdi.

Yine de... boş kâseyi sembolize eden run, ceketimin cebinde ağırlığını hissettiriyordu.

Sam ateşin ucunda, Thor'dan mümkün olduğunca uzakta oturuyordu. Çok az konuşuyor ve ani hareketlerden kaçınıyordu, bu yüzden Thor'un tüm dikkati benim üzerimdeydi.

Şimşek tanrısı her işi zevkle yapıyordu. Keçi pişirmeyi seviyordu. Yiyip içmeyi seviyordu. Hikâye anlatmayı seviyordu. Ve osurmayı seviyordu. Arkadaş ne sevmek ama. Heyecanlandı-

ğı zaman her yerinden elektrik kıvılcımları çıkıyordu, ellerinden, kulaklarından ve... gerisini hayal gücünüze bırakıyorum.

Film versiyonundakinin aksine hiç de öyle altın çocuk havası yoktu. Sanki yıllarını boks ringlerinde çürütmüş gibi sert delikanlı tarzı bir yakışıklılığı vardı. Örgü zincir zırhı leş gibiydi. Hayvan derisi üstlüğü ve pantolonu kirli kar rengine bürünmüştü. Kaslı kolları dövmelerle kaplıydı. Sol kolunda, bir kalbin içine SIF yazılmıştı. Sağ kolunda, bileğine yakın bir yerde özel tasarım bir Dünya Yılanı vardı. Her iki elinin parmak kemiklerinde blok harflerle MAGNI ve MODI yazıyordu. Magni ismini görünce önce biraz gerildim, Magnus'a benziyordu çünkü –şu hayatta en son isteyeceğim şey şimşek tanrısının yumruğunda ismimin yazılı olması olurdu–ama Sam beni bunun bambaşka birisi olduğuna dair temin etti.

Thor, *The Walking Dead*'deki Daryl ile *Breaking Bad*deki Mike dövüşse ne olurdu üzerine teoriler üretiyordu. Boston'da kaldırımlarda yatıp kalkarken televizyon dizisi muhabbeti etmek çok zevkli olabilirdi ama o an bitirmem gereken bir görevim vardı. Bütün bir gün baygın yatarak zaman kaybetmiştik. Yeni sezonda hangi karakterin geri döneceği üzerine tahminlerde bulunmak, üç gün sonra dünya yangın yerine dönecekse son derece anlamsızdı.

Yine de Thor'un keyfi o kadar yerindeydi ki konuyu değiştirmek epey zordu.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Şu an gösterimde olan dizilerde en iyi kötü karakter hangisi sence?"

"Ee... zor bir soru." Parmaklarını işaret ettim. "Magni'yle Modi kim?"

"Oğullarım!" Thor'un gözleri ışıldadı. Sakalındaki keçi eti yağı ve parmaklarından çıkan elektrik kıvılcımlarını düşününce her an alev alacak diye korkuyordum. "Bir sürü oğlum var tabii ama bunlar favorilerim."

"Öyle mi?" diye sordum. "Kaç yaşındalar?"

Kaşlarını çattı. "Ah, bu çok utanç verici ama bilmiyorum. Henüz doğmamış bile olabilirler."

"Nasıl—"

"Magnus," diye araya girdi Sam, "Efendi Thor'un iki oğlu Magni ve Modi, yazgılarına göre, Ragnarok'tan kurtulacaklar. İsimleri Nornların kehanetlerinde geçiyor."

"Aynen öyle!" Thor Sam'e doğru eğildi. "Adın neydi bu arada?"

"Şey... Sam."

"Tanıdık bir havan var kızım." Kızıl kaşlarını çattı. "Neden acaba?"

"Bir Valkyrie'ydim ben..." Sam biraz geri çekildi.

"Ha. Belki ondandır." Thor omuz silkti. "Kusuruma bakmayın. Doğu cephesinde, devlere karşı peş peşe üç bin beş yüz altı mevzide yer aldım. Bazen böyle gergin oluyorum o yüzden."

Osuruğu unutmayalım, dedi Hearthstone işaret diliyle.

Thor geğirdi. "Elf ne dedi? El hareketlerini anlamıyorum."

"Şey, televizyon dizilerini nasıl takip ettiğinizi merak etmiş," dedim, "bu kadar sık cephede savaşırken özellikle."

Thor güldü. "Ruh sağlığımı korumak için bir şeyler yapmam gerek tabii!"

Hearthstone işaretle konuştu: *Pek koruduğun söylenemez.*

"Elf bana hak verdi!" dedi Thor. "Dizilerimi her yerde izleyebilirim, ya da *izleyebilirdim* diyelim. Sayısız gücünün yanı sıra çekicim Mjolnir her yerde çekerdi ve Dokuz Dünya'da HD kalitesinde görüntüye sahipti!"

"*Sahipti* derken, neden geçmiş zaman?" diye sordu Sam.

Thor gürültüyle boğazını temizledi. "Bu kadar televizyon muhabbeti yeter! Keçi eti nasıldı? Kemik kırmadınız, değil mi?"

Sam'le birbirimize baktık. Tanrıyla ilk tanıştığımızda çekicinin olmaması tuhafıma gitmişti. Onun simgesi gibi bir şey çünkü. Belki benim kılıç gibi gizlenmiştir diye düşünmüştüm. Şimdi merak etmeye başlamıştım. Ancak Thor'un pis bakışları bunu sormanın epey tehlikeli bir şey olduğunu ifade ediyordu.

"Ha yok," dedim. "Kırmadık. Ama meraktan soruyorum, kırsaydık ne olurdu?"

"Keçiler o hasarla yeniden doğarlardı," dedi. "Ki bu durumda iyileşmeleri zaman alırdı ve son derece sinir bozucu olurdu. O zaman da sizi ya öldürmem gerekirdi ya da sonsuza dek kendime köle yapmam."

Hearthstone, *Bu tanrı tam bir manyak*, dedi işaret diliyle.

"Haklısın Bay Elf," dedi Thor. "Bence de yerinde bir ceza olurdu! Kölem Thjalfi'ye de böyle sahip oldum zaten." Başını iki yana salladı. "Zavallı çocuk. Bu mevziler onu mahvetti. Ona izin vermek zorunda kaldım. Yeni bir köle gerçekten çok makbule geçer şu anda..." Değer biçer gibi beni inceledi.

"Şey..." Keçi etimi kenara koydum. "O nehre nasıl düştün ve o dev neden seni boğmaya çalışıyordu?"

"Ha o mu?" Buz tutmuş çayırın ortasında yatan mahalle bü-

yüklüğündeki cesede baktı. "Geirrod'un kızı o, benim eski düşmanlarımdan biri. O heriften nefret ederim. Ha bire beni öldürmek üzere kızlarını yollar." Falezleri işaret etti. "Kalesine gidiyordum, şeye bakmak için –aman neyse işte. Yardımın için teşekkür ederim. O kılıç Frey'in kılıcı, değil mi?"

"Evet. Jack buralarda bir yerde olmalı." Islık çaldım. Jack süzülerek yanımıza geldi.

"Merhaba Thor," dedi kılıç. "Epeydir görüşemedik."

"Ha!" Tanrı neşeyle ellerini çırptı. "Sen olduğunu anlamıştım. Ama adın Sumarbrander değil miydi? Bu insan niye sana Jorvik dedi?"

"Jack," diye düzeltti kılıç.

"Çek."

"Hayır," dedi kılıç sabırla. "Jack, *C* ile okunuyor."

"Tamam peki. Eh, şu devi iyi hakladın, tebrikler."

"Ne derler bilirsin." Kılıcın sesinde ukala bir ton vardı. "Ne kadar büyük olurlarsa burun deliğine girmek o kadar kolay olur."

"Doğru," dedi Thor. "Ama senin kayıp olduğunu sanıyordum. Bu tuhaf tiplerin eline nasıl düştün?"

Bize tuhaf tip mi dedi bu az önce? dedi Hearthstone.

"Efendi Thor," dedi Sam, "buraya aslında sizi bulmaya geldik. Yardımınıza ihtiyacımız var, Magnus size şimdi açıklayacak." Bana dönüp *aklını başına alır almaz* der gibi bir bakış attı.

Thor'a Nornların kehanetinden bahsettim –dokuz gün sonrası, güneşin doğuya gidişi, Surt'ün her şeyi havaya uçurması, Kurt Fenris, onun sevimsiz dişleri, dünyayı yemesi falan filan.

Thor huzursuz oldu. Dirseklerinden kıvılcımlar çıktı. Ayağa

kalktı, ateşin çevresini turladı, ara ara ağaçlara yumruk attı.

"Size adanın yerini söylememi istiyorsunuz," dedi.

"Şahane olur," dedim.

"Ama söyleyemem," dedi kendi kendine mırıldanarak. "Önüme çıkan her ölümlüyü kurt manzarası seyretmeye gönderemem ki. Aşırı tehlikeli. Ama Ragnarok... Hazır da değiliz... Yok... Ama belki—" Bir an donakaldıktan sonra bize dönüp hevesli gözlerle baktı. "Belki de *o yüzden* buradasınızdır siz."

Bundan pek hoşlanmadım, dedi Hearthstone işaret diliyle.

Thor başıyla onayladı. "Elf de benimle aynı fikirde! Bana yardım etmeye geldiniz siz!"

"Aynen öyle!" dedi Jack heyecanla uğuldayarak. "Haydi yapalım ne yapacaksak!"

Bir an içimden keçi leşlerinin arkasına saklanmak geldi. Şimşek tanrısının ve Yaz Kılıcı'nm aynı fikirde olduğu herhangi bir şeyin bir parçası olmak istemiyordum.

Sam sanki her an lazım olabilirmiş gibi baltasını yanma koydu. "Tahmin edeyim efendi Thor, gene çekicini kaybettin."

"Aaa ama bak ben demedim!" Thor parmağını Sam'e doğru salladı. "Benim ağzımdan böyle bir şey çıkmadı. Çünkü doğru olsa, varsayıyorum yani, birileri bunu duyar duymaz devler anında Midgard'ı işgal ederler! Siz ölümlüler sizin güvenliğiniz için ne kadar çalıştığımın farkında değilsiniz. Adımın geçmesi bile devlerin dünyanızı işgal etmekten vazgeçmesi için yeterli."

"Araya giriyorum," dedim. "Sam *gene* derken ne demek istedi? Çekicini daha önce de mi kaybettin?"

"Bir kez," dedi Thor. "Tamam peki, iki kez. Bu seferi de sa-

yarsak üç ediyor, ki saymamanız gerek çünkü çekicin kayıp olduğunu kabul etmiş değilim."

"Anlaşıldı..." dedim. "Peki nasıl kaybettin?"

"Bilmiyorum!" Thor tekrar volta atmaya başladı, havada uçuşan uzun kızıl saçlarından kıvılcımlar çıkıyordu. "Sanki birden... *poof!* O gün yaptıklarımı yeniden düşündüm. Çekici Bul uygulamasına da baktım ama çalışmıyor!"

"Çekicin evrenin en güçlü silahı değil miydi?" diye sordum.

"Evet!"

"Ve o kadar ağır ki kimse kaldıramaz diye biliyorum."

"Doğru. Benim bile onu kaldırabilmek için demir güç eldivenlerime ihtiyacım oluyor! Ama devler başka. Onlar iri yarı, güçlüdürler ve büyü yaparlar. Onlar söz konusu oldu mu imkânsız diyeceğiniz her şey mümkün olabilir."

Kartal Koca Oğlan'ın beni nasıl kolayca kapana sıkıştırdığı geldi aklıma. "Evet, biliyorum. Kehirod'a da bu yüzden mi gidiyordun?"

"Geirrod," diye düzeltti Thor. "Ve evet. Ondan şüpheleniyorum. Çekiç onda değilse bile kimde olduğunu biliyordur. Çekicim olmayınca dizilerimi de izleyemiyorum hem. *Sherlock*'un bir sezon gerisindeyim ve meraktan öleceğim! Geirrod'un kalesine yalnız başıma gidecektim ama benim yerime gitmeye gönüllü olduğunuz için çok mutluyum!"

Öyle mi yaptık? diye sordu Hearthstone.

"İşte bu, olay bu Bay Elf! Benim uğruma ölmeye hazır olman beni çok memnun ediyor."

Yok artık dedi Hearthstone.

"Geirrod'un kalesine gidip çekicime bir bakın. Ama tabii çekicin kayıp olduğunu çaktırmamanız çok önemli. Çekiç Geirrod'da değilse kayıp olduğunu bilmemesinde fayda var. Ama yani onda değilse, tabii ki kimde olduğunu bilip bilmediğini sorun, kayıp olduğunu söylemeden yalnız."

Sam parmaklarını alnının iki yanma bastırdı. "Başıma ağrı girdi. Efendi Thor, çekici nasıl bulmamızı bekliyorsunuz, kayıp olduğunu söylemeden yani—"

"Bir yolunu bulursunuz siz!" dedi. "Siz insanlar çok akıllı oluyorsunuz. Çekiçle ilgili bilgiyi bana getirdikten sonra Fenris'le yüzleşmeye layık olduğunuza karar vereceğim. Adanın yerini size söyleyeceğim, böylece siz de Ragnarok'u durduracaksınız. Bana yardım ederseniz ben de size yardım ederim."

Bu bana daha çok *bana yardım ederseniz sonra birazcık daha yardım edersiniz, ne olacak* gibi gelmişti ama mutlaka ağzımın ortasına demir eldiveni yemeden Thor'u kibarca reddetmenin bir yolu vardır diye düşündüm.

Sanırım Sam de aynı şeyi düşünüyordu. Yüzü neredeyse başörtüsüyle aynı yeşil renge dönmüştü. "Efendi Thor," dedi, "bir devin kalesine üç kişi girmek bana biraz şey gibi geldi..."

İntihar, diye sözcük önerdi Hearthstone. *Aptalca.*

"Zor," dedi Sam.

Tam o sırada yakınlardaki bir çam ağacı titredi. Blitzen daldan düşüp beline kadar eriyik karın içine girdi.

Hearthstone yanına gidip ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Sağ ol dostum," dedi Blitz. "Aptal ağaç yolculuğu işte. Burası da neres—?"

"Bu sizin arkadaşınız mı?" Thor demir eldivenli bir yumruğunu havaya kaldırdı. "Yoksa ben gidip—"

"Hayır! Yani evet, arkadaşımız. Blitzen, bu Thor. Thor, bu Blitzen."

"*Bildiğimiz* Thor mu?" Blitzen öyle bir eğildi ki hava bombardımanından korunuyor sanırdınız. "Şeref duydum. Cidden. Selam. Vay be."

"İyi o zaman!" Şimşek tanrısı sırıttı. "Devin kalesine dört kişi girersiniz artık! Cüce arkadaş, keçi etinden buyur, ateşin başına otur. Ben bugün o nehirde fazla yoruldum, izninizi isteyeceğim. Sabahleyin resmen kayıp olmayan çekicimi bulmak için yola çıkabilirsiniz!"

Thor kürklerden yapılma yatağına gidip kendini attı ve osurukları kadar görkemli bir şekilde horlamaya başladı.

Blitzen kaşlarını çatıp bana döndü. "Gene nasıl bir belaya bulaştın?"

"Uzun hikâye," dedim. "Al, biraz *Marvin* ye."

ELLİ BİR

ATSİNEĞİNE DÖNÜŞME KONUSU AÇILIYOR

Uykuya ilk dalan Hearthstone oldu, muhtemelen Thor'un horlamasına rağmen uyuyabilen *tek* kişi olduğu için. Tanrı açık havada uyuduğundan Hearthstone iki kişilik çadıra geçti. Emekleyerek içine girdi ve anında bayıldı.

Bizler uyumadık ve ateşin başında sohbete daldık. Başta Thor'u uyandıracağız diye korkmuştum ama sonra fark ettim ki kafasının üstünde tepinsek, gong çalsak, Thor Thor diye bağırsak ve bomba falan bile patlatsak tanrıyı uyandıramayacaktık.

Acaba çekicini de böyle mi kaybetti diye düşünmeden edemedim. Devler Thor uyuyakalana kadar bekledikten sonra yanlarında getirdikleri dev vinçlerle işi halletmiş olabilirlerdi.

Gece çökünce iyi ki ateş var dedim. Buranın annemle kamp yaptığımız en yabanıl yerlerden bile daha koyu bir karanlığı vardı. Ormanda uluyan kurtlar içimi ürpertiyordu. Rüzgâr, zombi korosu gibi vadide uğulduyordu.

Bunu Blitzen'e söyleyince beni düzeltti.

"Yok evlat," dedi. "İskandinav zombilerine *draugr* denir. Sessiz hareket ederler. Geldiklerini duymazsın bile."

"Sağ ol be," dedim. "İçim rahatladı."

Blitzen keçi eti suyunu karıştırdı ama tadına bakacakmış gibi görünmüyordu. Üstünü değiştirip mavi bir takım elbiseyle krem rengi bir trençkot giymişti, sanırım Jotunheim karına en şık şekilde uyum sağlamanın peşindeydi. Yanında bize de içinde kış giysileri olan yeni bir erzak çantası getirmişti. Tabii ki giysi bedenlerimizi şıp diye tahmin etmişti. İnsanın düşünceli bir kıyafet delisi arkadaşının olması bazen çok işe yarayabiliyor.

Blitz küpeleri annesine teslim ettikten sonra Freya'nın temsilcisi olarak çeşitli işleri halletmek üzere Folkvanger'de saplanıp kaldığını anlattı. Bu işler, bir istiridye pişirme yarışı, bir voleybol maçı hakemliği ve 678. geleneksel ukulele festivalinde şeref konuğu olarak yer almakmış.

"Korkunçtu," dedi. "Annem küpeleri çok beğendi. Onları nasıl aldığımı sormadı bile. Sadece 'Ah, hep böyle işler yapsam diyorsun, değil mi Blitzen?' dedi." Ceketinin cebinden Andskoti ipini çıkardı. İpek yumağı, minyatür bir ay gibi gümüş renginde ışıldıyordu.

"Baksana," dedim, "O yarışmada yaptıkların var ya. Hayatımda kimsenin bir işe bu kadar kafa yorduğunu görmemiştim. O Büyüyen Ördek'i yaparken canını dişine kattın. Ya kurşun geçirmez kravat? Örgü zincir yelek? Sen dur. Thor'la bir reklam anlaşmasına imza attık mı yeni bir moda trendi yaratacaksın."

"Magnus haklı," dedi Sam. "Thor'la reklam anlaşması konusunda değil tabii de –sen gerçekten yeteneklisin Blitzen. Freya ya da diğer cüceler bunu göremiyorsa o onların sorunu. Sen olmasan buralara kadar gelemezdik."

"Yani sen Valkyrie ekibinden kovulmazdın, Magnus ölmezdi, tanrıların yarısını öfkelendirmezdik, ateş devleri ve Valhalla savaşçıları bizi öldürmek üzere peşimize düşmezdi ve şu an horlayan bir tanrının yanında Jotunheim'ın yaban ellerinde oturuyor olmazdık mı demek istiyorsun?"

"Aynen öyle," dedi Sam. "Hayat çok güzel."

Blitzen burnundan güldü ama gözlerinde az da olsa muzip bir ışık görmek beni mutlu etti. "İyi peki. Ben uyuyacağım. Sabah devin tekinin kalesini basacaksak iyi bir uyku çeksem iyi olur."

Çadıra emekleyip Hearthstone'a doğru mırıldandı. "Az yana kay, çadır domuzu!" Sonra da son derece tatlı bir şekilde trençkotunu elfin üstüne örttü.

Sam kot pantolonu ve kapüşonunu başörtüsünün üstüne geçirdiği yeni kar montuyla bağdaş kurmuş vaziyette oturuyordu. Kar yağmaya başlamıştı, iri iri pofuduk taneler ateşin üstünde çözünüp tıslıyordu.

"Cüce diyarındaki yarışma dedin de aklıma geldi," dedim. "Şu atsineği konusunu bir türlü—"

"Şşş." Sam dikkatlice Thor'a baktı. "Aramızda babamdan ya da babamın çocuklarından pek hoşlanmayanlar var."

"Aramızda elektrikli testere gibi horlayanlar var."

"Yine de..." Şekil değiştirip değiştirmediğini kontrol eder gibi elini inceledi. "Şekil değiştirmeyeceğime söz vermiştim ama daha geçen hafta iki kere yaptım. İlkinde... e ama o geyik Dünya Ağacı'nda bizi kovalıyordu. Hearthstone kaçabilsin diye geyiğin dikkatini başka yöne çekebilmek için dişi bir geyiğe dönüştüm. Başka seçeneğim yoktu."

Başımı evet anlamında salladım. "İkincide de Blitzen'e yardım etmek için atsineğine dönüştün. İkisi de son derece geçerli sebepler. Hem şekil değiştirebilmek acayip süper bir güç. Neden kullanmak istemiyorsun ki?"

Ateşin ışığı Sam'in gözbebeklerini Surt'ünkiler gibi kıpkırmızı yapmıştı. "Magnus, gerçek şekil değiştirme, başörtümün kamuflajı gibi bir şey değil. Yalnızca görünümünü değiştirmiyor. *Seni de* değiştiriyor. Her yaptığımda... babamın tabiatının beni daha da çok ele geçirmeye çalıştığını hissediyorum. Babam her kabın şeklini alır, tahmin edilmez ve güvenilmezdir –ben onun gibi olmak istemiyorum."

Başımla Thor'a doğru işaret ettim. "Baban şu arkadaş da olabilirdi ama, sakalından keçi yağı damlayan, parmakları dövmeli, osuruklu bir ayı yani. O zaman Valhalla'da herkes seni çok severdi."

Gülümsememeye çalıştığı belliydi. "Çok kötüsün. Thor önemli bir tanrı."

"Ona ne şüphe. Ona bakarsan Frey de öyle ama onunla hiç tanışmadım. Senin baban en azından cezbedici biri ve hiç olmazsa bir espri anlayışı var. Sosyopatın teki olabilir ama—"

"Bir saniye." Sam'in sesi gerildi. "Onunla tanışmış gibi konuşuyorsun."

"Ben... of çok fena faka bastım, değil mi? İşin aslı şu ki bir-iki ölüm döşeği muhabbeti yaptık kendisiyle."

Sam'e rüyalarımı anlattım: Loki'nin uyarıları, verdiği sözler, kılıcı Randolph dayıma götürüp görevden vazgeçmemi tavsiye edişi.

Sam dinledi. Öfkelendi mi, şoka mı girdi yoksa ikisi birden mi anlayamadım.

"Yani," dedi, "bunları bana daha önce bana güvenmediğin için anlatmadın, öyle mi?"

"İlk başta belki. Sonra, ne yapacağımı bilemedim açıkçası. Baban biraz huzursuz edici bir tip."

Ateşe bir kuru dal atıp yanışını izledi. "Babamın tavsiyesine göre hareket edemezsin, ne söz vermiş olursa olsun. Surt'le yüzleşmek zorundayız. Kılıca ihtiyacımız olacak."

Yanan tahtı gördüğüm rüya geldi aklıma, dumanın içinde süzülen karanlık yüz, lav silahı kızgınlığındaki o ses. *SEN VE DOSTLARIN KÖZ OLACAKSINIZ. DOKUZ DÜNYAYI SARACAK YANGINI SİZ BAŞLATACAKSINIZ.*

Dönüp Jack'i aradım ama ortalıkta yoktu. Kılıç kendi deyimiyle "devriye gezmek" üzere çevreyi dolaşmaya gönüllü olmuştu. Son dakikaya kadar kendisini çağırmamamı istemişti, çünkü çağırırsam burun deliği cinayeti sebebiyle anında bayılırmışım.

Kar yağmaya devam ediyor, taneler ateşin çevresindeki taşlara düşüp buharlaşıyordu. Ulaştırma binasındaki yemekhanede Sam'in Emir'in yanında ne kadar gerildiği geldi aklıma. Sanki bin yıl önceydi.

"Harald'ın teknesindeyken," dedim, "ailenin İskandinav tanrılarıyla uzun bir geçmişi olduğundan bahsetmiştin. Nasıl yani? Büyükbabanların Irak'tan geldiklerini söylemiştin?.."

Ateşe bir dal daha attı. "Vikingler tüccardılar Magnus. Her yere gittiler. Ta Amerika'ya kadar geldiler. Ortadoğu'ya da gitmiş olmaları şaşırtıcı bir şey değil. Norveç'te Arap sikkeleri bulundu. En iyi Viking kılıçları Şam çeliğinden yapılmıştı."

"Ama *ailen*... Sizin daha kişisel bir bağlantınız var sanırsam?"

Başını evet anlamında salladı. "Ortaçağda bazı Vikingler Rusya'ya yerleşti. Kendilerine Rus dediler. Bugünkü Rus sözcüğü buradan gelir. Her neyse, Bağdat halifesi Vikingleri tanıma amacıyla kuzeye elçi gönderip ticaret yolları açmak falan istemiş. Bu elçinin adı Ahmet ibn-Fadlan ibn-el-Abbas."

"Fadlan Ezmecisi'ndeki Fadlan gibi yani. El-Abbas da—"

"Aynen. Benim soyadım. El-Abbas, *aslan soyundan* anlamına gelir. Bizim kabile bu işte. Her neyse" –sırt çantasından bir uyku tulumu çıkardı– "İbn Fadlan denen bu adam Vikinglerle geçirdiği zaman boyunca bir günlük tutmuş. O zamanlardaki İskandinavların yaşamıyla ilgili edinilen bilgilerin tek kaynağı bu günlük. O günden bu yana ailem Vikinglerle hep iç içe. Yüzyıllar boyunca akrabalarım doğaüstü varlıklarla... tuhaf ilişkiler içinde olmuş. Belki annem de babamın kim olduğunu öğrendiğinde ondan çok şaşırmamıştır." Uyku tulumunu ateşin yanma serdi. "İşte bu yüzden Samira el-Abbas'ın normal bir yaşam sürmesi kaderinde yazmıyor. Son."

"*Normal bir yaşam,*" dedim düşünceli bir şekilde. "Bunun ne anlama geldiğini bile unuttum artık."

Bir şey söylemek istermiş gibi baktıktan sonra fikrini değiştirdi. "Ben uyuyacağım."

Bin iki yüz yıl önce Rusya'da, ortaçağdan fırlama bir Chase ile bir el-Abbas'ın bir ateşin etrafında oturup, Thor yanlarında kürk yatağında horul horul uyurken bilgi alışverişinde bulunup İskandinav tanrılarının hayatlarını nasıl alt üst ettiğini konuştuklarını hayal ettim. Sam'in ailesi tanrılarla iç içe olabilirdi, ama benim

Valkyrie'm olduğu için şimdi benim ailemle de iç içeydi.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdim. "Normali bilemem ama istediğin şey her ne ise onu elde etmen için sana yardımcı olacağım –Valkyrie ekibine tekrar girmek de olabilir bu, Emir'le evlenmek de, pilot ehliyeti almak da. Ne olursa olsun."

Sanki yabancı bir dilde konuşmuşum gibi boş boş bana baktı.

"Ne?" dedim. "Yüzümde keçi kanı falan mı var?"

"Hayır. Şey yani evet yüzünde keçi kanı var da... Ama bu... En son ne zaman biri bana böyle güzel bir şey dedi onu hatırlamaya çalışıyordum."

"Ha çok istiyorsan yarın sana yeniden hakaret etmeye başlayabilirim," dedim. "Ama şimdi yat uyu. Tatlı rüyalar."

Sam ateşin yanına kıvrıldı. Kar taneleri hafifçe montunun kollarına düştü. "Teşekkürler Magnus. Ama rüya görmeyeyim lütfen. Jotunheim'da rüya görmek istemiyorum."

ELLİ İKİ

AT BURADA. ADI DA STANLEY

Sabah gitmek için hazırlandığımız sırada Thor hâlâ içine taş kaçmış hızar makinesi gibi horluyordu. Bayağı geç olmuştu, deli gibi uyumuşum, ondan biliyorum. Kılıç dev cinayetiyle ilgili olarak soğuma evresinden bahsederken şaka yapmıyormuş. Sam uyuyakaldıktan sonra kılıcı elime alır almaz anında bayılmıştım.

Ama en azından bu sefer yirmi dört saat kaybetmemiştim. Fenris'in iki gün sonra belireceği düşünülürse vaktimi uzun uykularla harcayamazdım. Belki, ama belki, kılıçla bağım güçlendikçe ben de daha dayanıklı oluyordum. Öyle olmasını umut ediyordum ama yine de tüm gece pres makinesinde ezilmişim gibi bir his vardı bedenimde.

Eşyalarımızı toplayıp kahvaltıda Blitz'in erzak çantasından çıkan GÜNAYDIN KURTÇUK! adlı yiyeceklerimizi yedik (*mm* şahaneydi, hiç sormayın). Sonra Hearthstone hâlâ ölü olan keçilerin kafalarını oyuncak ayıcıklar gibi Thor'un kucağına yerleştirdi. Elflerin espri anlayışı olmaz demeyin bundan sonra bana.

Thor'un sakalında buz tutmuş salyasına baktım. "Bir de Dokuz Dünya'nın savunmasını bu herife teslim etmişler."

"Haydi gidelim," dedi Blitzen. "Otis ve Marvin'le birlikte uyandığında burada olmak istemiyorum."

Ölü dev işimize çok yaradı. Buz tutmuş çayırı geçebilmek için onun üstünden tırmandık. Sonra baktık ki sol ayağının üstüne çıkarsak uçurumda ayak basabileceğimiz ilk seviyeye erişebiliyoruz.

Oraya geldikten sonra önümüzde uzanan beş yüz metrelik buzlu kayalığa baktım. "Harika. İşte gerçek eğlence şimdi başlıyor."

"Keşke hâlâ uçabiliyor olsaydım," diye mırıldandı Sam.

Küçük bir şekil değiştirme numarasıyla yine uçabileceğini düşündüm ama bu konuyu açmamaya karar verdim.

Blitz çantasını Hearthstone'a verdikten sonra tombul parmaklarını oynattı. "Endişelenmeyin çocuklar. Bugün bir cüceyle tırmanıştasınız."

Kaşlarımı çattım. "Moda duayeni aynı zamanda dağcı sanırım?"

"Sana anlattım ya evlat, cüceler Ymir'in etini kemiren kurtçuklardan gelir."

"Ve tuhaf bir şekilde bununla gurur duyuyorsun."

"Kayalar bizim için... pek kaya sayılmaz." Uçurum duvarına bir yumruk attı. Elinin kırılmasını beklerken duvarda yumruk şeklinde bir delik açıldığını gördüm. "Öyle çabuk ve kolay olacağını iddia etmiyorum. Kayaya şekil vermem biraz zaman alabilir. Ama bunu yapabilirim."

Sam'e dönüp baktım. "Cücelerin kayalarda yumrukla delik açabildiklerini biliyor muydun?"

"Hayır. Ben de yeni öğrendim."

Hearthstone, *Büyülü ipi kullansak?* dedi işaret diliyle. *Düşüp ölmek istemiyorum da.*

Ürperdim. Andskoti ipini düşününce aklıma ister istemez Fenris geliyordu ve Fenris'in aklıma gelmesinden hoşlanmıyordum. "O ip Fenris'i bağlarken lazım olacak. Zarar görmesini istemiyorum."

"Korkma evlat." Blitz ipek yumağı çıkardı. "Bu ip zarar görmez. Hem Hearthstone haklı. Güvenliğimiz için birbirimize bağlanmamız gerek."

"Bu durumda düşersek hep beraber düşeriz," dedi Sam.

"Peki kabul," dedim korkumu bastırmaya çalışarak. "Arkadaşlarla ölmek gibisi yok."

Birbirimize bağlanıp gözü kara, kaya yontucu ve son derece şık rehberimizi *Şaka Gibi Dağ* boyunca takip ettik.

Evsiz eski askerlerin savaştan yüzde doksan beş can sıkıntısı, yüzde beş dehşet diye bahsettiklerini duymuştum. Bu uçurumu tırmanmak ise yüzde beş dehşet, yüzde doksan beş korkunç bir acıydı. Kollarım bacaklarım titriyordu. Ne zaman aşağı baksam ya ağlamak istiyordum ya da kusmak.

Blitzen'in yonttuğu tutamaçlara rağmen rüzgâr bir-iki kere resmen beni savurup götürüyordu. Yola devam etmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Beni ayakta tutan tek şeyin Valhalla tarafından güçlendirilen bedenim olduğunu biliyordum. Magnus 1.0 şimdiye çoktan düşüp böcek gibi ezilmişti. Hearthstone'un ipin sonunda sallanırken bunu nasıl başardığını aklım almıyordu. Hele Sam... yarı

tanrı olsun olmasın, onda Valhalla savaşçısı gücü yoktu. Yine de şikayet etmiyor, sendelemiyor, ayağı kaymıyordu –ki bu harika bir şeydi çünkü kendisi benim tam üstümdeydi.

Nihayet hava kararmaya başladığı sırada tepeye vardık. Aşağıda, yola çıktığımız vadide devin cesedi o kadar küçük görünüyordu ki sanki normal bir insan boyutundaydı. Nehir ışıl ışıl parlıyordu. Thor'un kampı hâlâ oradaysa bile en ufak bir şey görünmüyordu.

Diğer tarafta Jotunheim, elektron mikroskobundan bir manzara gibi önümüzde uzanıyordu –imkânsız derecesinde tırtıklı tepeler, kristal falezler, üzerlerinde oval bulutlar süzülen vadiler...

İyi haber: Devin kalesini görebiliyordum. Bir buçuk kilometre uzunluğundaki bir hendeğin ötesinde, bir dağ yamacında, pencereleri kızıl kızıl parlıyordu. Tepeden, inşa edilmemiş de cüceler tarafından yontulmuş gibi duran kuleler yükseliyordu.

Kötü haber: Bir buçuk kilometrelik hendekten bahsetmiştim, değil mi? Üstünde durduğumuz uçurum tepesi bunun yanında dar bir ova genişliğindeydi. Diğer tarafa atlamak ise, en az tırmandığımız yükseklikte bir yere doğru sıçramak anlamına geliyordu.

Buraya kadar gelmenin bile bir günümüzü aldığı düşünülürse kaleye varmamız kafadan altı ayı bulabilirdi. Ancak ne yazık ki pazartesi akşamındaydık ve Fenris'in adası çarşamba günü belirecekti.

"Bu gece burada kamp yapalım," dedi Blitzen. "Belki sabah karşıya geçmenin daha kolay bir yolunu buluruz."

Zamanımızın kısıtlı olmasına rağmen kimse buna itiraz etmedi. O kadar yorgunduk ki anında uyuyakaldık.

Her zaman olduğu gibi sabahın ilk ışıklarında durum çok daha kötü görünüyordu.

Ortada ne bir merdiven vardı, ne bir teleferik, ne de Geirrod'un kalesine aktarmasız uçuş. Suratıma balta yemeyi göze alıp Sam'e şekil değiştirmesini teklif edecektim ki (belki dev bir su samuruna dönüşüp bizi karşıya geçirebilirdi) Hearthstone işaretle konuştu: *Bir fikrim var.*

Bir run taşı çıkardı:

"M," dedim.

Başını iki yana sallayıp tek tek harfleri işaret ederek taşın ismini söyledi: *E-H-W-A-Z.*

"İyi peki," dedim. "M demek zor tabii."

Sam taşı Hearth'ün avucundan aldı. "Bunu biliyorum. Atı temsil ediyor, değil mi? Şekli eyer gibi."

Gözlerimi kısıp taşa baktım. Rüzgâr öyle deli gibi ve soğuk esiyordu ki kafam doğru dürüst çalışmıyordu ve sembol bana hâlâ M gibi görünüyordu. "Bu bize nasıl yardımcı olacak peki?"

Hearthstone işaretle konuştu: *At demektir, ulaşım yani. Belki gidilecek bir yol* – kaleye doğru işaret etti.

Blitzen sakalını çekiştirdi. "Güçlü bir büyü gibi. Daha önce yaptın mı?"

Hearthstone başını iki yana salladı. *Korkma. Yapabilirim.*

"Yapabileceğini biliyorum," dedi Blitz. "Ama sınırlarını zaten yeteri kadar zorladın."

Bir şey olmaz, diye ısrar etti Hearth.

"Zaten başka seçeneğimiz yok gibi," dedim. "Malum aramızda kanatlı bir şeye dönüşebilecek arkadaşlar da yok."

"Seni şu uçurumdan aşağı atarım," diye uyardı Sam.

"Tamam o zaman," dedi Blitzen. "Deneyelim bakalım. Yani taşı kullanmayı diyorum, Magnus'u uçurumdan atmayı değil. Hearth belki bir helikopter çağırabilir."

"Geirrod helikopterin sesini duyar," dedim. "Ve muhtemelen de bize kaya falan fırlatır. Öldürür yani."

"Pekâlâ," dedi Blitzen, "o zaman belki sessiz bir helikopter. Hearthstone, yap bakalım şu işi!"

Sam taşı geri verdi. Hearth diğer elini taşın üzerinde gezdirip dudaklarını oynattı.

Run taşı toz oldu. Hearthstone parmaklarının arasından kayıp giden beyaz toza baktı.

"Sanırım böyle olmaması gerekiyordu?" dedim.

"Arkadaşlar." Sam'in sesi o kadar kısıktı ki rüzgârda kaybolup gitmişti.

Bulutların arasından fırlayıp gelmekte olan gri bir şeye işaret etti. O kadar hızlı hareket ediyor ve gökyüzüyle o kadar iç içeydi ki tam tepemize gelene dek ne olduğunu çözemedim. Bu, normal bir atın iki katı büyüklüğünde, derisi likit çelik gibi ışıldayan, beyaz yelesi uçuşan, gözleri simsiyah parlayan bir aygırdı.

Kanatları yoktu ama hafif eğimli bir yerde koşuyormuş gibi havada kolaylıkla süzülüyordu. Ancak tam yanımıza geldiğinde dört, beş, altı... *sekiz* bacağı olduğunu fark ettim. Normal bir atın bacağının olması gereken yerde ikişer bacağı vardı. Tırların altındaki çifte lastikler gibiydi.

Hearthstone'a döndüm. "Dostum, at lazım olduğunda seni arıyorum, sen bu işi biliyorsun."

Hearthstone sırıttı. Sonra gözleri kaydı ve öne doğru yıkıldı. Tam zamanında onu yakalayıp yavaşça yere yatırmayı başardım. Blitzen'le Sam dikkatle aygırın çevresinde dönüyordu.

"Bu-bu mümkün değil," dedi Blitzen kekeleyerek.

"Sleipnir soyundan biri mi acaba?" dedi Sam. "Tanrılar aşkına, ne muhteşem bir hayvan."

At Sam'in eline başını sürttü, iltifattan hoşlandığı belli oluyordu.

Ona doğru yürüdüm, zekice bakan gözleri ve asil duruşu beni büyülemişti. Bu at, *beygir gücü* ifadesine bambaşka anlamlar yüklüyordu. İçinden güç fışkırıyordu adeta.

"Biriniz beni arkadaşla tanıştırabilir mi?" diye sordum.

Sam silkelenip toparlandı. "Ben... Ben kim olduğunu bilmiyorum. Odin'in atı Sleipnir'e benziyor ama bu o olamaz. Onu yalnızca Odin çağırabilir. Bu sanırım Sleipnir'in oğullarından biri."

"Ama muhteşem bir şey." Elimi uzattım. At dudaklarını parmaklarıma sürttü. "Dost canlısı. Ve bizi o hendekten geçirecek kadar da büyük. Senin için bir sakıncası var mı dostum?"

At kişnedi. *E dostum ben de bunun için buradayım zaten* der gibiydi.

"Sekiz bacak..." *Biraz tuhaf* diyecektim ama sonra fikrimi değiştirdim. "Muazzam. Bu nasıl olmuş ki?"

Blitzen Sam'e bir bakış attı. "Sleipnir Loki'nin çocuklarından biriydi. Onlar biraz... enteresan olurlar."

Gülümsedim. "Bu durumda bu at senin yeğenin oluyor Sam."

Öfkeli gözlerle bana baktı. "O konulara girmeyelim."

"Baban nasıl bir atın babası olup çıktı hem zaten?"

Blitzen öksürdü. "Aslına bakarsan Loki, Sleipnir'in annesiydi."

"Efendim?.."

"O konulara *hiç* girmeyelim," diye uyardı Sam.

Bunu daha sonra araştırmak için rafa kaldırdım. "Pekâlâ Bay At, adını bilmediğimiz için sana Stanley diyeceğim çünkü sende tam bir Stanley tipi var. Sana uyar mı?"

At sanki omuz silker gibi oldu, ben de bunu 'tamam' olarak kabul ettim.

Hearthstone'u bir çuval elf patatesi gibi Stanley'in geniş sırtına yatırdık. Diğerlerimiz oturarak ata bindi.

"Şuradaki kaleye gideceğiz Stanley," dedim. "Sessiz bir giriş kapısı arıyoruz. Senin için uygun mudur?"

At kişnedi. Beni sıkı tutunmam için uyardığından adım gibi emindim.

Ortada ne bir eyer ne bir dizgin olduğu için neye tutunacağımı bilmiyordum. Aygır dört ön ayağıyla yerdeki taşları eşeledikten sonra hendekten aşağı atladı ve kafa üstü düşmeye başladık.

Sonra hepimiz öldük.

ELLİ ÜÇ

İTİNAYLA DEV ÖLDÜRÜLÜR

Bu sefer şaka yaptım.

Sadece o an hepimiz birden öleceğimizi sandık.

At bu serbest düşüşten hoşlanmışa benziyordu. Ben hoşlanmadım ama. Atın boynuna sarılıp dehşet içinde çığlıklar attım (ki bu hiç de kaleye sessiz bir giriş olmayacaktı). Bu arada Blitzen belime sarılmıştı, arkasında oturan Sam de artık nasıl olduysa bir yandan sonsuzluğa sert bir iniş yapmasın diye Hearthstone'u tutarak atın sırtında kalmayı başarmıştı.

Düşüşümüz sanki saatler sürdü, oysaki sanırım sadece bir-iki saniyeydi. Bu süre zarfında Stanley için başka başka sayısız renkli isim düşündüm. Nihayet ön dört bacağını lokomotif tekeri gibi kırdı, düz bir seviyeye geldik ve tırmanmaya başladık.

Stanley bir bulutun içinden geçti, hendek duvarı boyunca zikzaklar çizdi ve kalenin tepesine yakın bir yerdeki bir pencerenin pervazında durdu. Bacaklarım titreye titreye attan inip diğerlerinin inmesine yardım ettim.

Pervaz o kadar genişti ki, atla birlikte dördümüz bir köşesin-

de dursak fare kadar falan görünürdük muhtemelen. Pencerede cam yoktu (muhtemelen dünya üzerinde buna yetecek kadar cam yoktur çünkü), ama Stanley bizi bir perdenin ardında indirmişti, böylece, fare var mı diye pencere pervazını sık sık kontrol etseler dahi kimse buradan bizi göremeyecekti.

"Teşekkürler dostum," dedim Stanley'e. "Korkunçtu. Şey yani, muhteşemdi."

Stanley kişnedi. Sevecen bir şekilde burnunu bana sürttükten sonra bir toz bulutu olup yok oldu. Pervazda, az önce durduğu yerde şimdi ehwaz runu vardı.

"Beni sevdi galiba," dedim.

Blitzen "Ay, aman, of," deyip Hearthstone'un yanına ilişti.

Yalnızca Sam sarsılmışa benzemiyordu. Hatta sanki enerji dolmuştu. Gözleri parlıyor, gülümsemesine engel olamıyordu. Sanırım uçmayı gerçekten çok seviyordu, bu uçuş sekiz bacaklı bir atın sırtında kelle koltukta bir ölüm düşüşü olsa bile.

"Tabii ki seni sevdi." Run taşını eline aldı. "Atlar Frey'in kutsal hayvanlarıdır."

"Ha." Boston'daki büyük parkta atlı polislerle yaşadıklarım geldi aklıma. Binicileri olmasa da atlar her zaman bana karşı sevecendi. Bir keresinde bir atlı polis beni sorguya çekerken atı aniden depara kalkmış, en yakındaki alçak dallı ağaca doğru dörtnala koşmaya başlamıştı.

"Atları hep sevmişimdir," dedim.

"Frey'in tapınaklarında kendi sürüleri olurmuş," dedi Sam. "Tanrının izni olmadan hiçbir ölümlünün atlara binmesine izin verilmezmiş."

"Keşke Stanley de gitmeden önce iznimi isteseydi," dedim. "Çıkış için bir plan yapmadık ve Hearthstone da kısa süre içerisinde başka bir büyü yapacağa benzemiyor."

Hearth yeni yeni kendine geliyordu... azıcık. Blitz'e yaslanmış, sessizce kıkırdıyor ve *Kelebek. Pop. Yaşasın.* gibi rasgele şeyler söylüyordu işaretle. Blitzen elini onun karnına koymuş, ilginç ölüm şekilleri düşünüyormuş gibi boşluğa bakıyordu.

Sam'le birlikte perdenin kenarına doğru süründük. Yanından içeri bakınca stadyum büyüklüğündeki bir odanın tavan seviyesinde olduğumuzu anladık. Odada yanan ateş, yangın yeri büyüklüğüneydi. Tek çıkış, ta karşı duvardaki kapalı ahşap kapıydı. Odanın ortasındaki bir taş masaya iki dişi dev oturmuş, Valhalla'nın yemek salonundaki ızgara hayvanı hatırlatan bir leşi didikleyerek yemek yiyordu.

Devler nehirdeki ölü kadar uzun boylu görünmüyordu ama emin olmak zordu. Jotunheim'da oranlar mantıklı değildi. Sanki gözlerim sürekli farklı farklı lunapark aynalarına bakarak uyum sağlamaya çalışıyordu.

Sam kolumu dürttü. "Şuna bak."

Tavandan sarkan, bizim göz hizamızdaki bir kuş kafesini işaret etti. Kafesin içinde, saman yığının içinde perişan halde beyaz bir kuğu oturuyordu.

"O bir Valkyrie," dedi Sam.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eminim işte. Hem ayrıca... Bence o kesin Gunilla."

Ürperdim. "Onun burada ne işi var?"

"Bizi arıyordur. Valkyrie'ler mükemmel iz sürerler. Kesin biz-

den önce buraya varmıştır ve..." Sam eliyle havada bir şey kapıyormuş gibi yaptı.

"Ee... onu burada mı bırakacağız?"

"Devler yesin diye mi? Tabii ki hayır."

"Sana tuzak kurdu. Seni ekipten attı."

"Ama hâlâ benim liderim," dedi Sam. "Gunilla'nın... bana güvenmemek için geçerli sebepleri var diyeyim. Birkaç yüzyıl önce Valhalla'ya bir Loki çocuğu gelmiş."

"Gunilla'yla birbirlerine âşık olmuşlar," diye tahmin yürüttüm. "Bana oteli gezdirirken bunu ima etmişti."

Sam başını evet anlamında salladı. "Loki çocuğu ona ihanet etmiş. Meğer *gerçekten* babam adına casusluk yapıyormuş. Gunilla'nın kalbi kırılmış. Eh... anla işte. Her neyse, onu ölsün diye burada bırakacak değilim."

İç çektim. "Pekâlâ."

Kolye ucumu çektim. Jack uğuldayarak uyandı.

"Nihayet," dedi. "Dün ne kaçırdım?"

"Birkaç tırmanış," dedim. "Şu anda önümüzde iki dişi dev var. Burunlarından içeri girmeye ne dersin?"

Kılıç elimde titreşti, keskin kısmı perdenin köşesinden içeri baktı. "Dostum, pencerelerinin pervazındayız. Teknik olarak devin evine izinsiz girmiş durumdayız."

"Yani?"

"Yani, kurallara uyman gerek! Onları tahrik etmeden öldürmek çok kaba bir hareket olur!"

"Anlaşıldı," dedim. "Onları kaba bir şekilde öldürmek istemiyoruz."

"Hey senyör, misafir ve ev sahibi hakları önemli büyü protokolleridir. Olayların büyümesine engel olur."

Blitzen köşede homurdandı. "Kılıç haklı evlat. İçeri girip misafir hakları talep etmeli ve istediğimiz şey için pazarlık yapmalıyız. Bizi öldürmeye kalkarlarsa anca o zaman saldırıya geçebiliriz."

Hearthstone hıçkırdı, sırıttı ve işaret diliyle konuştu: *Çamaşır makinesi.*

Sam başını salladı. "Siz hiçbir yere gidecek halde değilsiniz. Blitz, sen burada kalıp Hearthstone'a göz kulak ol. Magnus'la ben içeri girip Thor'un çekicini bulur, Gunilla'yı kurtarırız. İşler ters giderse bizi kurtarmak size düşer."

"Ama—" Blitzen yumruğunu ağzına dayayıp öğürdü. "İyi peki... Siz oradan nasıl ineceksiniz?"

Sam pervazdan içeri baktı. "Zemine ulaşmak için büyülü ipi kullanırız. Sonra devlerin yanına gidip kendimizi tanıtırız."

"Bu plandan nefret ettim," dedim. "Haydi yapalım."

ELLİ DÖRT

ET BIÇAĞI NEDEN TRAMPLEN OLARAK KULLANILMAMALI

İple duvardan aşağı inmek işin en kolay kısmıydı.

Zemine ulaştığımızda yapacağımız şeyle ilgili ciddi şüphelerim oluşmaya başladı. Dişi devler, ölü kız kardeşlerinden kesinlikle daha küçüktü –taş çatlasın on beş metre falan. Biri bana git şunların birinin ayak başparmağıyla güreş deseydi hiçbir sorunumuz kalmazdı. Ama bunun dışında bir şey yapabileceğimi sanmıyordum.

"Fasulye ağacına tırmanan Jack gibi hissediyorum kendimi," dedim.

Sam sessizce güldü. "O masalın kaynağı ne sanıyordun? Bu bir kültürel bellek meselesi –Jotunheim'a paldır küldür giren insanoğluna olabilecekleri tatlı yolla anlatma biçimi."

"Süpermiş."

Kılıç elimde uğuldadı. "Hem sen Jack olamazsın. Jack benim."

Bu mantıkla tartışmaya girecek değildim.

Taş zemin boyunca, toz yumaklarının, yemek artıklarının ve yağ birikintilerinin çorak diyarında yürüdük.

Şömine o kadar sıcaktı ki kıyafetlerimden duman çıkıyordu. Saçım çıtırdıyordu. Devlerin ıslak çamur ve ekşi et karşımı kokusu burunlara giren kılıçlar kadar ölümcüldü.

Bağırırsak sesimizi duyurabileceğimiz kadar yemek masasına yaklaştığımız zaman bile devler bizi fark etmedi. İkisi de birer sandaletle 120 beden deri elbise giymişti ve taş devrinden kalma gibi görünen kolyeleri cilalı kayalardan yapılmıştı. Tel tel siyah saçları iki yandan örülüydü. Gri suratlarını allık ve rujla ürkütücü bir tarzda renklendirmişlerdi. Yanımda moda danışmanım Blitzen yoktu ama daha öğle yemeği vakti olmasına rağmen bu iki kız kardeşin gece dışarı çıkmaya hazırlandıklarını tahmin ettim.

"Hazır mısın?" diye sordu Sam.

Cevabım hayırdı ama derin bir nefes alıp var gücümle bağırdım. "Merhaba!"

Devler muhabbete, kadeh tokuşturmaya ve et çiğnemeye devam ettiler.

Tekrarladım. "ALO!"

Dev kadınlar donakaldılar. Odada göz gezdirdiler. Nihayet sol taraftaki bizi fark etti. Ağzındaki lokmaları püskürterek bir kahkaha attı. "İki insan daha! İnanmıyorum!"

Diğer dev öne eğildi. "Bir Valkyrie daha? Ve..." Havayı kokladı. "Oğlan da savaşçı. Mükemmel! Tatlı niyetine ne yiyeceğimizi düşünüyordum ben de."

"Misafir haklarımızı talep ediyoruz!" diye seslendim.

Soldaki dev suratını ekşitti. "Şimdi sırası mıydı bunun?"

"Pazarlık etmek istiyoruz." Alt kısmı ta uzakta ay gibi havada süzülen kuş kafesine işaret ettim. "O kuğunun özgürlüğü için. Bir de... hani belki, ortalıkta çalıntı bir silah varsa. Ne bileyim, çekiç falan mesela."

"Güzeldi," dedi Sam.

Devler sanki gülmemek için kendilerini zor tutuyorlarmış gibi birbirlerine baktılar. Birayı fazla kaçırdıkları belliydi.

"Pekâlâ," dedi soldaki. "İsmim Gjalp. Bu da kız kardeşim Griep. Pazarlık süresince sizi misafir etmeyi kabul ediyoruz. İsimleriniz?"

"Ben Natalie oğlu Magnus," dedim. "Bu da—"

"Ayşe kızı Samira," dedi Sam.

"Babamız Geirrod'un evine hoş geldiniz," dedi Gjalp. "Ama sizi oradan çok zor duyuyorum. Sizi bir sandalyeye oturtmamda bir sakınca var mı?"

"Şey, yok tabii," dedim.

Griep bizi oyuncak gibi eline aldı. Bizi bir oturma odası büyüklüğündeki bir sandalyeye koydu. Masa hâlâ bir buçuk metre üstümüzdeydi.

"Tüh," dedi Griep. "Hâlâ çok alçaktasınız. Sandalyenizi kaldırayım mı?"

Sam "Magnus—" diyecek oldu.

Ama ben "Tabii," deyiverdim.

Griep neşeyle sandalyemizi tuttuğu gibi kafasının üzerinden geçirdi. Sandalyenin sırtı olmasa Sam'le birlikte tavana yapışıp kalırdık. Bunun yerine sadece ayağımız kaydı ve kirece bulandık.

Griep sandalyeyi yerine koydu. Gözbebeklerimin yerlerine oturması bir iki saniye aldı. Sonra da ilk gördüğüm iki devin asık suratı oldu.

"İşe yaramadı," dedi Griep bariz hayal kırıklığıyla.

"Tabii ki yaramaz," dedi Gjalp. "Şu hileyi asla doğru dürüst yapamıyorsun. Söyledim sana, sırtı olmayan bir şey lazım, tabure gibi. Tavana da o kancaları takmış olmamız gerekiyordu."

"Bizi öldürmeye çalışıyordun!" dedim. "Ev sahipliğine yakışmaz bu."

"Sizi öldürmek mi?" Gjalp alınmış gibiydi. "Bu son derece yersiz bir suçlama. Kız kardeşim yalnızca talebinizi yerine getirdi. Sandalyeyi kaldırmadan önce izninizi istedi."

"Az evvel bunun bir hile olduğunu söyledin ama."

"Öyle mi?" Gjalp gözlerini kırptı. Yakından bakınca maskaralı kirpikleri engelli çamur parkuruna benziyordu. "Jack, ihlal ettikleri bir kural var mı? Bana bizi öldürmeye çalışmak biraz öyle gibi geliyor da."

"Niyetlerini kabul etmedikleri sürece hayır," dedi Jack. "Hem kaza olduğunu da belirttiler."

İki dev birden dikleşti.

"Konuşan bir kılıç ha?" dedi Gjalp. "Bak bu ilginç işte."

"Sandalyenizi yeniden kaldırmamı istemediğinizden emin misiniz?" dedi Griep. "Mutfağa gidip bir tabure alabilirim. Hiç sorun değil."

"Saygıdeğer ev sahipleri," dedi Sam titreyen sesiyle, "lütfen bizi nazikçe ve güvenli bir şekilde masanın üzerine koyun ki sizinle pazarlık yapabilelim."

Griep üzüntüyle bir şeyler mırıldanıp Sam'in dediğini yaptı. Bizi benimle aşağı yukarı aynı boyda olan çatalıyla bıçağının yanma yerleştirdi. Bardağı rahatlıkla küçük bir kasabanın su deposu işlevini görebilirdi. Umarım bardağın adı Boom Baba değildir diye geçirdim içimden.

"Ee..." Griep sandalyesine yerleşti. "Kuğuyu serbest bırakmamızı istiyorsunuz demek? Babamız gelip şartları konuşana dek beklemek zorundasınız ama. Kuğu onun esiri, bizim değil."

"Aslında bir Valkyrie tabii," diye ekledi Gjalp. "Dün gece uçarak pencereden içeri girdi. Gerçek formuna bürünmeyi reddetti. Aptal kuğu kılığıyla bizi kandırabileceğini sanıyor ama babam ondan çok daha akıllıdır."

"Tüh," dedim. "Eh, denemedik demeyiz."

"Magnus..." diye çıkıştı Sam. "Sevgili ev sahipleri, en azından biz Geirrod'la konuşmadan önce kuğuyu öldürmeyeceğinizi kabul eder misiniz?"

Gjalp omuz silkti. "Dediğim gibi, kuğunun kaderi babamın elinde. Onun yerine kendinizi feda edip teslim olursanız onu serbest bırakabilir. Akşam güveç için baharatlı bir şeylere ihtiyacımız var."

"Tuzlayalım da kokmasın," dedim.

"Ki bu sadece bir deyim," diye ekledi Sam hemen. "Arkadaşım hiçbir şekilde kimsenin, özellikle de bizim tuzlanmamızı istemiyor."

"İyi kurtardın," dedim Sam'e.

Sam bir *ne kadar aptalsın* bakışı attı. Bu bakışa alışmaya başlamıştım artık.

Gjalp kollarını birleştirip göğsünde bir kayalık oluşturdu. "Çalıntı bir silahla ilgili de pazarlık yapacaktınız sanırım?"

"Evet," dedim. "Şimşek tanrısımsı bir şey, eğer elinizdeyse – ama tabii herhangi bir şimşek tanrısının silahının olmadığını falan söylemiyorum yalnız."

Griep keh keh güldü. "Ah, elimizde öyle bir şey var... bizzat Thor'a ait bir şey."

Thor yaratıcı bir şekilde küfrü basmak üzere yanımızda olma-

dığından bu şerefe Sam nail oldu ve kendi kendine, büyükbabasının pek de gurur duymayacağı bir iki yorumda bulundu.

"Bunlar lafın gelişi ifadeler," dedim hemen. "Arkadaşım hiçbir şekilde o... kaba ve enteresan şeyleri yapmanıza izin vermiyordu. Bizimle şu çe- şey, silah için pazarlık yapacak mısınız?"

"Elbette!" Gjalp sırıttı. "Aslına bakarsan bence şu pazarlık işini bir an önce halledelim derim çünkü kız kardeşimle birlikte bir randevumuz var—"

"İki çok yakışıklı buz devi kardeşle," dedi Griep.

"—bu yüzden adil bir anlaşma önereceğiz," diye devam etti Gjalp. "Bu sevimli konuşan kılıç karşılığında size Thor'un silahını vereceğiz. Kuğuyu da serbest bırakacağız –eminim babam buna bir şey demez– ama tabii karşılığında sizin teslim olmanız gerek. Bundan daha iyi bir anlaşma olamaz, inan bana."

"Bu pek anlaşma sayılmaz ama," diye homurdandı Sam.

"O halde reddedersiniz," dedi Griep, "ve hiçbir şey olmadan gidersiniz. Bizim için fark etmez."

Jack gücenmiş gibi titredi, runları parlıyordu. "Magnus, beni asla vermezsin, değil mi? Biz dostuz! Baban gibi değilsin, daha iyi bir şey görür görmez beni fırlatıp atmazsın değil mi?"

Loki'nin, kılıcı Randolph dayıma vermemi tavsiye etmesi geldi aklıma. O zaman az kalsın yapacaktım bunu. Şimdiyse bu imkânsız görünüyordu –tabii bir de devlerin bizi kafese koyup yemek için saklaması vardı. Jack şimdiye dek en az iki kez hayatımızı kurtarmıştı. Arada bir bana usta dese de onu seviyordum.

Aklıma başka bir fikir geldi. Kötü bir fikirdi, tamam ama de-

vin önerisinden daha iyiydi sonuçta.

"Jack," dedim, "varsayıyorum, şimdi bu devlere kız kardeşlerini öldürdüğümüzü söylesem misafirlik kurallarını ihlal etmiş olur muyum?"

"*Ne?*" diye haykırdı Griep.

Jack'in runları neşeli birer kırmızıya döndü. "Hayır, kesinlikle olmazsın dostum çünkü bu olay biz buraya misafirliğe gelmeden önce oldu."

"Pekâlâ." Devlere bakıp gülümsedim. "Kız kardeşinizi öldürdük –hani şu nehri bloke edip Thor'u öldürmeye çalışan iri yarı, tipsiz var ya? Hah, o işte. Öldü o."

"YALAN!" Gjalp ayağa fırladı. "Sizi zavallı küçük insanlar! Kız kardeşimizi öldürmüş olamazsınız, bu mümkün değil!"

Griep öfkeyle haykırdı. "Sizi böcek gibi ezmeliydim! Lanet olsun ki taburem ve tavanda kancam yoktu."

Tamam, kabul ediyorum, tepemde bağırıp ölüm tehditleri savuran iki dev olması bir parça sinir bozucuydu.

Ancak Sam son derece sakindi. Suçlar şekilde baltasını Griep'e doğru salladı. "Bizi az evvel öldürmeye çalıştığın doğru yani!"

"Tabii ki öyle seni aptal!"

"Ki bu misafir haklarını ihlal eder."

"Kimin umurunda?" diye haykırdı Griep.

"Magnus'un kılıcının," dedi Sam. "Jack, duydun mu bunu?"

"Elbette duydum. Yalnız bu iki devi öldürmek için gereken gücün çok fazla olduğunu belirtmem gerek—"

"Haydi!" Kılıcı fırlattım.

Jack spiral çizerek yukarı fırlayıp Griep'in sağ burun deliğin-

den girip sol burun deliğinden çıktı. Dev düşüp odayı 6.8 şiddetinde sarstı.

Gjalp çığlığı bastı. Hemen ağzını burnunu eliyle kapayınca Jack nafile parmaklarına saldırdı.

"Aa, bak bu akıllı çıktı!" diye bağırdı Jack. "Biraz yardım etsemiz?"

"Magnus!" Sam tramplen gibi tam kenarda durana dek devin et bıçağını sürükledi.

Ne yapmamı istediğini hemen anladım. Aptalca ve delice bir şeydi ama kendime bunu düşünme fırsatı tanımadım. Son sürat bıçağa doğru koşup tramplenden atlar gibi zıpladım ve bıçağı havaya uçurdum. İşe yaradı, az çok. Sandalyenin üstüne düştüm, beni öldürecek kadar aşağıda değildi belki ama bacağım kırıldı. Yaşasın! Bacağımın acısı beynime ok gibi saplandı.

Gjalp ise daha kötü durumdaydı. Dönerek fırlayan bıçak göğsüne çarptı. Saplanmadı. Elbisesini bile delemedi ama battığı an devin bağırması yeterli oldu. Ellerini içgüdüsel bir şekilde göğsüne indirdiği anda Jack burnundan içeri girdi.

Bir saniye sonra Gjalp kız kardeşinin yanında ölü yatıyordu.

"Magnus!" Sam masadan sandalyeye, yanıma atladı. "Seni geri zekâlı! Bıçakla tuzluğu fırlatmama yardım et demeye çalışmıştım! Üstüne zıpla demedim!"

"Bir şey değil." Acıyla yüzümü ekşittim. "Bir de, *amanın.*"

"Kırıldı mı?"

"Evet. Ama üzülme, çabuk iyileşiyorum ben. Bir saat falan—"

"Korkarım bir saatimiz yok—" diyebildi Sam.

Yan odadan kalın bir ses geldi. "Kızlar, ben geldim!"

ELLİ BEŞ

İLK CÜCE HAVA HAREKAT BÖLÜĞÜ TARAFINDAN SAVAŞA GÖTÜRÜLÜYORUM

Baba dev eve ne zaman gelse, kötü zamanlamadır.

Ancak herifin oturma odasında kırık bir bacakla, kızlarının ölü bedenlerinin yanında oturuyor olmak... işte bu *bayağı* kötü bir zamanlama. Devin yan odadan bu yana ayak sesleri yaklaştıkça Sam'le boş boş birbirimize baktık.

Sam'in ifadesinden şu okunuyordu: *Bir planım yok.*

Benim de, ne yazık ki, bir planım yoktu.

İşte tam bu sırada bir cüce, bir elf ve bir kuğunun sandalyenize paraşütle inmesi harika bir şeydir. Blitzen'le Hearth paraşüte yan yana bağlanmışken su kuşu Gunilla Hearthstone'un kollarındaydı. Blitzen dümenleri çekip mükemmel bir iniş gerçekleştirdi. Blitz'in takım elbisesiyle uyumlu, turkuaz bir ipek kumaştan olan paraşütü arkasında yere yığıldı. Gelişiyle ilgili şaşırmadığım tek şey paraşütün kıyafetiyle uyumlu olmasıydı.

"Nasıl yani!" dedim şaşkınlıkla.

Blitzen ofladı. "Neden bu kadar şaşırıyorsun ki? O devleri

yeterince oyaladın. Pencereden kafese tırmanma kancası fırlatıp ipin üstünde karşıya geçip kuğuyu kurtarıp acil durum paraşütü kullanamayan cüce mi olurmuş?"

Sam hafifçe alnına vurdu. "Bütün bu zaman boyunca yanında bir acil durum paraşütü mü vardı yani?"

"Saçmalama," dedi Blitzen. "Tabii ki bir cücenin yanında her daim bir acil durum paraşütü olur. Sizin olmaz mı?"

"Bunu daha sonra konuşalım," dedim. "Şu anda—"

"Kızlar?" diye seslendi dev yan odadan. Konuşması biraz sarhoş gibiydi. "Ne-neredesiniz?"

Parmaklarımı şaklattım. "Haydi millet, seçeneklerimize bakalım. Sam, Gunilla'yla ikiniz bizi kamufle edebilir misiniz?"

"Başörtüm sadece iki kişiyi saklayabilir," dedi Sam. "Ve Gunilla... şu an hâlâ kuğu formunda olması normal haline dönemeyecek kadar güçsüz düştüğünü gösteriyor."

Kuğu öttü.

"Bunu 'evet' kabul ediyorum," dedi Sam. "Birkaç saat sürebilir."

"Ki birkaç saatimiz yok." Hearth'e döndüm. "Run taşları?"

Gücüm yok dedi işaret diliyle. Gerçi bunu söylemesine bile gerek yoktu. Ayaktaydı ve bilinci yerindeydi ama hâlâ üstünden sekiz bacaklı bir at geçmiş gibi görünüyordu.

"Jack!" diye seslendim kılıca. "Jack nerede?"

Üstümüzdeki masadan sesi geldi. "Dostum ne vardı? Şu kadehin içinde yıkanmaya çalışıyorum. Biraz yalnız bırakın yahu."

"Magnus," dedi Sam, "kılıçtan peş peşe üç devi öldürmesini

isteyemezsin. Bu kadar efor seni *gerçekten* öldürür."

Yan odadaki ayak sesleri yükseldi. Dev sanki ayaklarını yere vuruyordu. "Gjalp? Griep? Yemin ederim *–HIK!–* yine o buz devleriyle yazışıyorsanız boynunuzu koparırım!"

"Zemin," dedim en sonunda. "Beni aşağı indirin!"

Blitzen beni kucakladığı anda acıdan neredeyse bayılacak gibi oldum. "Sıkı tutun!" diye bağırıp sandalyeden atladı ve bir şekilde beni uçurtmayla kayar gibi yere indirdi. Kendime geldiğimde Sam, Hearth ve Hearth'ün yeni evcil kuğusu yanımızdalardı. Muhtemelen sandalyenin bacağını yangın direği gibi kullanmışlardı.

İçim titriyordu. Yüzümde boncuk boncuk ter birikmişti ve kırık bacağım devasa bir açık yara gibi yanıyordu. Ancak benim dayanılmaz acım gibi ufak tefek sorunlar için vaktimiz yoktu. Yemek odasının eşiğinde devin ayaklarının gölgesi gittikçe büyüyordu. Ancak iki ileri bir geri gidiyor gibiydi sanki.

"Blitzen, beni kapının altına taşı!" dedim. "Geirrod'un önünü kesmemiz gerek!"

"Efendim?" diye sordu cüce.

"Sen güçlüsün! Zaten kucağındayım. Haydi!"

Homurdanarak kapıya doğru koşmaya başladı, her adımda acıdan beynimin içinde bir şimşek çakıyordu. Paraşüt arkamızdan sürükleniyordu. Sam'le Hearth, kucakta mutsuz bir şekilde öten kuğuyla birlikte peşimizden geldiler.

Kapı kolu dönmeye başladı. Eşiğin altında kafamızı eğip bekledikten sonra devin iki ayağının arasından karşı tarafa geçtik.

"MERHABA, N'ABER?" diye bağırdım.

Geirrod arkaya doğru sendeledi. Sanırım kucağında insan taşıyan, sırtı paraşütlü bir cüceyle bir kuğu taşıyan bir elf ve bir insan daha beklemiyordu.

O an gördüğüm şeyi ben de beklemiyordum yalnız.

Bir kere bu girdiğimiz oda çıktığımız odanın yarısı büyüklükteydi. Pek çok durumda burası için geniş denebilirdi. Siyah mermer zemin ışıldıyordu. Dizi dizi taş sütunların üzerinde içinde mangal büyüklüğünde yanan kömürler bulunan meşaleler vardı. Ancak tavan yalnızca yedi metre kadardı. Geçtiğimiz kapı bu tarafta daha küçük görünüyordu ama bu hiç mantıklı değildi.

Eşiğin altına sıkışmak imkânsızdı. Aslına bakılırsa Gjalp'la Griep bu kapıdan nasıl geçebilmişlerdi onu bile anlayamadım. Tabii odadan odaya geçerken boyut değiştiriyorlarsa bilemem.

Belki de olay buydu. Sonuçta devler şekil-değiştirenlerdi. Büyü ve illüzyon onların doğasında vardı. Burada biraz daha vakit geçirirsem yanıma bol bol bulantı ilacı ve bir iki üç boyutlu gözlük almam gerekebilirdi.

Geirrod önümüzde hâlâ sağa sola yalpalayarak yürümekte, bir boynuzdan bira içmekteydi.

"Kimsinissiz?" dedi sarhoş bir şekilde.

"Misafir!" diye seslendim. "Misafir haklarımızı talep ettik!"

Ev sahiplerini öldürdüğümüz için misafir haklarına hâlâ sahip olduğumuzdan emin değildim ama görgü kuralı manyağı kılıcım yan odada üzerine yapışan sümüklerden kurtulmak için yıkanmakla meşguldü, kimse bana itiraz edemezdi.

Geirrod kaşlarını çattı. Jotunheim Gazinosu'nda çılgın bir partiden çıkıp gelmişe benziyordu ama bu çok tuhaftı çünkü

vakit henüz erkendi. Demek ki devler yedi gün yirmi dört saat partileyebiliyorlar.

Üzerinde buruş buruş mor bir ceket, önü açık siyah bir uzun gömlek, çizgili pantolon ve sayısız hayvanın uğruna can verdiği deri ayakkabılar vardı. Koyu renk saçlarını geriye yapıştırmıştı ama ara ara birkaç tutam aradan fırlamıştı. Yüzünde üç günlük sakal vardı. Leş gibi bira kokuyordu. Görünümü, 'şık gece kulübü adamı'ndan çok 'iyi giyimli şarapçı' gibiydi.

En tuhaf yanı ise cüssesiydi. Kısa boylu demeyeceğim. Altı metre boyla NBA'de rahat oynar ya da ampul değiştirebilirsiniz. Ancak bu herif şu an ölü olan kızlarının yanında ufak tefek sayılırdı.

Geirrod geğirdi. İfadesinden anladığım kadarıyla kafasını toparlamaya çalışıyordu. "Misafirseniz... benim kuğumu neden aldınız? Ve kızlarım nerede?"

Sam zoraki güldü. "Ah şu çılgın kızlar mı? Onlarla kuğunuz için pazarlık ediyorduk."

"Evet," dedim. "Şu an yan odada, yerdeler. Pek iyi görünmüyorlar." İçki içermiş gibi bir hareket yaptım. Muhtemelen bunu gören Hearthstone'un kafası epey bir karışmıştır çünkü bu hareket *Seni seviyorum* hareketine çok benziyor.

Ancak Geirrod demek istediğimi anladı. Sanki kızlarının sarhoş olup bayılması endişelenecek bir şey değilmiş gibi omuzları gevşedi.

"İyi," dedi. "o buz devi çocuklarla yazışmıyorlarsa –*HIK!*– sorun yok."

"Hayır, sadece biz varız burada," dedim.

Beni kucağında taşımakta olan Blitzen ayak değiştirdi. "Ağırsın."

Muhabbete dahil olmaya çalışan Hearthstone deve işaret diliyle *Seni seviyorum* dedi.

"Ah, yüce Geirrod!" dedi Sam. "Aslında buraya Thor'un silahı için pazarlık yapmaya geldik. Kızlarınız silahın sizde olduğunu söyledi."

Geirrod sağ tarafına bir göz attı. Karşı duvarda, bir sütunun arkasından kenarı görünen, insan büyüklüğünde bir demir kapı vardı.

"Ve silah da orada," diye tahmin yürüttüm.

Geirrod'un gözleri açıldı. "Büyücü müsünüz siz? Nereden bildin?"

"Silah için pazarlık yapmak istiyoruz," diye tekrar ettim.

Gunilla Hearthstone'un kucağında huzursuzca öttü.

"Bir de kuğuyu serbest bırakmanız için," diye ekledi Sam.

"Ha!" Geirrod boynuzdaki biradan bir yudum daha aldı. Benim *–HIK!–* sizin verebileceğiniz hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ama belki *–ÖĞK–* silahı ve altın kazı bileğinizin hakkıyla kazanırsınız."

"Kuğu," diye düzelttim.

"Her ne haltsa," dedi dev.

Blitzen inledi. "Ağırsın. Çok ağır."

Bacağımın acısından kafam doğru dürüst çalışmıyordu. Blitzen her hareket ettiğinde çığlık atmak istiyordum. Yine de kafamı toparlamayı başardım.

"Aklınızda ne var?" diye sordum deve.

"Beni eğlendirin! Bir oyun oynayalım!"

"Kelime oyunu gibi mi mesela?"

"Ne? Hayır! Top yakalama gibi!" Küçümseyerek yemek odasını işaret etti. "Benim kızlarım var. Onlar da benimle top yakalama oynamak istemiyor. Ben o oyunu seviyorum! Oynayın benimle."

Sam'e bir bakış attım. "Sanırım top yakalama oynamak istiyor."

"Kötü bir fikir," diye mırıldandı.

"On dakika hayatta kalmayı başarın!" dedi Geirrod. "Tek istediğim bu! Sonra –*HIK!*– çok mutlu olurum."

"Hayatta kalmak?" dedim. "Top yakalama oyununda?"

"Kabul ediyorsunuz o zaman!" En yakındaki şömine küreğini kapıp koltuk büyüklüğünde, kor gibi yanan bir kömür aldı. "Tut bakalım!"

ELLİ ALTI

ASLA BİR CÜCEYE "TUT BAKALIM" DEMEYECEKSİN

"Koş!" dedim Blitzen'e. "Koş, koş, koş!"

Hâlen paraşütü ardında sürüklemekte olan Blitzen şaşkın şaşkın sendeledi. "Ağır, çok ağır," dedi tekrar nefes nefese.

Beş metre ilerleyebilmiştik ki Geirrod bağırdı: "YAKALA!"

Dördümüz birden en yakındaki sütunun ardına saklandığımız anda kömür ateş topu *güm* diye sütuna çarpıp taşın üstünde koca bir delik açtı. Tepemizden aşağı kül ve kıvılcım yağdı, sütun gıcırdadı. Yüzeyi boyunca tavana kadar çatlaklar aldı yürüdü.

"Koşun!" diye haykırdı Sam.

Geirrod kürekle kömür alıp dehşet verici şekilde isabet ettirerek bize fırlatırken koridor boyunca bir o yana bir bu yana kaçtık. Sarhoş olmasaydı işimiz bitmişti.

Bir sonraki atışla Blitzen'in paraşütü alev aldı. Sam paraşütü baltasıyla kesmeyi başardı ama çok fazla zaman kaybettik. Bir diğer alevli dehşet tam dibimizde yerde bir delik açıp Gunilla'nın kanatlarıyla Hearthstone'un fularının ucunu tutuşturdu. Blitzen'in de gözüne kıvılcım kaçtı.

"Kör oldum!" diye haykırdı.

"Ben seni yönlendiririm!" diye bağırdım. "Sola! Sola! Diğer sola!"

Bu arada koridorun öteki tarafında Geirrod Jotun şarkıları söyleyip sağa sola sendeleyip ara sıra da birayı tepesine dikerek harika vakit geçiriyordu. "Haydi ama küçük misafirler! Böyle oynanmaz. Kömürleri tutup geri fırlatmanız gerek!"

Çaresizce bir çıkış kapısı aradım. Yemek odasının tam karşı hizasında bir başka kapı vardı ama içinden emeklesek bile geçemeyeceğimiz kadar küçük ve fakat kıramayacağımız kadar büyüktü. Demirler ve ağaç gövdesiyle sabitlenmiş olmasından bahsetmiyorum bile.

Valhalla savaşçısı olduğum günden bu yana ilk kez hızlı iyileşme yeteneğimin yeterince hızlı olmamasından şikayetçiydim. Öleceksek de en azından iki ayağımın üstünde ölmeyi isterdim.

Tavana baktım. Geirrod'un ateş ettiği son sütunun üstündeki çatlaklar tavana ulaşmıştı. Sütun eğilmiş, ikiye ayrılmak üzereydi. Annemin tek başıma kamp çadırımızı kurmama izin verdiği gün geldi aklıma. Çadır direkleri tam bir kâbustu. Üst kısmı sabit tutacakları şekilde dengelemek için çok ince ayarla germek gerekiyordu. Yıkılmaları ise an meselesiydi.

"Bir fikrim var," dedim. "Blitzen beni biraz daha taşıman gerekecek ama eğer Sam—"

"Ee, şey, hayır," dedi Sam.

"Ben iyiyim," dedi Blitzen inleyerek. "Harikayım. Gözlerim de neredeyse görmeye başladı sayılır."

"Pekâlâ millet," dedim. "Deve doğru koşacağız şimdi."

Hearth'ün ifadesini anlamak için işaret diline gerek yoktu. *Delirdin mi sen?* Kuğu da benzer şekilde bana baktı.

"Beni takip edin siz," dedim. "Eğlenceli olacak."

"Lütfen," diye yalvardı Sam, "lütfen mezar taşıma bu son sözleri yazmayın."

Deve doğru seslendim. "Hey, Geirrod, Folkvangerliler gibi fırlatıyorsun o kömürleri!"

"Ne? HAH!" Geirrod küreğine bir kömür daha aldı.

"Tam ona doğru," dedim arkadaşlarıma. "Haydi!"

Dev fırlatmaya hazırlanırken Blitzen'e "Sağa, sağa git!" dedim.

En yakındaki sütunun ardına saklandık. Geirrod'un fırlattığı kömür, sütunun tam içinden geçip tavanda daha çok çatlağa sebep oldu.

"Şimdi sola," dedim arkadaşlarıma. "Tam ona doğru ve bir sıra daha."

"Sen ne yapmaya—" Sam yapmak istediğim şeyi anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrılar aşkına, sen *gerçekten* delisin."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Ne yazık ki hayır."

Geirrod'un gözünün önünde karşı tarafa geçtik.

"Kızların sarhoş değil!" diye bağırdım. "Onlar öldü!"

"*NE? OLAMAZ!*"

Bir başka kömür topu bize doğru uçup en yakındaki sütuna öyle bir girdi ki sütun anında dev bir mermer tozu yığınına dönüştü.

Tavan gacırdadı. Çatlaklar yürüdü. Orta sıraya geçince seslendim: "GENE ISKA!"

Geirrod öfkeyle inledi. Her iki eliyle kömür alabilmek için içki boynuzunu kenara fırlattı. Şansımıza öfkesi ve iki eliyle birden atış yapmaya çalışması isabet ettirmesini engelliyordu. Çevresinden koşup sütundan sütuna geçerken Geirrod da her yere kömür fırlatıp sütun devirmeye devam etti.

Geirrod'un kıyafetine, saç kesimine ve deri ayakkabılarına hakaret ettim. Nihayet dev bize koca bir şömine küreği fırlattı ve odanın kendi tarafındaki son sütununu da devirdi.

"Geri çekil!" dedim Blitzen'e. "Koş! ŞİMDİ!"

Zavallı Blitzen nefes nefese oflayıp pufluyordu. Karşı taraftaki duvara vardığımızda Geirrod bağırdı. "Korkaklar! Öldüreceğim hepinizi!"

Rahatlıkla koşarak gelip bizi yakalayabilirdi ama sarhoş zihni kömür fırlatmaya sabitlenmişti bir kere. Başka kömür var mı diye etrafına bakınırken odanın o tarafı yıkıldı ve Geirrod binlerce tonluk kayanın altında kaldı.

Gözümü açtığımda toz ve moloz yığınının içinde yerde yatıyordum. Ciğerlerime kaçan tozu çıkarabilmek için öksürmeye başladım.

Toz yavaş yavaş dağıldı. Birkaç metre ileride Sam de bağdaş kurmuş, nefes nefese öksürüyordu, sanki un çuvalını kafasından aşağı geçirmişler gibiydi.

"Blitzen?" diye seslendim. "Hearth?"

Onlar için o kadar endişelenmiştim ki kırık bacağımı bile unuttum. Ayağa kalkmayı başarınca çok şaşırdım. Bacağım hâlâ bir parça ağrıyordu ama ayakta durabiliyordum.

Blitzen sendeleyerek bir toz bulutunun içinden çıktı. "Bura-

dayım," dedi incecik bir sesle. Takım elbisesi mahvolmuştu. Saçı ve sakalı tozdan bembeyaz olmuştu.

Hemen ona sarıldım. "Sen," dedim, "sen, gelmiş geçmiş en güçlü, en muhteşem cücesin."

"Tamam evlat, tamam." Koluma hafifçe vurdu. "Hearthstone nerede? Hearth!"

İşte böyle anlarda Hearthstone'a seslenmenin faydasız olduğunu unutabiliyoruz.

"Burada," diye seslendi Sam. Yerde yatan elfin üstündeki taş parçalarını silkeledi. "Sanırım durumu iyi."

"Odin'e şükür!" Blitz öne doğru yeltendi ama neredeyse düşüyordu.

"Hey, dur bakalım." Blitz'i ayakta kalmış sütunlardan birine doğru iteledim. "Sen biraz dinlen. Ben hemen geliyorum."

Koşa koşa Sam'in yanına gidip Hearthstone'u enkazdan çıkarmasına yardım ettim.

Saçlarından duman tütse de durumu iyi görünüyordu. Onu ayağa kaldırdık. Gözünü açar açmaz işaret diliyle beni azarlamaya başladı: *Aptal mısın sen? Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?*

Bir an sonra kuğunun kucağında olmadığını fark ettim.

"Bir saniye," dedim. "Gunilla nerede?"

Arkamdan Blitzen'in iniltisi geldi. Dönüp bakınca bir esir alma olayının yaşandığını gördüm.

"Buradayım," dedi Gunilla hırlayarak. İnsan formuna geri dönmüştü, Blitzen'in arkasında durmuş, mızrağının keskin ucunu Blitz'in boğazına dayamıştı. "Siz dördünüz benimle birlikte Valhalla'ya geliyorsunuz."

ELLİ YEDİ

SAM FIRLATMA DÜĞMESİNE BASIYOR

Gunilla mızrağının ucunu Blitz'in şahdamarına bastırdı.

"Daha fazla yaklaşmayın!" diye uyardı. "Hepiniz yalancı ve sahtekârsınız. Midgard'ı ve Asgard'ı tehlikeye soktunuz, devleri uyandırdınız ve tüm evrenlerde kaosa sebep oldunuz—"

"Bir de seni kafesten kurtardık," diye ekledim.

"Ama önce beni buraya getirerek tuzağa düşürdünüz!"

"Kimse seni tuzağa falan düşürmedi," dedim. "Kimse sana peşimize düş demedi."

"Gunilla." Samira baltasını yere bıraktı. "Bırak cüceyi gitsin, lütfen."

"Urrgg," diye onayladı Blitzen.

Valkyrie lideri Hearthstone'a baktı. "Sen, elf— aklından bile geçirme. O run taşı kesesini yere koymazsan seni küle çeviririm."

Hearthstone'un bir şeyler yapmak üzere olduğunun farkında değildim. Hearth Gunilla'nın dediğini yaptı ama gözleri öfkeyle parlıyordu. Gunilla'ya, hamster çemberine koymaktan çok daha kötü bir şey yapmak istiyormuş gibi bir havası vardı.

Sam ellerini havaya kaldırdı. "Seninle savaşmayacağız. Lütfen cüceyi serbest bırak. Valkyrie mızrağının neler yapabileceğini hepimiz biliyoruz."

Aslına bakılırsa ben bilmiyordum ama mümkün olduğunca masum ve zararsız görünmeye çalışıyordum. Ayrıca ne kadar bitik durumda olduğum düşünülürse bu o kadar da zor değildi.

Gunilla bana baktı. "Kılıcın nerede Magnus?"

Koridorun yıkık tarafına işaret ettim. "Son baktığımda bir kadehin içinde yıkanıyordu."

Gunilla bunu bir düşündü. Bu cümle yalnızca Vikinglerin ruh hastası dünyasında mantıklı bir cümleydi. "Pekâlâ." Blitzen'i bana doğru itti.

Hemen mızrağını uzatıp bizleri belli bir mesafede tuttu. Mızrağın ışığı o kadar yoğundu ki bir an derimi kızarttığını sandım.

"Gücüm yerine gelir gelmez Asgard'a gidiyoruz," dedi Gunilla. "Siz bu arada devlere Thor'un silahını neden sorduğunuzu açıklayın bakayım."

"Ha..." Thor'un, silahın kayıp oluşuyla ilgili sessiz kalmamız konusunda son derece ciddi olduğunu hatırladım. "Şey—"

"Bir tuzaktı," diye araya girdi Sam. "Devlerin kafasını karıştırmak için."

Gunilla gözlerini kıstı. "Tehlikeli bir tuzakmış. Devler Thor'un silahını kaybettiğine inanırlarsa... bunun sonuçları felaket olur."

"Felaket demişken," dedim, "Surt, Fenris'i yarın gece serbest bırakacak."

"Bu gece," diye düzeltti Sam.

Midem bir takla attı. "Bugün salı değil mi? Freya dolunayın çarşamba günü olduğunu söylemişti."

"Dolunay da zaten teknik olarak salı akşamı günbatımıyla çıkıyor," dedi Sam. "Yani bu gece."

"Harika," dedim. "Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Farkında olduğunu sanıyordum."

"İkiniz de sessiz olun!" diye buyurdu Gunilla. "Magnus Chase, sen bu Loki kızının yalanlarına çok fena kanmışsın."

"Ne yani, dolunay bu gece değil mi o zaman?"

"Hayır, bu gece. Yani evet—" Gunilla kaşlarını çattı. "Kafamı karıştırmasana!"

Gunilla ışık mızrağıyla boğazını sıkınca Blitzen inledi. Hearthstone yumrukları sımsıkı bir şekilde yanıma yanaştı.

Ellerimi kaldırdım. "Gunilla, söylemeye çalıştığım şey, bizi bırakmazsan ve biz de gidip Surt'ü durduramazsak—"

"Seni uyarmıştım," dedi Gunilla. "Samira'nın sözünü dinlemek Ragnarok'u hızlandırmaktan başka bir işe yaramaz demiştim. Şanslısın ki diğer Valkyrie'ler ya da eski savaşçı arkadaşların değil de seni ben buldum. Hepsi seni öldürerek Valhalla'ya sadakatlerini ispatlamanın peşinde şu anda. Ben en azından soylular ruhunu Ginnungagap'a sürgün etmeden önce yargılanmanı talep edeceğim."

Samira'yla birbirimize baktık. Tutuklanıp Asgard'a gidecek halimiz ve vaktimiz yoktu. Hele ben, ruhumun ismini bile telaffuz edemediğim bir yere sürgün edilmesini hiç istemiyordum.

Bizi Hearthstone kurtardı. Yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı. Sanki enkazın içinden Geirrod ayağa kalkıyormuş gibi

Gunilla'nın arkasına doğru işaret etti. Dokuz Dünya üzerindeki en basit numaraydı ama işe yaradı.

Gunilla arkasına baktı. Sam ışık hızıyla öne atıldı. Valkyrie liderine saldırmak yerine sadece Gunilla'nın altın pazıbendine dokundu.

Sanki birisi sanayi tipi bir elektrikli süpürge çalıştırmış gibi hava birden çekilmeye başladı.

Gunilla çığlık attı. Korkuyla Sam'e baktı. "Sen ne yap—"

Valkyrie içe doğru patladı. Bir ışık taneciğine dönüşüp bir anda yok oldu.

"Sam?" Olanlara inanamıyordum. "Sen-sen onu öldürdün mü?"

"Tabii ki hayır!" Sam koluma vurdu. (Neyse ki ben de yok olmadım.) "Yalnızca onu Valhalla'ya geri yolladım."

"Pazıbendiyle?" dedi Blitzen.

Sam hafifçe gülümsedi. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Parmak izim henüz Valkyrie bankasından silinmemiş demek ki."

Hearthstone elini çevirdi. *Açıkla.*

"Valkyrie pazıbentleri acil durum fırlatma işlevine sahiptir," dedi Sam. "Bir Valkyrie savaşta yara aldıysa ve acil yardıma ihtiyacı varsa, bir diğeri onu sadece pazıbendine dokunarak Valhalla'daki revire yollayabilir. Anında bulunduğu yerden çekilir ama bu çok kuvvetli bir büyüdür. Bir kez kullanıldı mı pazıbent erir ve yok olur."

Gözlerimi kırptım. "Bu durumda Gunilla Valhalla'ya postalandı yani."

"Aynen. Ancak çok fazla zaman kazandırmış değilim. Gücünü toplar toplamaz geri dönecektir. Tahminen yanında destek kuvvet de getirecektir."

"Thor'un çekici," dedim. "Depo."

Küçük demir kapıya doğru koştuk. Tavanın yıkılmasını demir kapının enkaz altında kalmayacağı şekilde ayarladım demek isterdim ama öyle olmadı tabii. Sadece aşırı şanslıydık.

Sam'in baltası asma kilidin işini tek seferde bitirdi. Hearthstone omzuyla kapıyı açtı. İçeride duvara yaslanmış, süpürge sapı büyüklüğünde demir bir sopadan başka bir şey yoktu.

"Aaa," dedim. "Bütün heyecanım kaçtı şimdi."

Blitzen demir direği inceledi. "Bilemiyorum evlat. Şu run işlemeleri görüyor musun? Bir Mjolnir değil ama bu sopa da çok güçlü bir büyüyle imal edilmiş."

Sam'in yüzü düştü. "Ah... Thor'un silahı. Ama *o* silah değil."

"Hmmm." Blitzen bilge bir şekilde başını salladı.

"Hmmm," dedim ben de. "Biriniz bana neden bahsettiğinizi anlatsa ne güzel olacak."

"Evlat, bu Thor'un yedek silahı," diye açıkladı Blitz. "Bu asayı ona bir dostu hediye etmişti –Grid adlı bir dişi dev."

"Üç sorum var," dedim. "Bir: Thor'un bir dev arkadaşı mı var?"

"Evet," dedi Blitz. "Her dev kötü değildir."

"İki: Tüm dişi devlerin adları G ile mi başlıyor?"

"Hayır."

"Son soru: Thor bir Uzakdoğu dövüş ustası mı? Ne bileyim mesela yedek nunçakuları da var mı?"

"Evlat, silaha hakaret etme. Çekiç gibi cüce işi olmayabilir ama devler tarafından dövülmüş silahlar da güçlü nesnelerdir. Umarım yerinden kaldırıp Thor'a götürebiliriz. Aşırı ağır olduğundan ve tılsımlarla korunduğundan eminim."

"Siz onu hiç dert etmeyin!" dedi üstümüzden kalın bir ses.

Yukarıdaki pencerelerin birinden şimşek tanrısı, Otis'le Marvin'in çektiği bir arabayla içeri girdi. Kılıcım Jack yanlarında havada süzülüyordu.

Thor olanca paspal görkemiyle önümüzde yere indi. "Aferin ölümlüler!" Sırıttı. "Asayı bulmuşsunuz. Hiç yoktan iyidir!"

"Ve dostum," dedi Jack. "İki dakika duş alayım dedim. Bir döndüm ki çıkıp gitmişsiniz ve kapının önü enkazla kapanmış. Kılıç halimle ne yapmamı bekliyordunuz?"

Bir şey diyecektim ama demedim. "Ya evet. Kusura bakma Jack."

Thor depoya doğru kolunu uzattı. Demir sopa uçarak eline geldi. Thor asayı evire çevire bir iki numara çekti. "Evet bu işime yarar, şeyi bulana dek –hani şu resmi olarak kayıp olmayan diğer silahı. Teşekkürler!"

İçimdeki tokat atma arzusuna gem vurdum. "Uçan bir araban mı vardı senin?"

"Tabii ki!" diyerek güldü. "Thor'un uçan arabasının olmaması, bir cücenin acil durum paraşütü olmaması gibidir!"

"*Teşekkürler,*" dedi Blitz.

"Bizi uçan arabanla buraya getirebilirdin," dedim. "Bir gün kazanır ve birkaç kez ölümden dönmemiş olurduk. Ama sen göz göre göre bizi o uçurumdan tırmandırdın, o uçurum gibi hendekten geçirttin—"

"Kahramanlığınızı ispatlama fırsatını asla elinizden almam!" dedi şimşek tanrısı.

Blitzen inledi.

Hearthstone işaret diliyle konuştu. *Bu tanrıdan nefret ediyorum.*

"Aynen öyle Bay Elf!" dedi Thor. "Sayemde ne kadar yiğit olduğunuz ispatlandı. Rica ederim!"

Otis meleyip toynaklarını yere sürttü. "Hem patron buraya kadar çekiçsiz gelemezdi, hele bir de kendi kızı o kafesin içinde hapisken."

Sam gözlerini kıstı. "Siz bunu *biliyor muydunuz* yani?"

Thor keçisine bakıp kaşlarını çattı. "Otis, çeneni kapaman gereken durumlarla ilgili olarak seninle bir konuşma yapmamız gerekecek."

"Özür dilerim." Otis boynuzlarını aşağı eğdi. "Haydi beni öldür. Sorun değil inan."

Marvin burnuyla onu dürttü. "Kapasana sen artık çeneni? Sen ne zaman öldürülsen ben de öldürülüyorum!"

Thor yukarı bakıp gözlerini devirdi. " 'Arabanı hangi hayvanlar çeksin Thor?' diye sormuştu babam. 'Keçi' demiştim. 'Uçan ve yeniden dönüşümlü keçiler harika olur.' Ejderha seçebilirdim, aslan seçebilirdim ama hayır." Sam'e baktı. "Sorunu cevaplamam gerekirse evet, Gunilla'nın burada olduğunu hissetmiştim. Çocuklarımdan biri yakınlardaysa genellikle bunu hissederim. Buraya gelmişken onu kurtarabilirseniz ne âlâ diye düşündüm. Ama Gunilla'nın çekicin kayıp olduğunu öğrenmesini de istemiyordum. O bilgi biraz hassas bir bilgi. Bu bilgiyi seninle paylaştığım için şeref duymalısın Loki kızı."

Sam bir adım geri attı. "Onu da mı biliyordun? Bakın Efendi Thor—"

"Bana efendi deyip durma. Ben sıradan insanların tanrısıyım, bir efendi değilim! Ve merak etme, seni öldürmeyeceğim. Loki'nin her çocuğu kötüdür diye bir kural yok. Hatta Loki bile..." İç çekti. "Bazen o herifi çok özlüyorum."

Sam yandan ona baktı. "Öyle mi?"

"Tabii ki." Thor kızıl sakalını kaşıdı. "Çoğu zaman onu öldürmek istiyordum, karımın tüm saçlarını kestiği zaman mesela ya da beni gelinlik giymeye ikna ettiği zaman."

"Ne giymek, ne giymek?" diye sordum.

"Ama Loki hayatı ilginç kılıyordu," diye devam etti Thor. "İnsanlar bizi kardeş sanırlar ama değiliz. O *Odin'in* kan kardeşiydi. Ama yine de bu lafın nereden çıktığını biliyorum. Bunu kabul etmek istemesem de Loki'yle harika bir ekiptik."

"Marvin'le ben gibi," dedi Otis. "Terapistim diyor ki—"

"Kapa çeneni geri zekâlı!" dedi Marvin.

Thor demir asasını çevirdi. "Her neyse, asa için teşekkürler. O *diğer* şeyi bulana dek işime çok yarayacak. Ve lütfen, SAKIN kimseye o kaybettiğim şeyden bahsetmeyin. Çocuklarıma bile. Özellikle de onlara. Yoksa sizi öldürmem gerekir ve bunu yaparsam kendimi kötü hissedebilirim."

"Ama Mjolnir olmadan ne yapacaksınız?" diye sordu Sam. "Nasıl—"

"Televizyon seyredeceğim, değil mi?" Thor omzu silkti. "Sorma... bu asanın ekran çözünürlüğü ve boyutu bir felaket ama bununla yetineceğim artık. Size gelince, Lyngvi Adası bu gece

dalgaların içinden yükselecek. Acele etmelisiniz! Hoşça kalın ölümlüler ve—"

"Dur bir dakika," dedim. "Adanın yerini öğrenmemiz gerek."

Thor kaşlarını çattı. "Ha evet. Onu söyleyecektim size. Eh, yapmanız gereken tek şey Boston'daki Long Wharf bölgesinde cüce kardeşleri bulmak. Onlar sizi adaya götürür. Tekneleri genelde günbatımında yola çıkar."

"Oo, cüceler." Blitzen onaylar gibi başını salladı. "Onlara güvenebiliriz yani, öyle mi?"

"Ah, hayır," dedi Thor. "Sizi ellerine geçen ilk fırsatta öldürmeye kalkacaklardır ama adanın yerini *gerçekten* biliyorlar."

"Efendi Th– şey yani Thor," dedi Sam. "Bizimle gelmez misin? Bu önemli bir savaş olacak –ateş lordu Surt, Fenris falan. Mutlaka ilginizi çeker bence."

Thor'un sağ gözü seğirdi. "Güzel bir teklif. Gerçekten. Çok isterdim ama önemli başka bir işim var—"

"*Taht Oyunları*," diye önemli işi açıkladı Marvin.

"Kapa çeneni!" Thor asayı kafamızın üstüne kaldırdı. "Zamanınızı iyi kullanın kahramanlar. Savaş için hazırlanın ve günbatımından önce Long Wharf'ta olun!"

Oda dönmeye başladı. Jack elime doğru uçtu ve elime değer değmez içimi bir bitkinlik kapladı.

En yakındaki sütuna dayandım. "Thor, bizi nereye gönderiyorsun?"

Şimşek tanrısı kıkırdadı. "Her birinizin nereye gitmesi gerekiyorsa oraya."

Jotunheim yıkılan bir çadır gibi çevremde yerle bir oldu.

ELLİ SEKİZ

BİRİ CEHENNEM Mİ DEDİ?

Bunker Tepesi'nde, bir kar fırtınasının ortasında tek başımaydım.

Bitkinliğim geçmişti. Jack terkar boynumdaki kolye ucu biçimine dönmüştü. Bunların hiçbiri mantıklı değildi ama rüya görüyor gibi de değildim.

Gerçekten Charlestown'daydım, Boston da önümdeki nehrin karşısındaydı sanki ve dördüncü sınıftaki okul otobüsünün bizi okul gezisi için bıraktığı noktadaydım. Kahverengi tuğla binaları kalın kar örtüsü kaplamıştı. Büyük park, çıplak dallı ağaçlarla bezeli beyaz bir alandı sadece. Tam ortasındaki gri dikilitaş karlı gökyüzüne uzanıyordu. Geirrod'un kalesinde gördüklerimden sonra bu abide gözüme minicik ve zavallı görünüyordu.

Thor nerede olmam gerekiyorsa oraya yollanacağımı söylemişti. Neden burada olmam gerekiyordu ve arkadaşlarım neredeydi?

Omzumun ardından bir ses, "Ne trajik, değil mi?" dedi.

Şaşırmadım bile. Sağımdan solumdan fırlayan tuhaf İskandinav varlıklara alışmıştım artık.

Elf kadar uçuk benizli ve uzun koyu renk saçlı bir kadın yanımda durmuş abideyi seyrediyordu. Profilden insanın içini acıtacak kadar güzeldi ve yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Kürk paltosu rüzgârda titreşen bir kar tanesi gibi ışıldıyordu.

Sonra bana döndü ve ciğerlerim resmen sırtıma yapıştı diyebilirim.

Kadının yüzünün sağ tarafı tam bir kâbustu –kırış kırış bir cilt, çürüyen etin üstünü kaplayan buz parçaları, zar inceliğinde dudakların ardındaki çürümüş dişler, bembeyaz bir göz ve örümcek ağı gibi lime lime saç öbekleri.

İçimden, *Pekâlâ, o kadar da kötü değil,* dedim. *Batman'daki iki yüzlü o herife benziyor sonuçta.* O herif bana hep aşırı komik gelmiştir, yüzü o kadar yaralı bir insan nasıl hayatta kalabilir ki?

Ancak karşımdaki kadın *bayağı* gerçekti. Korkunç bir kar fırtınasında yüzü kapıya sıkışmış gibiydi. Ya da daha kötüsü... dehşet verici bir gulyabani insan şekline bürünürken işi yarım kalmış gibi.

"Sen Hel'sin." Sesim beş yaşındaki gibi çıkıyordu.

İskelet haldeki sağ elini kaldırıp bir saç öbeğini kulağının arkasına attı... ya da bir zamanlar kulak olan, soğuktan çürümüş et parçasının arkasına desem daha doğru olacak.

"Evet, ben Hel'im, cehennemin öbür adı," dedi. "Bazen Hela derler ama ölümlüler benim adımı ağızlarına bile almasalar daha iyi olacak. Espri yapmayacak mısın Magnus Chase? *Ne cehennemdeydin? Cehenneme kadar yolun var? Cehennemde sana yer ayırttım?* Senden böyle birkaç şey bekliyordum."

Esprilerim taze bitmişti. Yapabildiğim tek şey çığlık çığlığa

kaçmadan orada durabilmekti. Rüzgâr Hel'in çevresinde dönüyor, zombi kolundan kararmış deri parçalarını savuruyordu.

"N-ne istiyorsun?" diye sordum. "Ben zaten ölüyüm. Valhalla savaşçısı oldum."

"Biliyorum genç kahraman. Senin ruhunu istemiyorum. Elimde çok fazla ruh var zaten. Seni buraya konuşmak için çağırdım."

"Beni buraya sen mi getirdin? Ben sandım ki Thor—"

"Thor." Tanrıça suratını astı. "Eğer televizyonu yüz yetmiş adet HD kanal çeken birini arıyorsan ona gitmelisin. Ama birini Dokuz Dünya'da doğru noktalara yollayabilen birini arıyorsan kendisi yanlış adam."

"Yani—"

"Yani artık konuşsak iyi olacak diye düşündüm. Babam seni arayacağımı söylemişti sanırım, değil mi? O sana bir çıkış stratejisi sundu Magnus: Kılıcı dayına ver. Kılıcı bu oyundan çek çıkar. Bu senin son şansın. Belki bu bölgeden bir ders çıkarırsın."

"Bunker Tepesi'nden mi?"

Abideye doğru dönünce yalnızca ölümlü tarafı görünür oldu. "Zavallı ve anlamsız. Bir başka nafile savaş, senin yakında gireceğin savaş gibi..."

Tamam Amerikan tarihini biraz unutmuştum ama şehit abidelerini zavallı ve anlamsız yerlere diktiklerini sanmıyordum.

"Bunker Tepesi bir zafer değil miydi? Amerikalılar tepeyi İngilizlerden kurtarmışlardı? Hani bu savaşın meşhur lafı vardır, *düşmanın gözünün akını görmeden ateş etme...*"

Süt beyazı zombi gözünü gözüme dikti.

"Bir kahramana bin korkak düşer," dedi Hel. "Yiğitçe ölen bir kişiye aptalca ölen bin kişi. Bir savaşçıya... benim diyarıma düşen bin ruh."

Buruşuk parmağıyla işaret etti. "Tam orada, senin yaşlarında bir İngiliz çocuk, anne diye ağlarken bir saman balyasının ardında öldü. O alaydaki en genç askerdi. Kendi kumandam korkaklığı yüzünden vurdu onu. Sence o bu güzelim abideyi takdir ediyor mudur? Ve şurada, tepenin tam üstünde, cephaneleri bitince, senin ataların İngilizlere mağara adamları gibi taş attılar. Bazıları kaçtı. Bazıları kaldı ve süngülerle delik deşik edildi. Hangileri daha akıllıydı sence?"

Gülümsedi. Ağzının hangi tarafı daha korkunçtu bilemiyordum –yaşayan ölü tarafı mı yoksa katliamdan zevk alan güzel kadın tarafı mı.

"*Düşmanın gözünün akını görmeden ateş etmeyin* gibi bir laf hiç edilmedi aslında o savaşta," diye devam etti. "Bu bir efsane, yıllar sonra uyduruldu. Buranın adı Bunker Tepesi bile değil. Breed's Tepesi. Ve savaş İngilizlere epey bir şeye mal olmuş olsa da bu bir Amerikan zaferi değildi, resmen bir yenilgiydi. İnsan hafızası böyledir işte... gerçeği unutur ve kendini daha iyi hissetmeni sağlayan şeye inanırsın."

Kar ensemde eriyip yakamı ıslatıyordu. "Ne demek istiyorsun? Savaşmayayım mı? Surt'ün senin kurt kardeşini serbest bırakmasına izin mi vereyim?"

"Ben sadece seçeneklerini önüne seriyorum," dedi Hel. "Bunker Tepesi gerçekten sizin Devriminizin sonucunu etkiledi mi? Bu gece Surt'le yüzleşirsen Ragnarok'u hızlandıracak mısın,

geciktirecek misin? Gözü kara savaşa atılmak tam bir kahramana göre bir iş, sonunda kendini Valhalla'da bulan bir insana yani. Peki ya daha dikkatli yaşamlar sürüp yataklarında huzur içinde eceliyle ölen milyonlar? Onlar benim diyarıma gelirler. Onlar aptal mı? Sen gerçekten Valhalla'ya mı aitsin Magnus?"

Nornların sözleri soğuk havada çevremi sardı sanki. *Kazara seçilmiş, kazara ölmüş; Kahramanı tutamaz içeride Valhalla.*

Oda komşum T.J.'i düşündüm, üstünde hâlâ İç Savaş üniforması vardı ve hâlâ tüfeğini elinden düşürmüyor, her gün sonu gelmeyen savaşlara katılıp Ragnarok'taki nihai ölümünü bekliyordu. Kafayı sıyırıp kafatası parçalamadığı zamanlarda edebiyat doktorası yapmaya çalışan Gunderson'u düşündüm sonra. Ben bu insanlar gibi miydim?

"Kılıcı dayına götür," diye ısrar etti Hel. "Bırak her şey olacağına varsın. Bu güvenli seçenek. Bunu yaparsan... babam Loki seni ödüllendirmemi istedi."

Yüzümün derisi yanıyordu. Soğuktan çürüyüp Hel gibi olacağım diye saçma sapan bir korku düştü içime. "Ödüllendirmek derken?"

"Helheim o kadar da korkunç bir yer değildir," dedi tanrıça. "Sarayımda özel misafirlerim için her zaman güzel odalar bulunur. Bir kavuşma ayarlayabilirim."

"Kavuşma..." Sözcükler ağzımdan zor çıkıyordu. "Annemle mi? O senin yanında mı?"

Tanrıça başını yana yatırıp bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Benim yanımda *olabilir*. Ruhunun durumu, her şeyi, şu an hâlâ akışkan."

"Nasıl?.. Anlama—"

"Yaşayanların duaları ve dilekleri çoğunlukla ölülerin durumunu etkiler Magnus. Ölümlüler bunu hep bilmiştir." Ağzının bir tarafındaki çürük, bir tarafındaki inci gibi dişleri gösterdi. "Natalie Chase'i hayata geri döndüremem ama eğer istersen ikinizi Helheim'da bir araya getirebilirim. Bir daha asla ayrılmayın diye ruhlarınızı bağlayabilirim. Tekrar bir aile olursunuz."

Bunu hayal ettim. Dilim ağzımın içinde dondu.

"Konuşmana gerek yok," dedi Hel. "Sadece belli et yeter. Annen için ağla. Bırak aksın gözyaşların, böylece bilirim ki kabul ediyorsun. Ama kararını şimdi vermelisin. Teklifimi reddeder, kendi Bunker Tepesi savaşını vermeye karar verirsen ne bu hayatta ne başka bir hayatta anneni bir daha asla görmene izin vermeyeceğime yemin ederim."

Houghton's Gölü'nde annemle taş sektirmemizi, muzip muzip parlayan yeşil gözlerini düşündüm. Güneş ışığına doğru kollarını açmış, bana babamın nasıl biri olduğunu anlatmaya çalışmıştı. *Seni buraya bu yüzden getirdim Magnus. Hissedebiliyor musun? Baban her yerde.*

Sonra annemin ruhunun soğuk, karanlık bir saraya hapsolduğunu düşündüm. Cenaze evindeki kendi ölü bedenim geldi aklıma –balmumuyla kaplanmış, vitrine konacağı için giydirilip süslenmiş bir eser gibi. Ran'ın ağında dönüp duran boğulmuş ruhları getirdim gözümün önüne.

"Ağlıyorsun," dedi Hel tatmin dolu bir ifadeyle. "Anlaştık o zaman?"

"Anlamıyorsun." Tanrıçaya baktım. "Ağlıyorum çünkü an-

nemin ne isteyeceğini biliyorum. Onu o zamanlardaki gibi hatırlamamı isterdi. İhtiyacı olan tek şey o. Bir yere kapatılmak, muhafaza edilmek, soğuk bir yeraltı deposunda bir hayalet gibi yaşamak istemezdi."

Hel suratını asınca yüzünün sağ tarafı kırışıp çatladı. "Bu ne cüret?"

"Esprin yok mu diyordun." Kolye ucumu çektim. Jack kılıç formuna büründü, keskin yanı soğukta ışıl ışıl parlıyordu. "Beni rahat bırak. Loki'ye anlaşma falan yok dediğimi söyle. Seni bir daha görürsem noktalı yerlerinden keserim."

Kılıcımı kaldırdım.

Tanrıça karda kayboldu. Etrafım silinmeye başladı. Birden kendimi bir çatının tepesinde, yerden beş kat yukarıda buldum.

ELLİ DOKUZ

ORTAOKUL DENEN KÂBUS

Kafa üstü ölüme atlayacağım sırada biri beni tutup geri çekti.

"Hoop, yavaş ol kovboy," dedi Sam.

Yeni bir manto giymişti –bu seferki lacivertti, ayağında da koyu renk kot pantolonla botlar vardı. Mavi pek sevdiğim bir renk değildir ama bu renk ona bir hava subayı gibi asil ve ciddi bir hava vermişti. Başörtüsünün üzerinde kar vardı. Baltası yanında değildi, sanırım omzuna astığı sırt çantasının içindeydi.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi bir hali yoktu. Bakışları uzakta başka bir yere sabitlenmişti.

Algım yavaş yavaş geri gelmeye başladı. Jack hâlâ elimdeydi. Nedense dev kız kardeşleri öldürme eyleminden sonraki o bitkinlikten eser yoktu.

Altımızdaki asfalt bölge pek öyle oyun parkı gibi değildi, daha çok okul binalarındaki toplanma alanlarına benziyordu. Örgü çitin içinde on beş-yirmi öğrenci gruplar halinde durmuş muhabbet ediyor ya da birbirini buz tutmuş kaldırıma itiyordu. Yedinci sınıf gibiydiler ama kalın kalın montların içinden bunu tam anlayabilmek kolay değildi.

Kılıcın yeniden kolye ucuna dönmesini istedim ve zincire iliştirdim. Okulun çatısında dev bir kılıçla gezmeyeyim diye düşündüm.

"Neredeyiz?" diye sordum Sam'e.

"Benim eski okul." Sesinde bir gerginlik vardı. "Malcolm X Ortaokulu."

Sam'i aşağıdaki bahçede, bir kız grubunun içinde hayal ettim, başörtüsü ortamdaki tek renk olabilirdi.

"Thor seni neden ortaokula geri gönderdi ki?" diye sordum. "Aşırı zalimce bir hareket."

Acı acı güldü. "Aslında beni eve yolladı. Yatak odamda beliriverdim, tam Jid'le Bibi'nin kapıyı açıp nerede kaldığımı sormadan önceki ana. O konuşma ortaokuldan bile kötüdür."

Yüreğim burkuldu. Kendi sorunlarıma öyle dalmıştım ki Sam'in tüm bunların üstüne bir de normal bir hayat sürdürmeye çalışıyor olmasını unutmuştum. "Onlara ne dedin?"

"Arkadaşımda kaldığımı söyledim. Marianne Shaw'u kastettiğimi düşünmüşlerdir."

"Üç yabancı heriften iyidir."

Kollarını sardı. "Bibi'ye ona mesaj atmaya çalıştığımı söyledim ki bu doğru. Kendi kabahati olduğunu düşünecek. Bibi'nin telefonla arası hiç iyi değil. Ama aslında Jotunheim'da telefon çekmiyor. Açık açık yalan söylemeden onları yanlış yönlendirmeye çalışıyorum sadece. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra başımı belaya sokup annem gibi olacağımdan korkuyorlar."

"İnsanlara yardım eden başarılı bir doktor yani? Of bak işte o korkunç olur gerçekten."

Gözlerini devirdi. "Anla işte – asi biri yani, bir utanç kaynağı. Beni odama kilitleyip kıyamete kadar cezalı olduğumu söylediler. Kıyametin bu akşam kopabileceğini söylemeyi içim elvermedi."

Rüzgâr hızlanıp çatıdaki eski metal fanları döndürdü.

"Nasıl kaçtın?" diye sordum.

"Kaçmadım. Burada beliriverdim." Bahçeye baktı. "Belki her şeyin başladığı anı yeniden hatırlamam gerekiyordur."

Beynim şu fanlar kadar paslıydı ama tek bir düşünce harekete geçmeyi başardı. "Burada Valkyrie oldun demek."

Başını evet anlamında salladı. "Bir buz devi... bir şekilde okula girmeyi başarmış. Belki beni arıyordu, belki başka bir yarı tanrıyı. Bir iki sınıfı yıkıp döktü, paniğe yol açtı. Okulda mahsur kaldık. Neyle karşı karşıya olduklarının farkında değillerdi. Çıldırmış bir herifin olay çıkardığını düşünüyorlardı. Polisi aradılar ama vakit yoktu..."

Ellerini mantosunun ceplerine soktu. "Devi taciz ettim –annesine hakaret falan ettim yani. Onu buraya çatıya kadar çıkardım ve..." Aşağıya baktı. "Dev uçamıyordu. Tam şu noktaya düştü ve milyonlarca buz parçasına ayrıldı."

Tuhaf bir şekilde bir utanç vardı sesinde.

"Tek başına bir devi hakladın yani," dedim. "Okulunu kurtardın."

"Evet, galiba öyle," dedi. "Çalışanlar, polis... bir türlü ne olduğunu çözemediler. Adamın kaçıp gittiğini sandılar. O hengamede kimse ne yaptığımı da görmedi... Odin dışında. Dev öldükten sonra Herkesin Babası önümde beliriverdi, tam senin şu an durduğun yerde. Valkyrie olmamı teklif etti. Ben de kabul ettim."

Hel'le konuşmamdan sonra kendimi daha kötü hissedemem herhalde diyordum. Annemi kaybetmenin acısı hâlâ öldüğü gece kadar tazeydi. Ancak Sam'in hikâyesi farklı bir şekilde kötü hissetmeme sebep olmuştu. Sam beni Valhalla'ya götürmüştü. Benim bir kahraman, *onun gibi* bir kahraman olduğumu düşündüğü için Valkyrie ekibinden kovulmuştu. Ve o günden bu yana olanlara rağmen bir kez olsun beni suçlamamıştı.

"Pişman mısın?" diye sordum. "Öldüğümde ruhumu teslim aldığın için?"

Sessizce güldü. "Anlamıyorsun Magnus. Seni Valhalla'ya götürmem *istendi.* Ve bunu isteyen Loki değildi. Bizzat Odin'di."

Kolye ucum ısındı. Bir an sanki bir yaz manzarasının içinden geçmişim gibi burnuma gül ve çilek kokusu geldi.

"Odin," dedim. "Onun kayıp olduğunu sanıyordum... sen Valkyrie olduğundan beri hiç görülmemiş."

"Hiçbir şey söylemememi tembih etti." Sam titredi. "Sanırım bunu da beceremedim. Surt'le yaşadıklarından önceki gece Odin büyükbabamların evinin önünde benimle konuştu. Evsiz bir adam kılığındaydı –leş gibi bir sakal, eski mavi bir palto, geniş kenarlı bir şapka. Ama kim olduğunu anlamıştım. Göz bandı, sesi... Seni izlememi ve eğer iyi savaşırsan Valhalla'ya götürmemi istedi."

Aşağıda teneffüs zili çaldı. Öğrenciler güle oynaya içeri yöneldiler. Onlar için bugün normal bir okul günüydü, benim zar zor hatırladığım o günlerden biriydi.

"Ben *kazara seçilmişim,*" dedim. "Nornlar bana Valhalla'da olmamam gerektiğini söylediler."

"Ama seçildin işte," dedi Sam. "Odin bunu öngördü. Buradaki çelişkinin sebebi ne bilmiyorum ama bu görevi tamamlamamız gerek. O adaya bu gece ulaşmalıyız."

Karın bahçede ayak izlerini örtüşünü seyrettim. İki yıl önce nasıl o buz devinden iz kalmadıysa, çok yakında bu çocuklardan da tek bir iz kalmayacaktı.

Odin'in beni Valhalla'ya istemesiyle ilgili olarak ne düşüneceğimi bilmiyordum. Sanırım şeref duymam falan gerekiyordu. Herkesin Babası benim önemli olduğumu düşünmüştü. Nornlar ne derse desin o beni seçmişti. Ama bu doğruysa neden karşıma çıkmamıştı? Loki sonsuza dek bir kayaya bağlıydı ama o bile benimle konuşmanın bir yolunu bulmuştu. Hele Mimir sadece bir kelleden ibaretti. Ama kalkıp buralara kadar gelmişti. Ancak Herkesin Babası, sadece bir runun adını söyleyerek gerçekliği dönüştürebildiği söylenen o büyük büyücü, bir merhaba demeye vakit bulamamış mıydı?

Hel'in sesi zihnimde yankılandı: *Sen gerçekten Valhalla'ya mı aitsin Magnus?*

"Bunker Tepesi'nden geldim buraya," dedim Sam'e. "Hel, annemle kavuşmamı sağlamayı teklif etti."

Ona hikâyeyi anlatmayı başardım.

Sam koluma dokunacakmış gibi elini uzattı ama sonra vazgeçti. "Çok üzüldüm Magnus. Ama Hel yalan söyler. Ona güvenemezsin. Tıpkı babam gibidir, hatta daha acımasızdır. Doğru karar vermişsin."

"Evet ama... Hiç doğru olanı yaptığın, onun doğru olduğunu bildiğin ama yine de kendini berbat hissettiğin oldu mu?"

"Hayatımın çoğu gününü özetledin diyebilirim." Sam kapüşonunu kaldırdı. "Valkyrie olduğumda... Hâlâ o buz deviyle neden çarpıştığımı bilmiyorum. Malcolm X'teki çocuklar bana korkunç davranıyorlardı. Her zamanki saçmalık işte; terörist olup olmadığımı sorarlardı, başörtümü çekerlerdi. İğrenç şeyler yazan not kâğıtlarını, fotoğrafları dolabımdan içeri atarlardı. Dev saldırdığında... sıradan bir ölümlü gibi davranıp güvenli bir yere saklanabilirdim. Ama kaçmak aklımın ucundan bile geçmedi. O çocuklar için neden hayatımı tehlikeye attım?"

Gülümsedim.

"Ne var?" dedi.

"Birisi bana kahramanın cesaretinin plansız olması gerektiğini söylemişti –kriz anında içten ve samimi bir tepki yani. Yürekten gelmeli, sonrasında elde edeceği kazanımları düşünmemeli."

Sam ofladı. "O birisi çok ukalaymış."

"Belki senin buraya gelmene gerek yoktu," dedim. "Belki *benim* gelmem gerekiyordu. Neden iyi bir ekip olduğumuzu iyice anlamam için."

"Aa?" Tek kaşını kaldırdı. "Şimdi iyi bir ekip mi olduk yani?"

"Göreceğiz." Kar fırtınasının içinden kuzeye doğru baktım. O yönde bir yerlerde Boston ve Long Wharf vardı. "Blitzen'le Hearthstone'u bulalım. Altını kısmamız gereken bir ateş devimiz var."

ALTMIŞ

GÜNBATIMINDA İNTİHAR KEYFİ

Blitz'le Hearth bizi New England Akvaryumu'nun önünde bekliyordu.

Blitz üstünü değiştirmişti: zeytin yeşili askeri bir takım, sarı bir boyun bağı ve ona uygun, sarı güneş siperliği olan gene sarı bir başlık. "Kurt avı kıyafetim!" dedi neşeyle.

Thor'un büyüsünün onu en çok olması gereken yere yolladığını anlattı: Nidavellir'in en iyi alışveriş merkezi. Svartalf Express kartıyla, sayısız yedek kıyafetin ve kemik çeliğinden açılır kapanır bir zıpkının yanı sıra bir sürü av malzemesi almıştı.

"Bu kadar da değil hem," dedi Blitz, "Ufaklık'la yaşadığım yarışma skandalı vardı ya? Moruğun elinde patlamış! Herkes ne kadar başarısız olduğunu konuşup duruyor. Kimse ne beni ne de atsineğini suçluyor! Millet şık zırh tasarımlarımı diline dolamış ve herkes satın almak istiyor. Bu geceyi sağ salim atlatırsam kendi koleksiyonumu üretmeye başlayabilirim!"

Sam'le birlikte onu tebrik ettik ama bu geceyi çıkarmak aşırı düşük bir olasılıktı. Yine de Blitz o kadar mutluydu ki morali-

ni bozmak istemedim. Topukları üstünde neşeyle sallanıp "Şık Cüce Geliyor" şarkısını mırıldanıyordu.

Hearth'e gelince, o farklı bir alışveriş yapmıştı. Artık yanında beyaz meşeden cilalı bir asa taşıyordu. Asanın tepesi, bir sapan gibi Y şeklinde ikiye ayrılıyordu. İçimden bir ses, neden bilmiyorum, o iki ucun arasında bir şeyin eksik olduğunu söylüyordu.

Hearth elinde asasıyla tam bir büyücü elfe benziyordu, siyah kot pantolonu, *HOUSE OF BLUES* tişörtünün üstüne geçirdiği deri ceketi ve çizgili fuları dışında tabii.

Hearth asayı dirseğinin iç kısmında taşırken kendini birden Mimir'in kuyusunun başında bulduğunu anlattı. Başkan onu alf seidr ustası ilan etmiş ve büyücü asası kullanmaya hazır olduğunu söylemişti.

"Muhteşem, değil mi?" Blitzen hafifçe Hearth'ün sırtına vurdu. "Başaracağını biliyordum!"

Hearthstone dudaklarını bastırdı. *Kendimi bir usta gibi hissetmiyorum.*

"Bende işe yarayacak bir şey var." Elimi cebime atıp perthro taşını çıkardım. "Birkaç saat önce Hel'le konuştum. Bana kaybettiğim her şeyi hatırlattı."

Yarı zombi tanrıçanın bana teklif ettiği şeyi söyledim.

"Ah, evlat..." Blitzen başını iki yana salladı. "Sen nelerle uğraşmışsın, ben de kalkmış yeni koleksiyon falan diyorum."

"Önemli değil," dedim. Tuhaftır ama gerçekten önemli *değildi.* "Mesele şu ki, Bunker Tepesi'nde belirdiğimde kılıcımı daha yeni iki dev öldürmek için kullanmıştım. Düşüp bayılmam ya da bitkinlikten ölmem falan gerekiyordu. Hiçbiri olmadı ama. Sanırım nedenini biliyorum."

Run taşını parmaklarımın arasında döndürdüm. "Sizinle vakit geçirdikçe kılıcımı kullanmak, iyileşmek ya da herhangi bir şey yapmak daha kolay oluyor. Büyü uzmanı değilim ama sanırım... bedeli ortaklaşa ödüyoruz."

Run taşını Hearthstone'a doğru uzattım. "Boş bir kâse gibi hissetmenin, elinden her şeyin alınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ancak bil ki yalnız değilsin. Ne kadar büyü yapmak zorunda olursan ol önemi yok. Biz yanındayız. Biz senin aileniz."

Hearth'ün gözleri yeşil yaşlarla doldu. İşaret diliyle bir şeyler söyledi ve sanırım bu sefer *Bu devler sarhoş* değil de gerçekten *Sizi Seviyorum* dedi.

Runu alıp yeni asasının iki ucunun arasına yerleştirdi. Taş, kolye ucumun zincire tık diye oturması gibi yerine oturdu. Perthro simgesi hafif bir altın rengi ışıkla parladı.

Benim simgem, dedi. *Ailemin simgesi.*

Blitzen burnunu çekti. "Bunu çok sevdim. Dört boş kâse ailesi!"

Sam gözlerini sildi. "Birden susadım."

"El-Abbas," dedim, "sana sinir bozucu kız kardeş rolünü teklif ediyorum."

"Kapa çeneni Magnus." Paltosunu düzeltip sırt çantasını omuzladı ve derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Aile kucaklaşmamız bitti sanırım, tekne sahibi iki cüceyi nerede bulacağımızı bilen var mı aranızda?"

"Ben biliyorum." Blitzen boyun bağını düzeltti. "Siz gelmeden önce Hearth'le etrafı kolaçan ettik. Haydi gelin!"

Rıhtıma doğru önden yürüdü. Sanırım yeni sarı şapkasıyla ne kadar şık olduğunu söylememizi bekliyordu.

Long Wharf'un sonunda, kış sebebiyle kapalı balina seyri tezgâhlarının karşısında, kontrplak parçalarıyla karton kolilerden yapılmış derme çatma bir satış kulübesi vardı. Penceresinin üzerinde, parmakla yalapşap KURT SEYRİ GEZİSİ. SADECE BU GECE! KİŞİ BAŞI YALNIZCA BİR KIRMIZI ALTIN! BEŞ YAŞ ALTINA BEDAVA! yazılmıştı.

Kulübenin içinde svartalftan çok kurtçuğa benzer bir cüce oturuyordu. Yaklaşık 60 santim boyundaydı ve yüzü o kadar kıllıydı ki ağzı ya da gözleri var mıydı emin olamadım. Sarı bir yağmurluk giymiş, kaptan şapkası takmıştı. Güneşten korunmak için taktığını tahmin ettiğim şapka yüzünden bir karides restoranları zincirinin cüce maskotuna benziyordu.

"Merhaba!" dedi cüce. "Fjalar hizmetinizde. Turumuza katılmak ister misiniz? Kurt seyri için harika bir gün!"

"Fjalar?" Blitzen'in yüzü düştü. "Gjalar diye bir kardeşin yoktur herhalde?"

"Kendisi tam karşıda."

Daha önce nasıl görmedim bilmiyorum, birkaç adım ötemizde iskelede, dış kısmına motor takılmış bir Viking gemisi duruyordu. Geminin kıç tarafında kuru et kemirmekle meşgul bir başka cüce vardı ve bu aynı Fjalar'a benziyordu, tek farkı yağ lekeli bir tulum giymiş ve yamru yumru kenarlı, keçeden bir şapka takmış olmasıydı.

"Özel turumuzun methini duymuşsunuz sanırım," diye devam etti Fjalar. "Eee, biletinizi keseyim mi? Bu fırsat yılda bir kere geçer elinize!"

"Bize biraz izin verir misin?" Blitzen bizi cücenin duyamaya-

cağı bir yere çekti. "Bunlar Fjalar'la Gjalar," diye fısıldadı. "Çok kötü bir şöhrete sahiptirler."

"Thor bizi uyarmıştı," dedi Sam. "Başka seçeneğimiz yok."

"Biliyorum ama"—Blitzen ellerini burdu— "Fjalar ve Gjalar bunlar. Binlerce yıldır insanları önce soyup sonra öldürüyorlar! Onlara en ufak bir fırsat verdiğimiz anda bizi öldürüverirler."

"Yani," dedim özetle, "bugüne dek karşılaştığımız onca yaratıktan pek bir farkları yok."

"Bizi sırtımızdan bıçaklarlar," dedi Blitzen endişeyle, "ya da çorak bir adada yalnız başımıza bırakıp giderler, veya köpekbalığına yem ederler."

Hearth parmağını önce kendine doğru tutup sonra da avcuna bastırdı. *Ben varım.*

Katil karidesçi kurtçuğa doğru gülümsedim. "Biletleri alalım lütfen."

ALTMIŞ BİR

SÜPÜRGEOTU EN SEVMEDİĞİM ÇİÇEK OLDU

Hiçbir şey Harald'la çıktığımız balık avından daha kötü olamaz diyordum. Yanılmışım.

Limandan ayrılır ayrılmaz hava kararda. Su, mürekkep siyahına döndü. Yoğun kar yağışının ardında Boston ilkel bir görünüme bürünmüştü –Skirnir'in torununun gemisi Charles Nehri'ne ilk vardığında da böyle görünmüş olmalıydı.

Aşağı mahalleler gri tepelerden ibaretti. Logan Havalimanı'na giden otoban, suyun üzerinde yüzen ince uzun buz kalıpları gibi görünüyordu. Son iki bin yılın yavaş çekimi gibi çevremizdeki adalar bir görünüyor, bir kayboluyordu.

Bir an geçmişe değil de geleceğe bakıyor olabileceğim geldi aklıma –Ragnarok'tan sonraki Boston yani. Bu düşüncemden kimseye bahsetmemeye karar verdim.

Körfezin sessizliğinde, Gjalar'ın dış motoru korkunç gürültü çıkarıyordu –takırdıyor, uğulduyor ve tekne suyu yarıp geçerken dumanlar çıkararak öksürüyordu. Beş kilometre çapındaki her türlü yaratık varlığımızdan rahatça haberdar olabilirdi.

Baş kısımda Fjalar gözetleme görevindeydi ve ara sıra kardeşine seslenerek "Tam karşıda kayalar! Sağ tarafta buzdağı! Saat iki yönünde deniz canavarı!" gibi şeyler söylüyordu.

Bunların hiçbiri sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmuyordu tabii. Surt bu gece karşılaşacağımızı söylemişti. Beni ve arkadaşlarımı diri diri yakmayı ve Dokuz Dünya'yı yerle bir etmeyi planlıyordu. Ancak zihnimin derinlerinde daha büyük bir korku kol geziyordu. Kurt ile sonunda yüz yüze gelecektim. Bunu düşünmek, o güne dek gördüğüm, parlak mavi gözler, sivri beyaz dişler ve kötücül hırlamalar içeren tüm kâbuslarımdan bile beterdi.

Sam cücelerin görebileceği şekilde kucağına yerleştirdiği baltasıyla yanımda oturuyordu. Blitzen, cüceleri kılık kıyafetiyle korkutabilecekmiş gibi sarı boyun bağıyla oynuyordu. Hearthstone yeni asasını kaybedip yeniden geri getirme pratiği yapıyordu. Başardığında, sihirbazların ceketlerinin kolundan aniden çiçek çıkarıvermesi gibi asa birden elinde beliriveriyordu. Başaramadığında asa Blitzen'i dürtüklüyor ya da benim kafama iniyordu.

Birkaç saat ve asanın sebep olduğu bir iki beyin sarsıntısından sonra bir akıntı birleşme noktasına girmişiz gibi tekne savruldu. Kıç taraftan Fjalar, "Az kaldı," diye duyuru yaptı. "Amsvartnir'e girdik, Zifir Körfezi yani."

"Vay be," –simsiyah suya baktım– "adını neden Zifir Körfezi koymuşlar acaba?"

Bulutlar aralandı. Soluk gümüş rengiyle dolunay yıldızsız gökyüzünden bize bakıyordu. Önümüzde sis ve ay ışığı birbirine geçiyor, bir kıyı şeridi oluşturuyordu. Dolunaydan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Lyngvi," dedi Fjalar. "Heather, ya da Süpürgeotu Adası. Kurdun hapishanesi."

Ada, eski bir yanardağdan kalan bir çöküntüye benziyordu – deniz yüzeyinden belki on beş metre yükseklikte, düzleşmiş bir koni gibiydi. Süpürgeotlarının mor olduklarını sanırdım ama adanın kayalık tepeleri hayaletimsi beyazlıkta çiçeklerle kaplıydı.

"Bu sene iyi süpürgeotu yapmış," dedim.

Fjalar keh keh güldü. "O büyülü bir çiçektir dostum, kötülükleri ve hayaletleri zapt etmekte kullanılır. Fenris'i bununla kaplı bir adaya hapsetmekten daha iyi bir fikir olabilir mi?"

Sam ayağa kalktı. "Fenris duyduğum kadar iriyse onu şimdiye görmüş olmamız gerekmiyor mu?"

"Ah, hayır," dedi Fjalar. "Bunun için adaya çıkmanız gerek. Fenris adanın tam merkezinde, bir kâsenin içindeki run taşı gibi yatıyor."

Hearthstone'a baktım. Koca sakalının ardından Fjalar'ın dudaklarını okuyabildiğini sanmıyordum ama kâsedeki run taşı benzetmesinden hiç hoşlanmadım. Perthro'nun diğer anlamı geldi aklıma: Zar atma bardağı. O adaya gözü kapalı koşarak gitmek ve düşeş gelmesini beklemek istemiyordum.

Sahile üç metre kala teknenin alt kısmı kuma sürtünerek gıcırdadı. Bu ses ne yazık ki bana annemin öldüğü geceyi anımsattı –kapının, vurularak açılmadan hemen önce çıkardığı o sesi.

"Haydi gidin!" dedi Fjalar neşeyle. "Yürüyüşün tadını çıkarın. Şu kayalığa doğru gidin. Kurdu görünce geldiğimize değmiş diyeceksiniz, eminim."

Belki hayal görüyordum, bilmiyorum ama burun deliklerime

duman ve ıslak hayvan kokusu doluverdi. Yenilenmiş savaşçı kalbim daha ne kadar hızlı atabilirim diye kendini deniyordu.

Yanımda arkadaşlarım olmasaydı tekneden inme cesaretini gösterebilir miydim bilmiyorum. Önce Hearthstone atladı. Ardından Sam ve Blitz. Teknede karidesçi cüce ve kuru et delisi kardeşiyle baş başa kalmak istemediğimden ben de atladım. Belimize kadar gelen su o kadar soğuktu ki önümüzdeki birkaç gün soprano sesiyle konuşacağımdan emindim.

Suyun içinden sahile yürürken kurdun uluması kulak zarımı patlattı.

Bakın, tamam... Bir kurtla karşılaşmayı bekliyordum tabii. Çocukluğumdan beri kurtlardan korkmuşumdur, bu yüzden cesaretimi toplamak için elimden geleni yaptım. Ancak Fenris'in uluması o güne dek duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu –saf öfke dolu bir sesti bu, o kadar derinden geliyordu ki adeta beni içeriden parçalıyor, moleküllerimi rasgele amino asitlere ve buzlu Ginnungagap tortusuna çeviriyordu.

Teknelerinde güvenle oturan kardeşler neşeyle kıkırdadılar.

"Daha önce söylemem gerekiyordu," diye seslendi Fjalar, "dönüş biraz daha pahalı. Sahip olduğunuz tüm değerli şeyler. Hepsini bir çantaya koyun. Bana fırlatın. Yoksa sizi burada bırakırız."

Blitzen küfretti. "Bizi zaten her koşulda burada bırakacaklar. Hep yaptıkları şey."

O an adanın iç kısımlarına gidip Fenris'le yüzleşmek en son isteğimdi. İlk isteğimse şuydu: *Ağlayıp Yalvararak Sahtekâr Cücelerden Beni Boston'a Geri Götürmelerini İstemek.*

Sesim titriyordu ama olduğumdan daha cesur davranmayı başardım.

"Defolun," dedim cücelere. "Size artık ihtiyacımız yok."

Fjalar'la Gjalar bakıştılar. Tekne çoktan harekete geçmişti.

"Kurdun sesini duymadın galiba?" Fjalar, zekâmdan şüphe ediyormuş gibi yavaş yavaş konuştu. "O adada kısılı kaldınız. Fenris'le birlikte. Bu kötü bir şey."

"Evet biliyorum," dedim.

"Kurt sizi yiyecek!" dedi Fjalar. "Bağlı olsa da olmasa da sizi yiyecek. Şafak vakti ada kaybolacak ve siz de onunla birlikte gideceksiniz!"

"Bizi getirdiğiniz için teşekkürler," dedim. "İyi yolculuklar."

Fjalar ellerini kaldırdı. "Aptallar! Siz bilirsiniz. Değerli eşyalarınızı önümüzdeki sene iskeletlerinizin yanından toplarız artık! Haydi Gjalar, limana geri dönüyoruz. Bir iki turist daha kaldırırız belki."

Gjalar motoru çalıştırdı. Tekne dönüp karanlıkta kayboldu.

Arkadaşlarıma döndüm. İçimden bir ses, bir cesaret konuşması daha yapmak fena olmayacak diyordu. *Biz boş kâse ailesiyiz ve her şeyi yeneriz!*

"Eh," dedim, "bir cüce ordusundan kaçıp, canavar bir sincapla yüzleşip, üç dev kız kardeşi öldürdükten ve bir çift konuşan keçi kestikten sonra... Fenris ne kadar kötü olabilir ki?"

"Çok kötü," dedi Sam ve Blitz aynı anda.

Hearthstone iki parmağıyla okey işareti yapıp bileklerine dokundu ve parmaklarını açtı –*korkunç.*

"Pekâlâ." Kolye ucumu çektim. Kılıcın ışığının altında süpürgeotları daha da soluk ve hayaletimsi görünüyordu. "Jack, hazır mısın?"

"Dostum," dedi kılıç, "Ben *dövüldüğümde* hazırdım. Yine de içimden bir ses bunun bir tuzak olduğunu söylüyor."

"Buna şaşıran varsa elini kaldırsın," dedim herkese.

Kimse elini kaldırmadı.

"İyi peki," dedi Jack. "Korkunç acılar çekerek öleceğinizi ve Ragnarok'u başlatacağınızı bildiğiniz sürece ben varım. Haydi!"

ALTMIŞ İKİ

KÜÇÜK YARAMAZ KURT

Plymouth Kayası'nı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum.

İlk tepkim şu olmuştu: "Bu muymuş yani?"

Aynı şey Philadelphia'daki Özgürlük Çanı ve New York'taki Empire State Binası için de geçerli –yakından görünce gözüme hayal ettiğimden daha küçük görünmüşlerdi, amma abartılmış demiştim.

İşte Fenris'i görünce de böyle hissettim.

Onun hakkında sayısız korkunç hikâye duymuştum: Tanrılar ona yiyecek vermeye korkarlarmış; en güçlü zincirleri kırabilirmiş; Tyr'in elini koparıp yemiş; Kıyamet Günü güneşi yutacakmış; Odin'i tek lokmada mideye indirecekmiş. King Kong'dan daha büyük, alev püskürten, gözlerinden ve burnundan öldürücü lazer ışınları saçan bir kurt bekliyordum.

Karşımda ise normal bir kurt büyüklüğünde bayağı sıradan bir kurt vardı.

Kayalığın tepesinde dikilip aşağıdaki vadide sakince oturmakta olan kurda baktık. Bir labradordan daha büyüktü ama kesin-

likle benden daha iri değildi. Bacakları uzun ve kaslıydı, koşmak için yaratılmıştı. Darmadağın gri kürkünün üzerinde siyah öbekler vardı. Işıl ışıl beyaz sivri dişlerini ya da patilerinin çevresine saçılmış kemikleri gören kimse aman ne şirinmiş demezdi belki ama bayağı güzel bir hayvandı.

Açıkçası kurdu domuz bağıyla bağlanmış, yere çivi, zımba, koli bandı ve hatta Japon yapıştırıcısıyla sabitlenmiş bir şekilde yatar vaziyette bulmayı bekliyordum. Oysa hayvan, altın Gleipnir ipiyle, daha çok mahkumları getirip götürürken ayaklarına takılan prangalar gibi bağlanmıştı. Işıldayan ip gevşekçe dört bileğini sarıyor, rahatça dolaşmasına olanak tanıyordu. İpin bir kısmı belli ki bir ara ağızlık gibi kullanılmıştı. O parça şimdi boynunda gevşek bir kordon şeklinde duruyordu. İp yere bağlı bile değildi. Çevrede görünmez bir çit falan yoksa kurdu bu adada tutan şeyin ne olduğunu anlayamadım.

Sonuçta, ben tanrı Tyr olsaydım ve diğerleri kurdu bağlayabilsin diye elimi kaptırsaydım bu kötü işçilik için bayağı bir sinirlenirdim. Koca Aesir'lerin arasında bir tanrı bile düğüm atmayı bilmiyor muydu?

Arkadaşlarıma baktım. "Gerçek Fenris nerede? Bu sahte olmalı, sizce de öyle değil mi?"

"Hayır." Sam'in parmakları baltayı sıkıca tutmaktan bembeyaz olmuştu. "Bu o. Hissedebiliyorum."

Kurt sesimizin geldiği yöne doğru döndü. Gözlerinde öyle tanıdık bir mavi ışık yandı ki göğsümden içeri sanki bir gülle düştü.

"Ooo." Sesi kalın ve derinden geliyordu. Siyah dudaklarıyla insan gibi sırıttı. "Kimler gelmiş? Tanrılar bana çerez mi yolladılar?"

Kafamdaki Fenris imgesini yeniledim. Tamam belki cüssesi sıradandı. Belki burnundan lazer ışınları fışkırtmıyordu. Ama gözleri o güne dek karşılaştığım, insan ya da hayvan, her bir kötücül varlıktan çok daha acımasız ve zekice bakıyordu. Nefesimdeki korkuyu alabiliyormuş gibi burnunu kaldırdı. Ve sesi... tehlikeli bir şekilde pürüzsüz ve hoş sesi, ağır bir şerbet gibi üzerimden geçti. Valhalla'daki ilk yemeğim geldi aklıma; soylular, Loki'nin çocuklarının tehlikeli tatlı dilinden korktukları için Sam'in kendisini savunmasına izin vermemişlerdi. Bunu şimdi anlıyordum.

İstediğim son şey kurda yaklaşmaktı. Ancak ses tonu, *Aşağı gel*, diyordu. *Biz dostuz.*

Arazi belki doksan metre çapında falandı, yani kurt istemeyeceğim kadar yakındaydı aslında. Aşağı doğru hafif bir eğim vardı ama süpürgeotları çok sertti. Kayıp kurdun iki patisinin arasına düşeceğim diye korktum.

"Ben Magnus Chase." Sesim onunki kadar pürüzsüz değildi. Fenris'in gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Bir randevumuz vardı."

Kurt dişlerini gösterdi. "Evet, gerçekten vardı Frey oğlu. Vanir çocuklarının çok ilginç bir kokusu oluyor. Genellikle Thor'un, Odin'in ya da eski dostum Tyr'in çocuklarını yutarım."

"Kusura bakmayacaksın artık."

"Ah tabii ki, ne demek." Kurt bir iki adım attı, ayaklarının arasında ışıldayan ip onu hiç de yavaşlatmıyordu. "Çok memnun oldum. Uzun zamandır bu anı bekliyordum."

Hearthstone solumda beyaz asasını kayalara vurdu. Süpürgeotları parlamaya, üzerlerinden fiskiye gibi gümüşi bir pus yayıl-

maya başladı. Boşta kalan eliyle Hearth *Onu çiçekler hapsediyor,* dedi. *Çiçekleri aşmayın.*

Fenris kıkırdadı. "Elf bilgeymiş. Ama yeterince güçlü değil – benimle yüzleşecek kadar hele hiç değil– ama çiçekler konusunda doğruyu söylüyor. O şeylere tahammül edemiyorum. Çok komik aslında... O kadar çok cesur ölümlü onları aşıp yakınıma geliyor ki. Benim üstümde becerilerini denemek ya da hâlâ bağlı olup olmadığımı görmek istiyorlar." Blitzen'e doğru döndü. "Baban da bunlardan biriydi. İyi niyetli, asil bir cüceydi. Bana yaklaştı. Öldü. Kemikleri buralarda bir yerde olmalı."

Blitzen genizden haykırdı. Yeni zıpkınıyla kurda saldırmasın diye Sam'le birlikte onu zor tuttuk.

"Çok üzücüydü gerçekten," dedi Kurt düşünceli bir ifadeyle. "Bili miydi adı? Haklıydı ama tabii. Bu aptal ip yüzyıllar içerisinde eskidi gitti. Başlarda yürüyemiyordum bile. Birkaç yüzyıl sonra kıpırdanmayı başardım. O süpürgeotlarını hâlâ geçemiyorum. Adanın merkezinden uzaklaştıkça ip sıkılaşıyor ve bana daha çok acı veriyor. Ama ilerleme kaydettim! Esas... iki yıl kadar önce ağzımdaki lanetli ağızlığı çıkarmak çok şey fark ettirdi!"

Sam titredi. "İki yıl önce..."

Kurt başını yana eğdi. "Evet doğru, kız kardeşim benim. Tabii ki biliyorsun. Odin'in rüyalarında fısıldamaya başladım –seni, bir Loki kızını bir Valkyrie yapmak ne muhteşem bir fikirdi! Potansiyel bir düşmanı değerli bir dosta çevirmenin daha güzel bir yolu yok."

"Hayır," dedi Sam. "Odin seni asla dinlemez."

"Öyle mi dersin?" Kurt memnuniyetle gülümsedi. "İşte sizin

gibi sözde *iyi insanların* en güzel yanı bu. Neye inanmak istiyorsanız onu duyuyorsunuz. Sanıyorsunuz ki konuşan vicdanınızın sesi, oysaki ben konuşuyorum. Ah, Magnus'u bana getirmekle çok iyi bir iş çıkardın kardeşim—"

"Onu sana getirmedim!" diye bağırdı Sam. "Ve ben kız kardeşin değilim!"

"Öyle mi? Damarlarında akan tekinsiz kanın kokusunu alabiliyorum. Çok güçlü olabilirsin. Baban seninle gurur duyar. Neden bununla savaşıyorsun ki?"

Kurdun dişleri sipsivri, gülümsemesi son derece zalimdi ama sesi içtenlik, hayal kırıklığı ve melankoli doluydu. Ses tonu *Sana yardım edebilirim* diyordu. *Ben senin kardeşinim.*

Sam bir adım öne çıktı. Kolundan tutup onu durdurdum.

"Fenris," dedim, "o kurtları sen gönderdin... annemin öldüğü gece."

"Elbette."

"Beni öldürmek mi istiyordun?"

"Bunu neden isteyeyim ki?" Mavi gözleri aynadan beterdi. Sanki tüm başarısızlıklarımı yansıtıyorlardı –korkaklığımı, zayıflığımı, annemin bana en çok ihtiyaç duyduğu anda bencilce kaçışımı. "Sen benim için değerliydin Magnus. Ama biraz... pişmeye ihtiyacın vardı. Zorluklar, güç toplamakta birebirdir. Ve bak! Başardın –Yaz Kılıcı'm bulacak kadar güçlü olan ilk Frey çocuğu oldun! Nihayet beni şu bağlarımdan kurtaracak şeyi bana getirdin."

Dünyam alt üst olmuştu. Sanki at Stanley'in tepesindeydim, ne elimde bir dizgin vardı, ne altımda bir eyer, ne ufacık bir

kontrol. Bugüne dek hep Fenris'in beni öldürmek istediğini sanmıştım. Kurtları bu yüzden evimize saldırmıştı. Ama esas hedef başından beri annemdi. Yaşadıklarım beni değiştirsin diye onu öldürtmüştü. Annemin beni korumaya çalışırken ölmesi düşüncesinden çok daha korkunçtu bu. Bu canavar beni işine yarar biri, Yaz Kılıcı'm elde edebilecek bir yarı tanrı haline dönüştürebilsin diye ölmüştü annem.

İçim o kadar öfkeyle doldu ki kafamı toparlayamıyordum.

Kılıcım elimde uğuldamaya başladı. Jack'in ne kadar uzun süredir sessiz olduğunu fark ettim. Kolumdan çekip beni öne götürdü.

"Jack," dedim. "Jack, sen ne yapı—"

Kurt güldü. "Gördün mü? Yaz Kılıcı'nm kaderinde bu bağları koparmak var. Onu durduramazsın. Frey çocukları hiçbir zaman savaşçı olmadılar Magnus Chase. Bırak o kılıçla bana saldırmayı, sen o kılıcı bile zapt edemezsin. İşime yaradığın zamanlar sona erdi. Surt yakında gelir. Kılıç onun eline uçacaktır."

"Hata..." diye mırıldandı Jack, elimden kurtulmaya çalışıyordu. "Beni buraya getirmek büyük hata."

"Evet," dedi Fenris masumca. "Evet hataydı, güzel kılıç. Surt bunların hepsinin kendi fikri olduğunu sanıyor. O kusurlu bir araç sadece. Pek çok ateş devi gibi içi sıcak hava dolu, beyninden çok kasları çalışıyor ama amacıma hizmet edecektir. Seni ele geçirmek onu çok mutlu edecek."

"Jack, sen artık benim kılıcımsın," dedim ama onu iki elimle bile zor tutuyordum.

"Bağları kes..." Jack ısrarla tekrar ediyordu. "Bağları kes."

"Haydi Magnus Chase," dedi Fenris. "Neden Surt'ü bekliyorsun ki? Beni kendi iradenle serbest bırakırsan sana müteşekkir olurum. Hatta belki seni ve arkadaşlarını sağ bırakırım."

Blitzen kurttan beter bir sesle hırladı. Çantasından yeni Andskoti ipini çıkardı. "Bu köpeği bağlayacağım diyordum. Ama sanırım bu iple boğazını sıksam daha iyi olacak."

"Katılıyorum," dedi Sam. "Kurt ölsün."

Onlara katılmayı çok istiyordum. Şu yaratığa saldırıp onu parçalamak istiyordum. Yaz Kılıcı Dokuz Dünya'daki en keskin silahtı denilene göre. Kurt derisini pekâlâ delip geçebilirdi.

Sanırım bunu yapmak üzereydik ki Hearthstone asasını önümüzde salladı. Perthro runu altın rengi bir ışıkla parladı.

Bak. Bu emir, sesten çok bir titreşim gibiydi. Dönüp şaşkınlıkla Hearthstone'a baktım.

Kemikler. İşaret diliyle konuşmuyordu. Hatta konuşmuyordu. Düşüncesi bayağı ortadaydı, sisi dağıtan bir rüzgâr gibi zihnimi açıyordu.

Tekrar yerdeki iskeletlere baktım. Hepsi bir zamanlar birer kahramandı –Odin'in, Thor'un ya da Tyr'in çocuklarıydılar. Cüceler, insanlar, elfler. Hepsi Fenris tarafından tuzağa düşürülmüş, öfkeye boğulmuş, büyülenmişti. Ve hepsi ölmüştü.

Aramızda Fenris'in sesini duyamayan bir tek Hearthstone'du. Bir tek onun zihni berrak kalmıştı.

Birden kılıcı kontrol etmem kolaylaştı. Benimle mücadele etmeyi kesmedi belki ama dengenin benim lehime döndüğünü hissedebiliyordum.

"Seni serbest bırakmayacağım," dedim Fenris'e. "Ve seninle

savaşmama da gerek yok. Surt'ü bekleyeceğiz. Onu durduracağız."

Kurt havayı kokladı. "Ah... bunun için çok geç. Benimle savaşmana gerek yok mu? Zavallı ölümlü... Benim de seninle savaşmama gerek yok. Bunu benim adıma başkaları yapıyor zaten. Dediğim gibi, iyi insanları manipüle etmek çok kolay, benim işimi yapmaya dünden razılar. İşte birileri geldi bile!"

Adanın karşı tarafından bir ses geldi. "DUR!"

Kayalığın öte tarafında sağında ve solunda iki Valkyrie ile birlikte Gunilla duruyordu. Valkyrie'lerin yanındaysa eski koridor arkadaşlarım: T.J., Gunderson, Mallory ve yarı-trol X.

"Düşmana hizmet ederken yakalandınız," dedi Gunilla. "Kendi ölüm fermanlarınızı imzaladınız!"

ALTMIŞ ÜÇ

KENDİ ÖLÜM FERMANIMI İMZALAMAKTAN NEFRET EDİYORUM

"Vay vay vay," dedi Fenris. "Bağlandığım günden beri hiç bu kadar kalabalık olmamıştı burası."

Gunilla mızrağına yapıştı. Fenris'e bakmıyordu bile, sanki onu görmezden gelince kurt kaybolup gidecekti.

"Thomas Jefferson Jr.," dedi, "arkadaşlarınla birlikte şunları tutukla. Kenardan git tabii. Yavaş ve dikkatli ol."

T.J. bu duruma çok sevinmiş gibi görünmüyordu ama başını peki anlamında salladı. Üniforması boğazına kadar ilikliydi. Süngüsü ay ışığında parlıyordu. Mallory Keen bana pis bir bakış attı ama bu onun merhaba deme tarzı da olabilirdi. İkisi sola dönüp çukurun kenarından yürürken üç Valkyrie mızraklarını Fenris'e doğrulttu.

X, peşinde savaş baltalarını döndürüp ıslık çalmakta olan Gunderson ile birlikte sağ tarafa yürüdü. Gunderson, ölmüş düşmanların arazisinde keyifli bir gezintiye çıkmış gibiydi.

"Sam," dedim, "eğer esir alınırsak—"

"Biliyorum."

"Kimse Surt'ü durduramayacak."

"Biliyorum."

"Onları haklarız," dedi Blitz. "Üzerlerinde bırak şık kıyafeti, zırh bile yok."

"Hayır," dedim. "Bunlar benim siper kardeşlerim. Bırakın onlarla konuşayım."

Hearth işaret diliyle konuştu. *Çıldırmak. Sen?*

İşaret dilinin en güzel yanı bu işte: Hearth pek çok şey demiş olabilirdi: *Sen çıldırdın mı?* Ya da *Ben çıldırdım, ya sen?* İşaretini, bana destek çıktığını düşünerek yorumladım.

Fenris oturmuş kulaklarını kaşımaya çalışıyordu ama ayaklarını bağlayan ip yüzünden bu mümkün değildi.

Havayı koklayıp bana doğru sırıttı. "İlginç dostların var Magnus Chase. Birisi saklanıyor ama kokusunu alabiliyorum. Hangisi acaba? Galiba bu akşam enfes bir yemek yiyeceğim!"

Sam'e baktım. En az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Üzgünüm tüy yumağı," dedim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Fenris güldü. "Göreceğiz. Gerçek yüzünü gösterme cesareti var mı acaba?"

"Chase!" Gunilla fişekliğinden bir çekiç çekti. "Kurtla bir daha konuşursan kafanda bir delik açarım."

"Gunilla," dedim, "ben de seni gördüğüme çok sevindim. Surt şu an yolda. Buna ayıracak vaktimiz yok."

"Aa, öyle mi? Seni öldüren ateş deviyle anlaşma mı yaptın? Belki de başından beri plan buydu –seni Valhalla'ya sokmak."

Sam iç çekti. "Bir Thor çocuğuna göre fazla düşünüyorsun."

"Ve sen Loki kızı, yeterince dinlemiyorsun. Jefferson, çabuk ol!"

Koridor komşularım iki yanımızı sardılar.

Mallory *cık cık* etti. "Bizi amma uğraştırdın Chase."

"Çok zekice," dedim. "Ne kadar düşündün bu lafı bulmak için?"

Mallory pis pis güldü.

Yanındaki X alnındaki teri sildi. "Kurdun ipi gevşek. Hoş değil."

Karşı taraftan Gunilla seslendi. "Muhabbet yok! Onları zincirleyin!"

T.J. parmağında dört tane kelepçe salladı. "Olay şu Magnus: Gunilla, seni tutuklayarak Valhalla'ya olan sadakatimizi ispatlamazsak önümüzdeki yüz yılı kazan dairesinde kömür kararak geçireceğimizi söyledi. O yüzden seni tutukluyorum, bla bla bla."

Gunderson sırıttı. "Ama diğer olay şu ki, biz Viking'iz. Emirleri yerine getirmeyi pek beceremeyiz. O yüzden yeniden serbest kaldığını varsay."

T.J. kelepçeleri parmağından düşürdü. "Tüüüüh."

Keyfim yerine geldi. "Yani—"

"Yani, seni geri zekâlı," dedi Mallory, "biz buraya size yardıma geldik."

"Sizi çok seviyorum millet."

"Ne yapmamızı istersin?" diye sordu T.J.

Sam Blitzen'e doğru başını salladı. "Cücemizde Fenris'i yeniden bağlamak için ip var. Eğer—"

"Yeter!" diye bağırdı Gunilla. İki yanındaki Valkyrie'ler mızraklarını kaldırdılar. "Gerekirse hepinizi birden zincire vururum!"

Fenris zevkle uludu. "Ah bunu izlemek çok eğlenceli olur işte. Ancak ne yazık ki Valkyrie, sen fazla yavaşsın. Benim arkadaşlarım geldiler ve onların kimseyi tutuklayacaklarını sanmıyorum."

X güneye doğru baktı, boyun kasları yeni dökülmüş çimento gibi titreşiyordu. "Oradalar."

Tam o anda Hearthstone asasını doğrulttu, meşe sopa olduğu gibi altın bir alevle yanmaya başladı.

Sağ tarafta, Valkyrie'lerle bizim aramızda on kadar ateş devi belirdi. Her biri en az üç metreydi. Deri zırhlar kuşanmışlardı ve biçerdöver büyüklüğünde kılıçlar taşıyorlardı, bellerinden de sayısız balta ve bıçak sarkıyordu. Ciltleri volkanik renklerdeydi –kül, lav, ponzataşı ve obsidiyen. Süpürgeotu tarlası Fenris için tiksinç olabilirdi ama çiçekler devleri etkilemiyordu. Bastıkları yerde her şey yanıp kül oluyordu.

Tam ortalarında Şeytan'ın imaj danışmanı, ateş lordu Surt vardı. Örgü zincir zırhtan yelekli bir takım elbise ve alevle örülmüş gibi görünen bir gömlek giymişti, elinde de son derece şık bir şekilde yanan bir hançer vardı. Hâlâ kesik olan burnu dışında bayağı iyi görünüyordu. Bu, biraz olsun keyfimi yerine getirdi.

Blitzen dişlerini sıktı. "Bu benim tasarımım. Benim tasarımımı çalmış!"

"Magnus Chase!" dedi Surt'ün kalın sesi. "Bakıyorum yeni kılıcımı getirmişsin. Harikasın!"

Jack neredeyse elimden fırlıyordu. Onu kontrol etmeye çalışırken muhtemelen aşırı basınçlı su fışkırtan bir hortumu zapt

etmeye çalışan bir itfaiyeci gibi son derece aptal görünüyordum.

"Efendim..." dedi Jack. "O benim efendim olacak."

Surt güldü. "Kılıcı teslim edersen seni çabuk öldürürüm." Gunilla'yla diğer iki Valkyrie'ye dönüp dişlerini gösterdi. "Odin'in hizmetçileri içinse hiçbir söz vermiyorum."

Fenris ayağa kalkıp gerindi. "Efendi Surt, efelenip tehdit savurmayı ben de çok severim ama artık harekete geçsek mi? Ay ışığı boşa gidiyor."

"T.J.," dedim.

"Evet?"

"Ne yapabileceğinizi sormuştun. Arkadaşlarımla birlikte Fenris'i yeniden bağlamamız gerekiyor. Şu ateş devlerini oyalayabilir misiniz?"

T.J. gülümsedi. "Ben bin yedi yüz Güneyli askere karşı savaşmışım, bir avuç ateş devini mi indiremeyeceğim."

Öteki tarafa doğru seslendi. "Gunilla, bizimle misin? Bir iç savaşta daha yer almak istemiyorum da."

Gunilla ateş devi ordusunu gözüyle taradı. Sanki onları benden de iğrenç buluyormuş gibi yüzü ekşidi. Mızrağını kaldırdı. "Surt'e ölüm! Asgard'ın düşmanlarına ölüm!"

Üç Valkyrie devlere saldırdı.

"Sanırım başlıyoruz," dedi T.J. "Süngüleri takın!"

ALTMIŞ DÖRT

BU KURDU ÖLÜMSÜZ YAPMAK KİMİN FİKRİYDİ?

Valhalla'nın günlük savaş antrenmanları nihayet aklıma yattı. Otel bahçesindeki savaş dehşeti ve kaosundan sonra Fenris ve ateş devleriyle yüzleşmeye daha da hazırdım, hem bunların elinde Kalaşnikof tüfekler yoktu, göğüslerini de ERKEKSENİZ TEKER TEKER GELİN yazısıyla boyamamışlardı.

Ancak hâlâ kılıcı kontrol etmekte zorlanıyordum. İşe yarayan tek şey şu oldu: Jack şimdi Surt'ün eline uçmakla Fenris'e uçmak arasında kalmıştı. Neyse ki benim Fenris'e yaklaşmam gerekiyordu.

Sam bir devin fırlattığı baltayı savurdu. "Fenris'i yeniden bağlama işini diyorum, var mı bir fikrin?"

"Evet," dedim. "Belki. Aslında yok."

Bir ateş devi bize doğru saldırıya geçti. Blitzen, Fenris'in babasının ölümüyle ilgili gevrek gevrek konuşması ve Surt'ün tasarım fikrini çalmış olması sebebiyle o kadar öfkeliydi ki Chinatown'daki evsiz deli Alice gibi haykırıp zıpkını devin tam karnına

sokuverdi. Ateş devi sendeleyip geriledi, alev çıkararak geğirip zıpkını da kendiyle birlikte götürdü.

Hearthstone Fenris'i işaret etti. *Fikir,* dedi. *Beni takip et.*

"Süpürgeotlarının içinde kalmamız gerek sanıyordum," dedim.

Hearthstone asasını kaldırdı. Ayağının hemen dibinde bir run, gölge gibi belirdi:

Süpürgeotları çevresinde çiçek açıp yeni filizler verdiler.

"*Algiz,*" dedi Sam şaşkınlıkla. "Kalkan runu. Kullanıldığını hiç görmemiştim."

Sanki Hearthstone'u ilk defa görüyordum. Sendelemedi. Bayılmadı. Kendinden emin bir şekilde öne doğru yürürken çiçekler önüne bir halı gibi seriliveriyordu. Hem Fenris'in sesine karşı bağışıklığı vardı hem de run büyüsü Fenris'in hapishanesinin sınırlarını resmen yeniden belirliyordu.

Hearthstone'un peşinden vadiye kadar indik. Adanın sağ tarafında savaşçı arkadaşlarım Surt'ün askerleriyle çarpışıyordu. Gunderson baltasını bir devin göğüs zırhına sapladı. X, alev püsküren bir başka manyağı tuttuğu gibi vadinin öteki tarafına fırlattı. Mallory ve T.J. sırt sırta çarpışıyor, alev toplarını savuruyorlardı.

Gunilla ile diğer iki Valkyrie bizzat Surt'le savaşıyordu. Parıl parıl parlayan beyaz mızraklar ve alev alev yanan kılıçlar yüzünden bu çarpışmayı seyretmek biraz zordu.

Arkadaşlarım cesurca savaşıyordu ama ikiye bir oranda sayıları yetersizdi. Ateş devleri ölmek istemiyordu. Blitzen'in zıpkınladığı

herif bile hâlâ ortalıkta geziniyor, leş gibi kokan ağzıyla savaşçılara alev püskürtmeye çalışıyordu.

"Acele etmemiz gerek," dedim.

"Önerilere açığız evlat," dedi Blitzen.

Fenris beklentiyle volta atıyordu. Bir balta, ışıldayan beyaz bir asa, işbirliğine yanaşmayan bir kılıç ve ip yumağıyla birlikte süpürgeotu örtüsü üzerinden ona yaklaşmakta olmamızı umursamıyordu.

"Lütfen gelin," dedi. "O kılıcı yaklaştır bana."

Blitzen ofladı. "Onu ben bağlarım. Hearth beni korur. Magnus ve Sam, siz ikiniz bir iki dakika kafamın kopmaması için çaba gösterin yeter."

"Korkunç bir fikir," dedi Sam.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Blitzen.

"Benim var!" Fenris öne atıldı. Boğazımı tek hamlede parçalayabilirdi ama planı bu değildi. Ön ayakları kılıcımın iki yanındaydı. Jack neşeyle ipi kesti.

Sam baltasını kurdun kulaklarının tam arasına indirdi ama Fenris kaçmayı başardı. Arka ayakları hâlâ bağlıydı ama önler serbestti. Süpürgeotuna değdiği için kürkünden duman çıkıyordu. Bacaklarının her yanında yaralar açıldı ama o kadar keyifliydi ki umursamadı bile.

"Ah bu muhteşem," dedi. "Şimdi de arka ayaklar lütfen. Sonra Ragnarok'a girişebiliriz!"

İki yıldır içimde birikmiş öfke su yüzüne çıktı.

"Blitz," dedim, "ne yapman gerekiyorsa yap. Ben bu itin dişlerini patisine vereceğim."

Fenris'e doğru koştum –bu, muhtemelen hayatım boyunca yaptığım en aptalca şeydi. Sam benimle birlikte koştu.

Fenris normal bir kurt boyutlarında olabilirdi ama arka ayakları bağlıyken bile hızına ve gücüne erişmemiz imkânsızdı.

Süpürgeotu sınırına gelir gelmez Fenris bir diş ve pençe yumağına döndü. Ayağım kaydı ve düştüm, göğsümde bir dizi derin yarık vardı. Sam'in baltası ona yandan vurmuş olmasaydı beni çoktan paramparça etmişti.

Hırladı. "Bana zarar veremezsiniz. Tanrılar bana zarar veremedi. Ellerinden gelmiş olsaydı boğazımı kesmezler miydi sanıyorsunuz? Benim kaderim belli. Ragnarok'a kadar ölümsüzüm!"

"Şahaneymiş." Zar zor ayağa kalktım. "Ama ben yine de şansımı deneyeceğim."

Ne yazık ki Jack bana yardımcı olmuyordu. Ne zaman saldırmaya kalksam kılıç dönüp savruluyor, arka ayaklardaki ipi kesmeye çalışıyordu. Kurtla olan mücadelem ebeleme oyunu gibi bir şeydi.

Blitzen öne atıldı, Andskoti ipinin bir ucunu ilmek yapmıştı. Fenris'in arka bacaklarını yakalamaya çalıştı ama kurdun yanında sanki ağır çekimde hareket ediyordu. Fenris yana çekilip Sam'in bir diğer balta hamlesini savurdu. Sonra da Blitzen'i boğazından yaralayınca Blitzen yüzüstü yere düştü. İp yuvarlanıp gitti.

"HAYIR!" diye haykırdım.

Blitzen'e doğru koştum ama Hearthstone benden hızlıydı.

Asasını Fenris'in kafatasına geçirdi. Altın alevler harladı bir anda. Kurt inleye inleye geri çekildi. Alnının ortasında, gri tüylerini dağlayan bir run belirdi:

↑

"*Tiwaz*?" diye hırladı Fenris. "Bana Tyr'in runuyla saldırmaya nasıl cüret edersin?" Kurt Hearthstone'a doğru atıldı ama sanki görünmez bir duvara çarptı. Sendeleyip inledi.

Sam yanımda belirdi. Baltası yoktu. Sol gözü kapanıp şişmiş, başörtüsü lime lime olmuştu. "Hearth feda etme rununu kullandı," dedi titreyen bir sesle. "Blitz'i kurtarmak için."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

Hearth asasına yaslanarak dizlerinin üstüne çöktü. Kendini Blitz ve Fenris arasında konumlamayı başarmıştı.

"Arkadaşına kalkan olabilmek için gücünü mü feda ediyorsun?" Fenris güldü. "Pekâlâ. Büyünün keyfini çıkar. Cüce çoktan öldü. Kendi run büyün seni lanetledi. Diğer avımı hallederken sen de beni seyret."

Bize doğru dişlerini gösterdi.

Öteki taraftaki savaş da iyi gitmiyordu.

Gunilla'nın Valkyrie'lerinden biri cansız bir halde kayalıkların üstünde yatıyordu. Diğeri düşmüştü, zırhı, Surt'ün kılıcından çıkan alevle yanıyordu. Gunilla ateş lorduyla tek başına mücadele ediyor, mızrağını kırbaç gibi savurup duruyordu ama onun da sonu yakındı. Kıyafetlerinden duman çıkıyordu. Kalkanı kırılmış ve çatlamıştı.

Savaşçılarınsa etrafı sarılmıştı. Gunderson'un bir baltası kayıptı. Bedeninde o kadar çok yanık ve yara vardı ki hâlâ nasıl hayatta olduğuna hayret ettim. Yine de savaşmaya devam ediyor, devlere saldırırken manyak kahkahalar atıyordu. Mallory tek di-

zinin üstüne çökmüş, bir seferde üç devle birden çarpışmaktaydı. T.J. deli gibi tüfeğini savuruyordu. X bile tepesine çöken düşmanların yanında minicik kalmıştı.

Başım zonkluyordu. Savaşçı güçlerimin devreye girdiğini, göğsümdeki yarayı kapamaya çalıştıklarını hissedebiliyordum ama Fenris'in beni iyileşemeden öldüreceğini de biliyordum.

Kurt havayı kokladı, kesin zayıflığımın kokusunu almıştı.

"Ah," dedi kıkırdayarak. "İyi denemeydi Magnus ama Frey çocukları hiçbir zaman savaşçı olmadılar. Şimdi bana kalan tek şey düşmanlarımı tek lokmada yutmak. Bu kısma bayılıyorum!"

ALTMIŞ BEŞ

BU KISIMDAN NEFRET EDİYORUM

Çok tuhaf şeyler hayatınızı kurtarabilir. Aslanlar örneğin. Ya da kurşun geçirmez boyun bağları.

Fenris yüzüme doğru atıldı. Kıçımın üstüne düşerek zekice sıyrıldım. Bulanık bir şey Fenris'in üstüne atlayıp onu yana fırlattı.

Kemik dolu çukurun içinde diş ve pençe yumağı iki hayvan birbirine saldırdı. Ayrıldıklarında Fenris'in şiş gözlü bir dişi aslanla mücadele ettiğini gördüm.

"Sam?" dedim inleyerek.

"İpi getir." Gözünü düşmanından ayırmıyordu. "Erkek kardeşimle bir konuşma yapmam gerek."

Aslan kılığındayken konuşabiliyor olması aslan kılığına girmiş olmasından bile daha ürkütücüydü. Dudakları insan gibi kıpırdıyordu. Gözleri aynı renkti. Sesi Sam'in kendi sesiydi.

Fenris'in sırtındaki tüyleri kabardı. "Ölmek üzereyken doğuştan gelen hakkını kabul ediyorsun yani, öyle mi kardeşim?"

"Kendimi olduğum gibi kabul ediyorum," dedi Sam. "Ama

düşündüğün gibi değil. Ben Samira el-Abbas'ım. Aslan kızı Samira." Fenris'e saldırdı. Birbirlerini pençeleyip ısırdılar, tekmelediler. Havada tüyler uçuşuyordu, bunun bu kadar korkunç olacağını asla düşünemezdim. İki hayvan resmen birbirini parçalamaya çalışıyordu. Ve bu hayvanlardan biri benim arkadaşımdı.

İçgüdüsel tepkim, saldırıya geçmekti. Ama işe yaramazdı.

Freya bana öldürmenin kılıcın en zayıf gücü olduğunu söylemişti.

Frey çocukları hiçbir zaman savaşçı olmadılar, demişti Fenris.

O zaman ben *neydim*?

Blitzen inleyerek yana yuvarlandı. Hearthstone panikle cücenin boynunu kontrol etti.

Boyun bağı parlıyordu. Bir şekilde sarıdan metal rengine dönmüş, olay esnasında Blitzen'in boynunu korumuştu. Hakikaten kurşun geçirmez metaldendi.

Sırıtmama engel olamadım. Blitz yaşıyordu. Gücünün son damlasına kadar savaşmıştı.

O bir savaşçı değildi. Ben de değildim. Ama bir savaşta galip gelmenin başka yolları da vardır.

İp yumağını kaptım. Verdiği his kartopu hissiydi –inanılmaz derecede yumuşak ve soğuktu. Diğer elimdeki kılıç hareketsizleşti.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Jack.

"İşleri yoluna koyuyoruz."

"Ha iyi o zaman." Uykudan uyanmış gibi gerindi adeta. "Nasıl gidiyor?"

"Daha iyi." Kılıcı yere sapladım. Jack kaçmaya çalışmadı. "Surt bir gün seni ele geçirebilir," dedim, "ama o senin gücünü anlayamaz. Ben artık anladım. Biz bir takımız."

İlmeği Jack'in kabzasına geçirip sıkıca bağladım. Savaş etrafımda yok olmuştu sanki. Fenris'le nasıl mücadele edeceğimi düşünmeyi bıraktım. O öldürülemezdi, en azından şimdilik ve benim tarafımdan değil.

Onun yerine birini iyileştirdiğim zaman hissettiğim o sıcaklığa odaklandım: İyileşmenin ve yaşamın gücüne, Frey'in gücüne. Nornlar bana dokuz gün önce *Doğuya gitmeli güneş* demişlerdi.

Burada gece, kış ve gümüş ay ışığı vardı. Yaz güneşi *ben* olacaktım.

Fenris havadaki değişimi fark etti. Sam'i savurup kemik tarlasının ötesine fırlattı. Ağzı burnu pençe izleriyle doluydu. Tyr'in runu alnının ortasında simsiyah ve son derece çirkin bir şekilde parlıyordu.

"Sen ne halt ediyorsun Magnus? Yapma onu!" Öne atıldı ama bana ulaşamadan birden yere düştü ve inleye inleye yerde kıvrandı.

Jotunheim'da Sam'le Hearthstone'u iyileştirdiğim zamanki gibi bir ışık, altın bir hale bedenimi sardı. Bu Muspellheim'ın ateşi gibi bir sıcak değildi. Öyle çok parlak da değildi ama besbelli Fenris'e iyi gelmemişti. Hırlayıp sağa sola yürüyor, bana spot ışığıymışım gibi bakarken gözlerini kısıyordu.

"Kes şunu!" diyerek uludu. "Beni sinir ederek öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Aslan kılığındaki Sam ayağa kalktı. Yan tarafında kötü bir sıyrık vardı. Yüzü bir traktöre çarpmış gibiydi. "Magnus, ne yapıyorsun?"

"Yazı getiriyorum."

Göğsümdeki kesikler kapandı. Gücüm yerine geldi. Babam ışığın ve sıcağın tanrısıydı. Kurtlar karanlığa aittirler. Frey'in gücü, aşırı uçtaki ısıları kontrol edebildiği ölçüde Fenris'i de kontrol edebilirdi.

Jack saplandığı yerden fırlayıp neşeyle uğuldadı. "Yaz. Evet ya, yazı hatırlıyorum."

Andskoti'yi açmaya başladım, bir uçurtma ipi gibi Jack'i takip ediyordu.

Fenris'le yüz yüze geldim. "Yaşlı bir cüce bana bir keresinde imkânsız şeylerin, en güçlü nesneleri yapmakta kullanıldığını söylemişti. Bu ip de onlarla yapıldı. Ama bende bir tane daha imkânsız şey var –seni bağlayacak son şey: Yaz Kılıcı - silah olarak tasarlanmamış olan bir silah, yalnızca elinden bıraktığın zaman kullanabildiğin bir kılıç."

Jack'in uçmasını diledim, gerisini halledeceğine güveniyordum.

Fenris'in kalan son düğümlerini kesebilirdi. Savaş meydanına dalıp dosdoğru Surt'ün eline yapışabilirdi ama yapmadı. Fenris'in karnının iki yanından bir girip bir çıktı ve Fenris tepki bile veremeden hızla bacaklarını birbirine bağlayıp kurdu yere devirdi.

Fenris'in uluması adayı inletti. "Hayır! Asla bir daha—!"

Kılıç kurdun ağzını da bağladı. En son düğümü dans eder gibi attıktan sonra süzülerek bana geri döndü. Keskin tarafı gururla parlıyordu. "Nasıldım usta?"

"Jack," dedim, "sen muhteşem bir kılıçsın."

"Eh, onu biliyoruz," dedi. "Ama ipi nasıl bağladım? Şuradaki mükemmel bir kravat düğümü örneğin, ve düşün yani, benim ellerim bile yok."

Sam sendeleyerek bize doğru geldi. "Başardın! Sen –aah!"

Aslan kılığı insan kılığına dönüşüverdi –fena halde yaralanmış, yüzü çizilmiş, yan tarafı kan içinde bir Sam'di şimdi. Tam düşmek üzereyken onu yakalayıp kurttan uzaklaştırdım. Tamamen bağlı durumdayken bile sağa sola savruluyor, ağzından köpükler saçıyordu. Ona gereğinden fazla yaklaşmak istemiyordum.

Hearthstone, Blitzen'i tutarak peşimden geldi. Dördümüz birden süpürgeotlarının üstüne yığıldık.

"Yaşıyoruz," dedim. "Bunu beklemiyordum işte."

Anlık zaferimiz, adı üstünde bir an sürdü.

Savaş nidaları gittikçe yükseldi ve netleşti, sanki biri bir perdeyi çekip açmıştı. Hearthstone'un kalkan büyüsü bizi Fenris'ten korumuştu belki ama bizi aynı zamanda ateş devleriyle süregiden savaştan da uzak tutmuştu. Üstelik savaşçı arkadaşlarımın durumu hiç iyi değildi.

"Valkyrie'ye!" diye haykırdı T.J. "Çabuk!"

Hendek boyunca koşup bir ateş devine süngüsünü sapladı, Gunilla'ya ulaşmaya çalışıyordu. Biz bunca zaman Fenris'le boğuşurken Valkyrie lideri Surt'le baş etmişti. Şimdiyse yerde yatıyordu, zayıf kollarıyla zar zor tuttuğu kalkanının üstünde Surt hançerini kaldırmıştı.

Mallory silahsız bir şekilde sağa sola koşturuyordu, Gunilla'ya yardım edemeyecek kadar uzakta ve kan içindeydi. X bir dev ce-

sedi yığınının içinden çıkmaya çalışıyordu. Gunderson yaralıydı, bir kayaya yaslanmış hareketsizce oturmaktaydı.

Saniyeler içinde durumu değerlendirdim. Yine aynı hızda Hearth, Blitz, Sam ve benim oraya bir şeyleri değiştirmeye yetecek sürede varamayacağımızı fark ettim.

Buna rağmen kılıcımı elime alıp ayağa kalktım. Gunilla'ya doğru koştum. Savaş meydanında göz göze geldik, yüzünde gördüğüm son ifade teslimiyet ve öfke oldu: *Hakkını ver.*

Ateş lordu hançerini indirdi.

ALTMIŞ ALTI

FEDA EDİLENLER

Bunlar beni neden bu kadar kötü etkiledi bilmiyorum.

Gunilla'yı sevmiyordum bile.

Ancak Surt'ü Gunilla'nm cansız bedeninin üstünde gözlerinde zafer ışığıyla görünce önümdeki kemik tarlasına uzanıp Ragnarok'a kadar orada kalmak istedim.

Gunilla öldü. Valkyrie'leri öldü. Adlarını bile bilmiyordum ama bana zaman kazandırabilmek için kendilerini feda etmişlerdi. Gunderson ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Diğerleri ondan daha iyi durumda değillerdi. Sam, Blitz ve Hearth savaşacak halde değildi.

Ve Surt hâlâ ayaktaydı, daha da güçlüydü ve alevler içindeki kılıcı hazırdı. Ateş devi askerlerinin üçü de hâlâ hayatta ve silahlıydı.

Yaptığımız onca şeye rağmen ateş lordu beni öldürüp kılıcımı alabilir, kurdu da serbest bırakabilirdi.

Yüzündeki gülümsemeden anladığım kadarıyla tam da bunu planlıyordu zaten.

"Etkileyiciydi," dedi. "Fenris bana sende potansiyel olduğunu söylemişti. Ama onun bile bu kadarını beklediğini sanmıyorum."

Fenris yeni büyülü bağlarının içinde debelendi.

Ateşin efendisinin birkaç adım ötesinde T.J. çömeldi, süngüsünü hazırlamıştı. Bir işaret bekler gibi bana baktı. Son bir kez saldırıya geçmeye, işime yarayacaksa ateş devlerinin dikkatini dağıtmaya hazır olduğunun farkındaydım ama bir kişinin daha ölümüne dayanamazdım.

"Defol git," dedim Surt'e. "Muspellheim'a git."

Surt kafasını geri atıp güldü. "Kanının son damlasına kadar cesurmuşsun! Hiç sanmıyorum Magnus Chase. Bence yanarak öleceksin."

Elini uzattı. Bir alev sütunu bana doğru fırladı.

Yerimden kıpırdamadım.

Baharın ilk günü annemle Mavi Tepeler'de olduğumu hayal ettim, güneş ışığı tenimi ısıtıyor, içimdeki kış aylarının soğuğunu ve karanlığını temizliyordu.

Annem bana dönüp ışıl ışıl gülümsüyordu: *Buradayım Magnus. Şu an. Seninle.*

İçimi bir huzur kapladı. Annemin, bizim dede evimiz gibi körfezdeki evlerin dolgu üstüne inşa edildiğini söylediğini hatırlıyorum. Binalar yıkılmasın diye mühendisler zaman zaman temele yeni kazıklar çakarlarmış. Sanki şimdi de benim temelime yeni kazıklar çakılmıştı. Sapasağlamdım.

Surt'ün alevi beni yalayıp geçti. Yoğunluğunu yitirdi. Ilık turuncu bir pus ya da zararsız bir kelebekten farksızdı.

Ayaklarımın altında süpürgeotları çiçek açmaya başladı –beyaz çiçekler her yeri sarıyor, Surt'ün askerlerinin basıp küle çevirdiği yerleri yeniden istila ediyor, dökülen kanı içlerine çekip ölü devlerin cesetlerinin üstünü kapatıyorlardı.

"Savaş bitti," dedim. "Burayı Frey adına kutsuyorum."

Ağzımdan çıkanlar her yöne şok dalgası gibi yayıldı. Kılıçlar, hançerler ve baltalar devlerin elinden uçup gitti. T.J.'in süngüsü elinden fırladı. Yerde boş yatan silahlar bile adadan atılıp şarapnel parçaları gibi karanlıkta yok oldu.

Elinde silah olan bir tek ben kaldım.

Alevli hançeri elinde değilken Surt hiç de kendinden emin görünmüyordu. "Bırak bu oyunları, çocukça büyüleri," dedi hırsla. "Beni yenemezsin Magnus Chase! O kılıç benim olacak!"

"Bugün değil!"

Kılıcı fırlattım. Spiral çizerek Surt'e doğru uçtu, devin kafasının üstünden geçip gitti. Surt yakalamaya çalıştı ama beceremedi.

"O da neydi öyle?" Ateş devi güldü. "Saldırdın mı yoksa?"

"Hayır," dedim. "Sana kapıyı açtım."

Surt'ün hemen arkasında Jack havayı yarıp iki dünyanın kapısını araladı. Tepede alevlerden, zikzak biçiminde bir şey yanıyordu. Kulaklarıma basınç doldu. Sanki biri bir uçağın hava basınçlı kabininin kapısını açmış gibi Surt ve diğer devler çığlıklar içinde kapıya doğru çekildiler ve kapı aynı hızla kapandı.

"Güle güle!" dedi Jack. "Sonra görüşürüz!"

Fenris'in öfke dolu hırıltısı dışında adada çıt yoktu.

Arazinin içinden sendeleyerek yürüdüm. Gunilla'nın önünde

dizlerimin üstüne çöktüm. Görür görmez Valkyrie liderinin öldüğünü anladım. Mavi gözleri boşluğa bakıyordu. Fişekliğinde tek bir çekiç kalmamıştı. Kırılmış beyaz mızrağı göğsünün üstündeydi.

Gözlerim doldu. "Çok üzgünüm."

Beş yüz yıldır Valhalla'daydı Gunilla, ölülerin ruhlarını topluyor, onları son büyük savaşa hazırlıyordu. Beni nasıl azarladığını anımsadım: *Asgard'a buradan bakarken bile en ufak saygı göstermiyorsun.*

Ölüyken yüzünde bir dehşet ve hayret ifadesi vardı. Şu an özlemini çektiği Asgard'a bakıyor olmasını umut ettim – Aesir'lerle dolu, babasının evinde tüm meşalelerin yandığı, hayat dolu bir Asgard'a.

"Magnus," dedi T.J. "Gitmemiz gerek."

Mallory'yle birlikte Gunderson'u taşımaya çalışıyorlardı. X, dev cesedi yığınından kurtulmayı başarmıştı ve şimdi kucağında diğer iki ölü Valkyrie'yi taşıyordu. Blitz'le Hearthstone birbirlerine yaslanıp yürüyor, Sam de hemen arkalarından geliyordu.

Valkyrie liderinin ölü bedenini ben kucakladım. Hiç de hafif değildi ve benim gücüm artık tükenmek üzereydi.

"Acele etmemiz gerek." T.J. elinden geldiğince nazikçe konuşmaya çalışıyordu ama sesindeki telaşı anlamıştım.

Ayağımın altından yer kayıyordu sanki. Parlayan halemin Fenris'i kör etmek dışında bir şeylere sebep olduğunu fark ettim. Günışığı, adanın dokusunu değiştirmişti. Adanın şafak vakti kaybolması gerekiyordu. Yaptığım büyü zamanı hızlandırmış,

adanın zeminini dağılmak üzere olan süngerimsi bir maddeye çevirmişti.

"Saniyeler kaldı," dedi Sam endişeyle. "Haydi."

Hızla koşmak o an yapabileceğim son şeydi ama bir şekilde, Gunilla'yı da taşıyarak sahile doğru giden T.J.'i takip ettim.

ALTMIŞ YEDİ

BİR DOST İÇİN SON KEZ

"Bir Frey teknemiz var!" diye bağırdı T.J.

Frey teknesinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sahilde bir tekne falan da göremiyordum ama soru soramayacak kadar yorgun ve şaşkındım. Yaşamım boyunca dayanıklılık gösterdiğim aşırı soğukların ve sıcakların şimdi benden intikam aldığını hissediyordum. Ateşten alnım alev gibiydi. Gözlerim yanıyordu. Göğsümse sanki bir buz kütlesiydi.

Yürüdüm. Ayağımı bastıkça zemin yumuşuyordu. Sahil çöküyor, dalgalar gittikçe içe giriyordu. Kollarım, Valkyrie liderinin ağırlığından kopmak üzereydi.

Yana seğirtmeye başladım. Sam kolumdan tuttu. "Azıcık daha Magnus. Benden ayrılma."

Sahile vardık. T.J. cebinden mendil gibi bir bez çıkardı ve sığlığa fırlattı. Bez anında genişleyip açıldı. On saniye içerisinde iki devasa küreği, yaban domuzu şeklinde bir direk başı ve Valhalla Oteli logolu yeşil bir yelkeni olan bir Viking savaş gemisi ortaya çıktı. Gemin yan kısmında beyaz boyayla VALHALLA OTELİ'NE AİTTİR yazıyordu.

"Atlayın!" Önce T.J. atladı ve Gunilla'yı kollarımdan almak üzere uzandı.

Gitgide ıslak kuma batıyordum ama bir şekilde gemiye çıkmayı başardım. Sam herkesin güvenli bir şekilde güverteye çıktığından emin oldu. En son da kendisi çıktı.

Adadan, birisi bası sonuna kadar açmış gibi derin bir uğultu geldi. Süpürgeotu Adası kara dalgaların altında kayboldu. Geminin yelkeni kendiliğinden açıldı, kürekler dönmeye başladı ve gemi batıya döndü.

Blitzen'le Hearth kıç tarafında yere yığıldılar. Hangimiz daha aptalca riskler aldı diye anında tartışmaya giriştiler ama ikisi de o kadar bitikti ki tartışma bir süre sonra cıvıyıp ilkokul çocuğu gibi parmakla dürtme yarışına girdi.

Sam, Gunilla'nın yanında dizlerinin üstüne çöktü. Valkyrie liderinin kollarını göğsünde birleştirip nazikçe mavi gözlerini kapadı.

"Diğerleri?" diye sordum.

X başını öne eğdi. İki Valkyrie'yi güverteye yatırmıştı ama ölmüş oldukları kesindi. X onların kollarını da Gunilla'nınki gibi göğüslerinde birleştirdi. "Cesur savaşçılardı." Nazikçe alınlarına dokundu.

"Onları tanımıyordum," dedim.

"Margaret ve Irene." Sam'in sesi titriyordu. "Onlar beni– beni pek sevmezlerdi ama... iyi savaşçılardı."

"Magnus," diye seslendi T.J geminin içinden, "sana ihtiyacımız var."

Mallory'yle birlikte başıbozuk gücünü artık tüketmiş olan

Gunderson'un başında diz çökmüşlerdi. Göğsünün üstü kâbus gibi açık yaralar ve yanıklarla doluydu. Sol kolu anormal bir şekilde kıvrılmıştı. Sakalı ve saçlarında yer yer kan ve süpürgeotu vardı.

"Ne savaştı be," dedi zar zor.

"Kapa çeneni geri zekâlı!" dedi Mallory hıçkırıklar içinde. "Kendini nasıl bu kadar yaralarsın?"

Gunderson uykulu uykulu sırıttı. "Özür dilerim... Anne."

"Dayan," dedi T.J. "Seni Valhalla'ya geri götürebiliriz. Orada –herhangi bir şey olursa– yeniden doğabilirsin."

Elimi Gunderson'un omzuna koydum. Bedeninde o kadar çok hasar vardı ki neredeyse elimi geri çekecektim. Bir kâse dolusu cam kırığını elimle yoklamak gibi bir histi.

"Vakit yok," dedim. "Onu kaybediyoruz."

Mallory gözyaşları içinde öksürdü. "Yok öyle bir şey. Hayır. Yarıkaya Gunderson, senden nefret ediyorum."

Gunderson öksürdü. Dudaklarına kan geldi. "Ben de senden nefret ediyorum Mallory Keen."

"Onu sıkı tutun," dedim. "Elimden geleni yapacağım."

"Evlat, bunu iyi düşün," dedi Blitz. "Zaten çok güçsüz düştün."

"Yapmam gerek." Algılarımı iyice açıp Gunderson'un kırık kemiklerini, iç kanamasını, zedelenmiş iç organlarını duyularımla hissettim. Aşırı büyük bir hasardı, ölüme çok yakındı. Yardıma ihtiyacım vardı.

"Jack," diye seslendim.

Kılıç süzülerek yanıma geldi. "Evet usta?"

"Gunderson ölüyor. Onu iyileştirebilmek için senin gücüne ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Kılıç endişeyle uğuldadı. "Evet. Ama usta, beni eline alır almaz—"

"Biliyorum. Daha da tükeneceğim."

"Mesele Fenris'i bağlamak değildi," diye uyardı Jack. "Senin altın ışığına da yardım ettim ki şahane bir hareketti, söylemem gerek. Sonra da Frey Barışı var tabii."

"Barış..." Herkesi silahsızlandıran o şok dalgasından bahsettiğini anladım ama o an bunu düşünecek vaktim yoktu. "Pekâlâ. Evet. Şimdi şu işi halledelim."

Kılıcımı elime aldım. Gözlerim karardı. Halihazırda oturuyor olmasaydım düşebilirdim. Baş dönmesini ve mide bulantısını zor zapt edip kılıcı yanlamasına Gunderson'un göğsünün üstüne yerleştirdim.

İçimden bir sıcaklık geçti. Işık, Gunderson'un sakalını kızıl altın rengine bürüdü. Gücümün son damlasını damarlarının içinden geçip hasarı onararak, yaraları kapayarak harcadım.

En son hatırladığım, güvertede yüzüstü yatıyor, arkadaşlarım beni sarsıp bana seslenirken boş boş yeşil yelkene bakıyordum.

Sonra güneş ışığıyla yıkanan bir çayırda, bir göl kenarında, masmavi bir gökyüzünün altındaydım. Ilık bir rüzgâr saçımı okşuyordu.

Arkamdan bir adam bana "Hoş geldin," dedi.

ALTMIŞ SEKİZ

DOSTLARINIZA ADİLİK YAPMAYIN

Hollywood tarzı Vikinglere benziyordu. Filmlerdeki Thor'a, Thor'un kendisinden daha çok benziyordu.

Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Bronz yüzü, mavi gözleri, şahin burnu ve birkaç günlük sakalı Malibu sahillerinde hiç yadırganmazdı. Kucağında bir tür asa vardı –kabzası deriden, geyik boynuzundan bir asa.

Gülümseyince yüzünde kendi yarım gülümsememi, aynı çarpık çeneyi gördüm. Hatta sağ kulağının arkasında aynı benim gibi asi bir saç tutamı vardı.

Annemin ona neden âşık olduğunu anında anladım. Sadece yakışıklı olduğu için, değil; soluk kot pantolon, kareli gömlek ve dağcı botları tam annemin tarzıydı. Bir sıcaklık ve sükunet fışkırıyordu içinden. Ne zaman birini iyileştirdiysem, ne zaman Frey'in gücünü çağırdıysam, bu adamın halesinin bir kısmını üstüme almıştım.

"Baba," dedim.

"Magnus." Frey ayağa kalktı. Gözleri parlıyordu ama elini

kolunu ne yapacağını bilemedi. "Seni nihayet gördüğüme çok sevindim. Ben –sana şimdi sarılırdım ama bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum. Bunun için biraz daha zamana ihtiyacın var sanırım—"

Koşa koşa gidip boynuna sarıldım.

Hiç benlik bir hareket değildi. İnsanlara durup durup sarılan bir tip değilimdir, özellikle de yabancılara.

Ama o yabancı değildi. Onu annemi tanıdığım kadar iyi tanıyordum. İlk kez annemin beni kamplara ve yürüyüşlere götürmekteki ısrarını anlamıştım. Yaz günleri ne zaman ormana gitsek, bulutların ardından ne zaman güneş yüzünü gösterse Frey oradaydı.

Belki ona kırgın olmam gerekiyordu ama değildim. Annemi kaybettikten sonra kin gütmek benim için bir lüks olmuştu. Sokaklarda geçirdiğim yıllar bana mızmızlanmanın ve kaybettiklerim için üzülmenin anlamsız olduğunu öğretmişti –hak ettiğin şey, adil olandı, hep buna inandım. Şu an bunu yaşadığım için çok mutluydum.

Elini nazikçe başımın arkasına koydu. Kamp ateşi, çam iğnesi ve ateşte pişirilmiş şekerleme gibi kokuyordu. Vanaheim'da o şekerlemelerden var mıdır acaba?

Neden orada olduğum o an dank etti. Ölmüştüm. Ya da gene ölüyordum, artık her neyse.

Geri çekildim. "Arkadaşlarım—"

"Hepsi güvende," dedi Frey. "Başıbozuğu iyileştireyim derken ölümün eşiğine geldin ama o yaşayacak. Sen de yaşayacaksın. Harika bir iş çıkardın Magnus."

Övgüsü beni utandırmıştı. "Üç Valkyrie öldü. Sahip olduğum tüm arkadaşlarımı birden neredeyse kaybediyordum. Tek yaptığım Fenris'i yeni bir iple bağlamak ve Surt'ü Muspellheim'a geri yollamaktı –üstelik tüm bunları Jack yaptı. Değişen pek bir şey yok yani."

Frey güldü. "Magnus, sen *her şeyi* değiştirdin. Sen, kılıcın hakimi, Dokuz Dünya'nın kaderini değiştirdin. Valkyrie'lerin ölümüne gelince, o bile isteye yapılmış bir fedakârlıktı. Kendini suçlu hissederek onların şerefine leke çalma. Nasıl ben her yazın bir gün sonbahara dönüşmesini... ya da Ragnarok'ta kaderimde yazanları engelleyemiyorsam sen de ölümleri engelleyemezsin."

"Kaderin..." Şimdi zincire geri dönmüş olan run taşına dokundum. "Kılıcın bende. Sen alamaz mısın?.."

Frey başını iki yana salladı. "Hayır oğlum. Halan Freya'nın sana söylediği gibi, Yaz Kılıcı'm bir daha asla elime alamam. Emin olmak istiyorsan bunu kılıca da sorabilirsin."

Kolye ucunu çektim. Jack kılıç formuna girip şu an telaffuz edemeyeceğim küfürler saydırmaya başladı.

"Ve bir şey daha!" diye bağırdı. "Bir devle evlenebilmek için beni vermek nedir be? Dostum ne yaptın sen öyle ya? Avrattan önce silah gelir, duymadın mı hiç?"

Frey hüzünle gülümsedi. "Merhaba eski dostum."

"Aa, şimdi yeniden dost olduk demek?" dedi kılıç. "Yok ya. Hah. Bittin sen benim için." Jack durdu. "Oğlun iyi ama. Onu sevdim. Bir devle evlenebilmek için beni vermediği sürece tabii."

"Kısa dönem planımda böyle bir şey yok inan bana," dedim.

"O zaman sorun da yok. Ama baban olacak bu herif, bu hain, bu adi—"

Kılıcı tekrar kolye ucuna dönüştürdüm. "Adi dedi ya?"

Frey omuz silkti. "Ben seçimimi uzun zaman önce yaptım. Aşkım için kılıcımı feda ettim."

"Ama Ragnarok'ta, elinde kılıcın olmadığı için öleceksin."

Geyik boynuzundan asasını kaldırdı. "Bununla savaşırım."

"Hayvan boynuzuyla mı?"

"Kaderinde yazanı bilmek başka bir şey, onu kabullenmek başka. Ben üzerime düşeni yapacağım. Bu boynuzla çok dev, hatta belki devlerin büyük generallerinden biri olan Beli'yi öldüreceğim. Ama haklısın. Surt'ü öldürmek için yeterli olmayacaktır. Nihayetinde öleceğim."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Magnus... tanrılar bile ölümsüz değildir. Enerjimin değişen mevsimlerle sonsuza dek mücadele edebileceğini sanmıyorum. Hayatta olduğum günlere ve kontrol ettiğim mevsimlerin neşeli, bereketli ve keyifli olmasını sağlamaya odaklanıyorum." Yüzüme dokundu. "Ama sen bunu zaten anlıyorsun. Thor'un, Odin'in, hatta asil Tyr'in tek bir çocuğu bile Hel'in vaatlerini, Loki'nin tatlı dilini reddedemezdi. Sen reddettin. Yalnızca bir Frey çocuğu, Yaz Kılıcı ile birlikte bunlara yol verebilirdi."

"Yol vermek... Annem..."

"Evet." Frey tahtından bir şey çıkardı –kalp büyüklüğünde, mühürlü, seramik bir kavanozdu bu. Ellerime verdi. "O ne isterdi biliyor musun?"

Konuşamadım. Başımı evet anlamında sallayıp ne kadar müteşekkir olduğumu Frey'in anlamasını diledim.

"Sen, oğlum, Dokuz Dünya'ya umut getireceksin. Pastırma

yazı ifadesini duydun mu hiç? Sen bizim son pastırma yazımız olacaksın –Ragnarok'un uzun kış mevsiminden önceki son sıcaklık, aydınlık ve bereket zamanı.

"Ama..." Boğazımı temizledim. "Zorlamadan."

Frey pırıl pırıl beyaz dişlerini göstere göstere gülümsedi. "Aynen. Yapılacak çok şey var. Aesir'ler ve Vanir'ler dağılmış durumda. Loki gittikçe güçleniyor. Bağlı olmasına rağmen bizi birbirimize düşürüp dikkatimizi dağıtmayı başardı, onun yüzünden odağımızı kaybettik. Çok uzun zamandır insanoğlunun dünyasından uzağım. Yalnızca annen..." Elimdeki kavanoza odaklandı. "Geçmişe saplanıp kalmamakla ilgili ettiğim onca beylik laftan sonra..." Hüzünle gülümsedi. "Annen hayat doluydu. Seninle gurur duyardı."

"Baba..." Bundan sonra ne diyeceğimi bilmiyordum. Belki sırf bu sözcüğü tekrar etmek istemişimdir. Daha önce hiç kullanma fırsatım olmamıştı ne de olsa. "Bu işin altından kalkabilir miyim bilmiyorum."

Kareli gömleğinin cebinden yırtık pırtık bir kâğıt çıkardı –öldüğüm gün Annabeth'le babasının dağıttıkları kayıp ilanıydı bu. Frey kâğıdı bana uzattı. "Yalnız olmayacaksın. Şimdilik dinlen oğlum. Bir dahaki buluşmamız böyle on altı yıldan sonra olmayacak inan bana. Sen bu arada kuzenini aramalısın. Onunla konuşmalısın. Her şey olup bitmeden önce onun yardımına ihtiyacın olacak."

Bu kulağa tekinsiz geliyordu ama bununla ilgili soru sorma fırsatım olmadı. Gözümü açıp kapamamla Frey'in gitmesi bir oldu. Şimdi tekrar güvertedeydim, elimde de kâğıtla kavanoz var-

dı. Yanımda oturan Gunderson bir kupadan bira içiyordu.

"Vay." Kanlı dudaklarıyla sırıttı. Yaralarının çoğu kapanmıştı. "Sana canımı borçluyum. Yemek ısmarlayayım mı?"

Göz kırpıp etrafıma baktım. Gemi Valhalla'ya demir atmıştı, lobiden geçen nehirlerden birinin üzerindeydi. Oraya nasıl gelmiştik hiçbir fikrim yoktu. Diğer arkadaşlarım limanda otel müdürü Helgi'yle konuşuyorlardı. Gemiden indirilen üç Valkyrie cesedine bakan herkeste kederli bir ifade vardı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Gunderson bardağı kafasına dikti. "Soylulara ve savaşçılara açıklama yapmak üzere yemek salonuna çağırıldık. Umarım bizi öldürmeden önce yemek yememize izin verirler. Midem kazınıyor."

ALTMIŞ DOKUZ

HAA... DEMEK ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜMDE FENRİS *ONUN* KOKUSUNU ALMIŞ

Valhalla yolunda koca bir gün kaybetmiş olmalıyız, salonda yemek servisi çoktan başlamıştı. Valkyrie'ler ellerinde sürahilerle bir oraya bir buraya uçuyordu. Savaşçılar birbirlerine ekmek ve Saehrimnir eti fırlatmakla meşguldü. Müzisyen grupları salonun dört bir yanma dağılmıştı.

Biz soyluların masasına doğru yürürken tantana yavaş yavaş dindi. Valkyrie'lerin şeref taburu, beyazlara bürünmüş Gunilla, Irene ve Margaret'ı sedyede taşıyordu. Ölenlerin Valhalla'ya dönünce dirilmesini umuyordum. Valkyrie'ler savaşçı olamıyor muydu? Demek olamıyormuş.

Mallory, X, T.J. ve Gunderson peşlerinden yürüyordu. Sam, Blitzen, Hearth ve ben en sondaydık.

Önlerinden geçerken savaşçılar öfkeyle bize bakıyordu. Valkyrie'lerin bakışları daha beterdi. Soyluların masasına varmadan öldürülmememize şaşırdım açıkçası. Belki de herkes yerin dibine girmemizi seyretmek istiyordu. Ne yaptığımızı

bilmiyorlardı. Tek bildikleri, yargılanmak üzere üç ölü Valkyrie ile birlikte getirilen kaçaklar olduğumuzdu. Kelepçelenmemiştik ama sanki ayaklarıma Andskoti ipi bağlamışlar gibi ayağımı sürüyerek yürüyordum. Seramik kavanozu kolumun altına sıkıştırmıştım. Ne olursa olsun onu kaybedemezdim.

Soyluların masasının önünde durduk. Erik, Helgi, Leif ve diğer Erik'ler gayet asık suratlıydılar. Eski dostum Hunding bile çikolatasını elinden almışım gibi bana şok ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

Nihayet Helgi konuştu. "Açıklayın bakalım."

Hiçbir şeyi saklama gereği duymadım. Yüksek sesle konuşmadım belki ama sesim salonda yankılandı. Fenris'le olan mücadeleye gelince sesim titremeye başladı. Sam hikâyeyi kaldığım yerden devraldı.

Sam lafını bitirdiğinde soylulardan çıt çıkmıyordu. Ruh hallerini çözemiyordum. Belki şimdi öfkeliden ziyade şaşkındılar ama hiçbir önemi yoktu. Babamla yaptığım o konuşmaya rağmen yaptıklarımla gurur duymuyordum. Sırf üç Valkyrie ateş devlerini benden uzak tuttuğu için Fenris'i bağlama fırsatı bulmuş ve hayatta kalmıştım. Soyluların vereceği hiçbir ceza kendimi şu an hissettiğimden daha kötü hissetmeme sebep olamazdı.

Sonunda Helgi ayağa kalktı. "Uzun yıllardır bu masaya gelen en ciddi konu bu oldu. Doğruyu söylüyorsanız savaşçılara layık işler başarmışsınız demektir. Fenris'in serbest kalmasını engellemişsiniz. Surt'ü Muspellheim'a geri yollamışsınız. Ama kurallara aykırı hareket etmişsiniz; soyluların iznini almadan... güvenilir olup olmadıkları belli olmayan kişilerin yardımıyla."

Sevimsiz bir ifadeyle Hearth, Blitz ve Sam'e baktı. "Sadakat, Magnus Chase... Valhalla'ya sadakat her şeydir. Soylular bir kararara varmadan evvel bu konuyu kendi aralarında konuşacaktır, tabii Odin araya girmek istemezse."

Boş ahşap tahta baktı. Taht tabii ki boş kaldı. Tahtın sırtlığına tünemiş kuzgunlar parlak siyah gözlerini bana diktiler.

"Pekâlâ," diyerek iç çekti Helgi. "Biz—"

Solumdan kalın bir ses "Odin araya girmek istiyor," dedi.

Salon boyunca kaygılı sesler yükseldi. X kaya grisi suratını soylulara doğru kaldırdı.

"X," diye fısıldadı T.J. "Şakanın sırası değil."

"Odin araya girmek istiyor," dedi yarı-trol inatla.

Görünümü değişti. Hayvani trol cüssesi kamuflaj kumaşı gibi yere düşüverdi. Şimdi X'in yerinde emekli bir eğitim çavuşuna benzeyen bir adam duruyordu. Kaslı kolları ve geniş göğsünün üstüne Valhalla Oteli logolu kısa kollu bir polo tişört geçirmişti. Gri saçları kısacıktı, sakalı sert ve yıpranmış yüzünü ortaya çıkaracak şekilde kesilmişti. Sol gözünde bir göz bandı vardı. Sağ gözü, damar gibi koyu maviydi. Belinden, olsa Jack'in dizlerini titretecek denli devasa bir kılıç sarkıyordu.

Göğsündeki isim etiketinde ODİN, HERKESİN BABASI, KURUCU VE PATRON yazıyordu.

"Odin." Sam tek dizinin üstüne çöktü.

Tanrı ona gülümsedi. Sonra bana dönüp *aramızda* der gibi göz kırptı. Gerçi bunu ben öyle algılamış olabilirim çünkü adamın zaten tek gözü var.

İsmi salon boyunca yankılandı. Savaşçılar ayağa kalktılar. Soylular da kalkıp saygıyla öne eğildiler.

Önceleri yarı-trol X olarak bilinen Odin, masanın etrafından yürüyüp tahtına oturdu. İki kuzgun hemen omuzlarına konup sevgiyle kulaklarını didiklemeye başladılar.

"Ee?" Odin'in sesi gürlüyordu. "Bir bira getirmeniz için ne yapmam gerek acaba?"

YETMİŞ

KIYAMET SUNUMUNU İZLİYORUZ

Odin içkisini aldı, bir-iki kadeh kaldırdı, sonra da tahtının önünde bir sağa bir sola yürüyerek son birkaç yıldır nerelerde olduğunu ve ne yaptığını anlatmaya başladı. Odin'in anlattıklarını algılayamayacak kadar şaşkına dönmüştüm. Sanırım çoğu savaşçı da benim gibiydi.

Odin Valkyrie ekranlarını istettiği zaman kıpırdanmalar başlayabildi. Savaşçılar toplu hipnoz seansından çıkmışlar gibi gözlerini kırpıştırdılar.

"Ben bilgeliğin peşindeyim!" dedi Odin. "Bu hep böyle olmuştur. Dokuz gün Dünya Ağacı'ndan gece gündüz sarktım, acıdan kıvrandım. Sırf runların sırrına vakıf olabilmek için yaptım bunu. Akıllı telefonların sırrını çözebilmek için altı gün boyunca bir tipide kaldım."

"Ne?" diye mırıldandım.

Blitzen öksürdü. "He de geç."

"Ve yakın zamanda," dedi Odin, "Peoria'da bir otelde, bir yaşam koçuna tam yedi hafta tahammül ettim. Bunu keşfedebilmek için!"

Elinde bir klik belirdi. Tüm büyülü ekranlara PowerPoint başlık ekranı yansıdı. Dönen bir amblemin altında ODİN'İN PLANI: ÖLÜM SONRASINDA BAŞARININ SIRLARI! yazıyordu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım Sam'e.

"Odin hep farklı şeyler dener," dedi. "Bilgi için farklı yerleri arar durur. Son derece bilgedir ama..."

Hearthstone mümkün olduğunca gizli bir şekilde işaret etti. *İşte bu yüzden Mimir'le çalışıyorum.*

"Görüyorsunuz," diye devam etti Odin öne arkaya yürüyerek. Kuzgunları dengede durabilmek için kanat çırpıyordu. "Bu kahramanlar yaptıkları her şeyi benim bilgim dahilinde ve benim iznimle yaptılar. Her anlarında yanlarındaydım –birey ya da ruh olarak."

Ekran değişti. Odin bazı maddeler üzerinden ders anlatmaya başladı. Gözlerim bir an dalıp gitmişti ama Valhalla'da neden yarı-trol X kılığında gezdiğini anlattığı sırada onu dinliyordum.

"Öyle bir savaşçıyı aranızda nasıl karşıladığınızı görmek ve ben burada değilken görevlerinizi yerine getirip getirmediğinizi bilmek için. Hepinizin pozitif güçlendirme ve öz-gerçekleştirme üzerine çalışması gerek."

Samira el-Abbas'ı neden Valkyrie seçtiğini açıkladı:

"Bir Loki kızı böylesi bir cesaret örneği gösterebiliyorsa neden hepimiz göstermeyelim? Samira, yakında çıkacak olan *Yedi Kahramanlık Niteliği* adlı kitabımda anlattığım yedi kahramanlık niteliğinin hepsine sahip, kitabı çıktığı zaman Valhalla mağazasından satın alabilirsiniz."

Nornların kehanetinin bizim düşündüğümüz anlama gelmediğini de açıkladı.

"*Kazara seçilmiş, kazara ölmüş,*" diye tekrar etti. "Magnus Chase *Loki* tarafından kazara seçildi, Loki bu çocuğu kolayca etkileyebileceğini düşünmüştü. Ancak Magnus Chase gerçek bir kahraman olduğunu ispatlamıştır!"

Bu iltifata rağmen yarı-trol suskunluğunu Odin'in bu yaşam koçu konuşmalarına tercih ederdim. Kalabalık da ne yapacağını şaşırmıştı. Gerçi bazı soylular harıl harıl notlar almakla meşguldü.

"Böylece bu sunumun *tasdik* kısmına geliyoruz." Odin slaytları ilerletti. Blitzen'in fotoğrafı ekranda belirdi. Besbelli Ufaklık'la giriştiği yarışma sırasında çekilmişti. Yüzünden ter damlıyordu. İfadesi, biri ayağının üstüne balta düşürmüş gibi acı doluydu.

"Freya oğlu Blitzen!" dedi Odin. "Bu asil cüce, Fenris'i yeniden bağlayan Andskoti ipini kazandı. Yüreğinin sesini dinledi, korkularını yendi ve eski dostum Mimir'e dürüstçe hizmet etti. Blitzen, gösterdiğin kahramanlık için, Mimir'in hizmetinden azat edileceksin ve hep açmak istediğin o mağazayı açman için sana finansman sağlanacak. Söylemem gerek..." Odin elini üstündeki otel tişörtünün üstünde gezdirdi. Birden tişört zincir örgü bir zırha dönüştü. "Yarışmadan sonra bir örnek aldım ve son derece şık olduğunu düşünüyorum. Kafası çalışan her savaşçı bundan bir tane edinmeli!"

Savaşçılar onaylarcasına kendi kendilerine mırıldandılar. Bazıları ıslık bile çaldı.

Blitzen saygıyla eğildi. "Teşekkürler Efendi Odin. Ben... İnanın... Bu sözlerinizi pazarlama aktivitelerinde kullanabilir miyim?"

Odin içtenlikle gülümsedi. "Elbette. Ve sırada elf Hearthstone var!"

Ekranlarda Hearth'ün fotoğrafı belirdi. Geirrod'un sarayında pencere pervazında oturuyordu. Yüzünde şapşal biri sırıtış vardı. İşaret diliyle *çamaşır makinesi* demekteydi.

"Bu asil kişi, run büyüsünü yeniden keşfedebilmek için her şeyini riske etti. Yüzyıllardır ölümlü dünyadan çıkmış ilk gerçek büyücüdür. O olmasaydı Fenris'i bağlama görevi çok önce yerle bir olurdu." Odin elfe bakıp gülümsedi. "Dostum, sen de Mimir'in hizmetinden azat edileceksin. Seni bizzat ben Asgard'a götürüp doksan dakikalık dersler halinde sana runları bedava öğreteceğim. Yanında da bir DVD ve *Herkesin Babası'yla Run Büyüsü Öğreniyorum* kitabımın imzalı bir kopyası."

Kibar alkışlar.

Hearthstone şaşkına dönmüştü. İşaret diliyle *Teşekkür ederim* demeyi başardı.

Ekran değişti. Fotoğrafında Sam, Fadlan Ezmecisi'nin tezgâhının önünde yüzünde endişeli bir ifadeyle duruyordu, yüzünü yana çevirmişti, Emir ona doğru eğilmiş sırıtırken yanakları öfkeden kızarmıştı.

"Ooooooo," dedi savaşçı kalabalığı ve peşi sıra birtakım ıslıklar yükseldi.

"Beni şuracıkta öldürün," dedi Sam alçak bir sesle. "Lütfen."

"Samira el-Abbas!" dedi Odin. "Seni, cesaretin, direncin ve potansiyel bir kahraman olduğun için bizzat ben Valkyrie olarak seçtim. Burada pek çok kişi sana güvenmedi ama sen bununla mücadele ettin. Emirlerimi yerine getirdin. Hakarete uğrayıp

buradan kovulduğunda bile görevini yerine getirdin. Bu yüzden sana seçme şansı tanıyorum."

Odin soyluların masasının önünde yatan ölü Valkyrie'lere baktı. Salonda saygı dolu bir sessizlik için biraz zaman tanıdı.

"Gunilla, Margaret ve Irene –üçü de Valkyrie olmanın risklerini biliyordu. Bugünkü zafer gerçekleşebilsin diye can verdiler. Sonunda senin gerçek değerini anladılar ve senin yanında savaştılar. Eminim yeniden bir Valkyrie olmana itiraz etmezlerdi."

Sam'in dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Destek için Mallory Keen'e yaslanmak durumunda kaldı.

"Sana iş seçenekleri tanıyorum," diye devam etti Odin. "Valkyrie'lerimin şimdi bir lidere ihtiyacı var. Senden daha iyi biri olamaz. Bu sana ölümlü dünyada daha çok vakit geçirme, belki bu yorucu görevden sonra biraz dinlenme şansı verir. Ya da," –mavi gözü parladı– "çok daha tehlikeli bir görev üstlenip gerektiğinde, nasıl desem, çok daha büyük riskler barındıran ama daha büyük ödüller vaat eden bir işte doğrudan benimle birlikte çalışırsın."

Sam saygıyla eğildi. "Herkesin Babası, beni şereflendirdiniz. Gunilla'nın yerini asla dolduramam. Tek istediğim, Valhalla'ya olan sadakatimden tek bir şüphe kalmayana dek kaç kez olursa olsun kendimi ispatlama fırsatı. Ben daha tehlikeli olan işi seçeceğim. Bana emir verin yeter, ben onu yerine getiririm."

Bu, kalabalığı epey bir coşturdu. Savaşçılar avuçlarını patlatırcasına alkışladılar. Bazıları tezahürat ediyordu. Diğer Valkyrie'ler bile artık Sam'e daha az düşmanca bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Odin. "Bir kez daha bilgeliğini ispatladın Samira. Yeni görevinle ilgili olarak daha sonra konuşacağız. Ve şimdi... Magnus Chase."

Ekranlar değişti. İşte oradaydım: Longfellow Köprüsü'nden düşerken çığlık çığlığa yakalanmıştım kameraya. "Frey oğlu, sen Yaz Kılıcı'nı geri getirdin. Onu Surt'ten uzak tuttun. Kendini ispatladın... belki büyük bir dövüşçü olarak değil de..."

"Teşekkürler," dedim mırıldanarak.

"...büyük bir Valhalla savaşçısı olarak. Sanırım, buradaki soylularla birlikte, bir ödülü hak ettiğinde hemfikiriz."

Odin sağma ve soluna baktı. Soylular kıpırdanıp telaşla fısıldaştılar. "Evet. Ee. Tabii ki."

"Bunu öylesine teklif etmiyorum," dedi Odin, "Ama hâlâ Valhalla'ya ait olmadığını düşünüyorsan seni halanın sarayının olduğu yere, Folkvanger'e yollayabilirim. Bir Vanir çocuğu olarak belki orası daha çok hoşuna gider. Ya da..." –mavi gözü içimi delip geçiyordu–"eğer istersen, ölümlü dünyaya bile dönmene izin verir, bir savaşçı olarak görevlerinden eni azat edebilirim."

Salonda mırıltılar ve gerginlik yükseldi. Savaşçıların ifadelerinden bunun sıradışı bir teklif olduğunu anladım. Odin bir risk alıyordu. Bir savaşçıyı ölümlü dünyaya geri gönderirse diğerleri de dönmek istemez miydi?

Sam'e, Blitzen'e ve Hearthstone'a baktım. On dokuzuncu koridordaki kapı komşularıma baktım; T.J., Gunderson, Mallory'ye. Yıllar sonra ilk kez kendimi evsiz hissetmiyordum.

Odin'in önünde saygıyla eğildim. "Teşekkür ederim Herkesin Babası. Ama bu arkadaşlarım neredeyse orası benim evim. Ben bir savaşçıyım. Ben sizin askerlerinizden biriyim. Bu yeterince büyük bir ödül."

Koca salon alkıştan ve tezahürattan yıkıldı. İnsanlar

kadehlerini masalara vuruyor, kılıçlarını kalkanlarına çarpıyordu. Arkadaşlarım çevremi sarıp bana sarıldılar ve omzuma vurdular. Mallory yanağımdan öpüp "Sen büyük geri zekâlısın," dedi. Sonra da kulağıma "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Gunderson saçımı karıştırdı. "Seni dövüşçü yaparız evlat, dert etme Frey oğlu."

Tezahürat dindiğinde Odin elini kaldırdı. Elindeki klik ışıldayan beyaz bir mızrağa dönüştü.

"Odin'in kutsal silahı Gungnir şahidimdir ki bu yedi kahraman Valhalla dahil Dokuz Dünya'da diledikleri gibi seyahat edebilecektir. Nereye giderlerse benim adıma gidecekler, Asgard'a hizmet edeceklerdir. Engel olan herkesin cezası ölümdür!" Mızrağını indirdi. "Bu gece onların şerefine yemek yiyeceğiz. Yarın, kaybettiğimiz yoldaşlarımızı suya ve ateşe bırakacağız!"

YETMİŞ BİR

YASALARA AYKIRI BİR ŞEKİLDE KUĞU SANDALI YAKIYORUZ

Cenaze Boston'daki büyük parkın içindeki gölette yapıldı. Nasıl olduysa savaşçılar kuğu şeklinde bir sandal ele geçirmişti. Normalde bu sandallar kışın suya indirilmezler. Sandalı modifiye edip onu üç Valkyrie için bir cenaze yakma aracına çevirmişlerdi. Cesetler beyazlara sarılıp bir odun yatağına yatırılmıştı, silahları, zırhları ve altınlar etraflarına serpiştirilmişti.

Gölet donmuştu. Sandalı hiçbir şekilde suya koyamıyor olmalılardı ama savaşçılar bir arkadaşlarından yardım aldılar –beş metre boyunda, Hyrokkin adlı dişi bir devdi bu.

Soğuğa rağmen Hyrokkin'in üstünde paçası kesik bir şort ve XXXXL bedeninde bir Boston Kürek Takımı tişörtü vardı. Törenden önce gölette çıplak ayak gezinip buzu kırmış, ördekleri kaçırmıştı. Sonra geri gelip saygıyla sahilde töreni bekledi. Savaşçılar tek tek gelip ölülere veda ederken bacakları buz gibi suyun etkisiyle parıl parıl parlıyordu. Savaşçıların çoğu sandala silah, para ya da diğer değerli malzemeleri bıraktılar. Kimileri

Gunilla, Margaret ya da Irene'in kendilerini Valhalla'ya getiren olduğunu söyledi.

Nihayet Helgi ateşi yaktı. Hyrokkin sandalı göletin ortasına doğru itti.

Parkta tek bir ziyaretçi yoktu. Belki büyüyle onları uzak tutmuşlardı, bilemiyorum. Birisi gelse bile büyü sayesinde zombi savaşçı ordusunun bir sandalı yaktığını değil de başka bir şey göreceklerdi.

Gözüm daha iki hafta önce hayatta, evsiz ve sefil halde olduğum o köprünün altına kaydı. Daha yeni yeni nasıl o zamanlar sürekli korku içinde olduğumu anlıyordum.

Sandaldan alevler yükselip Valkyrie'lerin bedenlerini perdeledi. Sonra sanki biri ocağın altını kısmış gibi alevler yok oldu ve sandal da onlarla birlikte gözden kayboldu. Göletin ortasında buharı tüten bir daire vardı şimdi sadece.

Yas tutanlar dönüp parkta yürümeye başladılar, Beacon Caddesi üzerindeki Valhalla Oteli'ne doğru gidiyorlardı.

T.J. omzumdan yakaladı. "Geliyor musun Magnus?"

"Birazdan."

Kapı komşularım evlerine dönerken Gunderson'un kolunu Mallory Keen'in beline attığını görmek beni çok mutlu etti. Mallory de böyle yaptı diye çocuğun kolunu kesmedi.

Blitzen, Hearth, Sam ve ben arkada kaldık, göletten tüten dumanı seyrettik.

Nihayet Hearth işaret diliyle konuştu: *Ben Asgard'a gidiyorum. Teşekkürler Magnus.*

Kimi savaşçıların ona imrenerek baktıklarını görmüştüm. Onlarca yıldır, hatta belki yüzyıllardır hiçbir ölümlü tanrıların şehrine buyur edilmemişti. Şimdiyse Odin bir elfe hocalık edecekti.

"Muhteşem bir şey bu," dedim. "Ama dinle, gelip beni ziyaret etmeyi unutma, olur mu? Biz artık bir aileyiz."

Hearthstone gülümsedi. *Tabii tabii.*

"Aman tabii ki ziyaret edecek," dedi Blitzen. "Yeni mağazamı açarken bana yardım etmeye söz verdi. Birisi büyüsüyle yardımcı olmadan o kolileri tek başıma taşıyacak değilim!"

Blitz adına da çok mutluydum ama bir arkadaşımın daha gidiyor olması bir parça üzücüydü. "Eminim Nidavellir'in en güzel mağazasını açacaksın."

Blitzen burnundan güldü. "Nidavellir mi? *Pöh.* Cüceler benim dahiyane tasarımlarımı hak etmiyorlar. Odin'in verdiği o kırmızı altınlar sayesinde Newbury Caddesi'nde bir dükkân açacağım. Blitzen Giyim ilkbaharda açılacak, o yüzden gelmemek ve bunlardan bir tane almamak için hiçbir bahanen yok." Paltosunun önünü açıp içindeki ışıl ışıl, son derece şık, kurşun geçirmez yeleği gösterdi.

Elimde değildi. Blitzen'e sarıldım.

"Tamam, tamam, tamam." Sırtıma hafifçe vurdu. "Kumaşı kırıştırmayalım lütfen."

Sam sırıttı. "Belki bana yeni bir başörtüsü yaparsın. Eskisi biraz parçalandı da."

"Sana maliyetine yaparım, hem daha çok sihirli güç eklerim!" dedi Blitzen. "Hem renk için de bazı fikirlerim var."

"İşin ustası sensin," dedi Sam. "Benimse şimdi eve dönmem gerek. Cezalıyım. Okuldan da bir sürü kurtarma ödevim var."

"Bir de, ilgilenmen gereken bir sevgilin," dedim.

Sam çok şeker bir şekilde kızardı. "O benim... İyi tamam be. Evet, muhtemelen o konuyla de ilgilenmem gerek, artık her ne haltsa." Göğsümü parmağıyla dürttü. "Sayende yeniden uçabiliyorum. Esas olay bu. Bir daha görüşene dek ölmemeye dikkat et lütfen."

"Ne zaman görüşeceğiz?"

"Yakında," dedi Sam. "Büyük riskli görevler derken Odin espri yapmıyordu. İyi haberse şu" —parmağını dudaklarına götürdü—"kendi destek kuvvetimi seçebileceğim. O yüzden hiçbiriniz... uyarmadı demeyin."

Ona sarılmak, yaptığı her şey için kendisine ne kadar borçlu olduğumu söylemek istiyordum ama Sam'in bundan biraz rahatsız olacağından emindim. Onun yerine gülümsedim. "Her zaman El-Abbas. Artık Odin bize her yere gitme izni verdiğine göre belki Dorchester'a gelir seni ziyaret ederim."

"İşte bu," dedi Sam, "korkunç bir fikir. Büyükbabam beni öldürür. Emir ise—"

"İyi be tamam," dedim. "Ama unutma: Yalnız değilsin."

"Not aldım bunu." Dirseğiyle beni dürttü. "Peki ya sen Magnus? Valhalla'ya yemeğe mi dönüyorsun? Kapı komşuların sana övgüler düzüp duruyorlardı. Hatta bir iki Valkyrie'nin bu yüzyıl içerisinde soylulardan biri olacağını söylediğini duydum."

Gülümsedim ama *yüzyıl* konusunu düşünmeye henüz hazır

değildim. Parkta göz gezdirdim. Beacon'la Brimmer caddelerinin kesiştiği noktadaki Cheers barının önüne bir taksi gelip durmuştu.

"Önce bir görüşmem var," dedim. "Verdiğim bir sözü yerine getirmem gerek."

Arkadaşlarımla vedalaştım. Sonra da kuzenimle buluşmaya gittim.

YETMİŞ İKİ

BİR BAHSİ KAYBEDİYORUM

"Bu, son katıldığım cenazeden çok daha iyi bir cenaze oldu," dedi Annabeth. "Senin cenazenden yani."

Mavi Tepeler'deki kayalıkta durmuş annemin küllerinin karlı ağaçların üstünde süzülüşünü seyrediyorduk. Ta aşağıda, Houghton Gölü'nün üstünde güneş parlıyordu. Hava soğuktu ama kötü hissetmiyordum. İçim sıcacıktı, ben de huzurluydum –yılardır ilk kez doğru bir şey yaptığımı hissediyordum.

Boş seramik kavanozu kolumun altına sıkıştırdım.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

Annabeth gri gözleriyle beni inceledi. Her şeye böyle bakıyordu, sadece görünümüme değil, duruşuma, vurgularıma, hatta bendeki yenilenme potansiyeline. Sonuçta bu kız, daha altı yaşın dayken run taşlarından Parthenon yapan kızdı.

"Rica ederim," dedi. "Annen... hatırladığımı kadarıyla harika bir insandı."

"Senin burada olman onun da hoşuna giderdi."

Annabeth ağaçların üzerinde göz gezdirdi. Yüzü rüzgârdan

yanmış gibiydi. "Seni de yaktılar, biliyorsundur. Yani diğer bedeni diyorum... o artık her ne ise. Küller aile mezarlığına yerleştirildi. Bir aile mezarlığımız olduğunu bile bilmiyordum."

O küllerin porselen bir vazonun içinde, taştan, rezil bir hücrede olduğunu düşününce içim ürperdi. Burada dondurucu soğukta, temiz havada olmak çok daha iyiydi.

"Ölmüşüm gibi davranmak senin için zor olmuş olmalı," dedim.

Yüzüne gelen bir saç tutamını çekti. "Tören Randolph için daha zor geçti sanırım. Bayağı sarsılmış gibiydi, şeye rağmen, bilirsin..."

"Beni hiç umursamamış olmasına rağmen mi?"

"Hiçbirimizi. Babam ise... Magnus, zor oldu. Babamla zor zamanlar geçirdik ama artık ona karşı dürüst olmaya çalışıyorum. Bir şeyleri saklamaktan hoşlanmıyorum."

"Özür dilerim." Ellerimi iki yana açtım. "Seni sorunlarımın içine çekmemenin daha iyi olacağını düşündüm. Son birkaç gündür sağ kalıp kalmayacağımdan bile emin değildim. Biraz... tehlikeli şeyler oldu. Baba tarafımla alakalı bir konu."

"Magnus, düşündüğünden çok daha fazlasını anlayabilirim ben."

Bunu bir düşündüm. Annabeth gerçekten de konuştuğum pek çok kişiye, hatta Valhalla'dakilere göre bile daha uyumlu, daha ayakları yere basan bir tipti. Öte yandan onu riske atmak, yeni yeni yoluna koymaya başladığımız narin ilişkimizi zedelemek istemiyordum.

"Şimdi iyiyim," dedim. "Arkadaşlarımla kalıyorum. Güzel bir

yer, pek çok kişinin anlayabileceği bir yer değil ama. Randolph dayım belki burayı biliyordur. Kimseye, babana bile söylemezsen çok sevinirim."

"Hmm," dedi. "Detayları alamayacağım sanırım?"

Frey'in bana dediklerini hatırladım: *Onunla konuşmalısın. Her şey olup bitmeden önce onun yardımına ihtiyacın olacak.* Sam'in kendi ailesi hakkında söyledikleri geldi sonra aklıma –nesiller boyunca tanrıların ilgisini nasıl çektikleri yani. Randolph bizim ailemizin de böyle olduğunu ima etmişti.

"Seni tehlikeye atmak istemiyorum, o kadar," dedim. "Normal dünyamla aramdaki bağ olmanı umut ediyordum."

Annabeth dik dik bana baktı. Gülmeye başladı. "Oha. Bu söylediğinin ne kadar komik olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok." Derin bir nefes aldı. "Magnus, benim hayatımın ne kadar tuhaf olduğunu bir bilsen—"

"Tamam ama seninle burada olmak var ya?" dedim. "Yıllardır kendimi ilk kez bu kadar *normal* hissediyorum. Annemlerin manyakça kavgalarından ve yıllarca küsüp konuşmamalarından sonra bizim kuşağımız belki bu kadar saçma sapan olmaz diye düşünüyordum."

Annabeth'in ifadesi ciddileşti. "*O tür* bir normali ben de severim." Elini uzattı. "Bize, kuzenlere. Daha az saçma sapan olmaya."

El sıkıştık.

"Şimdi dökül bakalım," diye buyurdu. "Neler döndüğünü anlat. Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Yardımcı bile olabilirim belki. Ama inan bana, ne yaşıyor olursan ol, benim

hayatım çok daha tuhaf. Benimkinin yanında seninki tatil köyü gibi kalır."

Yaşadığım onca şeyi düşündüm –ölümü, dirilmeyi, Dünya Yılanı'nı avlamayı, devlerle savaşmayı, canavar sincaplardan kaçmayı, kaybolan bir adada bir kurdu bağlamayı.

"Ne kadarına bahse giriyorsun?" dedim.

"Dök eteğindeki taşları kuzen."

"Öğle yemeği?" dedim. "Harika bir ezmeci biliyorum."

"Bahse varım," dedi. "Bakalım başına neler gelmiş."

"Ah, hayır," dedim. "Madem senin hikâyen çok daha muhteşem, önce sen anlat."

EPİLOG

Randolph yeğeninin cenazesinden beri uyumamıştı.

Her gün aile mezarlığını ziyaret edip bir işaret, bir mucize görmeyi bekledi. Gözyaşları gerçekti ama bunlar genç Magnus için değildi. Kaybettiği her şeye ağlıyordu, bir daha asla yerine gelmeyecek her şeye.

Evinin arka kapısından girdiğinde elleri öyle titriyordu ki kilidi zor açtı. Kar botlarıyla kalın paltosunu çıkarıp üst kata çıkarken Magnus'a köprünün üstünde söylediklerini milyonuncu kez kafasında tekrar edip başka ne yapabilirdim diye düşündü.

Çalışma odasının kapısında donakaldı. Rahip cüppesi giymiş bir adam masasında oturmuş bacaklarını sallıyordu.

"Gene mezarlığa mı gittin?" Loki sırıttı. "Çok samimiyim, bence tören harika bir kapanış oldu."

"Rahip sen miydin?" Randolph iç çekti. "Tabii ki sendin."

Loki kıkırdadı. "*Genç bir yaşam sona erdi ama biz en iyisi onun bahşettiklerini ve üzerimizde bıraktığı etkiyi kutlayalım...* Doğaçlama yapıyordum tabii. Ama onu da en iyi ben yaparım be."

Randolph bu tanrıyı daha önce onlarca kez görmüştü –Loki özünü Midgard'a göndermeyi seçtiği zamanlarda. Ama her seferinde şok ediciydi –o parlayan gözler, alev gibi saçlar, yıpranmış dudaklar ve burnundaki yaralar. Sıradışı bir şekilde yakışıklıydı ve aynı derecede de korkutucuydu.

"Beni öldürmeye geldin sanırım." Randolph sükunetini korumaya çalışıyordu ama kalbi güm güm atıyordu. "Neden bu kadar bekledin peki?"

Loki ellerini bağışlayıcı bir şekilde iki yana açtı. "Acele etmek istemedim. Olayların akışına baktım. Başarısız olduğun doğru. Seni öldürebilirim ama hâlâ işime yarayabilirsin. Hem bende hâlâ istediğin bir şey var."

Tanrı masadan kalkıp ellerini açtı. Avucundan alevler çıkıp bir kadın ve iki kız şekline büründü. Ateşin içinde kıvranıyor, sessizce yalvararak Randolph'a uzanıyorlardı.

Randolph'u ayakta tutan tek şey bastonuydu. "Lütfen. Denedim. Ben –ben cüceyle elfi beklemiyordum. Ya da o lanet Valkyrie'yi. Bana söylemedin ki—"

"Randolph, sevgili dostum..." Loki avucunu kapayıp ateşi söndürdü. "Umarım şu an bahaneler üretmiyorsundur?"

"Hayır ama—"

"Ben bahanelerin *ustasıyım.* Beni etkilemek için çok çaba sarf etmen gerek. Sen söyle bana, aileni geri istiyor musun?"

"E-elbette."

"Ha iyi o zaman. Ne kadar güzel. Çünkü seninle işim bitmedi. Ya da senin şu ufaklık Magnus'la."

"Ama kılıç onda. Planına engel oldu."

"Planımın *bir kısmına* engel oldu. Ve evet, iyi yetişti." Loki bir adım öne çıktı. Nazikçe denebilecek bir şekilde elini Randolph'un yanağına götürdü. "Yeğeninin çok etkileyici olduğunu söylemem gerek. Ailenize hiç çekmemiş."

Randolph hissetmeden önce zehrin kokusunu aldı. Acı duman burnundan içeri girdi. Yüzünün o tarafı keskin bir acıyla yandı. Nefesi kesilmiş bir halde dizlerinin üstüne çöktü. Geri çekilmeye çalıştı ama Loki elini çekmedi.

"Tamam, tamam," dedi Loki yatıştırıcı bir sesle. "Sadece benim yaşamımdan bir yudum al istedim. Yılanın zehri *her gün* yüzüme damlıyor. Belki bu sayede neden bu kadar huysuz olduğumu anlarsın."

Randolph sesi kısılana dek bir çığlık attı.

"Seni öldürmeyeceğim eski dostum," dedi Loki. "Ama başarısızlığı elbette cezalandırırım!"

Elini çekti. Randolph kıvırılıp inledi, yanmış et kokusu geldi burnuna.

"Neden..." diyebildi. "Neden?.."

Loki sahte bir şaşkınlık ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. "Neden ne, neden sana işkence mi ediyorum? Neden seni kullanmaya devam mı ediyorum? Neden hâlâ tanrılara karşı mı savaşıyorum? Bu benim tabiatımda var Randolph! Artık mızmızlanma, yeter. Yüzündeki el izi şeklindeki o korkunç yarayı açıklamanın bir yolunu bulursun eminim. Sana biraz... ağırbaşlı bir hava verdi. Vikingler bayılacak."

Loki Randolph'un büfesinin önünde yürüdü. Parmaklarını Randolph'un ıvır zıvır koleksiyonunda gezdirdi. "Ragnarok'u

başlatacak çok şey var dostum. Yaz Kılıcı tek kilit silah değil."

Camekânın içinden bir kolye çıkardı. Parmaklarının arasında sallanan minik gümüş çekiç kolyesini görünce gözleri parladı.

"Ah, evet Randolph." Loki sırıttı. "Seninle çok eğleneceğiz."

SÖZLÜK

AEGIR: Dalgaların efendisi.
AESIR: Savaş tanrıları, insanlara yakındırlar.
ALF SEIDR: Elf büyüsü.
ANDSKOTI: Karşıtlık. Fenris'i bağlayacak olan yeni, büyülü ip.
BALDER: Işığın tanrısı. Odin ve Frigg'in ikinci oğlu, Hod'un ikiz kardeşi. Frigg, yeryüzündeki her bir nesneyi Balder'e zarar vermeyeceğine dair yemin ettirdi ancak ökseotuna yemin ettirmeyi unuttu. Loki, ökseotundan yapılmış bir dart oku ile Balder'i öldürmesi için Hod'u kandırdı.
BIFROST: Asgard'dan Midgard'a uzanan gökkuşağı köprüsü.
DRAUGR: İskandinav zombileri.
EIKTHRYMIR: Laeradr Ağacı'nda yaşayan erkek geyik. Boynuzlarından durmaksızın dünyanın her bir nehrine su veren bir kaynak fışkırır.
EINHERJAR (tekil: EINHERJI): Yeryüzünde mertçe savaşırken ölmüş cesur askerler; Odin'in sonsuz ordusunun askerleri; dün-

yanın sonu geldiğinde Odin'in yanında Loki'ye karşı savaşmak üzere Ragnarok için Valhalla'da yetiştirilirler.

FENRIS: Loki'nin dişi bir devden olan yenilmez kurt oğlu; tükenmeyen gücü tanrıları bile korkutmuştu, bu yüzden onu bağlayıp bir adaya hapsettiler. Ragnarok geldiğinde serbest kalması kaderinde yazar.

FOLKVANGER: Freya tarafından yönetilen, ölmüş kahramanların Vanir diyarında gittiği yer.

FREY: İlkbahar ve yazın, güneşin, yağmurun, hasat zamanının, bolluk ve bereketin, büyümenin ve yaşamın tanrısı. Frey, Freya'nın ikiz kardeşidir ve tıpkı kız kardeşi gibi olağanüstü bir güzelliğe sahiptir. Alfheim'ın efendisidir.

FREYA: Aşk tanrıçası; Frey'in ikiz kardeşi, Folkvanger'in yöneticisi.

FRIGG: Evlilik ve annelik tanrıçası; Odin'in karısı, Asgard'ın kraliçesi, Balder ve Hod'un annesidir.

GINNUNGAGAP: İlkel boşluk, görünümleri bulanıklaştıran sis.

GLEIPNIR: Fenris'i bağlamak üzere cüceler tarafından yapılmış ip.

HEIDRUN: Laeradr Ağacı'nda yaşayan, sütü Valhalla'nın büyülü içkisini yapmakta kullanılan keçi.

HEIMDALL: Asayişin tanrısı, Asgard'a açılan Bifrost'un muhafızı.

HEL: Mertçe ölmemişlerin tanrıçası; Loki'nin dişi bir devle olan ilişkisinden doğmuştur.

HELHEIM: Hel tarafından yönetilen yeraltı. Savaş dışında, yaşlılıktan veya hastalıktan ölenlerin gittiği yer.

HLIDSKJALF: Odin'in yüksek makamı, tahtı.
HOD: Balder'in kör kardeşi.
HONIR: Aesir'ler ile Vanir'ler arasındaki savaşta Mimir'le birlikte esir düşen bir Aesir tanrısı. Honir ve Mimir esir düşüp Frey ve Njord ile yer değiştirmişti.
IDUN: Tanrıları genç ve dinç kılan ölümsüzlük elmalarını dağıtır.
JORMUNGAND: Dünya Yılanı. Loki'nin dişi bir devle olan ilişkisinden doğmuştur, bedeni o kadar uzundur ki dünyayı sardığı söylenir.
JOTUN: Dev.
KIRMIZI ALTIN: Asgard ve Valhalla'nın para birimi.
LOKİ: Hilenin, büyünün ve sahteliğin tanrısı; iki devin oğludur, büyüde ve şekil değiştirmede ustadır. Asgard tanrılarına ve insanlığa karşı hem iyi hem kötüdür. Balder'in ölümünde payı olduğu için Odin tarafından üç devasa kayaya bağlanıp başının üstüne zehirli bir yılan oturtuldu. Yılanın zehri zaman zaman Loki'nin yüzüne damlar ve Loki'nin kıvranması yeryüzünde depremlere sebep olur.
LYNGVI: Fenris'in bağlı bulunduğu Süpürgeotu Adası. Adanın konumu her yıl, Yggdrasil'in dallarının boşlukta sallanması sebebiyle değişir. Ada yalnızca her yılın ilk dolunayında belirir.
MAGNI ve MODI: Thor'un en sevdiği oğulları, kaderlerinde Ragnarok'ta hayatta kalacakları yazar.
MIMIR: Honir ile birlikte, iki tanrı klanının savaşı sonrasında Vanir tanrıları Frey ve Njord ile yer değiştiren Aesir tanrısı. Vanir tanrıları verdiği fikirleri beğenmeyince kafasını kesip Odin'e

gönderdiler. Odin kafayı büyülü bir kuyuya yerleştirince canlandı. Mimir de Dünya Ağacı'nın tüm bilgeliğini içine çekti.

MJOLNIR: Thor'un çekici.

MUSPELL: Ateş.

NAGLFAR: Tırnak Gemisi.

NARVI: Loki'nin oğullarından biri. Loki Balder'i öldürdükten sonra bir kurda dönüştürülen kardeşi Vali tarafından bağırsakları deşilmiştir.

NIDHOGG: Dünya Ağacı'nın en altında yaşayıp köklerini kemiren bir ejderha.

NJORD: Gemilerin, denizcilerin ve balıkçıların tanrısı; Frey ve Freya'nın babası.

NORNLAR: Hem tanrıların hem insanların kaderlerini yöneten üç kız kardeş.

NORUMBEGA: Keşiflerin en uç noktasında bulunan bir İskandinav yerleşim bölgesi.

ODIN: 'Herkesin Babası' ve tanrıların kralı. Savaşın ve ölümün tanrısı olmakla birlikte şiirin ve bilgeliğin de tanrısıdır. Bilgelik Kuyusu'ndan içebilmek için bir gözünü feda edince benzersiz bir bilgi birikimine sahip olmuştur. Asgard'daki tahtından Dokuz Dünya'yı gözleyebilir. Büyük makamının yanı sıra savaşta mertçe ölenlerle birlikte Valhalla'da da yaşar.

RAGNAROK: Kıyamet veya Yargılanma Günü. Bu gün en cesur Valhalla savaşçıları Loki'ye karşı Odin'in yanında yer alacak ve dünyanın sonu geldiğinde devlere karşı savaşacaktır.

RAN: Deniz tanrıçası, Aegir'in karısı.

RATATOSK: Dünya Ağacı'nda bir aşağı bir yukarı tırmanan ye-

nilmez bir sincap. En tepedeki kartal ile en altta yaşayan ejderhaya birbirleri hakkında laf taşır.

SAEHRIMNIR: Valhalla'nın büyülü hayvanı. Her gün öldürülüp akşam yemeği için pişirilir, her sabah dirilir. Yemek yiyen kişi ne yemek istiyorsa tadı ona benzer.

SESSRUMNIR: Sayısız Tahtın Salonu, Freya'nın Folkvanger'deki sarayı.

SKIRNIR: bir tanrı, Frey'in uşağı ve elçisi.

SLEIPNIR: Odin'in sekiz bacaklı atı. Sleipnir'i yalnızca Odin çağırabilir, Loki'nin çocuklarından biridir.

SUMARBRANDER: Yaz Kılıcı.

SURT: Muspellheim'ın efendisi.

SVARTALF: Kara elf, bir cüce alt türü.

THANE: Valhalla soyluları.

THOR: Şimşek tanrısı, Odin'in oğlu. Thor'un gökyüzünde sürdüğü arabası fırtınalara yol açar, şimşeklerin sebebi de çekici Mjolnir'dir.

LAERADR AĞACI: Valhalla'daki Ölmüşlerin Ziyafet Salonu'nun ortasında yer alan bir ağaç. İçinde her biri belli bir görev üstlenmiş ölümsüz hayvanlar yaşar.

TYR: Cesaretin, hukukun ve düelloyla yargılanmanın tanrısı. Tanrılar kurdu bağlarken bir elini Fenris ısırıp koparmıştır.

ULLER: Kar ayakkabıları ile okçuluğun tanrısı.

UTGARD-LOKİ: Jotunheim'ın en güçlü büyücüsü, dağ devlerinin kralı.

VALA: Bir kâhin.

VALHALLA: Odin'in hizmetindeki askerlerin cennet

VALI: Loki'nin, Balder'i öldürdükten sonra kurda dönüştürülen oğlu. Kurda dönüştükten sonra kardeşi Narvi'nin bağırsaklarını deşmiştir, sonra kendisi de parçalanmıştır.
VALKYRIE: Odin'in, ölmüş askerleri seçip Valhalla'ya götüren hizmetkârları.
VANIR: Doğa tanrıları, elflere yakındırlar.
YGGDRASIL: Dünya Ağacı.
YMIR: Devlerin en büyüğü, hem tanrıların hem devlerin babası. Odin ve kardeşleri onu öldürüp bedeniyle Midgard'ı yarattılar. Tanrılar ve devler arasındaki büyük nefretin başlangıcı bu oldu.

DOKUZ DÜNYA

ASGARD — Aesir tanrılarının diyarı

VANAHEIM — Vanir tanrılarının diyarı

ALFHEIM — Işık elflerinin dünyası

MIDGARD — İnsanların dünyası

JOTUNHEIM — Devlerin dünyası

NIDAVELLIR — Cücelerin dünyası

NIFLHEIM — Buz, sis ve pus dünyası

MUSPELLHEIM — Ateş devlerinin ve iblislerin dünyası

HELHEIM — Hel'in ve savaş dışında ölmüşlerin diyarı

RUNLAR (KİTAPTAKİ SIRAYLA)

DAGAZ - Yeni başlangıçlar, dönüşümler

THURISAZ – Thor'un runu

FEHU – Frey'in runu

RAIDHO – Teker, yolculuk

PERTHRO – Boş kâse

EHWAZ – At, ulaşım aracı

ALGIZ – Kalkan

TIWAZ – Tyr'in runu

2016 SONBAHARINDA

RICK RIORDAN

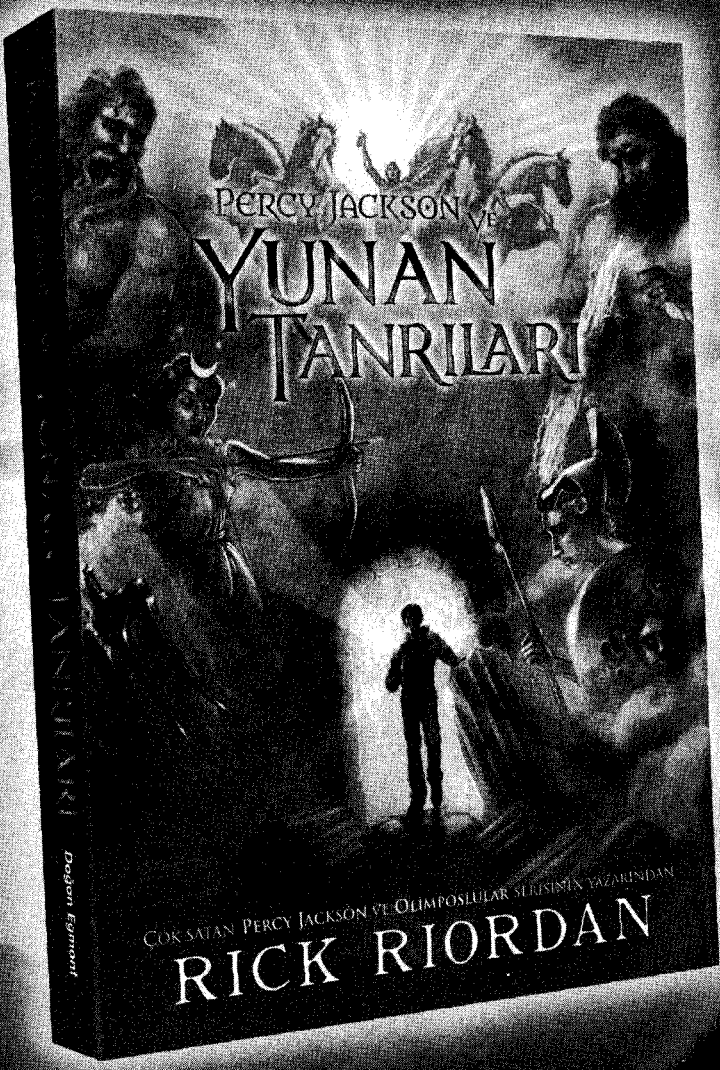
MAGNUS CHASE

ve ASGARD TANRILARI

THOR'UN ÇEKİCİ

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE
OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

Percy, sevenlerinin çok özlediği o alaycı diliyle Zeus'tan Apollo'ya, Ares'ten Afrodit'e tanrıların ve tanrıçaların nas[ı] varlıklar olduğunu ve Yunan Mitolojisi'nin temellerini anla[tı]yor.

www.de.com.tr

Doğ[an] Egmont
Di[ğer] gelecek tu[r]

YAZ KILICI

MAGNUS CHASE'in başına o güne dek yeterince iş açılmıştı. İki yıl önce annesinin kendisine kaçmasını söylediği o korkunç geceden beri Boston'da sokaklarda yaşıyor, polisten ve sosyal hizmetlerden yalnızca kafasını kullanarak kurtuluyordu.

Magnus bir gün peşine bir başkasının düştüğünü öğrendi: Annesinin kendisini tembihleyerek uzak durmasını söylediği dayısı Randolph. Ancak Magnus, dayısından kaçmak isterken onun avucunun içine düşüverdi. Randolph ise İskandinav tarihiyle ilgili bir şeyler geveleyip Magnus'a bir yerlerde doğuştan hak ettiği bir şey olduğunu söyledi: Binlerce yıldır kayıp olan bir silah.

Randolph konuştukça eksik parçalar bir bir tamamlandı. Asgard tanrıları, kurtlar ve Kıyamet Günü hakkındaki efsaneler Magnus'un hafızasında yeniden şekillendi. Ancak fazla vakti yoktu, çünkü o an bir ateş devi Boston'a saldırmakta ve Magnus'u kendi güvenliği ile binlerce masum insanın yaşamı arasında bir seçim yapmaya zorlamaktaydı...

Bazen yeni bir yaşama başlamanın tek yolu, ölmektir.

ISBN 978-605-09-2996-6

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺ 25

Doğan Egmont